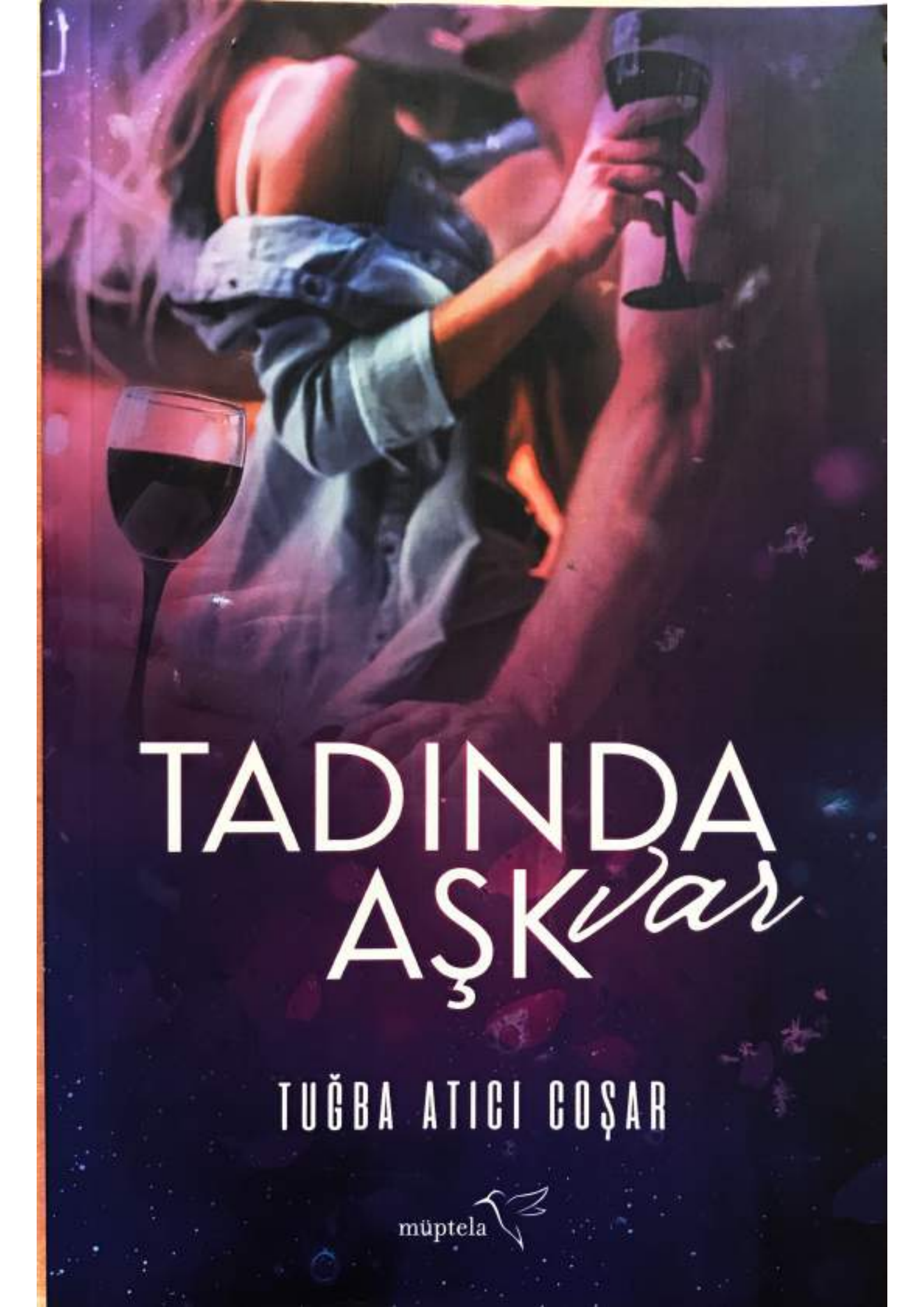

TADINDA AŞK *var*

TUĞBA ATICI COŞAR

müptela

TADINDA AŞK VAR

Tuğba Atıcı Coşar

Yayın Yönetmeni: Ayşen Bozkuş

Yayıma Hazırlayan: Ayşen Bozkuş

Düzenleme: Beyza Keskin

Kapak Tasarımı: Sidem Zelal Edin

Kapak Uygulama ve Sayfa Düzeni: Elif Kar

1. Baskı, Nisan 2021, İstanbul

ISBN: 978-625-7099-38-7

© Tuğba Atıcı Coşar, 2021

© Müptela Yayınları, 2021

Sertifika No: 46603

Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

Müptela™ Penguen Kitap - Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. A. Ş.'nin tescilli markasıdır.

Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy - İstanbul

Tel: (0216) 348 36 97 – Faks: (0216) 449 98 34 - www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık

Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6 Zeytinburnu-İstanbul

Tel: (0212) 613 30 06

Sertifika No: 48625

TUĞBA ATICI COŞAR

TADINDA AŞK^{var}

HAZOO 101TA AGENT

TADINDA

AŞK

TADINDA 101TA AGENT

TADINDA 101TA AGENT

TADINDA 101TA AGENT

TADINDA 101TA AGENT

TADINDA 101TA AGENT

TADINDA 101TA AGENT

TADINDA 101TA AGENT

TADINDA 101TA AGENT

TADINDA 101TA AGENT

TADINDA 101TA AGENT

TADINDA 101TA AGENT

TADINDA 101TA AGENT

TADINDA 101TA AGENT

TADINDA 101TA AGENT

TADINDA 101TA AGENT

TADINDA 101TA AGENT

TADINDA 101TA AGENT

TADINDA 101TA AGENT

TADINDA 101TA AGENT

TADINDA 101TA AGENT

1.BÖLÜM

BALIM

Yatağında keyifle gerinip esnedim. Güzel havanın işareti olan güneş pencereden içeri sızıp odamı aydınlatırken gözlerimi araladım. Son birkaç ayda yaşadıklarımı düşündüğümde kendimi çok daha iyi hissediyordum. Aklımda hiç olmayan bir mesleği seçmiştim fakat işimi severek yapıyordum. Aşçı olmak, kendimi yaptığım işe adanmak bana inanılmaz büyük bir haz veriyordu. Yeni doğmuş günle birlikte yenilenmiş olarak yataktan çıktım. Kısa bir düşün ardından üzerime rahat, bol bir kot pantolon ve tek omuzumu açıkta bırakan bol bir bluz giyip, belime kadar inen ve artık kesilmeye ihtiyaç duyan saçlarımı dağınık bir şekilde tepemde toplayıp evden çıktım.

Üç kat aşağı merdivenlerden hoplayarak inerken apartman görevlimiz Ahmet Amca'nın gülümseyen suratıyla karşı karşıya gelince ben de istemsizce sırıttım. "Günaydın," dedim adeta şakır gibi.

Ahmet Amca elindeki gazete poşetini girişteki masanın kenarına koyarken bana karşılık verdi. "Günaydın kızım. Allah neşeni arttırsın sabah sabah."

Yanına yaklaşırken son üç basamağı bir kerede atlayıp yanında durdum. "Valla uykumu aldım, güzelce dinlendim ve mutfağıma girmeye hazırım, daha ne olsun," derken ona el sallayıp kapıdan çıktım.

Altı katlı bir aile apartmanında oturmanın samimiyetini o kadar seviyordum ki. Tabii benim restoranımın da bu apartmanın en alt katında olması burayı daha da fazla sevme sebebimdi. Cam kapının aşağıda duran kilidini her zamanki gibi biraz zorlanarak açıp içeri girdim. Kapıyı yeniden kapatıp masaların olduğu yeri geçip, arka tarafa, mutfağın olduğu kısma ilerledim. Evet, buranın sahibi bendim ama benim olmak istediğim yer masa başı değildi. Tam anlamıyla benim ilgimi çeken işin mutfağıydı. Geniş kapıyı omzumla ittirip içeri geçtim ve ışıkların olduğu düğmeye bastım. Beyaz ışıklar sırasıyla aydınlanırken derin bir nefes alarak gülümse dim. İşte olmak istediğim ve beni mutlu eden tek yer burasıydı. Mutfak...

Kapının yanında duran askıdan önlüğümü aldım. Esra'nın bana hediye ettiği Bugs Bunny desenli bonemi saçlarımı düzelterek başıma yerleştirdim. İşime başlamadan önce gidip kahve makinesinin düğmesine bastım. Akşamdan hazırlamanın avantaj olduğunu söyleyen Esra'yı öpebilirdim. Kahvem dolduğunda dev kupamdan bir yudum aldım ve kendime geldiğimi hissederek kahvemle birlikte en sevdiğim yer olan ve herkesin bana ait gibi gördüğü camın önünde duran tezgâhın başına geçtim.

Herkesin çok sevdiği ıspanaklı tartımın hamurunu hızla hazırlayıp dinlenmesi için kenara bıraktım. İç harcımı da hazırlarken ara ara kahvemden yudumladım.

Aslında daha çok öğleden sonraları ve akşamüstleri yoğun oluyorduk. Ama benim son zamanlarda yaptığım sebzeli minik tartlar ve ufak tuzlu atıştırmalıklarım saye-

sinde artık öğleden önceleri de neredeyse yoğun zamanlar geçiriyorduk.

Vaktin nasıl geçtiğini anlamadım bile. Kahvemın yarısı bardağımda soğumuştı. Dışarıdan gelen tıkırtıları duyunca elimdeki kahveyi lavabonun içine döküp yemek alanına açılan kapıdan çıktım. Esra her zamanki gibi harika görüntüsüyle karşımda belirdi. Üzerine oturan dar beyaz gömleği ve siyah kalem eteğiyle ıslıl ıslıldı. Sarı saçlarını düzleştirip tepeden atkuyruğu yapmış, yüzünde de hafif ama onu çok daha güzel gösteren makyajıyla bana gülümsedi.

"Günaydın Balım. Yine erkencisin."

"Her zamanki gibi arkadaşım."

"Valla mis gibi kokmuş yine buralar," derken kasanın olduğu geniş masanın arakasına geçip birkaç dosya çıkarmaya başladı.

"Kızım bir kahve falan iç önce. Yapmamı ister misin?" diye sordum.

Tek kaşını kaldırıp bana baktı. "Sen buranın sahibi olduğunu farkındasın değil mi?"

Omzumu silktim. "Arkadaşıma kahve yapmakla buranın sahibi olmamın ne alakası var anlamadım canım."

Yeniden işinin başına dönerken başını sağa sola salladı. "Sadece bana değil, sen burada çalışan herkese kahve yapmayı teklif ediyorsun." Tek kaşını kaldırıp bana baktı. "Garsonlar da dâhil."

"Ne olacak Esra, benim işim yoktu onların vardı. Ben de yaptım." Cevap vermesini beklemeden gidip ona da bir bardak kahve getirdim. Bana imalı imalı bakıp elimdeki kupayı aldı.

O işine gömülmüşken ben de yeniden mutfağıma geri döndüm. Bir saat içinde tüm elemanlar gelmiş, herkes işine hazırды.

Ne zaman öğlen, ne zaman akşam oldu anlamadım. Esra'yı mutfak kapısında kafasını uzatmış beni ararken gördüğümde elimdeki bıçağı tezgâha bırakıp yanına gittim.

"Balım, içeride bir adam var, görmen lazım. Al mutfağına koy, yemeklerine de bir tutam ekle, yemin ediyorum tadından yenmez."

Manyak kız, bunun için mi gelmişti buraya?

"Esra, onca işimin arasından bunu söylemek için mi geldin sen?"

Başını sağa sola salladı. "Yok. Ayrıca masada yanında bir kadınla oturuyor."

"Esra, kızım dalga mı geçiyorsun sen benimle, bu kadar işimin arasında."

Arkamı dönüp gidecektim ki kolumdan tuttu. "Ya bir dinlesene! İkisi de böyle sanki ünlüymüş gibi, ne bileyim hani şu gazetelerde yemek köşelerine ya da cafe, restoran bölümlerine yer verdikleri zimbırtılar var ya sanki bana onlarla ilgili bir işleri varmış gibi geldi." Bir anda konuşma ilgimi çekti.

"Esra dışarıdan bakınca nasıl anladın sen bunu? He tabii boyunlarına bir yazı astılarsa, o başka."

"Of, dalga geçme be! Şimdi bak bunlar siparişlerini verdi, tamam mı? Senin şu özel tavuklu makarnan var ya, ondan. Ozan servisi yaptı ve birkaç dakika sonra masadaki adam Ozan'ı yanına çağırdı. Ben de uzaktan izliyorum tabii. Ozan yanıma gelip adamın yemeği yapan kişiyle görüşmek istediğini söyledi." İşte şimdi ben de merak etmiştim. "Sana gelmeden önce ben gittim masaya tabii. Bir sorun olup olmadığını sordum. Adam yemeği çok beğendiğini ve yapan kişiyle tanışmak istediğini söyledi."

Evet, böyle bir konuşmadan ben de olsam bu sonuca varabilirdim. Yine de benim küçük restoranım için imkânsız gibi geliyordu.

"Ben de ona yemeğin patronumuzun kendi özel tarifi olduğunu söyledim. O da bana," İki eliyle parmaklarını tırnak işareti yaparak konuşmaya devam etti, "İşte şimdi kesinlikle onu görmek istiyorum," dedi.

"Onu görmek istiyorum derken? Şaka mı bu! Oldu olacak getirin aşçıyı ayağıma, diye bağırıyordu."

Esra bezgince nefes aldı. "Ya hemen esip gürledin yine! Ne olmuş işte adam seni görmek istemişse. Hem bak, ya ben haklıysam ve gerçekten de gazetelere falan çıkma şansımız varsa?"

Bu konuda haklı olduğunu kabul etmek zorundaydım. "İyi de şu halime bak," derken üzerimdeki kıyafetlerimi ve saçımı gösterdim. "Adam beni böyle görse zaten direkt vazgeçer."

Beni umursamayıp elimden tutup lavabolara doğru sürükledi. Koşar adım içeri gittiğinde ben daha üzerimdeki önlüğü çıkarıp kapının arkasına ancak asabilmiştim. Başımdaki boneyi çıkarıp topuzumu çözünce düz, uzun saçlarım saçma dalgalar halinde omzumdan aşağı salındı. O sırada Esra geldi. Çantasından bir şeyler kurcalamaya başladığında aynada kendime baktım.

"Kızım benim olurum yok, şu halime baksana. Bence seni patron diye tanıtsak daha fazla etkilenirler." Aynadan ona sırtarak baktım.

"Ha ha, senin bu rahatlığında beni bir gün öldürecek. Gel buraya da bari yüzüne biraz renk verelim." Suratıma bir şeyler sürmesine izin verdim sıkılarak. Kirpiklerime rimel sürdü ve dudaklarına geçtiğinde onu durdurdum. "Tamam, yeter artık da."

"Sen ne zamandır Karadenizlisin ya?"

"Öf, dilime dolandı bu aralar, ben de çözemedim."

"Tamam, neyse, hadi gidelim bakalım."

Aynaya yeniden baktım. Altımda belimden düşecek gibi duran bol bir kot pantolon, üzerimde tek omzumu açıkta bıraktığı yetmezmiş gibi hafifçe göbeğimi gösteren beyaz bir bluz. "Esra şu hâlime bakar mısın?"

Aynada göz göze geldik. "Ay hadi artık ya adamla kadın gidecek, sonra sen burada kendine baktığınla kalacaksın."

Restoran kapısında durduğumuzda Esra bana masayı gösterdi. Adam sırtı bana dönük oturuyordu ama karşısındaki, bu sıcakta nasıl takım ceketi giydiğine anlam veremediğim güzel kadın bana doğru baktı. Onlara doğru ilerlediğimde Selin tabaklarını topluyordu. Arkasından yaklaştığımı görmediği için aniden Selin dönünce elinde içerisinde az su kalmış bardak beyaz tişörtümün uç kısımlarına döküldü.

Selin, "Balım özür dilerim," demeye çalışırken elimle işaret edip susmasını sağladım.

"Önemli değil canım sen bak işine," dedim ama üstüm zaten çok düzgünmüş gibi birde beyazın üstüne dökülen suyla tişörtün uçları göbeğime yapışmıştı.

"İyi akşamlar, afiyet olsun," derken adam tenezzül edip suratıma bakmadı bile. Ayaklarımdan göbeğime kadar bakışlarını gezdirip yeniden aşağı doğru indirdi. Onu muhatap almamaya karar vererek kadına döndüm. En azından o gülümseyerek karşılık verdi.

"Merhaba, teşekkür ederiz. Gerçekten harikaydı," dedi.

Konuya girmeleri için bekledim ama ikisinden de ses çıkmadı. Kadın sanki adamın bir şey demesini bekler gibiydi ama adamın ses çıkarmaya pek niyeti yoktu.

Esra'ya kaş göz işareti yaparak sinirle baktım. O da 'ne bileyim ben' dercesine omuz silkti. Sabrım taşmak üzereyken kadın, "Kenan Bey," dedi adamı uyarır gibi.

Bakışlarım adama döndü ve donup kaldım. Belki içerdeki ışık fazlalığındandı bilmiyorum ama hayatımda bu kadar koyu mavi gözlerle karşılaşmamıştım. Esmer değildi ama buğdaydan biraz daha koyu olan teni ve yine koyu kahvenin en parlak tonu olduğunu inandığım saçlarıyla *Kenan Bey* bana baktı.

Bir elini çenesinin altına dayamış dirseğini masaya koymuş beni izliyordu. Diğer eli yine masanın üstündeydi ama parmaklarını hafif kıpırtıyla masaya vuruyordu. Göz göze geldiğimizde istemsizce omuzlarım dikleşti. Tek kaşımı kaldırıp bakışlarına karşılık verdim.

Kadın rahatsız olmuş gibi boğazını temizledi ve "Kenan Bey, Balım Hanım," diye başladı ama adam bir anda sözünü kesip damdan düşer gibi konuştu.

"Bence biraz daha süt kullanmalısınız,"

"Pardon?" dedim anlamayarak.

"Beşamel sosa biraz daha süt koymalısınız," dedi.

Anında tepem attı. Yanımda Esra'nın, "Eyvah!" diye fısıldadığını duydum.

Ellerimi masaya dayayıp ona doğru eğildim. "Siz kimsiniz de bana akıl veriyorsunuz?" diye sorarken dişlerimi sıktım. *Allah'ım şu sakince vurduğu parmaklarını şimdi tutup ısıracaktım görecekti sakinliği.*

"Akıl vermek demeyelim de küçük bir tavsiye diyelim," dedi.

Ha, sanki ikisi çok farklı şeydi. Tam ağzımı açıp lafı yapıştıracaktım ki kadın yeniden araya girdi.

"Balım Hanım, aslında biz buraya..." diye başladıysa da adam yeniden sözünü kesti.

"Harika övgüler duyduk ve bu güzel yemekleri kimin yaptığını görmek istedik," dedi. Tek kaşımı kaldırıp adama bakmaya devam ettim. *Yemedim ben bunu der gibi. O*

da bana bildiğimi biliyormuş gibi sırtıttı. Kollarımı göğsümde bağladım.

“Teşekkür ederim. Yemeğiniz bittiğine göre size iyi akşamlar. Başka sorunuz yoksa ben işimin başına dönmek zorundayım.”

İlk defa birini kovmuş gibi olmuştum ama adam sinirlerime dokunmuştu. Esra bu halime şaşırsa da belli etmedi.

Adamın karşısındaki kadın, “Ama Kenan Bey,” diyecek olsa da adam ayaklanmıştı bile. Esra’ya bakarak, “Hesabı alabilir miyiz?” dediğinde, *senin babanın uşağı yok* dememek için kendimi zor tuttum.

Yerinden kalkıp gömleğinin kıvırdığı kollarını indirip düğmelerini ilikledi. Sandalyesinin arkasından ceketini alırken gözlerini benden bir saniye bile çekmedi. Kadında sanki söyleyeceği bir sürü şey varmış da birisi ağzına tıkmış gibi homurdanarak masadan kalktı. Ozan hesabı getirdi, adam bir kere baktı ve hesaptan çok fazla olduğuna emin olduğum parayı kutunun içine bıraktı. Yanımdan geçerken biraz durakladı. Bu kadar yakınımda olunca kendimi çok küçük hissettim. Gözlerini kısıp son kez bana baktı ve arkasını dönüp ilerledi.

Ben de arkamı dönüp sinirle bir adım atmıştım ki sadece benim duyabileceğim şekilde, “Balım Hanım,” diye adımı seslendi. Derin bir nefes alıp başımı çevirip ona baktım. “Tavsiyemi unutmayın,” dediğinde şimdi Allah yarattı demeyip tepesine binecektim. Esra fark etmiş gibi yanıma gelip koluma dokundu. Çenemi bir kere kaldırıp kaşlarımı çattım. Kapıdan çıkmadan önce iki parmağını alnına koyup selam verdi ve çekip gitti.

Ertesi gün her zamanki gibi odama giren muhteşem güneşle güne gözlerimi açtım. Fakat kendimi hasta hissetmememe rağmen üzerimde garip bir ağırlık, beni huzursuz eden bir tedirginlik vardı. Belki de dün gelen o ukala adamla tüm gece rüyamda uğraştığım içindi bu huzursuzluğum. Saat henüz beş olmasına rağmen yeniden uykuya dalamadım. Ilık ve kısa bir düşün ardından üzerime gri bir tişört ve her zaman içinde rahat hissettiğim bahçıvan tulumumu giydim. Paçalarımı kıvrıp spor ayakkabılarımı ayağıma geçirdim. Bu sabah bir saat erken uyandığım için Ahmet Amca'yla da karşılaşmamıştım. Normalde yüksek sesle müzik dinleyerek çalışmayı sevsem de sabahın erken saati olduğunu göz önünde bulundurup kulaklıklarımı taktım. Sevdiğim şarkının canlı müziği kulaklarıma dolunca biraz olsun huzursuzluğum azaldı. Kahve makinesini çalıştırıp bir dakikada sıcak sıvının bardağa doluşunu izledim.

Tezgâhıma gidip bardağımı bıraktım ve askıdan ön-lüğümü alıp boynumdan geçirip arkadan gevşek bir şekilde bağladım. Saçlarımı da tepeden toplayıp yeniden tezgâhıma dönüp ellerimi birbirine sürtüp, "Hadi başlayalım" diye fısıldayarak her zaman sanki ilk defa yapıyormuş gibi heyecanla malzemelerimi tezgâha yerleştirdim. Müzik hızlandıkça bacaklarımdan yakaladığı ritimde giderek hızlandı. Keyfim tam anlamıyla yerine gelmişti artık. Beni mutlu eden üç şey bir aradaydı. Kahvem, mutfağım ve kulağımda keyfimi yerine getiren müziğim.

Kendimi işime ve çalan müziğin ritmine o kadar kaptırmıştım ki belli belirsiz bir parmak beni omzumdan dürttüğünde elimdeki ufak bıçakla hızla arkama döndüm. Dönerken tezgâhta duran kahveyi dökmeyi de ihmal etmedim tabii. Ama hangi ahmak bana böyle yaklaşmıştı? Burada çalışan herkes bana bu şekilde yaklaşmayacağını

bilirdi. Hızla dönmemele dün akşamki mavi gözlerle karşılaştım. Şaşkınlıktan birkaç kere gözlerimi kırıştırdım. Hayal görüyor olmam, şu an bu adamın karşımda ve bu kadar yakınımda duruyor olması gerçeğinden çok daha inandırıcı geliyordu.

Gözlerini önce yüzüme sonrada aramızda hâlâ havada tuttuğum bıçağa çevirdi. Bir eliyle kulaklarını işaret edince boşta kalan elimle hıza kulaklıkları çekip kulağımdan çıkardım.

"Elindeki bıçakla beni öldürmeyi düşünmüyorsan eğer, rica etsem indirir misin?" Benimle dalga geçer gibi konuştuğu ses tonundan dün akşam nasıl nefret ettiysem şu anda da nefret ediyordum.

Çenemi yukarı kaldırdım. "Senin hırsız olmadığın ne malum?" diye sorarken gözlerimi kıstım. Ama ben ne kadar sinirliysem o da bir o kadar eğleniyor gibiydi. Dudakları gülümsemese de gözlerindeki o eğlence kıvılcımlarını görüyordum resmen.

"Dün akşam yediğim yemeğin neredeyse iki katı para bırakıp çıktığının farkında mısın?" *Ukala!*

"Öncelikle ne kadar para bıraktığınızla ilgilenmedim. O sırada benim yaptığım yemeğe ettiğiniz hakareti sindirmekle meşguldüm." Ağzını açıp konuşacakken bıçağı biraz daha kaldırıp susmasını sağladım. Ellerini havaya kaldırıp kafasını devam etmemi ister gibi oynattı. "Ayrıca sizi tanımıyorum ve tanımadığım insanların benimle senli benli konuşmasından hiç ama hiç hoşlanmam."

Derin bir nefes aldı. "Artık o bıçağı indirecek misiniz?" Tek kaşını kaldırıp kelimelerin üstüne basarak konuştu.

"Son olarak, benim mutfağımda ne işiniz var?"

Yeniden başını iki yana sallayıp gözleriyle bıçağı işaret etti. Tek kaşımı kaldırdım ve sonunda elimdeki bıçağı

arkamdaki tezgâha koydum. Ellerimi iki yana açıp, "Evet sizi dinliyorum," derken bakışlarımı ondan kaçırmadım.

"Öncelikle şunu söylemeliyim ki defalarca kapıyı çaldım."

"Ne yani, saat sabahın neredeyse altısı ve siz kapıyı tıklatıp sesinizi duyuramadığınız için izinsiz şekilde bir yere girmeye mi karar verdiniz?" Yüzünü buruşturdu. Burnunun üzerinde oluşan hafif çizgilere bakarken neredeyse gülümseyecektim.

"Tamam, böyle söyleyince çok mantıklı bir açıklama olmadığını kabul ediyorum."

"Aman ne büyük lütuf!" diye sinirle homurdanınca kaşlarını çatı.

"İki dakika tırnaklarını içeride tutmayı başarırsan daha mantıklı açıklamalarım olduğunu da göreceksin."

Bu adam kendini ne sanıyordu? Önce yemeğime hakaret etmişti, sonra sabahın köründe benim mutfağıma gizlice girmişti, şimdi de kalkmış bana kedi mi diyordu? Üstelik o sevimli kedilere benzetmediğini anlamak için aptal olmam gerekirdi.

"Bakın, şimdi arkamı dönüp sanki siz hiç burada olmamışsınız gibi işime devam edeceğim ve sadece ama sadece on saniye sonra arkamı tekrar döndüğüm zaman buradan gitmiş olacaksınız."

Cevap bile vermesini beklemeden ona sırtımı döndüm. Çok şükür dökülen kahve o kadar azdı ki hiçbir şeye bulaşmamıştı. Önce havlu kâğıtla onu temizledim. İçimden ondan geriye sayarken arkamı dönüp bakmak için kendimi zorladım.

Neredeyse on saniye dolmak üzereyken tezgâha bıraktığım bıçağı aramak için sağıma soluma bakındım. Tam içimden sıfır dediğim anda arkamı dönmeden gözümün önünde bıçak belirdi. Yerimden öyle güçlü sıçradım

ki sırtım arkamda duran adamın göğsüne çarptı. Denge-
mi sağlamaya çalışır gibi eli hafifçe belime dokundu ama
lanet olası bıçağı da hâlâ gözümün önünde tutuyordu.
Bu deli cesareti nereden gelmişti bana! Daha adamı bu-
rada gördüğüm anda o bıçağı indirmemeliydim. Üstelik
avazım çıktığı kadar bağırıp buradan kaçmanın bir yo-
lunu düşünmeliydim. Lanet olsun! Herkesin gelmesine
daha kırk beş dakika vardı. Bu adam o sürede beni otuz
beş parçaya bölüp cesedimi buradaki dolaplardan biri-
ne saklardı. Ah, ya cesedimi Esra bulursa! Ölene kadar
kâbus görürdü. Allahım mutfakta öleceğimi biliyordum
ama bunun seksen yaşında hâlâ kek çırpmaya çalışırken
falan olacağını düşünmüştüm.

Manyak bir psikopat tarafından bıçaklanarak değil.

"Titriyor musun sen?" diye sordu. Kulağımın dibin-
den gelen sesiyle irkildim.

"Bak, az önce sana biraz fazla sert çıkmış olabilirim
ama..."

"Ne yani, özür mü diliyorsun?" diye sözümü kesti.

*İnadın kurusun Balım, adam seni öldürecek hâlâ ağzını
açıp özür dilemiyorsun.*

Adamın göğsü sırtımda titredi. Önce yavaş sonra güç-
lü hareketlerle sarsılmaya başlayınca kahkaha attığını
fak ettim. Elindeki bıçağı önüme bırakıp benden bir adım
uzaklaştığında önce rahatlayarak derin bir nefes aldım
fakat sonra arkamdaki adamın güldüğü gerçeği yeniden
kafama dank etti. Nedense elim bıçağa uzandı ama son
anda geri çektim.

O da bunu fark etmiş olacak ki gülümsemesinin ara-
sında, "Ama az önce özür dilemek üzereyken şimdi yeni-
den bıçağa bakman çok ayıp," dedi.

Dişlerimi o kadar fazla sıktım ki. "Komik olduğunu
falan mı sanıyorsun?"

"Aslında hayır, burada komik olan kişinin ben olduğumu sanmıyorum."

"Hemen burayı terk etmeni istiyorum."

Yüzünde hâlâ o şapşal gülümsemesi olmasına rağmen duruşunu dikleştirdi.

"Aslında seninle..." Gözlerimi kısıp bakınca cümlesini yarıda kesip düzelterek devam etti. "Aslında sizinle konuşmam gereken çok önemli bir konu var."

"Siz, her önemli konuyu, sabahın köründe bir yerlere gizlice girip önce sinsice yaklaşıp insanların ödünü patlatıp, sonra da karşınızdakini bıçakla korkutarak mı konuşmaya başlarsınız?"

Hâlâ gülümsemesini saklamaya bile tenezzül etmeden başını iki yana salladı. "Öncelikle ilk siz bana bıçak çektiniz, oysa benim amacım bana verdiğiniz on saniye bitmeden buradan gitmekti. Fakat sizi yemek yaparken gördüğümde adımlarım beni pek dinlemedi." Gözlerini kısıp sanki belli bir anıyı hatırlamak ister gibi durakladı. "Ben sadece aradığınız bıçağı size uzatmak istemiştim."

"Her neyse, bugünlük yeterince ödümü kopardınız. Şimdi buradan gitmenizi rica ediyorum ve bir daha zahmet olmazsa sizinle asla karşı karşıya gelmemeyi tercih ediyorum."

Bana doğru ufacık bir adım attı. "Ama ben nedense sizinle karşılaşmalarımızdan çok zevk aldım." Daha fazla dayanamayıp avazım çıktığı kadar bağıracaktım ki adam bir anda elini bana doğru uzattı. "Bu arada ben Kenan,"

"Biliyorum," dedim sadece.

Geriye doğru birkaç adım attı ve arkasını dönüp kapıya ilerledi. Bana hiç bakmadan, "Hâlâ konuşmamız gereken önemli bir konu var. Sizi korkutmadığım bir zamanda bu konuyu konuşmayı tercih ederim," dedi. Ellerim iki yanımda yumruk oldu.

TUĞBA ATICI COŞAR

Tam artık çıkıp gideceğini düşündüğüm anda durdu ve "Bence beşamel sos hakkında dediklerimi düşün," dedi. Önümde duran tabaktan koca domatesi alıp çıktığı kapıya sinirle fırlattım.

Tam zamanında çıkmıştı. Birkaç saniye daha dursa o özenli saçlarından domates kalıntılarını temizlemesini zevkle izleyecektim.

Sonra derin bir nefes alıp duvardaki saate batım.

Az önce ne olmuştu böyle...

2.BÖLÜM

BALIM

Bütün günün nasıl geçti anlamadım. İşler o kadar yoğundu ki. Ama bu bile o adamı düşünmeme engel olmamıştı. Kafamı sağa sola salladım. Adamı değil onun söylediklerimi düşündüğüme kendimi ikna ettim. Kenan, yani Kenan Bey, çok farklı bir adamdı. O beyefendi görüntüsünün altına gizlenen şımarık hergele tavırlarını saklama gereği duymuyordu. Onu iki kere görmüştüm. Birinde üzerinde takım elbise vardı. Diğerinde ise takım olmasa da kumaş pantolon ve gömlek. Gündüz ödümü patlattığında dikkat etmediğimi düşünmüştüm ama o gittikten sonra görüntüsü adeta zihnime akın etmişti.

Belinden düşecekmiş gibi aşağıda duran koyu gri kumaş pantolon vardı üzerinde. Siyah kemerinin sardığı belinin içinde kaybolan koyu renk gömleğini nasıl hatırladığımı bilmiyordum. Üstelik o gittikten sonra fark etmiştim ki gömleğiyle gözleri aynı renkteydi.

Neden bunca gereksiz bilgi zihnime doluyordu anlam veremiyordum. Adama uyuz olmamın yanında itici olduğu gerçeği de vardı. Her ne kadar haddinden fazla yakışıklı olsa da...

"Bir adamı yakışıklı kalıbına sokmadığım kalmıştı..." diye mırıldandım.

"Kimmiş o yakışıklı?" diyen, aniden duyduğum sesle yerimde sıçradım. Bugün Balım'ın ödünü bokuna karıştırma günüydü anlaşılan.

Elimi kalbimin üstüne koyup nefes alıp verdim. "Esra ödümü kopardın. Bugün herkes beni korkutmak için sözleşmiş sanki."

Bu saatlerde yoğunluk azalır, ortalık sakinleşmeye başlardı ve Esra da benimle kahve içmek için mutfağa kaçardı. İkimizin de kupasını alıp kahvelerimizi doldurmaya giderken kahkaha attı. "Benden başka kim korkuttu seni bakayım?" diye sorarken kahvelerimizi doldurdu.

Deli gibi anlatmak istiyordum. Hoş, zaten Esra'dan hiçbir şey saklamazdım. Peki, neden kendimi sanki bir suç işlemiş gibi hissediyordum? Derin bir nefes alıp verdim. Saçmalıyordum. Sıradan bir olaydı işte.

"Sabahın köründe dün akşamki kendini beğenmiş ukala adam gizlice içeriye girmiş." Elindeki kupalarla bana gelmiş benim bardağımı bana uzatırken bir anda dondu.

"Pardon?" dedi anlamaya çalışır gibi.

Elinde duran kahve kupamı alıp bir yudum içtim ve cam balkonların olduğu kısma ilerleyip küçük masaya oturdum. Esra hemen hızlı adımlarla peşimden geldi. Kahvemden bir yudum daha içtim.

"Bırak şunu içmeyi de anlat." Niye bu kadar heyecanlandıysa...

"Sabah biraz erken geldim mutfağa. İnsanlar rahatsız olmasın diye kulaklığımı takmış müzik dinlerken çalışıyordum. Biri arkamdan beni dürtünce..."

"Nasıl dürtünce? Nereni neresiyle dürttü?" Heyecanlı sorusu karşısında neredeyse kahveyle boğulacaktım.

"Kızım dürtmek deyince aklına ne geliyor senin?"
Parmağımı uzatıp omzunu sertçe dürttüm.

"Ah, acıdı be."

"İyi, en azından dürtmenin ne olduğunu artık unutmazsın."

Parmağımı bastırduğım yeri eliyle ovalayıp, "Tamam tamam devam et," dedi.

"Elimde bıçak vardı. Korkudan ne yapacağımı bilemedim ve aniden arkamı döndüm."

Esra'nın gözleri kocaman açıldı. "Bu hikâye hiç benim beklediğim gibi gitmiyor. Ne yaptın adama Balım? Ay biliyordum, valla dün gece işine burnunu soktuğunda onu öldüreceğini tahmin etmiştim."

Ağzım şaşkınlıkla açıldı. "Esra ateşin mi var senin? Bugün saçmalama sınırını aştın da sen."

"Ne bileyim Balım ya. Tamam, sustum devam et."

"Neyse işte anlamadığım saçma sapan bir şeyler zıvaladı. Sanki bir şey söylemeye gelmişti ama söylemekten vazgeçmiş gibiydi. Ben de onu kovdum."

Yorum yapmasını bekledim ama susmaya devam etti.

"Hiç bakma, ne söylesem fikirlerim sana saçma geliyor o yüzden anlat."

"Gitmesi için ona on saniye verdim ve arkamı döndüm. Sonra tam gidip gitmediğini görmek için arkamı dönecektim ki gözümün önünde bir anda bıçak belirdi. "Yine tepki vermesini bekledim ama bir yorum yapmadı. "Kızım ben adama bıçak çekince katil muamelesi görüyorum ama o bana yapınca hiçbir yorum yok mu?"

Omuzlarını silkti. "Bir şey yapmış olsa şu an karşımda oturup anlatamazdın herhalde."

Hayretle ellerimi yukarı kaldırdım. "Gerçekten pes."

Sonrasını hızlıca anlattım ve Esra kahkaha atmaktan iki büklüm oldu. O kadar çok gülüyordu ki mutfakta

çalışanlar bile sebepsizce gülümsemeye başladı. Önümde duran çiçeğin dibinden küçük bir taş alıp kafasına attım. "Ah," diye inledi ama gülmekten de geri kalmadı.

"Bu kadar komik olan ne?"

Sonunda biraz rahatladığında, "Ah, Balım, o an yüzünü görmek için neleri vermezdim."

"Gül sen gül," dedim ama ben de sırıtıyordum. Şimdi düşününce ben de biraz komik olduğumu kabul ediyordum.

"İşin şakası bir yana," dedi Esra kahvesinden bir yudum alırken. "Ben o adamdan güzel bir enerji alıyorum." Gözlerini yüzüme dikti. Neden bilmiyorum ama ilk defa Esra'dan bakışlarımı kaçırmak istedim.

"Sen şu elektrik meselesine fena kaptırdın kendini."

Ellerimi birleştirip dirseklerini masaya dayarken bana doğru eğildi. "Bak, işe yaradığını biliyorsun. Ömer için neler demiştin sana." Anında kaşlarım çatıldı ve moralim bozuldu. Tüm neşem bir anda gitmişti işte. Soğumak üzere olan kahvemden yudumladım.

"Bu konuda konuşmak istemiyorum."

"Evet, biliyorum ben de konuyu açmak istemiyorum ama haklıyım biliyorsun. Ve ben aldığım elektrikte hiç yanılmadım."

Bu yorumuna gülümsedim. "Evet yanılmadın." Ağzını açıp devam edecekken onu durdurdum. "Ama bu öyle bir konu değil. Boşuna kafanda değişik yakıştırmalar yapma."

"Ama..." diye söze başladığında Selin yanımıza geldi.

"Balım, her şeyi toparladık, sadece Ozan ve ben kaldık. Çıkıyoruz, sana haber vereyim dedim."

"Tamam canım, pazartesi görüşürüz," dedim.

Esra yerinden kalkarken konu artık değişmişti. "Pazar günü çalışmayarak hata yapıyoruz," dedi.

"Yine başlama," derken önlüğümü ve bonemi çıkardım. Bir yandan ışıkları kapatırken Esra hâlâ söyleniyordu.

"Haklısın evet, pazar günü de çalışsak çok daha fazla kazanırız ama istemiyorum. Pazar günü kendim de dâhil olmak üzere herkesin kendine vakit ayırdığı bir gün olsun istiyorum."

"Dönüşümlü çalışabiliriz." Her zaman aynı şeyi söylüyordu.

"O zaman en yakın arkadaşım ile özel vakit geçiremem," dedim yanına sırtışırken. Eşyalarımızı alıp kapıdan çıkıp kilitledim ve alarmı kurdum.

Esra yanağıma kocaman sesli bir öpücük bırakıp evine doğru yürürken, "İyi geceler," diye bağırdı.

"Salak, bu saatte ne bağıyorsun?" derken gülüyordum.

"Bana cevap vermek için sen de bağıyorsun," diye karşılık verdiğinde aynı anda kahkaha attık.

Apartmanın kapısını açıp daireme giden merdivenleri ağır ağır tırmandım. Kapımı açıp girişteki ışığı yaktığımda evin içi loş ışıkla aydınlandı. Üzerimdekileri tek tek çıkarıp kendimi duşa atmak istememe rağmen çok yorgun hissediyordum. Ben en yoğun günlerde bile enerjik hissederken bugün resmen vücudum değil beynim yorgundu.

Üzerimi bile çıkarmadan camın önünde duran yatağımın üzerine kendimi bıraktım. Gözlerimi kapatırken kararan ortamda bir çift koyu mavi göz belirdi. Anında gözlerimi açtım. "Sen iyice saçmaladın Balım," diye kendimi azarlarken yan dönüp yumuşacık yastığıma kollarımı ve bacaklarımı doladım. Tam gözlerim kapanacağı sırada dışarıdan boğuk bir motor sesi kulaklarımı dolup uykumu sekteye uğrattı. Diğer tarafıma dönerken gözlerim yeniden uykuya esir olmadan önce, "Motorlardan nefret ediyorum," diye homurdandım.

Uzun zamandır ilk defa bu kadar uyudum. Gözlerimi açtığımda saat on bire geliyordu. Bu kadar uyuduğuma kendim bile şaşırsam da aldırış etmedim. Ne vardı yani bir kerecik uyuduysam. Ama kendimi hiç dinlenmiş hissetmiyordum. Bütün gece garip rüyalar görmüştüm. Üstelik ben, bıraksalar mutfak tezgâhında bile uyumayı becerebilecek olan Balım, bir türlü derin uykuya dalamamıştım.

Yataktan kalkıp kendimi duşa attım. Biraz daha rahatlamıştım. Üzerime diz altı bir tayt ve her zamanki gibi bol bir tişört geçirdim. Tişörtün yanındaki yırtmacı rastgele bir düğüm attım ve tıpkı o düğüm gibi saçımı da birbirine dolayıp tepeden rastgele topladım. Hâlâ aşırı dağınıktı ama en azından topluydu. Çekmecelerimi kurcalayıp elime ilk gelen lastikli bandı kafama taktım. Lastiği biraz bollaşmış olsa da idare ederdi. Belime çantamı takıp içine ufak cüzdanımı, telefonumu ve anahtarlarımı atıp kapıdan çıktım.

Merdivenlerin sonuna gelmişim ki Ahmet Amca'yla karşılaştım. Elindeki poşetin buharından içindekinin sıcacık boyoz olduğunu anlamamak mümkün değildi.

"Sen sabah kaçta çıktın da bu kadar erken döndün bakayım?" diye sordu. Tabii ne yapsın adam alışmıştı benim sabahın köründe uyanıp gitmelerime. Yanına giderken kaymak üzere olan saç bandımı düzelttim.

"Valla şaşıracaksın ama daha uyanalı yarım saat oldu."

Adam şaşırdı tabii. "Sen ve bu saatte kalkmak, hayırdır kızım?"

Omuzlarımı silktim. "İnan ben de anlamadım," derken gülümsedim.

Sıcak poşeti açıp içinde boyozların sarılı olduğu kâğıdı yırttı ve bir tanesini sarıp bana uzattı. "Al bakayım, sen şimdi ağzına bir şey koymamışsındır." Kaşlarını çatarken gülümsüyordu. Hiç hayır diyemedim valla. Konu boyoz olunca akan sular dururdu. Elinden aldığım gibi yanağına bir öpücük kondurup boyozumdan ısırarak apartmandan çıktım.

Ara sokaktan aşağı sallanıp deniz kenarına yürüdüm. Evimin hale yakın olmasına bayılıyordum. Boyozumun sonuna geldiğimde neredeyse varmıştım. Restoran için meyve ve sebzelerimi ellerimle dokunarak almaya bayılıyordum. Elimden gelse her birini koklar öyle alırdım. Neredeyse herkes tanıyordu beni artık. Meyvelerimi ondan başka kimseden almadığım Osman Amca beni görünce kocaman gülümsedi. Bir tane kirazı ağzıma atarken, "Sen bu kadar geç kalmazdın?" diye sorduğunda kirazı çekirdeğiyle birlikte yuttum.

"Sorma Osman Amca, herkesi şoka soktum biliyorum ama inan ben de şaşkınım."

Bir tabakta bir avuç kirazı yıkamaya başladı. "Sen de insansın kızım bırak da şuncacık beden yorulsun."

Yıkadığı kirazları bana uzattı. Bir tanesini ağzıma atarken bir çifti de kulağıma takıp çocuk gibi kafamı sağa sola salladım. Konuşurken sırtımdan duramıyordum.

"E, aşk olsun ama sen bana cılız mı dedin şimdi, Osman Amca?"

Ben gülerken Osman Amca da kahkaha attı. Onun etrafındaki birkaç tezgâhta çalışanlarda gülmeye başladı.

"Pes kızım, sen bunu mu anladın?"

"Şaka yapıyorum tabii ki," derken elimdeki kirazlar bitmek üzereydi.

Osman Amca'ya yarın bana göndermesi gereken meyvelerin listesini verip bir adım atmıştım ki gözüme

bir şey takıldı. Meyvelerle dolu uzun mavi kasaların arkasından istemsizce eğilip baktım. Yok artık, burada ne işi vardı? Yanında genç bir kadınla birlikte tezgâhta duran adamlardan biriyle konuşuyordu. Artık Kenan Bey ne söylüyorsa, yanındaki uzun boylu sarışın adamın her dediğini elektronik bir alete hızla not alıyordu. Kenan konuşmasını bitirip adamın omzuna dokundu ve hafifçe gülümsedi. Tepesinde duran gözlüğü gözlerine doğru kaydırıp bir adım atarken benim olduğum tarafa döndü ve ben de anında kasaların arkasına saklandım. Neden böyle geri zekâlı gibi hareket ettiğimi anlamasam da nedense adamın beni görmesini istemiyordum.

Bir dakika geçti geçmedi, *herhâlde artık gitmiştir*, diye düşünüp bakmak için kafamı kasanın arkasından çıkardım. Çıkarmamla bir, sağ elinin işaret parmağıyla gözlüğünü burnunun üstünden aşağı kaydırıp benimle göz göze gelen adamla karşılaştım. Ah kahretsin... Hemen arkamı dönüp eğildim ve kafamı önümde duran meyvelerin arasına resmen gömdüm. Neden bu adamla karşılaşmak beni bu kadar geriyordu bilmiyorum ama iyice saçmalamaya başlamıştım. Onu görmezden gelip çekip gitmek varken köşe bucak saklanmak nereden çıkmıştı? Birisi varlığını bile unuttuğum ama hâlâ kulağımda asılı duran kirazımı dürttü. Yerimde doğrulup arkamdaki adama istemeden döndüm ve o anda ağzımdan çıkanlara ben bile inanmadım.

“Siz de iyi alıştınız beni dürtmeye,” derken yerin dibine girseydim daha iyiydi.

Dudaklarının kenarları yukarı doğru kıvrıldı ve iki koca gamzeyi gözlerimin önüne serdi. Ağır hareketlerle gözlüğü çıkarıp katladı ve ceketinin iç cebine koydu.

“Anlamadım?” derken hâlâ sırtıyordu.

"Kirazımı dürttün," derken daha ne kadar saçmalayacaktım acaba? Kendime tokat atıp toparlanmak istesem de adam hâlâ bana o derin gamzelerle sırtıyordu.

"Kirazını mı?" derken kaşları sorar gibi yukarı kalktı.

Kızardım. Ah, hem de öyle bir kızardım ki kulağımdaki kirazla aynı tonda olduğumdan emindim.

Sonra hiç beklemediğim bir şey yaptı ve aniden bana doğru eğildi. Gereksiz derecede yakındık ve ben inanılmaz rahatsızdım. Ayrıca ne sürdüyse aşırı güzel kokuyordu. Meyve gibi... Dudakları kulağıma yaklaştı ve hâlâ kulağımda asılı duran kirazı dişlerinin arasına alıp çekip kopardı. Ağzım beş karış açık öylece kıpırdamadan dikildim.

Geri çekilmeden önce, "Kirazını dürtsem emin ol anlardın," dediğinde yemin ederim felç geçirdim.

"Terbiyesiz," diye dişlerimin arasından resmen tısladım.

Omuzlarını silkip benden çaldığı kirazı gözlerimin içine bakarak çiğnedi ve "Güzelmış," diye mırıldandı.

"Sen..." diye başladım ama devamı gelmedi. Uzun bacaklı sarışın adamın dibinde bitti. Kız bir şeyler anlatıyordu ama adam onu dinlerken gözlerini üzerimden çekmedi.

Neyse ki Osman Amca tam zamanında yetişti. "Babım, kızım senin liste tamam yarın sabah erkenden gönderirim," dediğinde derin bir enfes alıp, "Sağ ol Osman Amca," dedim.

"İyi misin kızım sen?" diye sorsa da adama cevap veremiyordum ki. Sadece başımı salladım.

Yanımdaki adamın varlığını görmezden gelmek imkânsız olsa da kendimle gurur duyarak arkamı döndüm. Hızlı adımlarla ondan aksi tarafa doğru ilerlerken arkamdan geldiğini fark etmemiş gibi davrandım. Tam

artık ondan uzaklaştığıma sevinmişken bir parmak hafifçe omzuma dokundu.

"Ama sen artık..." diye cümleme başladım ama devam edemedim. Bu adamın yanında bir daha dürtülmekten bahsedersen kendimi sahilden direkt denize atıp toptan kurtulacaktım. Derin bir nefes alıp kendimi sakinleştirdim ve ona doğru döndüm. Alt dudağını dişlerinin arasına almış gülümsemesini saklamaya çalışır gibi bakıyordu. Derin çukurlarının orada hafif çizgiden anlıyordum gülmemek için kendini tuttuğunu. Aynı zamana kalbimin gümbürdemesini de yok saymaya çalışıyordum. Çünkü neden bilmiyorum o dudaklarının dişlerinin arasında duruşundan gözlerimi bir türlü alamıyordum. Adam beni nedense başka bir insanmışım gibi hissettiriyordu.

"Kenan Bey," dedim dişlerimi sıkmamaya gayret ederek. "Neden sürekli bir araya geliyoruz bilmiyorum ama bu durum hiç hoşuma gitmiyor. Ayrıca az önce içeride yaptığınız hareket de hiç hoş değildi. O insanlarla uzun zamandır çalışıyorum ve hepsi de beni iyi tanır. Siz ise," dikkat çekmek için parmaklarımı tırnak işareti yaptım, "üç gündür üç kere karşıma çıkan adam olarak beni insanların içinde utandırılıyorsunuz. Pardon da siz kimsiniz? Neden benden bir şey istediğinizi hissediyorum bilmiyorum ama lütfen benden uzak durun..."

"Evet, bir şey istiyorum," diye lafımı bölene kadar aralıksız ne kadar çok konuştuğumu fark etmedim.

"Ne?" dedim hayretle.

"Kirazını değil, merak etme," derken yanaklarımın kızarmaya başladığını hissettim. Ama sonra hemen kulağımda kalan tek kirazı işaret etti. Sinirle uzanıp onu aldım ve poşetin içine attım.

"Sizi dinliyorum," dedim sabırsızca. Tavrımdan sonunda bir şeyler anlamış olacak ki derin bir nefes alıp

ellerini teslim olur gibi kaldırıp indirdi. Bu sırada ileride duran kollarını bağlamış bizi izleyen sarışın kadını gördüm. Ayakkabısının altına pis bir şey yapıştığını görmüş gibi bir suratla bizi izliyordu.

"Balım Hanım," diye kısık bir ses adımı söylediğinde yeniden Kenan Bey'e döndüm.

"Pekâlâ, ne söyleyecekseniz ilgilenmiyorum."

"Ama daha beni dinlemediniz bile!"

Sesi isyan eder gibi çıkınca elimde olan birkaç poşeti ayaklarımın yanına bırakıp kollarımı bağladım. Bu halimi görünce yüzündeki gülümseme biraz azaldı.

"Önce benim restoranıma gelip yaptığım yemeğe hakaret eder gibi sırtarak tavsiyeler veriyorsunuz..." Ağzını açıp araya girmek ister gibi hamle yaptı ama elimi kaldırıp onu durdurdum. Devam etmem için başını salladı. "Sonra mutfağıma sinsice sızıp ödümü patlatıyorsunuz ve son olarak onca insanın içinde beni küçük düşürüyorsunuz. Pardon da sizi dinlemem için bana mantıklı tek bir neden söyler misiniz?"

Öylece susup kalınca gülümseyerek eğilip tekrar poşetlerimi aldım ve suratına bakıp gülümsedim.

"Ben de öyle düşünmüştüm."

Arkamı dönüp daha birkaç adım uzaklaşmıştım ki aniden önüme geçti. Ciddi anlamda artık sinirlerime dokunmaya başlamıştı. Ayrıca bana yaklaştıkça vücudunun ona verdiği tepkiden de nefret ediyordum. Ona ters ters bakınca konuşmama fırsat vermeden hemen kendisi konuşmaya başladı.

"Tamam, haklısınız, biraz damarınıza bastığımı kabul ediyorum. Ve gerçekten amacım tavsiye vermektir, uka-la sırtışım için özür dilerim." Tek kaşımını kaldırıp ona bakınca öksürerek cümlesini tamamladı. "Evet, birazdan daha fazla damarınıza bastım onu da kabul ediyorum ve

bunun için özür dileysem de sanırım pek faydası olmayacak." Ellerini cebine sokup omuzlarını yukarı kaldırıp ayaklarının üstünde hafifçe ileri geri sallandı. Bu sevimli hareketiyle dudaklarında oluşan gülümsemeyi son anda bastırdım. Sonra o da yaptığı hareketi bir anda fark etmiş gibi kendini toparlayıp boğazını temizledi. "Sizi tatmin eder mi bilmiyorum ama bu huyumdan annem de sizin kadar mustarip."

Yüz ifademini yumuşadığından emindim ve o da bunu fark etmiş olacak ki hızlıca konuşmaya devam etti.

"Lütfen, sadece bir kere konuşmayı kabul ederseniz söz veriyorum çok profesyonel bir şekilde anlatmak istediklerimi anlatacağım ve siz bir daha dinlemek istemezseniz asla beni görmeyeceksiniz, söz veriyorum."

Sessiz kalıp biraz düşündüm. Evet, beni çok fazla sinirlendirmişti, hareketleri çok ukala ve sinir bozucuydu ama yine de kahrolası aklım ne konuşmak istediğini çok fazla merak ediyordu.

"Söz veriyorum sadece işle ilgili olacak ve sizi kızdıracak tek bir kelime bile çıkmayacak ağzımdan."

Merakım ağır bastı ve sonunda derin bir nefes eşliğinde, "Tamam," dedim. O derin sırtışı dudaklarında yeniden belirdi.

"O zaman yarın akşam sekiz sizin için uygunsa yemek eşliğinde konuşmak için sizi alabilir miyim?"

Başımı iki yana salladım. "Öncelikle bunu bir randevuymuş gibi planlamak çok saçma. Ayrıca çalışıyorum."

Kaşlarını çattı. "İşyeri sahibi olduğunuzu sanıyordum, bir günü kendiniz için ayıramaz mısınız?"

Başımı iki yana salladım. "İşten kaytarmayı sevmem, kendim işim bile olsa... Yarın on bir gibi kapatıyoruz. Eğer sizin için uygunsa bir kahve eşliğinde benim restoranımda sizi ağırlamak isterim."

Tek kaşı havaya kalktı. "Gecenin bir vakti, sizinle baş başa olacaksam..." Gözlerimi kısıp başımı iki yana sallayınca cümlesini yarıda kesip ağzını kapattı. Sinsi sinsi gülümsedim. Yanından geçip giderken duyacağı kadar sesimi yükselterek konuştum.

"Yarına kadar kendinize iyi bakın Kenan Bey."

...the first of the ...
...the second of the ...
...the third of the ...
...the fourth of the ...
...the fifth of the ...
...the sixth of the ...
...the seventh of the ...
...the eighth of the ...
...the ninth of the ...
...the tenth of the ...

...the eleventh of the ...
...the twelfth of the ...
...the thirteenth of the ...
...the fourteenth of the ...
...the fifteenth of the ...
...the sixteenth of the ...
...the seventeenth of the ...
...the eighteenth of the ...
...the nineteenth of the ...
...the twentieth of the ...

...the twenty-first of the ...
...the twenty-second of the ...
...the twenty-third of the ...
...the twenty-fourth of the ...
...the twenty-fifth of the ...
...the twenty-sixth of the ...
...the twenty-seventh of the ...
...the twenty-eighth of the ...
...the twenty-ninth of the ...
...the thirtieth of the ...

...the thirty-first of the ...
...the thirty-second of the ...
...the thirty-third of the ...
...the thirty-fourth of the ...
...the thirty-fifth of the ...
...the thirty-sixth of the ...
...the thirty-seventh of the ...
...the thirty-eighth of the ...
...the thirty-ninth of the ...
...the fortieth of the ...

...the forty-first of the ...
...the forty-second of the ...
...the forty-third of the ...
...the forty-fourth of the ...
...the forty-fifth of the ...
...the forty-sixth of the ...
...the forty-seventh of the ...
...the forty-eighth of the ...
...the forty-ninth of the ...
...the fiftieth of the ...

3.BÖLÜM

KENAN

Bilgisayarımın ekranındaki açık sayfaları tek tek ince-
lerken ofisimin kapısı hızlıca açıldı. İçeri böyle girmeye
cesaret edecek tek bir kişi olduğunu bildiğim için ağır
ağır başımı bilgisayarımdan kaldırıp Engin'e baktım.

"Bir gün o kapıyı kıracaksın ve ben parasını maaşın-
dan keseceğim. En yakın arkadaşım olman da umurum-
da da olmayacak." Kapı kendi kendine kapanırken gelip
masamın önündeki tekli koltuklardan birine oturdu. Ben
de yerimden kalkıp onun karşısında duran diğer koltuğa
ilerledim. Koltuğa oturduğum anda konuşmaya başladı.

"Sen ne yaptığını sanıyorsun?"

Omuzlarımı silktilim. "Eğer işinle kendin ilgilenseydin
bilirdin. O akşam yanımda o avukat arkadaşın yerine sen
benimle gelmiş olsaydın şu an bana bu soruyu soruyor
olmazdın."

Hayretle gözleri kocaman açıldı. "Sen benimle dalga
mı geçiyorsun? Yok, eminim tabii ki dalga geçiyorsun!"

Onay almak için bakışlarını üzerime dikti. Tekrar sa-
dece omuz silkmekle yetindim ve bu hem avukatım hem
de arkadaşım olan adamı fena kızdırdı.

“Senin işin için koşturuyorum. Şehir dışında olduğum tek gecede bu işi yapmaya karar verdin ve ben de yanına güvendiğim bir avukat arkadaşımı gönderdim. Bunun suçlusu nasıl ben oluyorum acaba? Sakın omuz silkeyim deme o kravatınla boğarım seni.”

“Pekâlâ silkmem.”

Eğilip önümüzde dura sehpanın üzerine ellerini koydu. “Kenan şaka yapmıyorum. Sen ne halt ediyorsun? Beş dakikalık işin vardı. Kızın restoranına gidecek, yemek yiyecek, yalandan da olsa yeteneklerine övgüler yağdırıp durumu anlatacak ve imzaya ikna edecektin. Olayın o akşam çözülmesi gerekiyordu ama bugün öğreniyorum ki üzerinden üç gün geçmesine rağmen ortada çözüme kavuşan hiçbir şey yok. O yüzden tekrar soruyorum. Sen ne halt ediyorsun?”

“Yalan söylememe gerek yoktu. Gerçekten inanılmaz yetenekli.”

Arkadaşım iyice canından bezmiş gibi homurdandı. “Tamam işte, işin daha da kolaymış. O zaman hâlâ neden çözüme ulaşamadık bana bir anlatır mısın?”

Derin bir nefes alıp Engin’e bakıp konuştum, “Bilmiyorum.”

“Ne demek bilmiyorum, Kenan? Bak, yarışmaya az kaldı. Senin odaklanman gereken bunca iş varken, ‘bilmiyorum’ bahanesinin arakasına sığınarak susamazsın. Daha yanına seçeceğin kişi belli değil. Birini bulacaksın, onunla çalışmalar yapacaksın. Hadi buldun ve çalışmaya başladınız. Sana uyum sağlayacak mı belli değil.”

Her kelimesinde sonuna kadar haklı olduğu için sesi mi çıkaramadım.

“Kenan,” diye söze başlayacakken daha fazla konuşmaması için araya girdim. “O kızı istiyorum,” dedim pat diye. “Anlamadım?”

"O kızı yarışmalarda yanımda istiyorum."

Engin yerinden fırlayıp odada birkaç tur attı. Sonra tekrar karşıma oturup bana baktı. Ağzını açıp konuşacakken yeniden kalktı ve sonra yeniden oturdu. Öylece beklerken bir anda kahkaha atmaya başlayınca kaşlarımı çattım.

"O kadar da komik değil," derken yüzümü buruşturdum.

Kahkahalarının arasından konuşurken nefes nefeseydi. "Ha! Yani komik olduğunu kabul ediyorsun ama o kadar da değil diyorsun öyle mi? Sen kafayı yemişsin dostum. Ya ciddi anlamda kafayı yedin ya da bana fena halde şaka yapıyorsun."

Bu tavrı artık sinirlerime dokunmaya başlıyordu. "Gülmeyi kes, ben gayet ciddiyim."

"Ha, ciddisin öyle mi? Bu saatte sarhoş mu oldun sen? Kız kabul eder mi sanıyorsun? Elinde kızın restoranının..." cümlesini bitiremeden kapım tıklatıldı.

Cam kapının arkasından sekreterim Demet'i görünce başımla içeri girmesini işaret ettim. Engin, Demet elindeki dosyaları masama bırakıp gidene kadar bekledi. Masada duran şişeden bardağa su doldurmasını izledim. Bardağı kaldırıp bir yudum aldı.

"Ona söylemeyeceğim," dediğim anda neredeyse suyla boğulacaktı. "Gereksiz drama yaratma artık Engin. Kız çok yetenekli. Ayrıca her ne kadar her fırsatta beni deli etse de..." Dudaklarımda istemsizce bir gülümseme oluşmaya başladığını fark ettim. Daha toparlayamadan Engin tek kaşını sorarcasına kaldırdı. "Hiçbir şeyin önemi yok. Kız çok yetenekli. Bu yarışmayı kazanırsak onun içinde büyük bir şey olacak. O kadar mutlu olacak ki başka bir şeyi dert edeceğini zannetmiyorum."

Engin ne kadar kararlı olduğumu fark edince beni ikna etmekten vazgeçti. "Sonradan 'ben demiştim' demekten nefret ederim bilirsin. Ama kızın beş para etmez eski erkek arkadaşının dediklerini hatırlıyorum. O dangalak bunları bilerek, yine de kızın en sevdiği şeyi elinden alıp sana verdi. Üstelik kızın bundan haberi yok." Yerinden kalkıp ceketini düzeltti. "Ve sen bu yarışmanın bunu görmezden gelmesine sebep olacağına inanıyorsun."

Boynumdaki kravatımı gevşettim. "Şu an gidip ona anlatırsam asla benimle yarışmaya katılmaz."

"Evet ama ona her şeyi en başından anlatırsan neden kabul etmesin ki?"

Başımı sağa sola salladım.

"Ne zaman konuşacaksın?"

"Bugün konuşmayı kabul etti. Saat on birde işi bittikten sonra en azından bir kahve içmeyi kabul etti. O zaman anlatmayı planlıyorum."

Engin gülerek kapıya ilerledi. "Ancak sen gidip en olmayacak kişiyle yarışmaya katılmak isterdin. Bir işin de düzgün olsa şaşıırırdım."

"Siktir git Engin," dediğimde kahkaha attı.

Kapıdan çıkmadan önce konuştu. "Dua et de aynı sik-tiri akşam sana kız çekmesin." Kapıdan çıkarken masadan aldığım kalemi hızla fırlattım. Adi herif tabii ki kurtulmuştu.

Yerimden kalkıp masamdan anahtarlarımı, cüzdanımı ve telefonumu alıp cebime koydum. Eve gidip biraz dinlenecek, duş alacak ve sakın kafayla iki medeni insan gibi her şeyi anlatacaktım. Bu iş için benim ona ihtiyacım vardı ve onun da en sevdiği şeyi geri alabilmesi için bana...

4.BÖLÜM

BALIM

"Biraz sakın mı olsan artık?"

Bu cümleyi sevgili arkadaşım Esra'nın bana kurduğunu düşünebilirsiniz ama tabii ki öyle değildi. Dün olanları ona anlattığımda ve sonunda her ne kadar üstünkörü bahsetmeye çalışsam da konu bu akşama geldiğinden beri Esra deli gibi dolanıp duruyordu.

Elinde bu akşam için asla uygun olmayan ve benim hiçbir akşamda asla giymeyeceğim iki tane elbise tutuyordu.

"Sen neden bu kadar sakınsın ki?"

Derin bir nefes alıp onu omuzlarından yakaladım. "Esra, adamla randevum yok. Bunu olduğundan daha saçma bir şeye dönüştürmeye çalışmaktan vazgeç."

Esra söylediklerimi hiç ama hiç umursamadan yeniden eşyaları karıştırmaya gitti. Buna daha fazla katlanamayacağımı fark edip arkasından ilerledim ve elindeki elbiseleri çekip aldım. Yeniden omuzlarından tutup çıkış kapısına doğru itirmeye başladım.

"Sen, benim telaşlı arkadaşım, şimdi evine gidiyorsun ve beni daha fazla sinirlendirmiyorsun."

Ayaklarını yere sabitleyip çıkmamak için direndi. "Ama Balım, ben görüşmeniz bitene kadar burada beklemek istiyordum. Sonrasını hemen öğrenmem gerekiyor."

Hah! Çok beklerdi...

"Öyle bir şey olmayacak canım. Zaten adam beni yeterince geriyor. Bir de senin saçma sapan merakınla uğraşamam. Yarın geldiğinde her şeyi zaten öğreneceksin." İnadından vazgeçmeyeceğinden emin olunca daha fazla direnmeyip pes etti.

"Peki, tamam. Bütün gece uyuyamayacağım haberin olsun. Sen yine de sabahı beklemek istemezsen hemen beni ara."

Gözlerimi devirirken oflayıp durdum. "Rahat bırak artık beni."

"Bak adamı ısırma falan kalkma sakın, düzgünce konuş."

"Ah, bir gider misin artık! Köpek değilim neden adamı ısıracağımı? Ayrıca çocuk yok senin karşında, bana öğüt verip durma."

Kapının yanında asılı duran çantasını aldı. Bıraksam kapının önünde daha kırk dakika konuşacak arkadaşımı zorla kapı dışarı edip kapıyı kapattım.

Sırtımı serin kapıya yaslayıp kendime sakinleşmek için biraz süre tanıdım. Bunda abartacak bir şey yoktu. Sırf dediğim olsun diye adamı geç saatte buraya davet etmişim zaten, bir de Esra'nın gösterdiği kıyafetlerden birini giyip karşısına çıkamazdım. Dolabıma ilerleyip şöyle bir göz gezdirdim. Her zaman rahat ve günlük kıyafetler tercih ettiğimden dolabım da onlarla doluydu. Tekrar yatağın üstüne fırlatıp attığım kıyafetlere kaydı gözlerim ve hemen başımı sağa sola sallayıp bu düşünceden vazgeçtim. Dolabımdan gri kot bir şort ve üzerine her zamanki kısa rahat tişörtlerimden birini geçirdim.

İşimi bahane edip adamla özel bir buluşma istememiştim, şimdi kalkıp onun için hazırlanıyormuş gibi görünecek de değildim.

Aynanın karşısına geçip sabahtan kalma makyajımı biraz toparladım. Makyaj dediğim de bir kalem, biraz rimel ve biraz allık üçlüsünden başka bir şey değildi. Öyle doğallıktan yana bir kadın falan değildim. Benim bu kadar az şey kullanmamın tek sebebi beceriksiz olmamdı. Göz kapaklarıma bir kere far sürmeyi denemiştim ve ondada ufak çocuklar beni görünce neredeyse '*a palyaço*' diye bağıracaklardı.

Neyse ki beni sinirlendirmeyen tek şey saçlarımdı. Düz olmasından çoğu zaman dert yanardım fakat bu sefer işime geldi. Saç fırçamla tarayıp ellerimle şöyle bir kabarttım. İşim gereği bu kadar uzun saç benim için büyük riskti ama belime kadar uzanan saçlarımı çok seviyordum.

Saat neredeyse on bir olmak üzereyken evden çıktım. Merdivenlerden aşağı inip sokak kapısından çıkarken bir yandan da cebimdeki anahtarlarımı çıkarmaya çalışıyordum. Tam anahtarı kilide sokmuştum ki arkamdan gürültülü bir motor sesi geldi ve ben her zamanki gibi yerimden sıçradım. Kapının kilidini açıp anahtarı çıkardım ve kapıyı açtım. Tam o anda biri arkamda boğazını temizler gibi öksürünce aniden döndüm ve elimdeki anahtarı arkamdaki kişinin suratına doğrulttum.

Sokak lambasının yansıdığı loş ışığın atkında gülümseyen suratı görünce rahatlamakla sinirlenmek arasında kalmış, hangisinin ağır bastığına karar veremiyordum.

"Önce bıçak şimdi de anahtar, gerçekten beni öldürmeye niyetlisin, değil mi?"

"Bence sizin beni öldürmeye niyetiniz var. Her seferinde ödümü patlatmayı nasıl beceriyorsunuz?"

“Özür dilerim ama beni gördüğünü sandım ya da en azından geldiğimi fark etmişsindir diye düşündüm. Malum, geldiğim araç pek sessiz değil,” derken omzunun üzerinden arkasını işaret etti. Ben başımı yana eğip bana gösterdiği şeye baktım ve gözlerim kocaman açıldı.

“O şey senin mi?”

“O şey dediğin benim bebeğimse evet, benim. Ayrıca o bir şey değil. Bir motor ve sıradan bir motor da değil. Kendisi bir Kawasaki Z100R oluyor ve...”

Elimi kaldırıp onu susturdum. “Şu gürültücü, korkunç ve tehlikeli şeyin detaylarını bilmek istediğimi düşünmüyorsun değil mi?”

Teslim olur gibi ellerini havaya kaldırdı ama belli ki bebeği hakkında söylediklerimden hiç hoşlanmamıştı. Arkamı dönüp içeri girdim. Masalardan birkaç tanesinin üzerindeki ufak lambayı açık bırakmışım. Kasanın yanına ilerleyip orada duran düğmelerden bir kaçını daha açarak içeriye daha fazla ışık girmesini sağladım. Birkaç ışık daha yakmaya karar vermişim ki sesi beni durdurdu.

“Bence yeterli. İki kişiyiz, tüm ışıkları açmana gerek yok.”

Başımı sallayıp gergince yerimde durdum. Ellerimi belime dayayıp derin bir nefes aldım ve ona baktım.

“Aç mısın?” diye sordum. Sanki adam bu saate kadar aç bekleyecekmiş gibi... Ama cevabı beni hem şaşırttı hem de yanılttı.

“Eğer o sebzeli tartlarından varsa asla hayır demem. İş yoğunluğundan akşam yemek yemeyi atlamışım.”

Aç olması neden onun için üzülmememe sebep oldu ben de bilmiyorum, o yüzden sakın sormayın.

“O zaman çay mı kahve mi? İstersen önce tartların yanında çay içelim daha sonra kahveyle devam ederiz. Saat

çok geç biliyorum o yüzden seni daha fazla oyalamayacağım merak etme."

Başını iki yana sallarken gülümsedi. "Eğer o tartlardan yiyeceksem sabaha kadar burada kalabilirim."

Dudaklarımda oluşan gülümsemeyi engellemek için kendimi zorladım. Arkamı dönüp mutfağa ilerledim ve akşam işlerim biter bitmez hazırladığım tartlarımdan servis tabağına aldım. Çaylarımızı doldurup geniş kapıdan geçerek içeri girdim. Elimde tepsiyle beni gördüğü anda yanıma gelmek için ayağa kalktı. Ve ben de işte o anda yerimde sendeledim. Üzerindeki ceket çıkarmıştı. Onu hep gömlekle gördüğümünden çıplak kollarını, kollarındaki belirgin kaslarını ve daha da önemlisi o kaslı kollardaki dövmeleeri yeni görüyordum.

Değişik bir alfabeyle bir şeyler yazıyordu ama yakından bile anlaşılması zor bir dil gibiydi. Ben bir de buradan anlamaya çalışıyordum. Ayrıca sadece yazıyla kalmıyordu. Kollarının çeşitli yerlerinden çoğunda olmasa da birkaç dövme fark etmiştim. Gözlerimi adamın kollarına o kadar dikmişim ki yanıma geldiğini bir anda fark edince irkildim.

"Ben alayım mı elindekileri?" diye sorarken uzanıp cevabımı beklemeden tepsiyi aldı. Arkasını dönüp masaya ilerledik.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım. Başını bana doğru çevirip hafifçe gülümsedi. Tepsiyi masaya koydu ve benim oturmamı beklerken ayakta durdu.

Ukala ve gıcık hallerini bu kibar ve nazik tavırlarına tercih edeceğim aklımın ucundan bile geçmezdi ama ediyordum işte. Öyle zamanlarda ona cevap vermek ve terslemek çok daha kolay oluyordu. Şimdi bu beyefendi tavırlarına nasıl karşılık vereceğimden emin değildim.

Karşısına geçip oturunca tepside duran çayını alıp önüne koydum ve daha sonrada kendiminkini aldım. Gözleri hâlâ üzerimdeydi. Ortada duran tartları işaret ederek, "Afiyet olsun," dedim. Dudakları minik bir gülümsemeyle kıvrıldı ve gamzeleri de ona eşlik edip hafifçe belirdi. Onları izlemekten kendimi almadım.

Baş ve işaret parmağının arasına bir tane minik tart aldı ve dudaklarını aralayarak ağzına attı. Birkaç kere çiğnedikten sonra dudaklarında kalan hafif kırıntıları yaladı. Acilen adamın ağzını, dudaklarını ve dilini izlemekten vazgeçmem gerekiyordu ama o çiğnerken ve dudakları kıpırdandıkça ben de hipnoz olmuş gibi gözlerimi ağzına dikmiş onu izliyordum. Kendime gelip gözlerimi ağzından ayırdım ve onun gözlerine baktığımda beni izlediğini fark ettim. Yanaklarım kızarmaya başlıyordu. Umarım bu konu hakkında konuşmazdı çünkü buna verecek ne düzgün ne de ters bir cevabım vardı. Adamın ağzını izlerken yakalanmışım. Üstelik o iştahla tart yerken ben de sanki onu yiyecekmişim gibi bakıyordum, farkındaydım. O yüzden bu durumu görmezden gelmesi için sessizce dua ettim.

Bir tane daha yedi ve ben ağzından başka her yere bakmaya devam ettim. Sonunda peçeteyi alıp dudaklarına götürdü ve ağzını sildi. Sonra da çayından bir yudum alıp arkasını yaslanıp bana baktı.

"Seni dinliyorum," dedim daha fazla onunla yalnız vakit geçirmemek için.

"Pekâlâ, öncelikle beni daha iyi anlaman için sana biraz işimden bahsedeyim." Başımı ona doğru işaret edip konuşmasını bekledim. "Aile şirketinin başındayım. Babam aslında o kadar da yaşlı değil fakat kendisi rahatsızlanınca annemle daha fazla vakit geçirmeye karar verdi ve ben de bir anda kendimi işlerin başında buldum."

"Geçmiş olsun."

"Teşekkür ederim." Ben çayımdan ufak bir yudum alırken o da devam etti. "Tek çocuğum," derken beni izliyordu.

"Peki," derken kelimeyi biraz uzatarak söyledim. "Ben de tek çocuğum. Yaşasın tek çocuk olmak diye parti yapalım diye konuşmak istemedin sanırım benimle."

Bu sefer bana kocaman gülümsedi. "Ah, alaycılığın bazen beni bile aşıyor."

Derin bir nefes aldım.

"Kenan b..." Cümlem bitmeden araya girdi.

"Tamam, anladım. Şirketin başına geçmeden önce yapmaktan zevk aldığım bir mesleğim vardı zaten. Hatta hâlâ var. Sadece eskisi kadar yoğun değilim. Şirket ve orası arasında ikiye bölünmüş gibiyim."

"Ve?" diye sordum. Biraz kızmaya başlıyordum.

"Ve ben bir şefim," dedi birden. Merakla kaşlarını çatıldı.

"Nasıl şef?"

"Profesyonel mutfakta yemek yapan ve aynı zamanda çalışma ekibini kontrol eden kişilere..."

Elimi kaldırıp susmasını bekledim. "Senden şefin ne demek olduğunu anlatmanı istemedim." Başımı sağa salladım. Üzerimden gerginliğimi bir türlü atamıyordum. Gerçekten bir şefse o zaman gerçekten de bana ilk karşılaşmamızda tavsiye veriyordu.

Ah, şimdi kendimi yere atıp masanın altına saklanacaktım. Bu durumun uzamasından hoşlanmıyordum. "Ve benden ne istediğini hâlâ söylemedin," diye araya girdim.

"Dediğim gibi vaktimin yarısı şirkette, yarısı da mutfaklarımdan birinde geçiyor. Ve benim on yılda bir düzenlenen bir yarışmaya katılmam gerek bu sene. Bundan on yıl önce de katılmışım ve ikinci oldum."

Gözlerim kısarak baktım. "Şu on yılda bir düzenlenen en iyi şeflerin katıldığı ve dünyaca ünlü şeflerin bir araya gelip vakit geçireceği etkinliklere ev sahipliği yapan yarışmadan bahsetmiyorsun değil mi?"

Konuya hâkim olmam hoşuna gitmiş olacak ki kocaman gülümsedi. "Evet, tam da ondan bahsediyorum."

Ağzımı kapatmayı akıl ettiğim için beynime teşekkür ettim. Buradan çıkar çıkmaz adamı araştıracaktım. On yıl önce çok daha gençken nasıl olup da ilk üçe girebilmişti? Duruşumu dikleştirip masaya dirseklerimi dayadım.

"Pekâlâ, tebrik ederim ve bol şans. Bana başarılarınızı anlattığınız için teşekkür ederim ama lütfen artık sadede gelebilir miyiz?"

O da benim gibi dirseklerini masaya koydu ve bana doğru eğildi. "Bu sene yarışmaya yanımda biriyle katılmam isteniyor. Yani bir kez daha çiftler yarışması olacak, tıpkı on yıl önce olduğu gibi. Uzun zamandır yanıma birini arıyorum. Bir iki kişi buldum. Birlikte mutfağa girip çalışmalar yaptık ama kısaca uyuşamadık diyeyim. Bir türlü uyum yakalayamadım." Cümlenin devamında ne geleceğini tahmin ediyordum ve gözlerim kocaman açıldı. "Yani senin içinde uygunsa denemek istiyorum."

"Neyi denemek istiyorsunuz?"

Başını iki yana salladı ve derin bir nefes aldı.

"Balım," ismim dudaklarından o kadar güzel çıktı bir an afalladım. Sonra hemen toparladı ve "Balım Hanım, eğer kabul ederseniz bu yarışmada yanımda sizi istiyorum," dedi.

5.BÖLÜM

BALIM

Şaşkınlığımı üzerimden atmak için birkaç dakikadan fazlasına ihtiyacım vardı. Karşımdaki adamın söylediklerini bir mantık çerçevesine oturtmaya çalışmakta zorlanıyordum. Öncelikle bahsettiği yarışma ciddi anlamdan heyecanlanmama sebep olmuştu. Ama bunun yanında asla o kadar yetenekli olmadığımın da farkındaydım. Evet, işimi çok severek yapıyordum ve evet yine biliyordum ki elimden çıkan her şey aşırı lezzetli oluyordu ama yine de bu kadar teknik bilgi gerektiren ve bu kadar göz önünde olma sebep olacak bir şeyin altına girecek cesaretim yoktu.

Bir de karşımda duran adam vardı tabii. Şef olduğunu söylemesi yetmezmiş gibi daha önce bu yarışmada derece aldığından bahsetmişti. Güvensiz ya da geri planda kalmayı seven bir karaktere sahip değildim. Ama yine de kendimi bu duruma düşürecek kararlar da almazdım. Kendimi sahte yalanlarla, olmayan şeylerle kandırarak da değildim. Onun kadar yetenekli değildim ve neden beni yanında istediğine anlam veremiyordum.

"Sanki kafanın içinde makine çalışıyor. Buradan bile düşüncelerinin sesini duyabiliyorum."

Belli belirsiz gülümsedim. "Kenan Bey," diye başladım ancak elini kaldırıp konuşmamı engelledi.

"Şu bey saçmalığını lütfen artık bırakalım. Bu konu benim için gerçekten önemli. Baştaki tavrımdan dolayı da inan çok üzgünüm ama yararı olacaksa söyleyeyim: Her zamanki hâlim böyle."

Gülümsemem genişledi. "Yani ukala tavrın sadece bana değil. Genel hâlin böyle."

Başını yana eğip bana bakmaya devam etti. "Evet, öyle de diyebiliriz."

"Pekâlâ, teklifin için gerçekten teşekkür ederim. Senden böyle bir teklif almak beni aşırı mutlu etmiş olsa da maalesef kabul edemem."

Sanki bunu bekliyormuş gibi bir anda derin bir nefes aldı.

"Ama neden? Yarışmada derece aldığımızı düşünsen, senin için harika olmayacak mı?"

Evet, bu konuda ona hak vermeden edemiyordum ama yapamazdım.

"Haklısın. Fakat senin de dediğin gibi aldığımızı düşününce güzel bir şey ama ya alamazsak?"

"Daha konuşmanın bu kadar başında buna karar vermek doğru değil."

Yerimden kalkıp masanın yanında dikildim. O da beni daha iyi görebilmek için oturduğu yerde masanın dışına doğru yan döndü.

"Bak kendime yeteneksiz ya da başarısız diyemem. Bu işi yapabilmek için, buraya sahip olabilmek için çok çalıştım." Beni onaylar gibi başını salladı. "Burayı o kadar uzun süre boş bırakamayacağım durumu bir yana..." Elimle gözlerimi ovalayıp yeniden devam ettim. "Benim teknik bilgim yok denecek kadar az." İtiraz etmek için konuşmaya çalıştı ama araya girmesine izin vermeden

devam ettim. "Lezzetli şeyler yaptığının farkındayım. Değişik şeyler denemeyi severim ve deneyerek oldukça enfes şeyler ortaya çıkardığımı da biliyorum ama bahsettiğin yarışmayı duydum. Ve inan bana asla sana ayak uyduramam."

Kenan birden ayağa kalkınca birbirimize fazlasıyla yaklaştık. Ellerini nereye koyacağını biliyormuş gibi birkaç saniye duraksadıktan sonra omuzlarıma dokunup yavaşça aşağı kaydırıp ve orada durdu.

"Ne kadar teknik bilgin var, yok bilmiyorum. Bunu seninle aynı mutfakta çalışmadan da bilemem. Ama ihtiyacım olan şey teknik değil zaten. İnan bana ondan ben de fazlasıyla var."

O ukala gülümsemesine karşılık vermeden duramadım. Başımı iki yana salladım ama yine de dudaklarım bana ihanet edip hain bir gülücük çıkardı ortaya.

"Senden istediğim tam da o bahsettiğin elinin lezzeti ve değişik şeyleri deneme hevesin. Benim ihtiyacım olan şeyler bunlar. Benim bilgim ve tekniğimi senin cesur karışımlarınla ve el lezzetinle bir araya getirmek istiyorum."

Başımı iki yana sallayıp bir adım geri atıp ondan uzaklaştım. Burnuma dolan kokusu beni sersemletiyordu ve bu durum doğru karar vermeme engel oluyordu.

"Gerçekten yapamam. Senin kafanda yarattığın birleşim imkânsız. Bize bir baksana," derken parmağımla önce kendimi sonra onu işaret ettim. "Tanıştığımız günden beri didişip duruyoruz. Senin ukala tavırların ve kendini beğenmiş varlığın benim ağzımın ayarının kaçmasına sebep oluyor. Sana olan davranışlarımdan hoşlandığını falan da söyleme." İleri geri hareket edip tekrar ona döndüm. "Evet, eğleniyorsun ama profesyonel bir işin altına gireceğimizi hayal edebiliyor musun gerçekten?" Tatsız bir kahkaha attım. "Sana Kenan Bey

demiyorum artık çünkü ben de o sınırı aştığımı düşünüyorum." Ona istemedenden de olsa biraz daha yaklaştım. Beni ciddiye almasını umuyordum. "O yüzden Kenan, emin ol benden başkasını bulmak senin için daha doğru bir karar. Çünkü o mutfakta ya sen beni bir kaşık suda boğarsın ya da ben seni elime geçen kesici aletin ne olduğuna bakmadan muhtemelen yaralarım. Cidden bunu göze almak istemezsin. O yüzden daha vaktin varken başka birini bulsan iyi edersin."

Söylediklerimi anladığını ve ciddiye aldığını fark ettim ama gözlerini kısarak bana bakmasından bu işten kolay vazgeçmeyeceğini biliyordum.

"Yalan söyleyip sana saçmalama falan demeyeceğim," derken eliyle burun kemerini sıkıp bıraktı. "Ama başarmayacağımızı da düşünmüyorum. Balım, ikimiz de işini severek yapan, yaparken zevk alan, hırslı ve işini önemseyen insanlarız. Başka biri yok ve vaktim de tükeniyor. İki ay içinde elinin lezzetine ve uyumlu olacağımıza inandığım kimseyi bulamam."

"Hah! Biz uyumluysak uyumlu olmayan bir çift nasıl olur düşünemiyorum bile."

Bu cümlemden sonra kaşlarını çattı. "O gün buraya gelip, burada senin elinden hazırlanmış yemeklerinden ilk lokmayı tattığımdan beri seninle çalışmak istediğimi biliyordum. Kendi kendime oturduğum yerde sinirlenip durdum çünkü buraya daha önce gelmiş olsaydım eğer, aylardır saçma sapan insanlarla denemeler yaparak vakit kaybetmezdim. Neden bu kadar inatçısın? Denesen ne kaybedeceksin? Bir düşün, senden istediğim sadece iki ay. İki ay arada burada, arada benim mutfağında sana hangisi uyarsa çalışacağız. Eğer gerçekten uyumsuz olduğumuza inanırsak zaten yapacak bir şey yok. Herkes kaldığı yerden hayatına devam edecek."

İkna kabiliyetinden nefret etmeye başlamıştım. "Yapamam diyorum, sebeplerimi sunuyorum ama görüyorum ki seni tatmin edemiyorum. O zaman şöyle söyleyeyim. Yapmak istemiyorum Kenan. Kendi sakın sessiz hayatımdan memnumum, böyle bir sorumluluğun ve yükün altına girmek istemiyorum." Daha fazla ayakta durmak istemediğimden gidip tekrar oturdum ama Kenan beni tepeden izlemeye devam etti. "Bak, ben her şeyi fazla içselleştiririm. O yarışmayı kaybettiğimiz anda kendimi sorumlu tutarım. Sürekli kafamda keşkeler olur ve bunlar beni yer bitirir. O yüzden lütfen söylediklerimi ciddiye al. İnan bana senin için daha iyi olacak, bana güven."

Bir iki adım ileri gidip sonra geri geldi. Ağzını açıp konuşmak üzereymiş gibi bana baktı ama yine vazgeçip dolaşmaya başladı. Ağzının içinde bir şeyler gevelediğini duydum ama ne olduğunu anlamadım. Sonunda yüzünü bana döndü ama anlayamadığım bir ifadeyle bana baktı.

"Bunu yapmak istemiyordum," derken sıkıntılı olduğunu fark ettim. Kaşlarımı çattım ve yerimden kalkıp karşısına dikilirken kollarımı göğsümde bağlayıp ona baktım. "Gerçekten bunu yaptığım için kendimden nefret edeceğim ama başka çarem yok. Seni ikna edemiyorsam mecbur bırakmak zorundayım."

Söylediklerinin tek bir kelimesine bile anlam veremediğimden güldüm. Çünkü ciddi anlamdan adam saçmalamaya başlamıştı.

"O gün buraya rastgele gelmedim."

Gülümsemem soldu ve kaşlarımı çattım. "Nasıl yani?"

"O gün seninle önemli bir konu hakkında konuşmaya gelmiştim." Fazlasıyla canım sıkılıyordu artık. "Bak bunun kulağa hiç hoş gelmeyeceğinin hatta seni çok fazla sinirleneceğinin farkındayım." Bana garip ifadeyle baktı. "İstersen otur,"

Gerilmekten ellerim yumruk oldu. "Bana kamera şakası falan mı yapıyorsun bilmiyorum ama duygu değişiminden hiç ama hiç hoşlanmadım. Neden bahsettiğini de anlamıyorum. Lütfen uzatmadan bana ne söyleyeceksen söyle."

"Tamam, bak. Bir tanıdığımın hatırına birine borç para verdim. Geri ödemesini bekledim ama ödemeyince aracı olan kişiye olan saygımdan üzerine düşmedim. Kendisi babamın sevdiği bir arkadaşıydı. Borç parayı da oğluna vermiştim. Ama tahmin edeceğin gibi adam ne kadar düzgün biri olsa da oğlu beş para etmezdi. Oğlu yanlış insanlarla dalaşmış ve babasıyla da aralarındaki tüm bağların koptuğunu duyduğumda kendisi bulup paramı geri ödemesini istedim."

Kafam allak bullak oldu. Yani bana bir şey anlatıyordu, belli ki önemliydi de ama konunun benimle ne alakası olduğunu çözemiyordum.

"İyi de benimle ne alakası-"

"Seninle ne alakası var şimdi söyleyeceğim. Adamı buldum, aldığı parayı ödemesi için süre verdim ama ortadan kayboldu. Üzerinden iki üç ay geçince tekrar buldum. Bu sefer peşine hiç tekin olmayan insanları takmıştı ve ben de borcunun karşılığında ondan sahip olduğu mekânın hisselerini aldım. Benden aldığı paradan daha fazla ediyordu hissesi, o yüzden üzerine ödediğim miktarla da bulaştığı insanlara olan borçlarını ödediğini düşünmek istiyorum."

Bir anda soğuk soğuk terlemeye başladım. Asla tahmin ettiğim şey olamazdı. Bana bunu da yapamazdı. Bir anda terk edip gitmesi yetmezmiş gibi burayı ne kadar sevdiğimi bilerek bana bunu yapmış olamazdı. Yerimden aniden fırladım ve kapıya doğru ilerledim.

"Hemen gitmen gerek, Kenan. Ne söyleyeceksen ya da ne olduysa umurumda bile değil. Gerisini duymak istemiyorum."

"Ama bilmen gerek."

"Hayır!"

"Evet, bitirmeme izin ver." Kapının yanına gelip karşıma dikildi. "Buranın hisse fazlası ondaymış ve bana devretti."

Arkamı dönüp ondan uzaklaştım. "Dur tahmin edeyim. Sen de şimdi beni buradan atmakla tehdit edip yarışmaya katılmaya zorlayacaksın öyle mi?"

Sinirle ağzından kaçan birkaç küfür beni afallatsa da hemen kendini toparladı. "Hayır, asla öyle bir şey yapmayacaktım. Tamam, kısa süredir tanıyorum seni ama seni hiç tanımayan biri bile tek bakışıyla senin burayı nasıl sevdiğini anlar. Yarışmaya benimle katıl ve karşılığında sana hisseleri devredeyim."

Başımı sağa salladım. "Bunları dinlemek istemiyorum. Seninle yarışmaya falan katılmıyorum." Kasanın oraya hızlı adımlarla ilerledim ve orada duran anahtarları aldım. Kapıya doğru ilerlerken, "Çık" diye bağırdım.

Söylediğimi ikiletmeden peşimden geldi. Ben kapıyı kilitlerken arkamda sessizce beklediğini biliyordum.

"Bitirmeme izin vermedin ki."

Kapıyı kilitledim ve ona doğru döndüm. Yüzüne bakıp her zamanki gibi ağzıma geleni söylemek istedim ama yapamadım.

"Balım..."

Arkamı döndüm ve gözümden düşen bir damla yaş sildim. Evime, kendi sığınağıma girip yalnız kalana kadar kendimi tuttum.

6.BÖLÜM

KENAN

Ofisimin kapısını tekmeleyerek içeri girdim. Şu lanet kapıyı böyle açtığı her seferde Engin'e kızarken şimdi kendim yapıyordum. Odama girer girmez Engin'i koltuklardan birinde otururken buldum.

"Sabahın bu saatinde yüzünü görmek için ne günah işledim acaba?"

Ben yerime geçerken Engin beni hiç ciddiye almadı. "Senin o meymenetsiz suratını görmeye meraklı değilim ben de." Bana bir bakış attı ve suratını buruşturdu. "Hele ki her zaman olduğundan daha meymenetsizse."

Kaşlarımı çattım. Onu görmezden gelmek istiyordum ama Engin asla bir işin peşini bırakan tiplerden değildi. Tüm gece uyumamış, yatağında sürekli dönüp durmuş-tum. Huysuzdum, kızgın ve uykusuzdum; ayrıca dün gece olanlardan dolayı kafam çok karışık. O kızı bu kadar kafama takmamam gerektiğini biliyordum. Ben işime odaklanırdım. Kimseye haksızlık etmemek için çabalardım ama yine de istediğimin peşinden koşardım.

Amacım asla Balım'ı üzmemek değildi. Evet, bir parçam puştluk yapıp onu bu işe mecbur bırakmıştı ama başka

çarem yoktu. Yine o puşt olarak adlandırdığım parçam başka şeylerden de memnundu. Tabii ki bu konuya girmek istemiyordum.

Ama diğer yanım üzgündü. Böyle olmasını istememiştim aslında. *Bu kadar üzüleceğini düşünmemiştim*, diyerek kendimi kandırmayacağım fakat yine de bu işten onun da kârlı çıkacağını anlayıp kabul edeceğini düşünmüştüm. Daha doğrusu ummuştum.

"Neden bu kadar sessizsin?"

Engin konuşunca düşüncelerimden sıyrıldım. Derin bir nefes alıp verdim ve sırtımı koltuğa yasladım.

"Her şeyi bok ettim."

"Ne demek bok ettim?"

Ellerimle yüzümü ovalayıp arkadaşşıma baktım. "Sıçtım batırdım işte, bok ettim."

Benim ne kadar ciddi olduğumu anlayınca koltuğunda dikelip yüzüme baktı. "Şu işi bana doğru düzgün anlatır mısın?"

Dirseklerimi masaya dayayıp başımı eğdim ve saçlarımı karıştırdım. "Her şey güzel başladı aslında. Konuştuk, her zamanki gibi tırnaklarını çıkarmadan önce beni dinledi."

"Her zaman tırnaklarını mı çıkarıyor?"

Dudaklarımda hoşnutsuz bir gülümseme oluştu. "Hem de her zaman." Cevap vermeyince başımı kaldırıp Engin'e baktım.

"Suratındaki o aptal ifade de ne?"

Hemen yüzüm asıldı. "Ne ifadesinden bahsediyorsun sen?"

Engin gözlerinde garip bir ifadeyle bana bakmaya devam etti.

"Beni inceleyip durma aptal herif."

"Sen de bana seni incelemem için sebep verme. "Yüzümdeki ifadeden en azından çenesini kapatması gerektiğini anladı. "Tamam, devam et."

"Dediğim gibi konuştuk, ona her şeyi anlattım. Yarışmadan bahsettim ve her şey yolundaydı. Sonra ona teklifimi sundum." Konuşmanın gidişatı aklıma geldikçe suratım daha da asıldı. "Kabul etmedi."

Bu duruma en az benim kadar Engin de şaşırdı.

"Ne demek kabul etmedi? Ona bu yarışmanın faydalarından bahsettin mi? Yani onun içinde ne kadar yararlı olacağından falan."

Yeniden elimi kaldırıp burnumun üst kısmını sıktım. "Evet, evet hepsine evet! Sakince anlattım. Tüm olumlu yönlerinden bahsettim ama etmedi işte."

"Bu kötü olmuş dostum. Böyle bir fırsatı kaçıracağını hiç düşünmemiştim."

"Ben de," dedim sessizce. Benim hatam onu başkalarıyla kıyaslamamdı. Teklifimin üzerine atlayacağından o kadar emindim ki aksi tavrı düşünmemiştim bile.

"Peki, şimdi ne yapacaksın? Başkasını bulabilecek misin?"

İşin en açıklama gereken kısmına gelmiştik. "Başkasına gerek yok. Balım benimle yarışmaya katılacak."

Kafası karışmış gibi baktı Engin. "Bu işten bir halt anladıysam adımı değiştiririm. Ben o kadar karmaşık davaya katılmış insanım."

"Tamam, işin aslı şu, onu zorladım."

Kaşları o kadar çok yukarı kalktı ki daha ne kadar gidecek diye merak ettim.

"Dalga geçiyorsun?"

Başımı sağa sola salladım. Yerimden kalktım ve odanın içinde dolaşmaya başladım. Bu durumdan hoşlanmıyordum ama kendimi haklı göstermek istiyordum. İleri

geri yürürken zaten karman çorman olmuş saçlarımı tek elimle iyice dağıttım.

"Hayır. Ona beş para etmez erkek arkadaşının neler yaptığını anlattım. Ve eğer benimle bu yarışmaya katılırsa tüm hisseleri ona devredeceğimi söyledim."

Engin ok gibi yerinden fırladı. "Yok artık! Ona devredeceğin hissenin değerinden haberin var mı?" Kollarını havaya kaldırıp indirdi. "Neden soruyorsam, tabii ki biliyorsun. Hem bu yarışmayla onun adını duyuracaksın hem de ona karşılığında o hisseleri mi vereceksin?"

Başımı evet der gibi aşağı yukarı salladım.

"Sen aklını kaçırmışsın. Alt tarafı bir yarışma için,"

Hızla ona döndüm. "Alt tarafı bir yarışma falan değil, Engin. Bunu yapma sebebimi en iyi sen biliyorsun."

Pes etmiş gibi tek eliyle yüzünü sıvazladı. "Evet, özür dilerim. Bir anda arkadaşından daha çok avukatın olarak düşündüm. Ama yine de başkasını bulabilirsin. Bu yaptığın aptallık."

Sırtımı ona dönüp büyük camdan dışarı baktım. Denizi izlemek her zaman beni sakinleştirirdi.

"Biliyorum, gerçi buna boyun eğip teklifimi kabul edecek gibi değil."

"Kızın aklından zoru falan mı var? Hem yarışma hem de böyle bir teklifi reddedecek olması bana bunu düşündürüyor."

Başımı sağa sola salladım. "İnan bana akıllı, hatta bence haddinden fazla akıllı. Ama kendince sebepleri var ve kahretsin ki o sebepleri çok iyi anlıyorum." Biraz durdum ve sonra devam ettim. "Yine de bir gece düşünmek ona iyi gelecektir. Bence fikrini değiştirecek."

Engin yanıma gelip benimle birlikte camdan dışarı baktı. "Kenan, kadın bahsettiğin kadar akıllıysa -ki ben hâlâ pek emin değilim- o zaman senin ona yaptığın zor-

lama teklifi kabul edeceğinden nasıl bu kadar emin olabiliyorsun? Ayrıca seni her gördüğünde tırnaklarını çıkarıyorsa dostum, bence dün geceden sonra ondan uzak dursan iyi edersin. Çünkü bu sefer o tırnaklarla seni parçalar."

İstemedenden de olsa gözümün önüne o minik beden geldi ve bana verdiği cevaplar kulağıma doldu. Adeta o güzel ağzından çıkan sesi duyar gibiydim.

"Suratında yine o ifade var?"

"Saçmalama Engin, canımı sıkıyorsun."

"Sen de hülyalı bakışlarla dalıp gitme o zaman. Aklından ne geçiyor?" Yanından uzaklaşıp manzaraya sırtımı dönüp masama ilerledim. Engin peşimden gelip karşıma dikildi. "Pekâlâ, bu işi nasıl çözmeyi planlıyorsun?"

Çekmecemi açıp imzalamam ve incelemem gereken dosyaları çıkarıp masama koydum.

"Onu biraz rahat bırakacağım."

"Şahane planın bu mu yani? Kızı rahat bırakmak!"

"Onu tanımıyorsun. Balım öyle zorlayacağım ya da baskı kurabileceğim, dediğimi yaptıracağım bir kadın değil."

Engin kahkaha attı. "Dedi kızı onunla yarışmaya katılmaya zorlayan dengesiz adam."

Sinirle homurdandım. "Siktir git."

Yerinden kalktı. "Merak etme dün gece yaptım." Yerden çantasını alıp koltuğa bıraktı. Sehpanın üzerine yaydığı kâğıtları tek tek toplayıp düzenledi ve çantasına yerleştirdi. "Ama bir ara sana da tavsiye ederim. Belki üzerindeki şu gerginliği atarsın."

"Ben gergin falan değilim."

Bana inanmıyormuş gibi başını sağa sola sallarken gülümsedi. "Sen öyle diyorsan..." Kapıya doğru ilerlerken dönüp bana baktı. "Şu boynunda patlayacakmış gibi atan damara anlat sen derdini."

Masanın üstünde elime gelen ilk şeyi alıp ona fırlattım ve yine kaçtı.

"Kafana bir şey fırlatılmasından zevk mi alıyorsun sen? Bir gün elime kalem dışında bir şey gelecek ve o olmayan beynini patlatacağım."

Kahkahası kulaklarıma dolarken çekip gitti. Sinirle koltuğuma geri yaslandım ve kollarımı gerip ellerimi başımın arkasında kilitledim. Derin bir nefes alıp gözlerimi kapattım. Ona bir gün süre verecektim. Bir gün sonra istediğimi almak için yeniden kapısına dayanacaktım.

7.BÖLÜM

BALIM

Dün gece yaşananların verdiği huzursuzluk ve mutsuzlukla bütün gece uykusuz geçti. Güneşin ilk ışıkları yatak odama doldu ve ben hâlâ uyanıktım. Vuran ışık ağlamaktan şişen gözlerimi acıtınca istemsizce gözlerimi kapattım. Dün gece olan her şeyin bir rüya olduğuna inanmak istiyordum. Bu nasıl benim başıma gelmişti?

Her şeyden önemlisi, ben bu işin içinden nasıl çıkacaktım?

Yorgun, halsiz ve mutsuzdum. Tek yapmak istediğim günlerce ağlamaktı. Yatağımda kıvrılıp, çarşafı kafama kadar çekip günlerce ağlamak... İçimden gelen tek şey mutsuzluğumla baş başa kalmaktı.

Ama ne yazık ki hiç birini yapamazdım. Bu işi çözmem gerekiyordu. Hepsinden önce kalkıp işimin başına geçmeliydim.

Bütün gece sessizce ağlarken tek düşünebildiğim bir çıkış yolu bulmak değildi. Her ne kadar Kenan beni paramparça eden cümleleri söylemiş olsa da aynı zamanda bu işin içinden nasıl kolayca sıyrılabileceğimi de söylemişti.

Bunu yapma şeklinden hiç hoşlanmamıştım. Eğer konu başka olsaydı ya da farklı bir durumda olsaydık beni bir şeylere mecbur etmeye çalıştığı için burnundan getirirdim. Fakat durum öyle değildi.

Kenan'dan çok daha fazla kızgın olduğum insan vardı ve kendisini hangi delikteyse bulup beynini patlatmak istiyordum.

Beni bırakıp bir anda çekip gitmesini bir şekilde kabul etmiştim. Zaten benim dışında herkes adamın beş para etmez biri olduğunu görmüştü. Her konuda zehir gibi çalışan aklım bir tek o söz konusu olduğundan çalışmayı bırakmıştı adeta. Gerçi onunla ilgili verdiğim kararların hiçbirini aklımla vermediğim gerçeği de vardı.

Kalbim beni yanıltmıştı. O adamı sevmiş, hayallerimi anlatmış, bana destek olmasını mutlulukla izlemiş ve en önemlisi güvenmiştim. Ve bu güvenin sonunda şimdi ne haldeydim.

Hayatıma hiç tanımadığım bir adamı sokmuştu. O adam benim tüm emeğimin benden fazla sahibiydi ve bu beni deli gibi sinir ediyorsa da aslında zoruma gidiyordu. Yeniden akan bir damla yaşı sildim. Hem de çok zoruma gidiyordu.

Kenan'ı o akşam buradan kovmuş, sanki onu bir daha görmezsem bu iş çözülecekmiş gibi davranmıştım ama tüm gece ağlayıp kendime acıdıktan sonra böyle olmayacağından emindim. Hatta Kenan'a git dediğim anda böyle olmayacağını farkındaydım ama içten içe görmezden gelmeyi de başarmıştım.

Yataktan kalktım. Banyoya gidip aynada kızarmış gözlerime baktım. Olanları inkâr etmenin, gözlerimi saklamamın ya da gülümsemeye çalışmamın anlamı yoktu. Suratıma bir kere bakan herkes bir şeyler olduğunu zaten anlardı. Zaten saklamak da istemiyordum. Buna ne

enerjim ne de gücüm vardı. Yüzümü soğuk suyla defalarca yıkayıp kuruladım. Saçlarımı tepeden gelişi güzel topladım ve bir kez daha aynada bana bakan aksime odaklandım. Mutsuz ve üzgün olabilirdim ama kendime acımaya devam edemezdim.

Banyodan çıkıp hızlıca odama geri dönüp dolabımı karıştırdım. Rastgele bir eşofman altı ve her zamanki gibi kısa, belimi hafif açıkta bırakan bol bir tişörtü bulup kafamdan geçirdim. Telefonumu ve anahtarlarımı kapıp kendime durma fırsatı vermeden kapıdan çıktım. Merdivenleri hızla indim ki kimseyle karşılaşmayayım. Bugün neşeliymişim gibi davranma gücünü kendimde bulamıyordum.

Hızlıca restoran kapısının kilidini açtım ve içeri girdim. Dün gece yaşananlar belli belirsiz gözümün önünde canlandı ama başımı iki yana sallayıp görüntüleri zihnimden uzaklaştırdım.

İçeri girip birkaç adım atmıştım ki arkamdan arkadaşımın sesini duydum.

"Allahım bugün günlerden ne? Cuma mı? Doğruyu söyle. Çünkü bu saatte sen kapıyı daha yeni açtın. Kıyamet kopuyor değil mi?"

Keşke onun bu neşesine ve esprilerine gülecek gücüm olsaydı. Ya da keşke arkadaşımın her zamanki hâli benim her şeyi unutmama sebep olsaydı. Elimi kaldırıp gevşek duran atkuyruğumla oynadım ve Esra'ya döndüm.

Bir saniye geçti ve Esra gözlerime baktığı anda bir şeyler olduğunu anladı. Yüzündeki gülümseme silindi. Hızlıca içeri girdi ve bana doğru ilerlerken elinde çantayı gelişi güzel bir şekilde masalardan birinin üzerine bıraktı. Çıkan pat sesi kulaklarıma dolduğu anda Esra da yanıma ulaştı.

"Ne oldu sana? O herif bir şey mi yaptı? Seni en son beş para etmez adinin gittiği zaman böyle görmüştüm."

Ve her şeyin bittiği anda bu oldu. Kendimi kaybettim. Tüm gece, sabaha kadar güçlü kalmak için tek tek dizdiğim bariyerlerin hepsi bir anda yıkıldı ve dudaklarımın arasından kaçan çaresiz bir hıçkırıkla gözyaşlarım akmaya başladı.

Esra kollarını bana dolarken yere düşmemi engelledi. Beni arka tarafa boş ofislerden birine sürüklerken kendi kendine konuşuyordu.

"Elemanlar seni böyle görmeden şu odaya girelim."

Boş odada birkaç tane tekli koltuk vardı ve en yakındakine çöker gibi oturdum. Esra odadan çıktı. Ayak seslerini duyuyordum ama bir kere yıkılmıştı her şey ve odaklanamıyordum.

Odaya geri döndüğünde elinde bir bardak su vardı. Bana uzattığında sesimi çıkarmadan içtim. Dudaklarım titriyordu ve birkaç damla su çeneme doğru akınca kolumla sildim. Esra diğer koltuğu sürüyerek karşıma gelecek şekilde çekti ve oturdu.

"Şimdi ben aklımı kaçırmadan ve başına çok kötü bir şey geldiği hissine kapılmadan bana neler olduğunu anlat, Balım."

Başımı sağa sola salladım. "Ama oldu. Çok kötü bir şey oldu."

Derin bir nefes alıp eliyle ağzını kapattı. "Ah, Allahım! Panik atak geçirmek istemiyorum çünkü sen benden beter durumdasın. Yani ikimiz birden çıldırırsak bize yardım edecek kimse yok. Sakinim... Sakinim..." Uzanıp elimi tuttu. "Anlat artık."

"Burayı kaybettim."

"Ne demek burayı kaybettim?"

Derin bir nefes aldım dün gece yaşanan her şeyi tek tek arkadaşşıma anlattım. Sonunda bitirdiğimde Esra odanın içinde volta atıyordu.

"Şimdi bir dakika, ben bu işi anlamadım. Yani o köpek herifin sana attığı kazıktan hiç hoşlanmadım tabii. Elime geçirsem beynini patlatırım o ayrı." Hafifçe gü-lümsedim. "Kenan Bey'in seni bir şeylere zorlaması kötü bir şey, Allah aşkına Balım kötü tarafları olduğunu kabul ediyorum ama bu işin ondan çok sana faydası olacak gibi değil mi?"

"Evet, ama bunu kendi isteğimle yapacak olsaydım tamam. Şimdi buna zorlanıyorum."

Ayakta duracak olmaktan yorulmuş gibi yeniden karşımdaki koltuğa çöktü ve ellerime uzandı.

"Şimdi sana aklımdakileri tek seferde söyleyeceğim. Öncelikle bu işin ciddi anlamda sana çok faydası var. Sana bilmem kaç paralık hisseleri bu yarışma karşılığı beş kuruş talep etmeden veriyor. Yani bence adam aklını kaçırmış."

"Burası benim zaten!" dedim sinirle.

"Evet, ama kâğıt üzerinde de onun. O yüzden duygusal davranmayı kesip artık kafanı çalıştır."

Sinirle homurdandım.

"Yarışmaya gelince, kazanırsanız birlikte kazanmış olacaksınız ve buranın sahibi olarak senin de adın duyulacak, bir düşünsene... Hepsini geçtim Balımcım, adam karşına geçip direkt '*Ya benimle yarışmaya katılacaksın ya da seni buradan atarım*' deseydi ne yapacaktın? Buradan dün akşam kovduğunu söylediğin adam ya sana böyle gelseydi? O zaman ne olacaktı?"

Sinirle kaşlarımı çatıp homurdandım.

"O yüzden arkadaşım troller gibi homurdanmayı, mızızlar gibi zırlamayı ve kendine acımayı kes ve bu işi bir profesyonel gibi ele al. Tamam, senin yerinde ben olsam çoktan yerlerde sürünüyor olurdum, sana hak veriyorum ama dün gece yaşandı bitti. Üzüldün, ağladın,

zırladın ve bu saatten sonra kendine acımanda bitti. Sen burayı kaybetmek istemiyorsun ve önünde de açık bir çek var. Bunu sonuna kadar kullanacaksın."

Pekâlâ, haklıydı. Çoğu zaman mantıklı bir insan olmuştum. Kendi başıma uğraşan ve çabalayan biriydim. Birilerinin aklımı başımı getirmesine ihtiyacım olmuyordu pek. Böyle zamanlarda ise Esra yanımda olduğu için şanslıyım. Birbirimizi dağıldığımız zamanlarda toplamayı iyi bilirdik.

Yine de kendime yeterince güvenmediğim bir konu vardı. Dudağımı ısırdım ve Esra'ya baktım. Gözlerimdeki paniği görünce gülümsedi.

"Çıkar bakalım ağzında ki baklayı."

"Esra adam yetenekli. Daha önce ikinci olmuş. Üstelik teknik bilgisine girmiyorum bile. Ya ben kendimi onun yanında rezil edersem? Ya benim yüzümden kaybederse ve böylece ben de her şeyi kaybedersem?"

"Adam bunları bilmiyor mu sence? Gidip kendisine kendine eşdeğer teknik bilgisi olan birilerini de bulabilirdi değil mi? Anlattığına göre zaten insanları şıp diye bulabiliyor." Tek kaşını kaldırıp soru sorar gibi baktım. "Ve ipler senin elinde bence."

Bunu biraz düşündüm. "Pekâlâ, onunla yarın konuşacağım. Bu yarışmayı kabul ederim ama tek bir şartım olacak."

Gözlerimdeki bakışı görünce Esra gülümsedi. "İşte bu kadar."

Akşama kadar mutfaktan çıkmadım. Elemanlar sürekli içeri girip çıktılar. Bendeki durgunluğu ve yüzlerine pek bakmadığımı fark etmiş olsalar bile bana bir şey

sormadılar. Sanırım Esra onları uyarmıştı ve bir yanımda bu durumdan çok hoşnuttu.

Saat onu geçtiğinde herkes veda edip gitti. Mutfaktan çıkıp masaların arasından geçerken çantasını toplayan arkadaşşıma gülümsedim.

"Çıkıyor musun?"

"Çıkıyoruz. Bugün sende kalmaya karar verdim."

İstemsizce ufak bir kahkaha döküldü dudaklarımdan. "Pekâlâ, ev sahibi müsait mi diye sormak yok sanırım."

Gülümsememe karşılık verdi. "Hiç ilgilenmiyorum desem?"

"Peki, davetsiz misafirim telefonumu alayım da çıkalım."

Ben anahtarlarımı ve telefonumu alıp arka tarafın ışıklarını kapatırken Esra da masaların üzerinde duran minik aydınlatmaları söndürdü. Kapıdan çıktı ve ben de peşinden ilerledim. İkimizin de yüzü kapıya dönük haldeydi ve ben kapıyı kilitlerken Esra konuştu.

"Onunla konuşmak istediğini ne zaman söyleyeceksin?"

"Bilmiyorum. Yarın, belki birkaç gün sonra." Kilitte uğraşırken Esra belli belirsiz mırıldandı ama onu duymadım. "Adam beni deli ediyor." Lanet anahtar sıkışıp kalmıştı. Sinirle çekiştirdim. "Dün olan olayları saymazsak -ki sayılmayacak gibi değil- normal zamanda bile beni deli ediyor. Yakışıklı yüzüne bir tane patlatmam için sanki bilerek içimde bir şeyleri dürtüyor. Dürtüyor demişken adamın ciddi anlamda parmağıyla dürtme sorunu da var."

Hafifçe öksüren Esra, "Balım," diye seslendi.

"Bu yüzden birkaç gün o gamzelerini görmesem de olur. Birkaç gün beni delirten suratını görmesem de olur. Böylece kendimi doldurabilirim ve ona karşı katı olabilirim. Çünkü yemin ederim bazen öyle bir bakıyor ki..."

Cümlemi bitiremeden Esra, "Balım!" diye ciyakladı. Yerimden sıçradım ve anahtarda sonunda delikten çıktı.

Arkamı dönerken Esra artık bana bakmıyordu. Karşımızda iki adam dikilmiş bize bakıyordu. Kenan kollarını birleştirmişti ama bir eli ağzını kapatmak için uğraş veriyordu. Sanki güldüğünü görmememiz için uğraşıyordu. Yanındaki adam ise daha rahattı. Dudakları kocaman bir gülümsemeyle kıvrılmıştı.

"Ah, kahretsin!" diye mırıldandım sadece Esra'nın duyabileceği şekilde.

"Sanırım yarını bekleyemeyeceksin arkadaşım," derken gergince gülümsedi.

Yeniden başımı karşımda duran adama çevirdim ve yüzüne bakıp mırıldandım. "Ah, hem de çifte kahretsin be!"

Huzursuz geçen birkaç saniyenin ardından gergince bekledim. Yerin dibine girmek istesem de çenemi kaldırıp başımı dik tuttum. Karşısında -bir kez daha- yenilgiye uğramış gibi durmayacaktım. Esra bu durumu kurtarmak için boğazını temizledi ve konuştu.

"Merhaba beyler," derken elini kaldırıp selam verdi.

Huysuz çocuklar gibi kollarımı bağladım ve sinirle bir ayağımı yere vurdum. Gözlerim sürekli Kenan'a kaysa da bakışlarımı diğer adamın üzerinde tutmak için çaba-ladım. Onunla göz göze gelmek istemiyordum. Net!

Kenan, "İyi geceler," derken başını selam verir gibi oynattı. Yanındaki adım bir anda hızlı birkaç adım attı ve yanımıza geldi. Kenan geride kalıp arkadaşına bakarken yerinden kıpırdamadı. Doğru bir karar vermişti çünkü bana yaklaşacak olursa yapacaklarımdan sorumlu değil-dim. Hâlâ ondan hıncımı almak istiyordum.

"Merhaba, hanımlar." Elini uzatıp Esra'nın elini tuttu. "Ben Engin," derken belli belirsiz bana baktı ve hâlâ arkadaşımın eli onun avucundayken hemen yeniden Esra'ya

döndü. "Bu arkamda duran şahısın en yakın arkadaşı ve aynı zamanda avukatıyım."

"Arkadaşlık konusunu hâlâ düşünüyorum," diye ağzının içinde homurdandı Kenan.

Engin Kenan'ı duymazdan gelip Esra'ya bakmaya devam etti. "Peki ya sizin isminiz?" diye sorarken sırtıttı.

Ah bir tanesiyle uğraşmak yeterince zor değilmiş gibi bunlar iki olmuşlardı. İki dakikanın içinde aya küstü Esra'ya kur yapmaya başlamıştı ve benim her konuda çenesi düşük olan arkadaşım adamın karşısında durmuş, elleri onun ellerindeyken süt dökmüş kedi gibiydi.

"Memnun oldum," dedi kısık sesle.

Ah şimdi kusacaktım. Gözümün önünde birbirlerine âşık mı oluyorlardı? Dirseğimle Esra'yı dürttüm. Biraz toparlanır gibi oldu ama yeniden adama bakmaya başladı. Kesinlikle kusacaktım. Esra'dan bir sonuç alamayınca bakışlarımı karşımda duran adama çevirdim.

"Ne yani, benimle baş edemediğin için yanında bir de avukatını mı getirdin?" Benim kendimi doldurmama ihtiyacım yoktu. Adam zaten benim yerime bu işi yeterince yapıyordu.

Kenan cevap veremedi Engin araya girdi. "Balım Hanım, öyle değil. Bugün avukatı olarak değil de arkadaş olarak yanındayım. Gerçi ona bu saatin konuşmak için hiç uygun olmadığını söylemiştim."

"Engin!" diye gürledi Kenan.

Engin onu hiç takmayıp devam etti. "Ama şimdi beni dinlemediği için memnunum." Bakışlarını benden çekip Esra'ya çevirdi. "Bu güzel kadınla tanıştım ve böylece gecem çok daha güzelleşti," dedi.

Yemin ederim Esra yanımda sıcak çikolata gibi eriyecekti.

"Hadi Esra yukarı çıkalım artık," dedim. Bu cümleden sonra herkes aynı anda konuştu.

Esra sanki saçma bir şey söylemişim gibi hayretle "Ne?" diye sorarken Engin "Hayatta olmaz," dedi telaşla. Bu ikisinin saçmalamasını ciddiye almadım ama aynı anda Kenan da "Biraz konuşabilir miyiz?" diye sordu.

Hayır, tabii ki de onunla şu anda konuşmak istemiyordum. Hazırlıksız yakalanmaktan hoşlanmıyordum ve şu anda her şey onun elindeymiş gibi hissediyordum. Benim istediğim zaman ve yerde konuşmak istiyordum. Kafamda her şeyi planladıktan sonra onu arayacaktım. Hayır, kabul etmiyordum. Bu gece bu konuşma olmayacaktı. Acele ederek konuştum.

"Bence hiç uygun bir zaman..."

Cümlemi bitiremeden yanımda Esra söze girdi. "Harika bir zaman," derken gözlerimi ona çevirdim.

"Sen aklını mı kaçırdın?" diye dişlerimi sıkıp fısıldadım.

Esra beni duymazdan geldi. "Hem ben de eve gidiyordum zaten."

Şaşkınlıkla ağzım açık kaldı. Başımı sağa sola sallarken Engin, "Ben sizi bırakırım," dedi. Ne bok oluyordu şu anda! Ben öyle hayretler içinde olanları izlerken her şey bir anda karıştı.

"Esra bende kalacaktın ya!" diye bağırdım.

"Vazgeçtim, hem senin de çözmen gereken sorunlar var," dedi kaşını gözünü oynatarak.

Şimdi düşüp bayılacaktım.

Esra çantasını düzeltti ve Engin'in koluna girdi. Engin, "Kenan ben arabayla bu güzel hanımefendiyi evine bırakırım. Senin işin bitince ararsan gelip alırım," dedi.

"Gerek yok taksiyle dönerim," diyen Kenan'a hayretle baktım.

Ağzımdan onay verdiğim tek bir kelime dahi çıkmamışken bu muhteşem üçlü her şeyi berbat ediyordu. Esra'nın kolunu tutup hızla çektim ve onu Engin'den ayırıp evimin kapısının önüne sürükledim.

"Ne yapıyorsun Balım ya?" diye sorarken hayretle kollarımı iki yana açıp kapattım.

"Asıl sen ne halt yapıyorsun? Biz ne konuştuk? Neden beni bu adamla konuşmaya zorluyorsun?" Dikkatini bana vermediğini fark ettiğimde koluna bir tane patlattım.

"Ah!"

"Ah ya, liseli âşıklar gibi göz süzmeyi keser misin?" Sonunda tüm dikkatini üzerime çekince derin bir nefes aldım. "Esra ne yapıyorsun sen? Onunla konuşmaya hazır olmadığımı biliyorsun."

"Hayır, hazırsın."

"Değilim."

"Bak, karşısında güçlü duracağını söylemiştin. İşte şimdi bunu ona göstermenin tam zamanı. Ben zaten senin güçlü olduğunu biliyorum ama sen ona göstermek istiyorsun. Seni hazırlıksız yakaladı evet ve bu durumda bile mantıklı düşünebildiğini ona göster işte. Bundan iyi fırsat mı olur?"

Sinirle dudaklarımı ısırdım. "İyi ama mantıklı düşünemiyorum ki!"

Esra ellerini omuzlarıma koydu. "Bak, muhtemelen hayatımın aşkıyla karşılaştım," dediğinde ağzım açık kaldı.

"Ne?"

"Ve bunun gerçek olup olmadığını anlamak için şu an beni eve bırakmasını bekliyorum. O yüzden git ve şu adama dünyanın kaç bucak olduğunu göster. Unutma, onun sana ihtiyacı var. Evet, bu restoran senin için çok önemli ama belli ki şu lanet yarışma da onun için önemli.

Çünkü hiç kimse bir yarışmada ona eşlik etmen için gözü kapalı bu kadar değerli bir şey vermez." Bir kez daha omuzlarımı tuttu ve biraz sıktı.

"Sen kafayı yemişsin," dedim pes ederek. "Beni bu deliliğin içine sürüklediğin yetmiyormuş gibi bir de gerçek aşk falan diyorsun. Ah Esra!" Elimini alnıma bastırıp başımı sağa sola salladım.

Konuşmamız henüz bitmemişti ama Engin yanıma gelince durmak zorunda kaldık. "Hazır mısınız?" diye sordu Esra'ya.

Panikle başımı sağa sola salladım ama verdiğim sinyali arkadaşım görmezden geldi.

"Tabii, yarın görüşürüz Balım," derken onu durdur-mama fırsat vermeden arkasını döndü. Engin gülümse-yerek bana iyi geceler diledi ve ikisini loş sokak ışığının altında duran arabaya binerken sessizce izledim.

Gittikleri anda derin bir nefes aldım. Kenan hâlâ bana pek yaklaşmıyordu. Elimde sımsıkı tuttuğum anahtarla-rımı biraz gevşetip ona baktım.

"E, ciddi bu konuşmak için normal bir saat ol-madığının farkında mısınız?"

Sağ eliyle ensesindeki saçları hafifçe kaşıdı ve bana baktı.

"Geçen sefer sen bu saatlerde görüşmek istemiştin. Ben de işini bölmektense yine o saatlere denk getirmeye çalıştım." Konuşurken bana doğru birkaç adım atmıştı.

"Evet, ama benden haber beklemeliydin!"

"Beni kovdun," dedi cümlemi yarıda keserek. Kolları-mı yeniden göğsümde bağladım.

"Şey evet, kusura bakma birkaç gün önce tanıdığım bir adam önce hayallerimi yıktı sonra da beni tehdit etti. Yani ne yapsaydım? Boynuna atlayıp teşekkür etmemi beklemedin herhalde."

Suratını buruşturdu. "Seni tehdit etmedim. Ben sadece..."

"Sen sadece senin için önemli olan bir şeyin peşinde-sin."

Başını aşağı yukarı salladı. Derin bir nefes alıp bir adım attım ama ona yaklaşımadan durdum.

"Bak kızgınlım, fazlasıyla kırgınım ama kahretsin ki seni de anlıyorum. Hiç ama hiç anlamak istemiyorum, sana anlayış göstermek istemiyorum ama anlıyorum." Sıkıntıyla ve yorgunlukla yüzümü ovuşturdum. "Bir bakıma aynı sayılırız. Önem verdiğimiz şeyler için gözü kapalı her şeyi yaparız ama farklı olduğumuz şey ise ben bir şeylere zorlanmaktan hoşlanmam."

"Amacım o..."

"Amacın o değildi anladım. Ama hadi sonuca odaklanalım."

"Üzgünüm," diye fısıldadı.

"Ben de," derken arkamı dönüp apartmanın kapısını açtım. Bir adım atıp içeri girmiştik ki dönüp ona bakma isteğine karşı gelemedim. Arkamı döndüğümde gitmek için o da arkasını dönmüştü. Bir iki adım attığında derin bir nefes alıp ona seslendim. Bunu bana ne yaptırdı bilmiyorum. Neden yaptığımı da bilmiyorum. Sadece bana üzgünüm diye fısıldadığında sesinde duyduğum bir şeyler ona inanmamı sağlamıştı. Bu sefer daha yüksek sesle bağırdım.

"Kenan," dediğimde aniden durdu ve dönüp bana baktı. "Sanırım en yakın arkadaşlarımız tarafından ekildik. O yüzden eğer sen de istersen bir kahve içebiliriz." Gamzesinin çukurunu hafifçe görebileceğim kadar gülümsedi ve istemeden de olsa benimde dudaklarımda gülümseme oluştu. "Tırnaklarımı çıkarmayacağımın garantisi yok ama en azından sakın kalma sözü veriyorum."

Bu, onu daha fazla gülümsetti. Elleri ceplerinde bana doğru birkaç adım açık tuttuğum kapıdan içeri girdi. Ben önden Kenan arkamdan merdivenleri çıkarken, bu gecenin diğer geceye benzememesi için dua ettim.

8.BÖLÜM

KENAN

Merdivenlerden yukarı çıkarken ayak seslerimiz dışında hiç ses olmaması dikkatimi önümde yürüyen kadından uzaklaştırmamı zorlaştırıyordu. Önüme bakmaya, ona dikkat etmemeye çalışıyordum ama aramızda sadece bir iki merdiven mesafesi varken bakışlarımı ondan çekmek çok zordu.

"Kaçınıcı kat?" diye sordum lanet olası merdivenlerin bir an önce bitmesini dileyerek. Başını çevirip bana baktı.

"İki kat daha çıkacağız," derken yeniden önüne bakıp ilerledi.

"Kahretsin," diye ağzımın içinde homurdandım ama belli ki Balım duymuştu.

Bana bakmadan konuştu, "Yoruldu mu?" diye sorarken bakmaması için dua ettim. Çünkü gözlerimi yüzünde tutmak şu an o kadar zordu ki. Onun belinin derin kıvrımına ya da gözlerimin önünde salınan kalçalarına baktığımı bir fark ederse, benimle yarışmaya katılmasını geçtim şu merdivenlerden aşağı yuvarlardı beni.

Hafif gülümsediğini sesinden fark ettim ve bir rahatlama çöktü üzerime. Onunla didişmek daha kolaydı. Böyle

sevimli ve sakin durduğu zamanlarda zihnimi ondan uzak tutmak çok zordu. Ve aklımda onunla ilgili dolaşan şeyleri fark ettiği anda beni kapının önüne koyardı.

Sonunda bir kapının önünde durdu. O beyaz, çiçeklerle süslenmiş kapısını açarken bir basamak aşağıda bekledim. Sonra birden yine huzursuz oldum.

"Ben..." Ne diyeceğimi bilemeden birkaç saniye durdum. "Bu saatte seni rahatsız ediyorum ve kafama estiği gibi davrandım." Hafifçe gülümsedim. "Yine," derken gülümsedim.

"Yine," diye tekrar ederken o da bana gülümsedi.

"İstersen bunu senin istediğin bir zamanda konuşabiliriz." İçimdeki ses *'hemen şimdi, hemen şimdi'* diye bağırıyordu ama duymazdan geldim. Kapıyı açıp içeri bir adım attı ve anahtarlarını kapının yanında duran tabağın içine bırakırken bana döndü.

"Hayır, aslında iyi oldu. Tamam, başta biraz fazla tepki verdim biliyorum. Hazırlıksız yakalanmaktan hoşlanmıyorum."

"Fark ettim."

"Ama bir yandan da yine tüm gece ayakta kalıp kafamda binlerce şey kuracaktım. Bu yüzden aslında bir yandan iyi oldu. Şu işi bir sonuca bağlayalım artık ve ikimiz de farklı açılardan olsa da huzura kavuşalım."

Böyle düşünmesine o kadar sevinmişim ki bunu ona belli etmemek için içimde savaş verdim adeta.

İçeri girmem için kenara çekildi ama hayatta ayak-kabılarla evin içine girmezdim. Sonra onun ayaklarına baktım ve ayakkabılarının durduğunu gördüm. Benim baktığımı görünce o da başını eğip kendi ayaklarına baktı.

"Sorun değil. Evde neredeyse hiç halı yok, girebilirsin," dedi ama tabii ki de girmeyecektim.

"Asla onca mikrobu yaşadığın evin içine taşımam," derken oldukça ciddiymdim.

"Pekâlâaa," derken kelimeyi uzatarak söyledi. Arkasından duran dolaptan iki tane terlik çıkardı. Birini bana uzatırken kendi ayakkabılarını çıkardı ve diğer çifti giydi.

"Umarım şimdi mutlusundur," derken sesinden alay ettiğini anlayabiliyordum.

"Bu dalga geçilecek bir konu değil," derken kaşlarımı çattım. Ayakkabılarımı çıkarıp terlikleri giydim ve içeri adım attım. Arkamda kapıyı kapattı ve önüme geçip yürümeye başladı.

"Asla öyle bir şey yapmam," derken hâlâ ses tonu bu durumdan eğleniyor gibiydi.

"Tabii, tabii..." derken artık ben de huysuzdum.

Beni ya duymadı ya da ciddiye almadı. Bu kız sinirlerimi çok fena bozuyordu. Boğazını sıkarak o boğaza dudaklarımla dokunmak arasında huzursuz bir yerde sürükleniyordum kaç gündür.

Camın kenarında duran tekli koltuklardan birine oturdum. Balım hemen karşıda duran mutfakta gözden kayboldu ve ben odanın içini incelemeye dalmışken elinde tepsile odaya girdi. Aramızda duran ufak yuvarlak sehpanın üzerine tepsiyi bıraktı. Tekli koltuğun üzerine oturdu ve dizlerini kırarak bacaklarını toplayıp altına aldı. Göz ucuyla bana baktığını fark ettim ama bakışlarım onu izlemeye devam etti.

Tepsiden kahvesini aldı. Avuçlarının içinde tutup bir yudum aldı ve sonunda bana tamamen baktı.

"Evet, sanırım artık konuşmalıyız."

Tepside duran kahvemi elime alıp sırtımı arkaya yasladım. "Güzel bir başlangıç yapmadık," dedim ve başını sallayarak beni onayladı ve elinde sımsıkı tuttuğu kahvesinden bir yudum daha aldı. "Hem ilk karşılaşmamız

hem de sonra olanlar konusunda kendimi suçluyorum. Tavrımdan genelde kimse hoşlanmaz ama sana yapmamalıydım. Hele ki teklifimi kabul etmene ihtiyacı olan kişi bensem daha tedbirli davranmalıydım."

Ayaklarını altından çıkarıp koltuktan aşağı bıraktı. "Bazı şartlarım var," dedi pat diye araya girerek. Yine hiç hoşlanmadığım bu davranış karşısında sesimi çıkarmaya çalıştım. Yerimde biraz doğruldum.

"Peki, önce seni dinleyelim o zaman."

İmalı konuşmamı anlamamış gibi başını salladı, sanki onay vermesem konuşmayacaktı. "Bu yarışmaya hazırlanmak için iki ayımız var demiştin, doğru anladım değil mi?"

Sorusuna başımla onaylayarak cevap verdim. "Sık sık çalışmamız gerek," diye ekledim.

"O kadarını tahmin ettim. Ama hem sen hem de ben bu kadar yoğunken bunu nasıl yapacağız?" diye sordu.

"İkimizin de bazı şeylerden ödün vermesi gerek,"

"Tamam," diye fısıldarken sesi biraz şüpheliydi.

"Hafta içi hem sen hem de ben yoğun çalışıyoruz ama en azından işlerimiz bittiğinde senin mutfağın ve benim mutfağımı dönüşümlü kullanarak gerekirse her gün ama olmazsa en azından üç gün çalışmamız gerek." Söylediklerimden sonra suratını buruşturdu. Dişlerini sıkarak başıyla onayladı. "Ayrıca hafta sonlarına ihtiyacım var."

Kaşlarını çattı. "Pardon?"

"Hafta sonlarına da ihtiyacım var," dedim cümlemi yeniden tekrar ederek.

"Sadece pazar günü çalışmıyorum."

"Biliyorum." Şaşkınlıkla devam etmemi bekledi ama söyleyecek başka kelimem yoktu.

"Yani sadece pazar günü müsait olacağım."

Kahvemden bir yudum alırken başımı sağa sola salla-

dım. "Hayır, cumartesileri tüm gün çalışmamıza ihtiyacım var."

Kahvesini biraz dökecek kadar hızla ayağa fırladı. "Burada sadece senin ihtiyaçların önemliymiş gibi davranma. Bu tavrından nefret ediyorum."

Kahvemi düzgünce sehpaye bıraktım ve ayağa kalkıp karşısına dikildim. "Ah öyle mi? Bu iş ikimizin de çıkarına değilmiş gibi davranmayı ne zaman bırakacaksın? Sana sahip olduğum bilmem kaç milyarlık hisseleri gözüm kapalı vermeyi teklif ediyorum ve karşılığında istediğim tek lanet olası şey," Burnunun dibine kadar girip karşısına dikildim. Boy farkımızı kapatmak için başımı ona doğru eğdim. Sinirle alıp verdiği soluğunu yüzümde hissediyordum. "İstediğim tek şey yine sana faydası olacak lanet bir yarışmaya katılman. Cidden, Balım, artık seni bir şeylere zorluyormuşum gibi davranmayı kesmen gerek."

Kollarını iki yana açıp kapattı ve elini kaldırıp parmağıyla göğsümü dürttü.

"Ama zorluyorsun," diye bağırdı ve sesini kısmadan devam etti. "Ben bunu yapmak istemiyorum. Sen sevdiğim şeyi elimden almakla beni buna zorluyorsun." Ah, aklımı kaçıracaktım. Ondan uzaklaşıp arkamı döndüm. Yeniden ona baktığımda kollarını birbirine bağlamış sinirden yanakları kızarmıştı.

"Ciddi misin sen? Ben mi seni zorluyorum? Unuttunuz sanırım küçük hanım ama buna seni mecbur eden ben değil o beş para etmez eski sevgilin. Birilerine kızmak ya da hesap sormak istiyorsan ona sorman gerek." Sanki ona tokat atmışım gibi bir adım geri gitti. "Yani bir suçlu arıyorsan gidip onu suçlayabilirsin. Çünkü ben hakkım olandan fazlasının peşine düşmedim hiçbir zaman. Şimdi de yine hakkım olanı kendi isteğimle sana

verecek olan benim. Ama nedense senin ağzından çıkan her hikâyede kötü adam ben oluyorum."

"Sen... Sen... Sen o kadar..."

"Evet, ben neyim. Beni sokmak istediğin başka ne sıfat kaldı inan bana merak ediyorum?"

"Beni delirtiyorsun!" diye bağırdı ve ben de aynı şekilde karşılık verdim.

"Asıl sen beni delirtiyorsun!"

"Ve sen kendini beğenmiş aptal, daha doğru düzgün konuşmayı beceremezken, birbirimizi böyle delirtirken ikimizi aynı mutfığa sokuyorsun öyle mi?" Arkasını dönüp camdan bakarken sinir bozucu bir kahkaha attı. "Zekândan şüphe etmekte haklıymışım."

Ve bu sabrımı taşıran son damla oldu. Birkaç adımda yanına gittim ve kolundan tutup bana bakması için kendime çevirdim. Bu hareketimi beklemediği için dengesini kaybetti ve refleks olarak bir kolumu beline dolayıp onu kendime çektim. Ellerini göğsüme koyup bana şaşkınlıkla baktı.

Gözlerinde sinirden başka bir şey görmek beni memnun etse de bu memnuniyet birkaç saniyeden uzun sürmedi.

"Sen ne yaptığını sanıyorsun?"

İsminin hakkını veren bal rengi gözlerine baktım. Göz bebekleri büyümüş ama yine de asıl rengini saklayamamıştı fakat öfkeyle alev alev yandığını görüyordum.

Bir an için, sadece bir saniyecik o gözlerin başka bir anda, daha özel, daha samimi, daha mahrem bir anda bana böyle bakmasını istedim. Kendini geriye doğru itinç belinde duran kolumu sıkılaştırıp onu yakınma çektim ve böylece aklımdaki düşünceler dağıldı.

"Beni iyi dinle, az önce bahsettiğim her şeyi kabul edeceksin. Buna cumartesi günleri çalışmak da dâhil."

Ağzını tam açacaktı ki diğer elimle dudaklarına dokundum. Ve ikimiz de donduk kaldı. Muhtemelen o benden böyle bir hareket beklemediğinden donmuştu ama benim sebepim bambaşkaydı. Yumuşak dudaklarını ve ılık nefesini parmak uçlarımda hissettikçe konuşacağım ne varsa aklımdan siliniyordu. Zorla da olsa kendimi topladım ve konuşmaya devam ettim. "Ve ben de karşılığında sana resmi bir sözleşme vereceğim. Yarışmayı kazansak da kazanmasak da sonunda burası senin olacak." Elimini o güzel ağzından çektim. "Anlaştık mı?"

Bana şaşkın şaşkın bakarken başını aşağı yukarı salladı. Onu dikkatlice bırakıp bir adım geri giderken tepkisine kendimi hazırladım. Sinirle homurdandı ve öksürüp boğazını temizledi.

"Seni buna pişman edeceğim," dediğinde hafifçe gü-lümsedim.

"Senden daha azını beklemezdim."

"Ciddiyim, bu iş için beni seçtiğine pişman olacaksın."

Sehpada duran beklemekten soğumuş kahvemi alıp bir dikişte bitirdim ve yeniden Balım'a döndüm. "Pekâlâ, bunu söylediğin iyi oldu. Avukatıma sözleşmenin maddelerini düzenlemesini söylerim."

Bu sefer şaşkınlıkla gözleri kocaman açıldı. "Ne? Nasıl bir düzenleme?"

Evden çıkmak için kapıya doğru ilerledim. Kapıyı açıp ayakkabılarımı giyerken ona döndüm.

"Yarın akşam ilk çalışmamızı burada, senin mutfak-ğında yapacağız. İşin yine aynı saatlerde bitecek sanırım, o zaman gelirim. Yanımda sözleşmeyi de getiririm, görürsün."

Kapıdan çıktığın anda peşimden geldi. "Ne yani, benim fikrimi sormayacak mısın? Böyle emirler verip benim uymamı bekleyemezsin."

"Beni buna sen mecbur ettin."

"Hah, bahanen de hazır."

Ona doğru döndüm. "Bahaneye hiçbir zaman ihtiyacım olmadı, şu anda da yok, Balım. Bir plan yaptık ve uymanı bekliyorum."

Kollarını göğsünden bağladı. "Planı sen yaptın ve benim uymamı bekliyorsun."

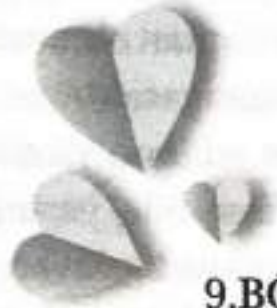
"İşin aslı öyle değil ama sen öyle görmek istiyorsan kabul. İki ayım var ve bu işi artık düzene sokmam gerek. O yüzden yarın görüşürüz."

Birkaç basamak inmeye başladım ama arkamdan seslendi. "Senden nefret ediyorum," dediğinde gülümsedim.

"İlk defa aynı fikirdeyiz," dediğimde arkamdan kapının çarpma sesini duydum.

Başımı sağa sola sallayıp gülümsedim. Dış kapıdan çıkarken içimde huzursuz bir şeyler kıpırdandı. Evet, kendisini sevdiğimi söyleyemezdim ama dürüst olmak gerekirse kimi kandırıyordum ki...

Ondan nefret etmiyordum.

9.BÖLÜM

BALIM

Kapıyı arkasından sinirle çarptım ve başımı kapıya yaslarken sakinleşmeyi diledim. Neden böyle nefes nefese kalmıştım? Ah, tabii ki sinirden, başka bir sebebi asla olamazdı. Elimi kaldırıp deli gibi atan kalbimin üzerine koydum ve sakinleşmeyi bekledim. Gözlerim sık sık kapalıydı. Ve gözlerimi kapattığım anda lanet olası adamın kusursuz yüzü belirliyordu önümde. Bana o kadar yakındı ki...

Yüzü o kadar yakındı ki nefesini hissedebiliyordum. Bana bu kadar yaklaştığı için çenesine bir tane patlatmam gerekirdi ama adam yakınımıdayken aklımın ucundan bile geçmedi bu düşünce. Belimde duran elinin sıcaklığı, ellerimi dayadığım geniş göğsü... Kendimi kapıdan uzaklaştırıp başımı iki yana salladım. "Hayır, hayır... O adamı düşünmem. Düşünme Balım, düşünme!" Mutfığa doğru ilerleyip dolaptan bir şişe soğuk su aldım ve bir bardak doldurup hemen içtim.

"Sadece beni hazırlıksız yakaladı," diye mırıldandım kendi kendime. Büyük bir yudum daha su içtim. Artık sakinim ve emin olduğum bir şey vardı ki, Kenan'ın

bana yaklaşmasına izin vermemem gerekiyordu. Onun yakışıklı olmadığını söyleyecek değildim. Kendime karşı dürüst olmam gerekirse haddinden çok fazla yakışıklıydı. Ama bir adam yakışıklı diye ondan etkilenecek değildim. Bir çift gamzeye ve güzel surata eli ayağına dolaşan tiplerden değildim ben. Hiçbir zaman olmamıştım ve Kenan da benim için bir istisna olmayacaktı.

Ama o kısacık sürede lanet adamın yüzünü zihnime kazınmıştım adeta. Gülümsemese bile yerini belli eden gamzenin çukurunu, hafif çıkmaya başlayan kirli sakalını, heykeltıraşın elinden çıkmış gibi duran burnunu, hafif yanık buğday tenini... Ah Allah'ım nefesini bile, zihnim adeta bu anı bekler gibi her şeyi kaydetmişti.

Elimdeki bardağı sertçe tezgâhın üzerine bıraktım. Hızla odama gidip üzerimi değiştirdim. Kendimi yatağa attığımda kafam o kadar doluydu ki bu gece rahat bir uyku çekmem mümkün değildi ve yarın Kenan'la uğraşmak zorunda olduğum için bu uykuya ihtiyacım vardı.

Yatağımda birkaç kere döndüm ve bir yastığı bacaklarımın arasına sıkıştırdım. Tam biraz mayıştığımı düşündüğüm anda telefonum titredi. Bu saatte Esra'dan başka kimse mesaj atmazdı bana. Umursamadan telefonu elimine alınca karanlık odada ışık gözlerimi acıttı. Gözlerimi biraz kısıp baktım ve ekranda kayıtlı olmayan bir numara vardı. Yataktan aniden fırlayıp doğrularak oturdum.

Kenan: Güzel dinlen, yarın bu uyku için yalvaracaksın.

Balım: Numaramı nereden buldun sen?

Kenan: Tam tahmin ettiğim gibi, hâlâ ayaktasın?

Balım: Soruma cevap vermedin?

Kenan: Engin'e Esra'dan istemesini söyledim?

Balım: Bu saatte hâlâ beraber mi onlar?

Kenan: Evet.

Balım: Bana sormadan numara mı alamazsın!

Kenan: Ama aldım.

Balım: Seni engelleyeceğim.

Kenan: Neden?

Balım: Ne demek neden?

Kenan: Evet, neden?

Balım: Çünkü beni sinirlendiriyorsun!

Kenan: Sen de beni.

Balım: Ah defol git.

Kenan: İyi uykular.

Balım: Umarım bütün gece yatağında dönüp durursun ve cehennem gibi bir gece geçirirsin.

Kenan: Bu biraz fazla olmadı mı?

Balım: HAYIR!

Telefonu yatağımdan uzak bir yere fırlatmamak için kendimi zor tuttum. Belli ki adamın tek derdi benim huzurumu kaçırmaktı.

Gözlerimi zorla açtım. Alarm sesi beynimi deliyordu. Yatağın içinde telefonumu arayıp alarmı kapattım. Yıllardır ilk defa lanet olası alarmı görmezden gelip saatlerce uyumak istiyordum. Bugünü düşündükçe hem gerilip hem de ürperiyordum. Bu işten sağ çıkamayacağımızın farkındaydım ama kaz kafalı adam inadından asla vazgeçmiyordu.

Üzerimdeki ince örtüyü tekmeleyerek üstümden attım. Yatakta sırtüstü dümdüz uzanıp ellerimi gözlerime sımsıkı bastırdım. Ne olursa olsun Kenan'ı görmezden gelmem gerekiyordu. Yanına fazla yaklaşımadan, beni sinirlendirmesine izin vermeden çalışabilirdik. Derin bir

nefes aldım. Ben işimi seven, profesyonel bir kadındım. Sakinliğimi koruyabilirim.

Kendi kendimi sakinleştirdikten sonra yataktan çıkıp ılık bir duş için banyoya girdim. Sıcak su üzerime aktıkça aklımdaki şeyleri de bir bir uzaklaştırdım.

Hızlıca giyindim. Esra bu hallerimden nefret ediyordu. Benim giyim tarzımı ele geçirmeyi defalarca denemişti. Hatta bir kere buna gönüllü izin vermiştim ama tabii ki kısacık bir andı. O bana dar şeyler denettikçe ben bol göbeği açık tişörtlere, şortlara, taytlara ve bol kotlara bakıp durmuştum ve sonunda pes etmiş, asla bunu değiştiremeyeceğini kabul etmişti.

Evden çıkıp kendini restorana zor attım. Alt tarafı üç kat aşağı inmiştim ama kendimi aşırı yorgun hissediyordum. Yorgunluğumu bir kenara bırakıp işime odaklandım. İstediğim gibi erken uyanamamıştım ama yine de mutfağa girdiğim an kendimi daha iyi hissettim.

Malzemelerimi tezgâha koymaya başladım. İstediğim her şeyi çıkardığımdan emin olunca işime başlamak üzereydim ki mutfak kapısının açılma sesini duydum. Arkamı dönüp baktığımda Esra orada durmuş içeri girmekle girmemek arasında kararsız görünüyordu.

“Beni görmezden mi geleceksin?” diye sorduğunda başımı sağa sola salladım.

“Tıpkı senin bana dün gece yaptığın gibi mi? Öyleyse o zaman cevabım, evet.”

Ufak adımlarla yanıma yaklaştı ve yanımdan geçip her zaman çalıştığım tezgâhın karşısına geçti ve yüz yüze geldik. Ona bir kere baktım ve işime devam ettim. Esra’yı çok severdim. Hayatımda değeri sayılı insanlardan biriydi. Babam, teyzem, diğeriyse Esra’ydı fakat dün gece yaptığı şeyden dolayı ona hâlâ kızgındım.

“Tamam, biliyorum saçma gözüküyor ama...”

Elimdeki kaşığı tezgâha bıraktım. "Saçma mı gözü-
küyor? Benim ne durumda olduğumu bildiğin halde o
adamla beni yalnız bırakıp arkana bile bakmadan gittin."

"Yapma Balım, cidden ona konuşmak istemediğini
söyleseydin adam çekip giderdi zaten. Bir gün daha bek-
lemek seni de içten içe delirtiyordu ve senin yerine o adı-
mı ben attım."

Yeniden kaşığı elime alıp raflardan kakao arar-
ken cevap verdim. "Bahanen de hazır. Hepsini geçtim
sadece beş dakika gördüğün adamla çekip gittin. Sen
böyle şeyler yapmazsın." Kavanoz elimde tezgâhıma
geri döndüm ve iki kaşık kakaoyu önümdeki geniş
metal kaba koyup kakaoyu yerine koydum. Esra'ya
baktığımda en azından birazcık utanma nezaketini
gösterdi.

"Evet, yapmam." Sesindeki kırgınlık yüzünden daha
fazla sert kalamadım. Kahretsin, neden bir kere de haklı
çıkma üzereyken hemen her şeyi alttan alıyordum? De-
rin bir nefes aldım.

"Peki, neden yaptın o zaman?" diye sorarken sesim
eskisi kadar sert değildi artık.

"Bunu anlatabilsem keşke Balım. Çok saçma, çok per-
vasız bir hareket yaptığımı biliyorum. Kenan'la senin ba-
şından geçenleri bildiğimden biraz da rahat davrandım
galiba. Sonuçta adamın anlattıklarına bakınca yalan söy-
lemediği belliydi ve Engin de onun yanındaydı. Bir anlık
bir cesaretle gittim işte."

"Bir anlık bir cesaret falan değildi bu canım. Adamı
gördüğün anda gözlerinden ona doğru uçuşan kalpleri
ben gördüm ki eminim o da fark etmiştir." Yanaklarının
kızardığını fark ettiğimde bu işin sandığımdan daha cid-
di olduğunu anladım. Esra ciddi anlamda adama karşı
bir şeyler hissediyordu.

"Esra?" dedim şaşkınlıkla. Sağ elini kaldırıp tırnağını kemirmeye başladı. "Yapma şunu," diye uyarırken ona bakmaya devam ettim. "Gerçekten o kadar mı?" dedim sesimi alçaltarak. Başını hevesle salladı. "Ah cidden âşık mı oldun?"

Elindeki çantayı yere bırakıp ileri geri yürümeye başladı. "Çok saçma, ciddiym hak veriyorum sana çok saçma. Kim beş dakikadan daha az gördüğü adama âşık olur ki?"

"Eh en azından biraz mantığın kalmış."

Beni duymamış gibi devam etti. "Tamam, büyük laflar edip aşk falan demeyeceğim ama Balım, gördüğüm ilk an ve beni eve bırakana kadar geçen o sürede kalbim bu güne kadar atmadığı kadar hızlı attı. Yerimde zor durdum. Hem aklım hem kalbim sanki uzun zamandır bu anı bekliyormuş gibiydi." Gözleri dolu dolu bana baktı.

Elimdeki çırpma telini kabın içine bırakıp tezgâhın arkasına geçip yanına gittim. Omuzlarını tutup bana bakmasını sağladım ki sürekli ileri geri yürümeyi kessin.

"Tamam, sakın ol. Tekrar tırnaklarınla uğraşmaya başladın ve sen bunu yıllardır yapmıyorsun."

"Sakin olamam. Kötü bir şey mi yapıyorum? Kötü bir şey yapmazsam sen bana bu kadar kızgın olmazsın. Belli ki hata yapıyordum değil mi?"

Elini tutup ağzından çektim. "Hayır, bak tamam ben fazla tepki vermiş olabilirim. Hem ilk defa gördüğüm bir adamla çekip gittiğin için senin adına endişeliydim hem de bunca stresin arasında o adamla baş başa kalacağım için gergindim."

Elimden kurtulmak için bir adım geri attı. "Biliyorum, biliyorum ve özür dilerim. O an için doğru şeyi yaptım gibi hissediyordum ama sen haklısın, Balım."

Kolundan tutup biraz sürükleyerek cam kapıların önündeki masaya oturtup karşısına geçtim. "Evet, sana kızdım ve merak ettim ama Esra, her ne kadar kabul etmek istemesem de bir gerçek var. O da senin hislerin." Ellerini birbirine sürtüp bana baktı. "Hislerinde hiçbir zaman yanılmadın sen. Her konuda ne desen çıktı ve bu yüzden hislerine güvenerek bir adım attığın için sana kızmıyorum." Uzanıp elini tuttum. "Ama seni merak ettim. Bir daha böyle ani kararlar vermeden önce en azından kendimize bir gün düşünme ve konuşma süresini verelim anlaştık mı?"

Hevesle başını aşağı yukarı salladı.

"Engin konusunda sana kızgın olmayabilirim ama bu beni o edepsiz adamla tek başıma bıraktığın için kızgın olmadığım anlamına gelmiyor." Yerimden kalkıp tezgâhımın başına geçip işimi yapmaya devam ettim.

"Ah ama konuştunuz değil mi?"

Sahte bir kahkaha attım. "Tabi konuştuk. Birbirimizi öldürme aşamasına gelmeden sadece iki dakika dayanabildik."

"Ah," dedi şaşırmış gibi.

"Hiç şaşırma Esra, adama karşı hislerimi biliyorsun. Birbirimize bir dakika dayanamıyoruz bile ama kalkmış benimle iki ay boyunca çalışıp yarışmaya katılmayı düşünüyor." Elimdeki çırpma telini hızlandırdım.

"Ah, ben senin hislerinin farkındayım da bence sen değilsin," dediği an ona ters ters baktım.

Çırpma telini metal kabın kenarına sıyırıp bir silah gibi Esra'ya doğru kaldırıncı ellerini kaldırıp ağzına fermuar çekiyormuş gibi yaptı. "Akıllıca bir hareket," diye onayladım.

"Peki, görüyorum ki birbiriniz öldürmemişsiniz." Sonra bana şüpheyile baktı. "Adamı yaralamadığını varsayıyorum." Cümlesinden sonra benden bir ters bakış

daha aldı. "Sonuç olarak ikiniz de sağsınız ve ne karara vardınız?"

Ah patladığım an da bu oldu. Çırpma telini gürültüyle metal kabın içine attım.

"Ortak karara varmak ne haddimize! Adam geldi direktiflerini verdi cehennem olup gitti."

"Neymiş onlar?"

"Hafta içi en az üç gün burada ya da onun mutfağında çalışacakmışız. Ama tabii ki bu kadarla kalmadı. Neymiş, beyefendinin hafta sonlarına ihtiyacı varmış."

"Mantıklı."

"Ne demek mantıklı! Ben cumartesileri burada çalışıyorum."

"Bir şekilde idare ederiz. Gerekirse cumadan biraz fazla çalışırız ama gerek olacağını sanmıyorum. Bence sorun olmaz."

Yeniden teli elime aldım. "Sen kimin tarafındasın be?"

Yanıma gelip hızlı hızlı çırpıtığım teli durdurdu. "Senin tarafındayım tabii ama adamı biraz fazla zorlamıyormusun?" Ona doğru dönünce hemen araya girdi. "A-a bir dur hemen celallenme. Bak seni tanıyorum. Herkese karşı anlayışlı, nazik ve sakınsın. Delirdiğin zamanların da var tabii ama sanki bu adama özellikle böyle davranıyormuşsun gibi geliyor bana."

Dişlerimi sıktım. "Hayır." Tek cevabım buydu.

"Peki, ben işimin başına geçiyorum." Konuyu bilerek uzatmadığının farkındaydım. "Akşam Engin'le yemeğe gideceğiz," dedi. Başımı sallayıp işime odaklanmaya devam ettim. "Siz de Kenan'la çalışacaksınız galiba?" dediğinde yine sadece başımı onaylar gibi salladım.

Sadece yaptığım işe odaklandım. Şimdiden akşamı ve olacakları düşünecek değildim.

Her zamanki gibi vakit nasıl geçti anlamadım. Hatta işim çoktan bitmişti aslında ama kafamı meşgul etmek için sürekli bir şeyler pişirmiştım. Tabii bunu bir bedeli de olmuştu. Aşırı yorgundum ve Kenan'ın bunu fark etmesini istemiyordum. Ağzına laf vermektense ölmeyi tercih ederdim.

Esra başını mutfak kapısından uzattığında bonemi ve üzerimdeki önlüğümü yeni çıkarmıştım. "Kenan ve Engin geldi," dedi.

Suratımı asmamak için çabaladım. Yemin ederim adamın karşısına çıkmadan önce ortaya ufak bir gülümseme bile çıkarmayı başardım. Masaların olduğu alana girdiğimde Esra ortada yoktu. Boş odalardan birinde üzerini değiştiriyordu sanırım. Elimi uzatıp Engin'le selamlaştım.

"Merhaba, hoş geldiniz," derken adama gülümsedim.

O da kocaman bir gülümsemeyle bana baktı. "Bence sizli bizli olmamıza gerek yok," derken göz kırptı.

Hafif bir gülümsemeyle karşılık verdim. Adamdan kötü bir elektrik almıyordum ama yine de bu işin nereye varacağını görmeden benden tam anlamıyla bir sıcaklık göremeyecekti. Arkadaşımı üzdüğü anda kıcına öyle bir tekme yerdı ki buradan nasıl çıktığını anlayamazdı.

Sonra kollarımı bağlama isteğine karşı koyup elimi Kenan'a uzattım. Belli belirsiz parmaklarım eline dokundu. "Sen de hoş geldin," dediğim anda elimi hemen geri çektim ama Kenan bırakmadı. Avucunun içinde tuttuğu elimi ters çevirdi ve elimin üzerine bakmaya başladı. Ağzımı açıp konuşmamak için kendimi zor tuttum. En azından Engin'in yanında kendime engel olmaya çalıştım.

Elimin üzerinde kalan ufak bir hamur parçasını fark ettiğini gördüm. Elimi çekmek istedim ama hâlâ sıkı sıkı tutuyordu. Diğer eliyle minik hamuru parmak ucuna aldı ve alıp ağzına götürdü. Dudaklarının arasında kaybolan

parmağı şaşkınlıkla izledim. Bir saniyeliğine gözlerini kapattı ve sonra açıp bana baktı.

“Vanilyalı kek mi?” diye sorduğunda hâlâ adamdan bakışlarımı çekememiştim. Sonra elimi artık sıkmadığını ve gevşettiğini fark edince hızla geri çektim. Diğer elimi dokunduğu elimin üzerine koyarken bakışlarımı ondan kaçırdım ve sadece evet der gibi başımı salladım.

“Bayılırım,” dedi, sesinde mutlu bir hava vardı.

Esra’nın olduğu odanın kapısı açıldığından kendime geldim. Üzerini değiştirmiş, saçlarını salmıştı ve arkadaşım harika gözüküyordu. Engin onu görünce gülümsedi. Ama bana gösterdiği o sıradan gülümsemelerden değildi bu. Gözlerinde bile hissettim o gülümsemeyi ve istemsizce beni de gülümsetti. Sanırım abayı yakan sadece benim arkadaşım değildi.

Esra “Gidebiliriz,” derken Engin’e baktı. Sonra bana dönüp gülümseyerek hafifçe sarıldı.

“İyi eğlenceler,” dedim sarılmasına karşılık vererek. Geri çekilirken gülümsedi.

Engin Esra’nın geçmesini bekledi ve başıyla bize selam verip, “Kolay gelsin,” dedi. İkisi de kapıdan çıkınca birbirimize baktık. Derin bir nefes aldım.

“Evet, başlayalım mı?” diye sordum.

Dikkatli bakışlarını üzerime dikti. “Önce biraz kek yiyemem mi?” diye sorunca ortamı yumuşatmaya çalıştığını fark ettim. Arkamı dönüp mutfaka doğru ilerlerken peşimden geldiğini ayak seslerinden anladım.

“Bu konuyu düşüneceğim,” dediğimde saklamaya çalışmadığı kahkahası kulaklarımda çınladı.

Kenan geniş mutfakta etrafı inceleyerek dolaşırken ben de kahve makinesinde yeni demlenen kahveden kupalarımıza doldurdum. Gözüm tezgâhın üzerinde, kahve makinesinin yanında duran minik keklere takıldı.

Kahveleri doldururken gerçekten ona kek falan vermek istemediğimi düşündüm ama bu yaptığım çocukluktan başka bir şey değildi. Ben böyle biri değildim. Arkadaşı-na kızdı diye oyuncağını saklayan, sevmediği için elin-dekini paylaşmayan bir insan olmamıştım hiçbir zaman.

Bu adam benim ayarlarımı bozuyordu. Ruhen beni yapmak istemediğim şeylere sürüklüyordu. Hoş bedenimi de onunla hiç ama hiç yapmak istemediğim durumlara sürüklüyordu ama işin bu kısmını tabii ki görmezden geldim. Başımı iki yana sallayıp derin bir nefes aldım ve tezgâhın altına eğilip ufak servis tabaklarından birine uzandım. Keklerin olduğu cam tepsinin üzerini açıp iki tane kek koydum. Sonra istemsizce hâlâ mutfakta dola-nan adama takıldı gözlerim.

İri bedeni benim mutfağında çok daha büyük gibiydi. Buranında çok küçük bir yer olmadığını göz önünde bulundurursam adam cidden yapılıydı. Mutfağın içinde rast-gele dolaşıyor, bazen kavanoz kapaklarını açıp içerisinde-kileri kokluyor bazen de diğer tezgâhların üzerinde kalan paketlenmiş bazı ürünlerin ufak ufak tatlarına bakıyordu. Bugün yaptığım tiramisunun kalan kremasının bulundu-ğu kabın kapağını açtı. Ufak bir çocuk gibi önce kokladı ve yüzünde minik bir tebessüm oluştu. Bu kadar masum bir gülüşü görmek benim de dudaklarımın kıvrılmasına sebep oldu. Sonra sanki yakalanma korkusu varmış gibi hızla serçe parmağını kremaya batırıp aynı hızla da ağzına götürdü. Dudaklarının arasından kaybolan serçe parma-ğını izlerken gözümü bile kırpamadım. Bu adama karşı böyle şeyler hissetmekten nefret ediyordum ama yine de bazı anlarda sanki bambaşka birine dönüşüyordu. Yerin-den kıpırdanınca hemen sırtımı yeniden ona döndüm.

Tabağa biraz daha fazla kek eklerken kendimi sakin-leştirmeye çalıştım. Kahveleri ve kek tabağını tepsiye

koydum ve ilerleyip onun yanından geçerek cam kapının önünde duran masanın üzerine bıraktım. Sandalyelerden birine oturdum ve onun yavaş adımlar gelip karşıma oturmasını izledim.

Bir tane keki alıp tek seferde ağzına atıp çiğnedi. Pişirdiğim şeylerin beğenilmesinden hoşlanırdım. Tamam, biraz fazla haz duyuyordum bu durumdan. Karşımda benim ellerimle pişirdiğim bir şeyi insanların zevkle yemesinden çok fazla keyif alıyordum ama bu adam... Bu adam bu zevk alma işini başka bir boyuta taşıyordu adeta.

Yediği şeyden zevk aldığını bir kilometre uzaktan bile fark ederdiniz. Ama bunun yanında bambaşka bir his yaratıyordu etrafında. Sanki yaptığı şey yemek yemek kadar basit bir şey değildi. Sanki aklında arsız düşünceler dolanıyordu. Ya da kimsenin bilmesini istemediği gizli saklı ama duyduğunuzda yüzünüzü kızartacak şeyler. Bir insan sadece minik bir keki yerken dışarıya nasıl böyle şeyler yansıtabilir diye sormayın ama yemin ederim böyleydi.

"Bir şey mi oldu?" diye soran sesiyle irkildim. Elimdeki kahveden birkaç ufak damla sıçrayıp elimin üzerine damladı. Sıcaklığı hissedince kendime geldim. Gözlerimi dikmiş aptal gibi adamı izliyordum.

Başımı sağa sola sallarken, "Hayır," dedim.

"Yüzün kızarmış biraz," dedi. İstemsizce elimin birini kaldırıp yanağıma dokundum. "Yoğun bir gün müydü?"

Farklı bir konuya geçmiş olmasıyla rahatlardım. "Yok," dedim bir anda ama sonra kendimi toparladım. "Evet, biraz," diye geçiştirdim.

Ne diyecektim adama, "*Kek yiyişin o kadar erotik ki sen ağzına bir şey attığın anda hipnotize olmuş gibi dudaklarına kilitleniyorum,*" mu diyecektim? Bir de sonuna kendisinden nefret ettiğimi eklerdim olur biterdi.

"Yine kızarmaya başladın," derken parmağıyla boyunumu işaret etti.

Lanet olası vücudum tıpkı bir uyarı ışığı gibi yanıyordu. Kahvemden bir yudum alıp bekledim. "İyiyim, yoğun bir gündü," derken yüzüne bakmadım. Bir keke daha uzandı parmakları ve gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım.

"Bütün gece bunu mu yapacaksın?" derken sinirle patladım. Gerçi sinirim bu sefer kendimeydi ama onun bunu bilmesine gerek yoktu. "Kek yemeye mi geldin buraya?" diye sorarken parmaklarının arasında duran keki ağzına atamadan durdu. Anında verdiğim tepkiden pişman oldum.

Keki geri tabağa bıraktı ve kahvesinden bir yudum aldı. Ah, şimdide vicdan azabı çekmeme sebep olmuştu. Neden öyle davranıyordu? Bana karşı geldiğinde, inatlaştığında her şey daha kolaydı. Öksürerek boğazımı temizledim.

"Keki ye de işe başlayalım," derken sesimi elimden geldiğince yumuşattım. Başını iki yana salladı. Koca adam karşımda neden böyle davranıyordu şimdi! Bilecek yapıyordu pislik.

"Lütfen, yer misin?" diye fısıldadım sakın kalmaya çalışarak.

Kahvesini bir dikişte bitirdi ve ayağa kalktı. "Gerek yok, ellerine sağlık çok güzeldi. Ama haklısın buraya bütün gece kek yemek için gelmedim." Eliyle tezgâhları işaret etti. "Başlayalım mı?"

Başımla onaylayıp sandalyemden kalktım. Kollarımı açıp mutfağı işaret ettim "Nasıl yapacağız?" diye sordum. Bu işte tecrübeli olan kişi oydu ve durumdan hoşlanmasam da onun planına göre hareket etmek zorundaydım.

"Burası senin alanın, yani sen benden daha rahatsın. O yüzden senin yapmaktan hoşlandığım bir şeyi deneyebiliriz. Ben seni izlerim. Hatta neyin nerede olduğunu beni yönlendirerek gösterirsen ben de sana yardımcı olurum. Böylece seni izleme ve gözlemleme şansım da olur."

Güzel plandı. Ama tek bir sorun vardı. Ben kendimi işime kaptırdığımda bir çift gözün üzerimde olmasından hoşlanmayacaktım. Üstelik nereme baktığını görme hevesime de karşı gelemeyecektim.

Saçmalama, dedim kendi kendime. Adam iş yapmaya çalışıyordu, elimden başka nereme bakacaktı sanki?

"Bir sorun var mı?" diye sordu sakince.

Başımı sağa sola salladım. "Hayır, bence güzel fikir..."

"Aynısını yarın akşam da benim evimde yaparız. Sana bir şeyler ikram ederim ve sen de ben çalışırken izlersin. İstersen şu an benim sana yardımcı olmaya çalıştığım gibi sen de katılırsın ama katılmazsan da sorun olmaz." Başımı tamam anlamında salladım. "Çalışacağımız bu bir iki günde anlamak istediğim şey nasıl hareket ettiğimiz ve vücut dilimiz. Onları tanırsak bence çok uyumlu oluruz. Dar alanlarda bu çok işimize yarayacak."

Kaşlarımı çattım. "Neden dar alanda çalışmamız gerekecek ki?"

Tezgâhın diğer tarafına yürüyüp karşıma geçti. "Şimdi, yarışmayı detaylı konuşmadık ama üç aşama olacak." Başımı sallayıp dikkatlice onu dinledim. "Bir," derken sağ elinin parmağıyla gösterdi. "Önceliğimiz tabii lezzet ama uyumumuz çok önemli. İlk aşamada bizim birlikte nasıl olduğumuza da bakacaklar."

"Anlamadım. Yani lezzetli bir şeyler pişirmemiz yetmiyor mu?"

Gülümseyerek başını sağa sola salladı. "Hayır, yetmiyor."

Kollarımı göğsümde birleştirdim. "Açıkla."

"Önceliğimiz ön elemeyi geçmek. Orada tek derdimiz lezzet. Çünkü kimin neyi pişirdiğini bilmeden kör tadım yapılacak. Yani önlerine giden tabak lezzetli olursa ön elemeyi geçmişiz demektir." Başımınla onayladım. "Daha sonra iki aşamalı bir yarışmaya gireceğiz. İlkinde bizim mutfakta nasıl çalıştığımızı gözlemleyecekler. Yani burada aramızdaki uyum yüzde elli, sunduğumuz yemeğin lezzeti yüzde elli olacak."

İçimden bu da boku yediğimizin garantisidir diye geçirdim ama bunu sesli dile getirmedim. Sürekli sorun çıkaran biri olmak istemiyordum ama adam nasıl hâlâ bu işi benimle yapmak istiyordu anlamıyordum, bizde zerre uyum yoktu ama bunu benim söylememle belli ki anlamayacaktı. O yüzden sustum ve kendisinin görmesini umut ettim.

"İkinci aşama en zoru, bence yani. Bizden dar bir alanda çalışmamız beklenecek. Üstelik hem aletlerimiz hem de kullanacağımız malzemeler kısıtlı olacak. Ama bunun yanında belki bizi birbirimize bağlarlar, belki birimizin gözlerini kapatırlar bilmiyorum. İşin zorlaştırılan kısmı yıllardır bir sürpriz oluyor ki yarışmacılar bu duruma hazırlıksız yakalansınlar istiyorlar."

"Çok saçma değil mi? Yani bunun bir 'kim daha lezzetli yemek yapıyor' yarışması olması gerekmiyor mu? Neden böyle oyunlarla uğraşıyoruz?"

"İşin aslı evet, bahsettiğin şey çok önemli ama amaç bu değil. Lezzet istiyorlar, görsel şölen istiyorlar ama aynı zamanda tutkulu ve eğlenceli bir show da bekliyorlar."

"Yani diyorsun ki başkalarının eğlencesi olacağız."

Başını iki yana sallayıp bana doğru biraz daha eğildi. "Hayır, inan bana öyle değil. Biz de eğleneceğiz ve gerçekten bir başarı elde ettiğimizde bunu hangi

imkânsızlıklarla başardığımızı hatırlayacağız. İnan bana bu duyguyu daha önce yaşadım ve garanti veriyorum çok seveceksin."

Bir anda aklıma bir şey takıldı ve ben daha toparlayamadan dudaklarımdan döküldü. "Neden daha önce katıldığın kişiyle yeniden bu yarışmaya girmiyorsun? Hem senin için daha garanti olmaz mı? Bir kere ikinci olmuşsunuz şimdi birincilik şansınız daha yüksek."

Sanki canını yakmışım gibi birden dikildi ve bir adım geri gitti. Başını sağa sola sallarken bakışlarını benden kaçırdı. "Öyle bir şansım yok," derken sesinin titrediğine yemin edebilirdim.

"Ama neden?" diye sordum. Merakımın ağır basmasına engel olamamıştım.

"Bu konuşmak istediğim bir konu değil." Elini kaldırıp gözlerini ovuşturdu.

"İyi de..." diye başladığım cümlemi tamamlayamadım.

"Bu konuşmak istediğim bir konu değil."

Sesini yükselttiğinde şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırdım. Ama sonra kaşlarım çatıldı. "Bana sesini yükseltme, sakın!"

"Sen de seni ilgilendirmeyen sorular sorma o zaman."

Şaşkınlıkla ağzım açılıp kapandı. "Sen, sen ciddi..."

"Artık başlayabilir miyiz lütfen? Saat geç oluyor."

Bir kez daha şaşkınlıkla olduğum yerde kaldım ama bu sefer kendimi hemen toparladım sinirle ona baktım.

"Şu az önce yediğim minik keklerden yapabiliriz. Hem fazla vaktini almam hem de ufak bir gözlem yapmış oluruz." Sesimi çıkarmadan onu onayladım. Tezgâhın altından metal geniş kabı çıkarıp koydum. Uzanıp tepemde asılı olan çırpma telini alıp yanına yerleştirdim. Hassas tartıda oda sıcaklığında duran tereyağından 230 gram

tartıp kabıma koydum ve Kenan'ın etrafından dolanıp şeker kavanozunu aldım.

"Bunları benden iste, sana yardımcı olmam gerek."

Derin bir nefes alıp kendimi senin yardımına zerre ihtiyacım yok demekten zorla alıkoydum. "Şuradaki ölçü bardağıyla 2 su bardağı şekeri kabın içine koyar mısın?" derken parmağımla bardağı işaret ettim.

Kavanozun içinden kaşıkla 2 bardak ölçtü ve önümdeki kabın içine boşalttı. Omuzları omzuma değdi ve kısacık bir an derin bir nefes aldım. Benden uzaklaşıp kavanozun kapağını kapatıp tereyağı ve şekeri çırpmanı izledi.

"Bu çok rahatsız edici bence," dedim ona bakmadan.

"Evet farkındayım. Hele ki bizim durumumuzda daha da garip."

"Kesinlikle," diye mırıldandım.

On beş dakika çırttıktan sonra yumurtanın birini kırıp biraz daha çırttım.

"Direkt yumurtayı mı kırıyorsun?" diye sordu.

"Evet, dört yumurtayı tek tek kırarak ekliyorum. Hepsinin arasında biraz çırpma molası veriyorum."

"Bence sadece sarılarını ağır ağır ekleyip beyazlarını ayrı çırpmalısın," dediğinde elim dondu.

"Beni izleyeceğini sanıyordum, işime karışacağını değil."

"Bak hemen sinirleniyorsun, bu bizim için iyi değil." O konuşmaya devam ederken ikinci yumurtayı da kırıp çırpmaya devam ettim. "Beyazları ayrı bir yerde çırparsan daha hacimli bir hamurun olur. Zaten lezzetle ilgili sorunun yok. Sadece bu tekniği denemelisin bence," derken ben üçüncü yumurtayı kırıp sinirle çırpmaya devam ettim. "Bir daha ki sefere denersen bana hak verir..."

Sinirle teli kabın içine bıraktım ve bu hareketim karışımın benim çeneme onun da üzerindeki tişörte sıçramasına sebep oldu. "İşime neden karışıyorsun ki! Burada durup beni izleyeceğini ve bana yardım edeceğini söylemiştin ama sen karşımda durmuş kendi doğrularını bana kabul ettirmek için uğraşıyorsun."

"Ben öyle bir şey yapmıyorum. Neden sürekli böylesin?"

"Teknik bilgin fazla ve benden daha tecrübelisin diye sürekli benim işime karışamazsın."

Sinirle elini saçlarının arasından geçirdi. "Lanet olası bir tavsiyeyi alamayacak kadar mı burnun büyük senin?"

Bana bağınca şaşkınlıkla dondum kaldım. "Benim burnum büyük falan değil ama senin egon çok fazla yer kapladığından kimsenin bir yerinin büyük olmasına fırsat vermiyor."

Bir an sessizce bana baktı. Gözlerini gözlerime dikti ve geçen iki üç saniyede öylece bana baktı. "Haklısın," dediğinde kaşlarımı çattım. Ne konuda haklıydım ben şimdi?

"Anlamadım."

Benden uzaklaşıp kollarını göğsünde birleştirdi. "Bizden olmayacak diyordun ya haklıymışsın."

Ah, haklı çıkmak güzel bir duyguydu peki ama neden sevinemiyordum?

"Bu işi seninle yapmak istedim çünkü senin akli başında, açık fikirli ve yetenekli olduğunu düşünüyordum. Teklif etme tarzım hoş değildi kabul ediyorum ama biraz çaresizdim ve saçmaladım. Ama şu an görüyorum ki yanlışmışım. Bunu seninle asla başaramayız."

Hangisi daha fazla sinirlerimi bozdu bilmiyorum. Söyledikleri mi? Yoksa sesindeki o ürkücü sakinlik mi? Ve ilk defa ne demem gerektiğine dair bir fikrim yoktu. Birkaç adım geri attı ve yeniden bana baktı.

"Kusura bakma vaktini aldım. Burasıyla ilgili Engin'le konuşacağım ve bir hal çaresine bakacağım. Benimle hiçbir şey yapmak zorunda değilsin."

"Ne yani bana burayı bedavadan geri verecek değilsin ya?" derken alayla güldüm. Ah şu kırılacak çenem! Söyleyecek bir şey bulamadığımda ağızımdan aptal şeyler dökülmesine engel olamamam en büyük kusurumdur.

O da benim cümleme alaycı bir gülümsemeye karşılık verdi. Başını aşağı eğip derin bir nefes aldı ve kafasını sağa sola sallayıp yeniden kafasını kaldırdı.

"Kendine iyi bak Balım," dedi ve arkasını dönüp hızlı adımlar mutfaktan çıkıp gitti. Kısa süre sonra restoran kapısının da kapandığını duydum. Ağızım kendiliğinden açılıp kapandı. Önümde duran kabın içine baktım. Derin bir nefes alıp sinirle kabı aldım ve gidip lavabonun içine fırlattım.

"Aptal adam,"

Bu iş bitmişti işte. İstedikim de buydu. Peki ama neden o zaman bu kadar huzursuzdum?

10.BÖLÜM

KENAN

Kapıyı açıp karanlık salona girdim. Üzerimdeki ceketi çıkarıp koltuğun üzerine atıp karanlık odada gözlerimi gezdirdim. Dışarıdan gelen ışıkların hafif loşluğuna gözüm alışınca içimden ışığı yakmak gelmedi. Camın önüne ilerledim candan dışarıyı izledim.

Gecenin huzuru vardı şehrin üstünde. Yüksek binaların rengârenk ışıkları, odanın sessizliğini geçip içeri sızmaya çalışan sesin verdiği huzur. Bu anları normalde hiçbir şeye değişmezdim ama bugün kendimi uzun zamandır hissetmediğim kadar yorgun hissediyordum.

Balım'la olanların sonu yoktu. Nasıl davranırsam davranayım bu işi bir yere vardıramayacaktık. Bunu bana başından beri söylüyordu ama bu akşam gözlerimle görene kadar inanmamıştım.

Belki de inanmak istememiştim.

Ona da hak vermiyor değildim. Başına gelenleri biliyordum ve kim bilir başka daha neler yaşamıştı. Güvensizliğini anlıyordum, hatta buna hak veriyordum. Kendi ayakları üstünde durmuş, kendi doğruları ve kararları

olan harika bir kadındı. Ama yine de beni delirten, hatta çileden çıkaran bir yanı vardı...

Üstelik o yanı beni sinirden kudurtuyordu ama yine de bana başka şeyler de hissettiriyordu.

Daha sahiplenici, daha mağara adamı gibi...

Evet, kendime itiraf etmekte zorlansam da hayatımda ilk defa bunları hissetmeme sebep oluyordu.

Biraz ukalaydım biliyorum ama bunun dışında ben her zaman kendine hâkim olan, planlı işler yapan ve düzenli hayatı olan bir adamdım. Ta ki bu kadınla konuşana kadar...

Sahiplenme arzum o kadar fazlaydı ki kendimi durdurmakta zorlanıyordum. Onun yanında olduğumu bildiğim adamdan çok farklı birine dönüşmek istemekten de hoşlanmıyordum.

Sinirle yüzümü ovdum. Ben böyle bir adam değildim. Duygularını kontrol etmeye çalışan, kendine dur emri vermeye odaklayan bir adam değildim.

Ben sakin, düzenli ve planlı bir hayatı severdim. Duygularını içine atan biri de olmadım ama bunu ifade ediş şeklim mağara adamı gibi değildi. Ama bu kız, bu kadın beni olduğumdan başla birisine dönüştürüyordu.

Balım'la tanışana kadar bu kadar ilkel bir yanım olduğunun farkında bile değildim. Bazı anlarda ona dalıp gidiyordum.

Uzun saçları, durmadan konuşan ağzı... Ah o ağzı...

Ufacık burnu vardı. Sinirlendiğinde kızaran teni... Bu kadar kısa sürede bunların aklımdan çıkmıyor oluşu beni deli ediyordu ve ben kolay deliren bir adam da değildim.

İşte olduğumdan bambaşka bir adam haline getiriyordu beni ve bu durum beni deli ediyordu. Şehrin kalabalığını izlemeye devam ettim.

Bu işin başarısız olması zoruma gitmiyor değildi ama başkasıyla yapabilir miyim bilmiyordum. Gerçi önümde fazla bir seçeneğimde yoktu.

Belki de kabahat benimdi. Ona daha en başından dürüst davranıp anlatsaydım böyle olmazdı. Tehdit eder gibi elinden restoranını almaya çalışmak da bunun üzerine tüy dikmişti. Belki ona bu yarışmanın benim için neden bu kadar önemli olduğunu anlatsaydım...

Düşüncelerim cep telefonumun çalan sesiyle dağıldı. Koltuğa attığım ceketin cebinden telefonu aldım ve arayanı görünce gülümseyerek açtım.

"Artık bir sevgilin var, sen yine de beni taciz mi ediyorsun bu saatte?"

"Evet, seni kimseye değişmem biliyorsun. Ne de olsa sen benim ilk göz ağrısın," derken kahkaha attı.

"Oğlum, ciddiym bu saatte neden beni aradın?"

"Balım telefonuna cevap vermedi. Esra yanımda ve biz de çalıştığınızı düşündüğümüzden seni aradık. Yanındasın değil mi?"

Sıkıntıyla yüzümü ovuşturdum. "Hayır, evdeyim," dedim.

Bir duraklama ve birkaç fısıldamadan sonra Engin, "Telefonu hoparlöre alıyorum," dedi cevabımı dinlemeden. Birkaç saniye sessizce bekledik.

Sonra Esra konuştu. "Telefona cevap vermeme gibi bir huyu yoktur. Yani bana ve teyzesine hiç böyle bir şey yapmaz. Ben çalıştığınızı düşündüm. Bugün için biraz stresliydi ve nasıl gittiğini öğrenmek için aradım. Ama sen evde olduğuna göre bir şey olmuş."

Cümlesini soru sorar gibi bitirdi. Koltuğa çöktüm ve derin bir nefes aldım. Bitirdik," dedim sadece.

"Nasıl, bugünlük mü?" diye sordu Engin.

Ben de sanki beni görüyormuş gibi başımı sağa sola salladım. "Hayır, komple bitirdik. Bir daha çalışmayacağız."

İkisi de sustu. Birbirlerine bakarak ne olduğunu merak ettiklerini gözümde canlandırabiliyordum.

"Ne oldu?" Esra'nın sesindeki hüznü duyabiliyordum.

"Bunu anlatmak bana düşmez bence Balım anlatır sana, o... Onun duvarları var. Yani benim yıkamayacağım kadar yüksek. Bu bir ekip işi ve Balım benden gelen ufacık bir tavsiyeye bile tahammül edemiyor. Çok doğru bir başlangıç yapmadığımı biliyordum ama bu kadarını kaldırarak değilim. Bu iş benim için önemli. Maddi değeri yok ama manevi olarak anlatamayacağım kadar önemli ve bunu tavsiye bile almayı kaldıramayan burnu havada biri için heba etmeyeceğim."

"Belki ona anlatsan..." diye konuşmaya başladı Engin ama bunun öğrenilmesini istemiyordum.

"Engin!" diye uyarınca durdu ve Esra'nın, "Konu ne?" diye fısıldadığını duydum.

Bu iş beklemediğim bir yere doğru gidiyordu.

"Siz akşamınıza devam edin, konu kapandı. En azından bu durum sizin tanışmanıza vesile oldu," dedim gülümseyerek.

"Ah, çok nazıksın," diye cevap verdi Esra.

"En azından biriniz öyle olduğumu düşünüyor," derken gülümsedim.

"Kenan, aslında Balım gerçekten bahsettiğin gibi biri değil. Onun bazı güvensizlikleri var evet ve başına gelenlerde onları tetikledi belki de ama bunları aşmak için elinden geleni yapıyor. Sen bir anda çıktın karşısına ve elindeki en değerli şeyi ondan alacağını ima ettin. Biraz zaman verirsen..."

"Veremem," diye kestirip attım. "Çünkü zamanım yok. Ve inan bana bir yanım onu anlıyor ama bir yanım beni deli ettiği için kızıyor." Sesimin yükseldiğini fark edip derin bir nefes aldım. "Kusura bakma Esra, böyle konuşmak istemedim."

"Önemli değil," diye fısıldadı.

"Engin, bu hafta restoranı Balım'a hiçbir karşılık beklemeden..."

Engin hemen araya girdi. "Hop, hop, hop... Orada dur bakalım. Arkadaşlık konuşması bitti ve avukatın olarak konuşuyorum. Bu konuyu yarın konuşuruz."

"Benim kararım..."

"Kes Kenan, sana yarın dedim. Ayrıca gecemi daha fazla mahvetme," deyip telefonu suratına kapattı. Telefonu koltuğun kenarına bırakıp başımı arkaya yasladım. Saate bir göz atıp ayağa kalktım ve dolaptan kaskımı ve deri ceketimi alıp asansöre binip garaja indim.

Motoruma doğru ilerlerken cebimden anahtarları çıkardım ve bir bacağımı atıp motora bindim. Anahtarı takıp garaj kapısının açılmasını beklerken birkaç kez gaz pedalına kuvvetlice bastım ve garajda yankılanan sesle hareket edip caddeye çıktım.

Yarım saatin sonunda yeniden garaja girdiğimde artık daha sakinim ve bazı şeyleri kabullenmişim. Verdiğim sözleri her zaman tutamıyor olabilirdim ama en azından denemiştim.

Daireme çıktığımda ceketimi ve kaskımı yerine asıp odama ilerlerken üzerimdeki tişörtü tek elimde çekip başımdan çıkardım. Kot pantolonumun düğmelerini tek tek açıp bacaklarımdan sıyırdım ve olduğu yerde bıraktım.

Banyoya vardığımda tamamen soyunmuştum ve kendimi ılık suyun altına bırakırken rahatlamanın verdiği huzurla iç geçirdim.

Duştan çıkıp belime bir havlu sardım ve dolaptan küçük bir havluyu da saçlarımı kurulamak için aldım. Odama geçip çekmecemden iç çamaşırımı alıp giydim ve üzerime bol bir eşofman altı geçirdim.

Belimdeki ipi bağlarken kapı zil çaldı. Bu saatte bana Engin'den başkası gelmezdi ve eğer beyinsiz herif avukatlık damarı tutup sevgilisini bırakıp bana geldiyse aklını kaçırmış olmalıydı. Meslek aşkının da bir sınırı vardır yahu.

Odamdan çıkıp hızla kapıya ilerlerken saçlarımı kurulamaya devam ettim kapıyı açmadan havluyu ensem-den omuzlarıma bıraktım.

"Sen kafayı yemişsin," diye konuştum kapıyı açarken ve gördüğüm şey karşısında donup kaldım.

Balım, elinde bir tabakla benim kapımdaydı. Benim lanet olası evimin kapısında.

11.BÖLÜM

BALIM

Evin geniş dış kapısını itip içeri girdim. Bahçe yolunda ilerlerken sakin olmak için derinler nefesler aldım. Bu saatte buraya gelmek yaptığım en büyük hataydı. Ama adam gitmeden önce yeterince vicdanıma dokunmamış gibi bir de Esra ve Engin aramış ve on beş dakika boyunca beynimi yemişlerdi. Tamam, haddimi biraz fazla aşmıştım ama yine de bu saatte buraya gelmek hiç ama hiç doğru değildi. Adımların yavaşladı ve durdu. Kaçmamak için kendime hâkim olmaya çalıştım ama beynim saat gibi tıkırdıyordu.

"Bu yanlış bir karar," diye fısıldadım. Buradan gitmem gerekiyordu. Evin kapısına öylece bakmaya devam ederken bir anda vazgeçtim. Arkamı dönüp çıkacakken telefonum cebimde titredi.

"Sakın vazgeçeyim deme, söz verdin," yazmıştı Esra. Lanet olsun. Böyle zamanları nasıl bilip de denk getiriyordu bu kadın? Ödlekliğin âlemi yoktu. Yukarı çıkacak, ona yaptığım kekleri verecek, abarttığımı kabul edip onunla restoranımı geri almak şartıyla o lanet yarışmaya gireceğimi söyleyecek ve hemen çekip gidecektim. Beş dakikamı bile almayacaktı.

Sonunda cesaretimi topladım ve elimi kaldırıp kapıyı bir iki kere tıklattım. Umarım duymaz diye dua ettiğim gerçeği de vardı tabii içten içe ama yine de denedim demek için bir kez daha tıklattım. Tamam, işte evde yoktu ya da belki de çoktan uyumuştur adam.

Derin bir nefes aldım ve bir kez de zile bastım. Belli ki yoktu ve ben de Esra'ya denediğimi söylemek istiyordum. Kapının açılmadığına sevinmiştim. Tam bir adım geri atıp gidecektim ki kapının arkasından hızlı adım seslerini duydum. Ben ne olduğunu anlamadan kapı açıldı. Kenan, 'Sen kafayı yemişsin,' derken gülümseyen suratıyla bana baktı.

Bakışlarımı yüzünde tutamadım. Şaşkınlıkla donup kaldım. Adamın üzerinde koyu renk iç çamaşırının belindeki lastiği gösterecek kadar düşük belli bir eşofmandan başka bir şey yoktu. Bakışlarım boynundan beline doğru indi. Göğsünü kaplayan seyrek tüyler ince bir yol gibi aşağı indikçe sıklaşıp, karnından inip iç çamaşırının içinde kayboluyordu.

Bakışlarımı kaybolan tüylerin devamını görmek ister gibi çamaşırının bel lastiğine diktim. Ah, nasıl bir belaya bulaşmışım ben.

"Balım," ismimi fısıldadı. Kulaklarım çınlıyordu adeta ama yine de sesini duyup hızla başımı yukarı kaldırdım. Gözlerim ellerine takıldı. Bir eli hâlâ kapıdayken diğer eliyle nemli saçlarını geri doğru taradı. Ensesindeki havluya baktım. Sonra yine gözlerim çıplak bedenine kaydı. Lanet olası bir dilsiz gibi adamın kapısının önünde dikilip durmaktan vazgeçmem gerekiyordu.

"E, ben, şey..." dedim ama dilim bana ihanet etmişti sanki.

"Balım iyi misin?" dediğinde derin bir nefes alıp kendime geldim ve Kenan'a baktım.

"Şey evet evet iyiyim," derken aptal gibi gözüktüğüm farkındaydım.

"Bir şey mi oldu?"

"Hayır! Yani evet."

Kaşlarını çattı. "Anlamadım."

"Ah ben de kendimi anlamıyorum şu anda," diye fısıldadım. Sonra kendimi toparlayıp Kenan'a baktım. "Üçüncü aşamayı söylemedin," dedim.

Kaşları çatıldı. "Balım hiçbir şey anlamadım."

"Yarışmanın üçüncü aşamasını söylemedin. Bilmediğim bir şeyin sorumluluğunu almamı beklemen çok kaba. Ayrıca ben burnu havada falan değilim. Tamam, bazen gereğinden fazla konuşup saçmalıyorum hatta yanlış da olsa kendi kafamın dikine gidiyorum ama bu sana onca lafı söyleyip cevap bile vermemi beklemeden çekip gitme hakkını vermiyor Kenan. Beni sinir edip, sonrada vicdanımla oynayıp çekip gidemezsin. Bu hayatta en nefret ettiğim şey ne biliyor musun?" İleri geri yürüdüğünün farkında bile değildim. Durup ona baktım. Ağzını açıp cevap verecekti ama bir kere hızımı almıştım ve durmaya niyetim yoktu. "Bir konuşmanın ortasında -ki bu tartışmada olabilir- çekip gidilmesi. Çünkü dilimin ucuna gelen kelimeler oradan dökülmediği için kendimi çok rahatsız hissediyorum. Bir de bana kedi gibi bakman var tabii. O tabaktaki son keki yemediğin için kendimi ne kadar kötü hissettiğim hakkında bir fikrin var mı senin?"

"Ben..."

"Ama dur, tabii ki yok. Bana ağzına geleni sayıyorsun. Üstelik bunu öyle bir sakinlikle söylüyorsun ki tepemin taşı atıyor. Çünkü o ukala tavrınla uğraşmak benim için daha kolay. Sen böyle yaptığın zaman baş edemiyorum. Ve o keki yemediğin için sana hâlâ çok kızgınım." Dönüp nefes nefese ona baktım.

"Bitti mi?" diye sorarken kollarını göğsünde birleştirdi. Hayır, Balım bakışlarını o lanet olası göğsünden uzak tut.

"Sayılır..."

"Pekâlâ, bunu bir kez soracağım o yüzden lütfen tek bir net cevap vermeyi denersen çok sevinirim." Başımı salladım. "O elindeki ne?"

"Ne?" dedim şaşkınca. Kaşlarını kaldırıp elimde hâlâ sıkı sıkıya tuttuğum tabağı işaret etti.

"Hım, şey bunlar kek."

"Peki, benim için mi?" diye sordu yine o gamzesini görebileceğim şekilde gülümseyerek. Bu masum hallerine kanmayacaktım.

"Şu an senin kapının önünde durduğuma göre?" diye tersleyerek cevap verdim. Daha geniş gülümsedi.

"İçeri gir. Ben de üzerime bir şeyler giyeyim." Ayaklarım sanki benden habersiz hareket ediyormuş gibi adamın isteğini anında yerine getirdiler. Adamın evine girmeyecektim. Kapının önünde söyleyeceklerimi söyleyip gidecektim ama lanet olası çenem yine yoluma taş koymuştu. Kenan ben salonun ortasında dikilirken geri geri yürüdü.

"Sen rahatına bak, iki dakika içinde döneceğim."

"Kenan seni rahatsız etmek istemiyorum. Bunu yarın konuşuruz. Ben gide..." cümlemi bitiremeden odadan çıkıp gözden kaybolmuştu bile. İçeriden bir yerden bana seslendi.

"Hayır bekle, hemen geliyorum." Ve salon ve mutfak bir arada olan kocaman odanın ortasında elinde lanet olası kek tabağıyla öylece bekledim.

Söylediği gibi iki dakika sonra üzerine geniş yakalı beyaz bir tişört giyip geldi. Yanıma yaklaşıp elimdeki tabağı alıp mutfağa doğru ilerledi. Geniş tabağın kapağını açtı ve bir kaşını kaldırıp soru sorar gibi bana baktı.

"Burada neden iki tane tabak var?"

Salonu mutfaktan ayıran geniş tezgâhın önüne ilerledim. Dirseklerimi dayayıp önünde duran kabın içine baktım. "Çünkü burada iki farklı kek var." Merakla bana baktı. "Biri benim her zaman yaptığım şekilde yapıldı. Diğeri de senin verdiğin tavsiyeyle yapıldı. Ve gecenin bu saatinde haklı çıkmak istediğim için kapına dayandığımı saklayacak değilim. Çünkü buraya gelmeden tatlarına baktım ve dürüst olmak gerekirse benimki daha iyi."

"Öyle mi?"

"Evet, bunu senin de anlamanı istiyorum." Bakışlarını önünde duran tabaklara dikip sonra yeniden bana baktı.

"Peki beni kandırmadığını nereden bileceğim?"

Kaşlarımı çattım. "Ne demek istiyorsun?"

"Yani ya benim tavsiyemle yaptığın keki beğenirsem ama sen bana onun senin her zaman yaptığın kekler olduğunu söylersen?"

Tek kaşını kaldırıp baktım. Ben lanet olası bir yalancı değilim ama pekâlâ, git bir kalem getir." Merakla bakmaya devam etti. "Git de bir kalem getir ukala herif altına işaret koyacağım ve böylece hangisi hangi kek anlayacağız."

Kocaman sırtarak bana baktı. Tezgâhın arkasından çıkıp yanımdan geçti ve salonun olduğu taraftaki çekmeceleri kurcalayıp iki tane kalem getirdi. Yanıma gelip biri kırmızı biri mavi iki tane keçeli kalemi önüme bıraktı ve arkasını döndü.

"İkisinden de birer tane seç ve benimkinin altına mavi seninkinin altına kırmızı kalemle işaret koy."

Sinirle homurdandım. Bir elime keklerden birini aldım ve diğer elimle kalemi alıp kapağını ağızımla açtım.

"Sakın bakayım deme," dedim ama ağızımdan kalem kapağıyla, kelimeler ağızımdan saçma sapan çıktı. "Pekâlâ, tamam dön ve ye bakalım."

Bana doğru döndü ve yanıma biraz daha yaklaştı. Keklerden birini elime aldım ve ona uzattım. Minik keki bir kere de ağzına atıp çiğnedi. Ve lanet herif yine o sinsi gülümsemeyle baktı. Ve ben yine aklımdan şu anda neler geçtiğini merak ettim.

"Ah çok lezzetli," derken bana kocaman gülümsedi. Suratımı ifadesiz tuttum. Çünkü az önce yediği kek benim her zamanki şekilde yaptığım kekti.

"Şimdi sıra bunda," diyerek ona diğer keki uzattım. Yine aynı şekilde bir kerede ağzına attı ve yine aynı zevkle çiğnedi. Bu sefer onun suratına bakmadım. Sonunda derin bir nefes aldığını duydum ve dönüp ona baktım.

"Ve?" Konuşmadan durması sinirlerimi bozuyordu.

"İkisi de aynı lezzet bence, ikisinin birbirinden farkı yok, ama..."

"Ne? Ayrıca birini seçmek zorundasın."

"O zaman ikinci keki seçiyorum."

Ağzım şaşkınlıkla açıldı. "Hadi oradan!" diye bağırdım.

"Bak ikisi de çok lezzetli çünkü sen zaten lezzetli şeyler yapıyorsun ama ikinci yediğim kek diğerine göre çok daha yumuşaktı ve ağızda dağılıyordu."

"Hayır, kabul etmiyorum. Sen benim yaptığım kekten bugün koca bir tabak yedin ve kesinlikle benimkinin hangisi olduğunu biliyordun." Sessizce güldü. "Sakın güleyim deme," dediğimde ellerini havaya kaldırdı.

"Tamam, madem bana inanmıyorsun hadi test edelim," dediğinde merakla ona baktım. Dişlerimle alt dudakımı kemirirken merakıma yeni düştüm.

"Nasıl?"

"Yine iki tane kek işaretle ama bu sefer arkasını sen dön ve ben kekleri sana karışık vereyim. Bakalım hangisini seveceksin?"

Bir kaşımı kaldırıp gülümsedim. "Kabul."

Yeniden tezgâhın başına geçip iki kaptan birer tane kek çıkardım, benimkinin altına kırmızı gülen bir yüz onunkinin altına ise asık bir surat çizdim. Sonra kekleri tezgâhta onun önüne doğru ittim ve arkamı döndüm. Bir iki saniye sonra yeniden ona döndüm ve önünde duran keklerden birine uzandım. Ama Kenan kekleri kendine doğru çekti.

"Belki de sen hile yapacaksın?"

"Saçmalama ver şunları," dedim ama iki keki birer eline alıp benden uzaklaştırdı.

"Hayır, işaretleri görebilirsin. Bunu kabul etmiyorum. Kekin tabanları avucumun içinde duracak. Görmeni istemiyorum."

"Sen benimle dalga mı geçiyorsun? Bu işi çocuk oyuncasına çevirdin."

"Bu oyunu başlatan sensin Balım ve şimdi de haklı çıkma şansın var," derken yine o lanet tek kaş havaya kalktı. "Bunu geri mi çevireceksin?"

Gözlerimi kısıp ona baktım. Hangi ara beni böyle çözmüştü bu lanet olası adam?

"Tamam, kabul," dediğim anda sağ elinde duran keki ağzıma doğru uzattı.

"O keki senin ellerinden yemeyeceğim," derken inatla ona baktım.

"Tamam, keki kâğıdın içinden al ve sakın bakma."

Hızlıca keki ağzıma attım. Daha sonra beklemeden diğer keki yedim. Evet haklıydı, ikisi de çok güzeldi. Ve ben bu keki uzun zamandır yapıyordum. Lezzetinden asla şaşmazdım.

Ben kekleri yediğimde Kenan kek kâğıtlarını avuç içlerinde sakladı. İki elinin yumruklarını bana doğru çevirip gülümserken konuştu. "Seç bakalım."

İkinci yediğim kek kesinlikle benimdi ve hiç düşünmeden sol avucunu işaret ettim. Kenan parmaklarını yavaşça araladı ve elimi uzatıp kâğıdın benim avucuma düşmesini bekledim. Hiç beklemeden elimde buruşuk kâğıdı açtım ve direk arkasını çevirdim. Mavi üzgün bir suratla karşılaştığım anda yüzüm bembeyaz oldu.

“Bir yanlışlık var.”

“Tavsiye almak bir sorun değil Balım. Senin bilgine hakaret etmiyorum. Bak kaç yaşındayım ama hâlâ yeni şeyler öğreniyorum. Mesela biliyorum ki senden de öğrenecek çok şeyim var.”

Hâlâ elimdeki kâğıda bakıyordum. Hayal kırıklığına uğramıştım ama en çok da utanmıştım. Şu vazgeçemediğim inadım yüzünden bir kez daha kendimi zor bir durumda bırakmıştım.

Kenan’a bakmadım ve bir adım geri gidip arkamı döndüm. “Benim gitmem gerek. Bu saatte böyle saçma bir tantanayla kafanı şişirdiğim için özür dilerim.” Elleri mi ince yeleğimin cebine sokup kapıya doğru ilerledim.

“Balım lütfen, konuşabilir miyiz?”

Kolumu tutunca ona dönmek zorunda kaldım.

“Bak sorun yok. Büyütülecek bir mesele de yok. Seni anlıyorum, yaşadıkların senin insanlara olan güvenini yok etmiş. Kendi içine kapanmışsın ve kendi doğruların var ama sorun yok. Yeni şeyler öğrenmenin, tavsiye almanın hiçbir sakıncası yok.”

Adeta buz gibi oldum. Beni daha ne kadar süredir tanıyordu da hakkımda böyle konuşabiliyordu bu adam?

“Buraya geldim çünkü restoranımı geri istiyorum. Beni analiz edip durmaktan vazgeç. Ne yaşadığımı biliyormuş gibi konuşmaktan vazgeç.”

“Seni analiz etmiyorum, ben...”

"Her şeyi bilen şu tavrın benim akıl sağlığım için hiç iyi değil. Beni tanımıyorsun, ne hissettiğimi bilmiyorsun ve her seferinde beni sanki yıllardır tanıyormuşsun gibi konuşman sinirlerime dokunuyor."

"Ah, pekâlâ o zaman bence biraz büyümeyi denemelisin. Sana nasıl davranmam gerektiğini düşünmekten kendimi hiçbir şeye odaklayamıyorum. Ufacık bir kız çocuğu gibi hareket ediyorsun. Yeni bir şey öğrenme hevesin yok, sana tavsiyede bulunana burnunu dikip geri tepiyorsun. Belki de yıllardır oynadığı oyuncağı kaybetmiş bir çocuk gibi davranmayı kesip yetişkin olma vaktin gelmiştir. Ne dersin?"

"Sen, sen var ya hayatımda tanıdığım acımasız insanlardan birisin."

Ve cümlele yeniden çıldırdı. Hızla üzerime doğru yürürken istemsizce geri adım atıp kapıya yaslandım ama Kenan durmadı üzerime gelmeye devam etti ve beni kapıyla arasına sıkıştırdı.

"Sakın bana yaklaşayım deme," diye bağırdım ama beni umursamadı.

"Ah minik kız yine isyan ediyor."

"O kelimeyi bir daha söylersen elimden bir kaza çıkar bilgin olsun." Elimi kaldırıp onu itmeye çalıştım ama elimi tutup kapıya yasladı ve bileğimden sıkıca tuttu. Şaşkınlıkla başımın yanında tuttuğu elime baktım.

"Sen ne yaptığını sanıyorsun?"

"Ah inan bana ben de bilmiyorum. Beni öyle çileden çıkarıyorsun ki şu düştüğüm hale bak. Ben böyle bir adam değilim, böyle şeyler de yapmam ama sen sanki bilerek benim sabrımı deniyorsun."

Hissiz bir kahkaha attım. "Şimdiki bahanende bu mu? Önce gel beni restoranımı almakla tehdit et, sonra kalkıp

bana böyle bir adam değilim masalını anlatma. İnan bana yemem."

Sinirle başını iki yana salladı. "Beni zorlama!"

"Zorlarsam? Alacak neyim kaldı? Dur bakayım, ev benim ama tapusu teyzemin üzerine, belki yarın onu da bulur elinden alırsın ve beni başka şeylere mecbur edersin?"

Yüzlerimiz birbirine çok yakındı. Sinirle aldığı nefesi dudaklarımdan hissedebiliyordum. Burnu burnuma dokundu ve göğsü benimkine yaslandı. Gözlerimi kapattım. Kalbim deli gibi atıyordu. Alnına dökülen saçları tenime dokundu ve derin bir nefes çektim içime.

"Şimdi de bunu mu yapacağız?" diye fısıldadım. Sesi mi nasıl çıkardığımdan emin değildim.

Gözleri hızla açıp bana baktı. "Ne demek istiyorsun?"

"Ah bilmiyorum, istediğin her kadını bu şekilde elde etmiş olabilirsin ama ben restoranı geri almak için bile olsa seninle bu şekilde yakınlaşmam."

Bir anda elimi bıraktı ve anında benden birkaç adım uzaklaştı. "Ağzının ayarının olmadığını biliyordum ama bu kadar saçmalayacağını düşünmemiştim."

Az önce elinin durduğu bileğimi tutup diğer elimle sardım. Hâlâ sıcaklığı tenimi yakıyordu.

"Biliyor musun? Bu akşam bu işin yürümeyeceğinden emindim. Seni zorladığımın farkına varmışım ve geri adım atmaya hazırdım. Hatta Engin'i arayıp sana restoranı ge-" cümlesi bitirmeden bana baktı ve başını iki yana salladı. Sonra çıkıp kapıma sen geldin. Neden umutlandığımı bilmiyorum."

İki elini kaldırıp saçlarını karıştırdı. Yürüyüp koltuğun üzerinde duran ceketini sinirle karıştırıp yuvarlayarak olarak katlanmış bir dosyayı çekerek çıkardı. Sonra yanıma gelip elimi aldı ve sinirle dosyayı sıkıştırdı.

"Bu anlaşma. Bu gece oku. İyi niyetimin suiistimal edilmesinden usandım artık. Kararını bana yarın bildir. Daha fazla bu saçmalıkla uğraşamam." Yeniden geri çekildi ve kapı koluna uzandı. Kapıyı açması için geri çekildim.

"İyi geceler, Balım," derken kapıdan çıkmamı bekledi ve dışarı adım attığım anda sessizce kapıyı kapattı.

Derin bir nefes alıp orada dikildim.

12.BÖLÜM

BALIM

Gözüm açık yatağın içinde öylece uzandım. Dün gece yaşananları defalarca aklımda döndürüp durmaktan uyuyamamıştım. Her şey nasıl bu kadar karışık bir hal almıştı anlayamıyordum. Aslında burada Kenan'ı suçlamak yanlış, biliyordum. Asıl sorumlu o hayvan herifin ta kendisiydi. Yatağın içinde kendi kendime homurdanıp üzerimdeki örtüyü tekmeledim. Bütün gece beni kapı dışarı etmeden önce elime tutuşturduğu dosyayı incelemiştim.

Sürekli başa dönüp tekrar tekrar okumuştum ve lanet olsun ki bir yanımda beklenti içindeydi. Beni kızdıracak bir şeyler olduğundan o kadar emindim ki. Hatta itiraf ediyorum bunun olmasını istedim. Kenan'la olan durum artık yolundan çıkmıştı. Aklımda dönen şeyler farklı ama hissettiklerim bambaşkaydı. Dün gece bana o kadar yaklaşıncaya bir kez daha anladım. İkimizin yan yana olması tehlikeliydi. İkimiz için de hiç iyi sonuçlar doğurmuyacaktı bu durum.

Günlerden pazar olduğu için yataktan çıkmak istemedim. Yüz üstü dönüp yastığıma sarıldım ve gözlerimi sımsıkı kapattım. Sakinleşip, mantıklı düşünüp artık

bir şeyleri yoluna koymam gerekiyordu. Kenan'a karşı davranışlarım yanlıştı evet, ondan uzak durmam gerektiğinin de farkındaydım ama restoranımı da kaybetmek istemiyordum. Sessizce kendi düşüncelerime dalmışken evimin kapısı çaldı.

Yataktan çıkmak istemiyordum ve gelen kimse bir an önce evde olmadığımı düşünüp gitmesini istiyordum. Ama ısrarcı kişi kapıyı bir kez daha çaldı. Sonra da arkasından o tanıdık sesi duydum.

"Balım aç şu kapıyı," diye huysuzca homurdandı Esra.

Bugün beni arayacağını düşünüyordum ama çıkıp geleceğini tahmin etmemiştim. Hızla yataktan fırladım ve kapıyı koşarak açtım. Yüzümün önüne düşen uzun ve dağılmış saçlarımı geri çekerken kapıyı açtım. Esra her zamanki gibi en şık haliyle karşımdaydı.

"Ne işin var senin burada? Engin'le değil miydin?" diye şaşkınlıkla sordum.

İçeri geçip çantasını koltuğa attı ve bana döndü. "Ne yaptın sen?"

Kaşlarımı çatıp kollarımı göğsünde birleştirdim. "Ne demek ne yaptın?"

Yanıma gelip kolumdan tuttu ve beni çekerek koltuğa oturttu. "Balım bak seni kaç yıldır tanıyorum, artık sayamadım. Ama seni hiç kimseye Kenan'a davrandığın gibi davranırken görmedim." Kendimi savunmak için ağzımı açtım ama Esra yanıma oturup elimi sıktı. "Balım, bana karşı kendini savunmak zorunda değilsin," derken gözlerime anlayışla baktı ve sonunda ben de dağıldım. Gözlerim dolmaya başladı ama karşımdaki kişi Esra'ydı. Benim en zor en kötü zamanlarımda yanımda olan kişiydi. Ondan kendimi saklamayı uzun zaman önce bırakmıştım.

"Ah, Balım anlat bana," derken biraz daha yanıma sokuldu.

"Aynı ona benziyor," diye fısıldadım sessizce. "Tıpkı babam gibi ve ve... Ömer gibi..."

"Kenan'ın ikisine de benzemediğinden eminim canım," dedi ama başımı iki yana salladım.

"Fiziksel özelliklerinden bahsetmiyorum. Ama inan bana o kibar tavırlarını, ukala davranışlarını yakından izledim ve tıpkı onlar gibi. Annem kendini böyle mahvetti. Asla onun gibi biriyle birlikte olmayacağıma yemin etmeme rağmen hayatıma Ömer girdi ve..." devam edemeyip sustum.

"Bak güzelim. Ömer konusunda kendini suçlamaktan vazgeçmelisin artık. Sen sadece kalbinin sesini dinledin. Babana gelince, bir keresinde bana seni sevdiğini bildiğini söylemiştin," dediğinde başımı salladım. "Annenle arasından geçenlerin seni bu kadar etkilemiş olmasından nefret ediyorum ama Balım, hayatına giren bütün erkekleri babanla ya da Ömer'le kıyaslamazsın." Elim elinden çekip parmaklarımı sıktım. "Bu konuda babanın bir suçu olmadığını bildiğin halde hem de."

"Annemin babama olan takıntısı sayesinde biri hayatta değil diğeri de hâlâ kendini suçluyor. Onu o kadar kıskanıyordu ki içten içe bir gün başımıza bunun geleceğini biliyordum sanki. Ama Ömer, ona güvendim Esra, çabaladığım her şeyi gözüm kapalı ona emanet ettim ama o ne yaptı?" Yerimden kalkıp odanın içinde dolaştım. "Hayatıma hiç tanımadığım bir adam soktu ve o adam benim elimden her şeyimi almaya hazır."

"Durumun böyle olmadığından eminim canım," dediğinde odama koşup dün akşam bana verdiği dosyayı getirip Esra'ya uzattım.

"Durum tam da öyle, bu anlaşılmayı kabul etmezsem restoranı elimden alacağının kanıtı olan anlaşma bu," dedim. Esra sessizce okumaya başladı.

"Bak, Kenan dün akşam aradığında sesini duydum ve inan bana seni o adi pislik herif gibi kandıracak biri değil. Hatta konuşmanın bir yerinde Engin'e neredeyse hiçbir karşılık beklemeden sana burayı vermek istediğini söyleyecekti." Bir anda durdum.

"Saçmalama..." diye geçiştirmek istedim ama sanki kalbim bir iki saniyeliğine durmuştu adeta.

"Eminim, Engin bir anda sözünü kesti çünkü ne kadar arkadaşı olsa da aynı zamanda onun avukatı. Konuyu kapattı ama Kenan bence bunu yapacaktı. Bu yüzden seni aradım zaten dün akşam. Gidip durumu düzelteceğini düşündüm."

Esra'nın karşısında duran tekli koltuğa kendimi bıraktım. "Bu yarışma onun için önemli bence. Nedenini bilmiyorum ama dün akşam Engin'le arasından geçen konuşmalardan bunu net olarak söyleyebilirim. Hatta maddi değil manevi değerinin büyük olduğundan bahsetti özellikle." Sıkıntıyla yüzümü ovuşturdum.

"Balım, şu an Kenan sana hiçbir maddi karşılık beklemeden restoranını verse kabul eder misin? Bana kalsa o pislik herifin hatası senin sorunun değil hemen kabul et derim ama sen Balım, sen kabul eder misin?"

Sağ elimi kaldırıp dudaklarımla oynamaya başladım. Derin bir nefes aldım ve başımı iki yana salladım.

"Evet, bundan bahsediyorum işte. Çünkü her ne kadar burası senin olsa da Kenan'ın da usulsüz bir yolla burayı almadığını biliyorsun ve içten içe hakkı olan bir şeyi sana öylece vermesini kabul etmezsin."

"Biliyorum," diye mırıldandım. "Kahretsin biliyorum ve böyle düşünmekten nefret ediyorum. Neden bir kere olsun sadece kendime odaklanamıyorum ki?"

Koltuktan kalkıp yanıma geldi ve oturduğum koltuğun koluna yaslanıp ellerini omuzlarıma koydu. "Bu yüzden sana bu yarışmayı kabul etmeni söyledim. Çünkü bunu kazansanız da kaybetmeniz de elinden geldiğini yaptığını bileceksin ve karşılığını vermiş olarak yeniden restoranını geri alacaksın."

"Beni benden daha iyi tanıman hiç hoş değil," dedim ufak bir gülümsemeyle.

Omuzlarımı sıktı. "Ah boşuna tek arkadaşın ben değilim," derken kahkaha attım. Bacağına şakayla vurdum.

"Tek arkadaşım sen değilsin."

"Ama en iyi arkadaşın benim," dedi.

"Bak o doğru işte," dediğimde omuzlarımda duran ellerini aşağı kaydırды ve bana sarıldı.

"Sana bir şey daha soracağım ama yine savunmaya geçmenden korkuyorum."

"Sor hadi, sakinim merak etme." Ama ne yazık ki bana sormasını beklediğim soru bu değildi.

"Kenan'dan hoşlanıyor musun?" dediğinde yerimden fırladım. Sinirli bir kahkaha attım.

"Yok artık, bak işte bu saçmalıktı."

"Saçmalık falan değil aslında sadece basit bir soru." Kalktığım koltuğa kendini bırakıp yerleşti.

"Basit falan değil," derken gözlerimi kısıp ona baktım. Öne doğru eğilip dirseklerini bacaklarına dayadı ve bana baktı.

"Çok basit. Bak aynı soruyu bana sor," dedi dalga geçer gibi.

Kaşlarını çattım. "Sana neden Kenan'dan hoşlanıp hoşlanmadığını sorayım ki."

Kahkahaları arasında konuştu. "Hayır şapşal. Söylemek istediğim bana Engin'den hoşlanıp hoşlanmadığını sormandı. Cevabım net. Evet."

Başımı sağa sola salladım.

"Ama Kenan'dan da hoşlanmadım diyemem. Kibar, nazik, zeki ve yakışıklı... Hatta senin cümlelerinle anlatayım ne demiştin, 'yakışıklı bir surat, seni deli eden gamzeler...' bunlar senin ağzından çıkmamış mıydı?

"Benim kelimelerimi bana karşı kullanamazsın. Bu en yakın arkadaş kurallarına aykırı bir kere."

"Sen de bana yalan söyleyemezsin. Bildiğim kadarıyla bu da en yakın arkadaş kurallarına aykırı." O da benim gibi kollarını göğsünde birleştirdi. İnatla birbirimize bakmaya devam ettik.

"Sana yalan söylemiyorum,"

"O zaman soruma cevap ver."

"Neden böyle bir şey soruyorsun ki?"

"Merak ediyorum. Geçişirme de cevap ver."

"Hayır, ondan hoşlanmıyorum. Yani senin bahsettiğin gibi değil. Tamam, yakışıklı bir adam, çoğu zaman kibar o da kabul ama ondan senin bahsettiğin şekilde hoşlanmıyorum. Bir kere adamın kişisel alana saygısı yok. Sürekli beni sinir ediyor. Bilerek damarıma basmak için uğraşıyor. Bazen bana garip bir şekilde gözlerini dikip bakıyor ve en önemlisi sürekli beni bir şeylere mecbur etmeye çalışıyor." O kadar hızlı konuştum ki bir anda derin enfes alma ihtiyacı duydum.

"Vay canına, bunların hepsini üç saniye de falan mı söyledin?" Yeniden kendimi koltuğa bıraktım.

"Tamam, anladım," derken ona bakmamı beklediğini biliyordum.

Gözlerimi sımsıkı kapatıp açtım ve sakinleşip ona baktım. "Ama bu ondan hoşlanmaya başlamayacağım anlamına da gelmiyor. Bazen," elimle gözlerimi ve alnımı sıkıp yeniden ona baktım. "Bazen kalbim olduğundan hızlı atıyor ve bu beni korkutuyor. Sıradan hareket-

lerle bana yaklaşıyor ve bu hoşuma gitmeye başlar diye korkuyorum."

"İyi de bu neden kötü olsun?"

"Bu konuşmanın başını sana hatırlatmama gerek var mı Esra? Yeniden hayatımda böyle bir adam istemiyorum."

"Balım bu biraz Kenan'a haksızlık değil mi? Adamın sana karşı böyle bir niyeti de olmayabilir, bunu bir kenara bırakıyorum ama sadece bu yüzden, sırf o salak hergeleye benzerlikleri var diye -ki bu sadece sana göre böyle adama böyle davranamazsın. Bu işi medeni insanlar gibi düzeltmen ve yürütmen gerek."

"Dün akşam amacım buydu ama işler biraz karıştı," derken sesim kendiliğinden kısıldı.

"Onu da duydum merak etme."

"Sen her şeyi nasıl öğreniyorsun yahu?"

Tek kaşını kaldırıp bana baktı.

"Ah tabii, Engin."

"Aynen öyle. Adamın canına okumuşsun resmen. Engin diyor ki Kenan asla sinirlenen bir adam değildir ama Balım'la tanıştığı günden beri adam patlama zamanı gelmiş volkan gibi dolaşıyormuş."

Sırıtmama engel olamadım. "Benim bir suçum yok," derken dudağımı ısırdım.

"Tabii tabii. Neyse bak bu akşam Engin'in evine gideceğiz. Engin bize yemek yapacak. Seni daha iyi tanımak istiyor."

"Siz daha tanışalı üç gün olmadı mı yahu, beni de sonra tanısin. Ayrıca cidden düşünmem gerek," derken dosyayı işaret ettim.

"Düşünecek bir şey yok. Bu işi öyle ya da böyle yapacaksın zaten ama bunu zor yoldan mı kolay yoldan mı yapacağın senin tercihin." Çantasını alıp ayaklandı. "Ve

akşam geleceksin. Kafanı dağıtacaksın. Bu konuyla yarın ilgilenirsin."

"Kafamı Kenan'ın en yakın arkadaşı ve avukatı olan adamın evine dağıtamayacağımdan oldukça eminim aslında," dedim.

Esra beni duymazdan geldi. "Ben eve geçiyorum. İki saate hazırlanır taksiye binerim. Seni aradığımda aşağı ineceksin ve bu akşamı en yakın arkadaşınla ve onun yeni sevgilisiyle geçireceksin."

"Bazen çok salaklaşıyorsun," derken kahkahama engel olamadım.

"Ama beni seviyorsun," derken kapıyı açıp dışarı çıktı.

"Tamam, git artık beynimi kanattın adeta ve kabul iki saat içinde hazırlanırım. Gidip en yakın arkadaşımın sevgilisini daraltmaktan başka yapacağım daha iyi bir işim yok nasıl olsa."

Bana sarılırken, "İşte benim arkadaşım," dedi ve gitti.

Tam hazırlanmış kulağıma küpemi takarken telefonum çaldı. "Aşağıdayım," diyen Esra'ya, "Geliyorum," dedim ve telefonu kapattık. Kapının yanında duran çantamı aldım ve hızla merdivenlerden indim. Demir kapıyı itip çıktım ve kaldırımda koşarak beni bekleyen taksinin kapısını açıp arka koltukta oturan arkadaşımın yanına oturdum.

"Vay Balım Hanım, sizi böyle süslenmiş görmek şaşırtıcı," dediğinde dilimi çıkardım. "Geri aldım ne kadar süslenirsen süslen faydası olmaz," dedi ve ikimiz de aynı anda kahkaha attık.

Engin'in evi taksiyle yarım saatlik bir mesafedeydi. Sitenin kapısından girdik ve Esra bahçe katının zilini çaldı.

Kapı otomatik açıldı ve hemen girişteki kapıya ilerledik. Engin gülümseyerek kapıyı açtı ve bizi gördüğünde donup kaldı.

"Balım?" dedi hayretle.

Ben tepki veremedi Esra araya girdi. "Balım'ı yemeğe çağırmayı konuşmuştuk ya hani hatta sen teklif etmiştin?" dedi sinirle.

"Evet, ama konuşup haber vereceğini söylemiştin," dedi Engin. Bir yandan gülümsemeye devam etmeye çalışıyordu.

"Sana mesaj attım Engin," derken Esra'nın sinirlendiğini fark ettim. Belli ki bir yanlış anlaşılma olmuştu ve aralarının bozulmasını istemiyordum.

"Tamam, çocuklar sorun değil, başka zaman yaparız," dedim.

İkisi aynı anda, "Hayır," diye bağırdı. Kaşlarımı kaldırıp baktım.

"Kusura bakma Balım bütün gün işlerden telefonuma bakmayı akıl edemedim. Gerçekten gelmene çok sevindim." Gülümseyerek baktım. "Hadi içeri girin, leziz şeyler hazırladık," dediğinde cümlemin sonundaki o çoğul eki fark etmemiş olabilirdim ama kapıdan içeri girip karşımda duran adamı fark etmemem mümkün değildi ne yazık ki.

Ben öylece dikildiğim için Esra içeri giremedi. Orada durmuş mutfakta sakince çalışan adamdan gözlerimi alamadım. Bir omzuna düzgünce katlanmış krem rengi bir havlu asmıştı. Üzerindeki bol spor gömleğinin kollarını katlamış elindeki tahta kaşıkla bir şeyler karıştırıyordu. Tahta kaşığı tencerenin içine bırakıp başka

bir şeyi çırpmaya başladı. Ne yaptığını merak etmekten kendimi alamadım. Ama asıl fark ettiğim şey bu değildi.

Daha önce bir adamın mutfağa bu denli yakışacağını hayal edemezdim ama işte tüm gerçekliğiyle karşımdaydı. Gözlerimi ondan, hareket edişindeki o zarifliğinden bir türlü çekemiyordum. Her şeye hâkim tavırları, bir işi yaparken gözünün ucuyla da olsa ocakta pişen diğer şeyleri kontrol etmesinden çok etkilenmiştim.

Kabul etmeliydim ki onun kadar yetenekli değildim. Ben her zaman tek bir şeye odaklanır önce onu bitirir, daha sonra başka bir işe başlardım. Belki sözlü olarak hiçbir zaman ifade edemeyecektim ama kendi içimde de saklamanın âlemi yoktu. Eğer biraz çenemi tutmayı becerirsem ve adamla zıt gitmekten vazgeçersem Kenan'dan bir sürü şey öğrenebilirdim.

Esra, "Balım hareket etmeyi düşünüyor musun?" diye sorduğunda ciyaklamaya benzer bir sesle cevap verdim.

"Ah, özür dilerim bir anda daldım kusura bakma."

Esra arkamdan ufak bir kahkaha attı. Ağzının içinde imalı bir şeyler mırıldandığının farkındaydım ama şu an kulaklarım mutfakta hareket eden adamın çıkardığı sesleri dinlemekle meşguldü.

Kenan, kapının önünde çıkardığımız gürültüyü yeni fark etmiş gibi şaşkınlıkla başını kaldırıp baktı. Gözleri hepimizin üzerinde teker teker dolaştı ve bana tekrar bana geri döndüğünde donup kaldı. Önce inceler gibi baştan ayağa süzdü beni. Yüzünde sakın bir gülümseme belirecek gibi oldu ama sonra gözlerini kıstırıp kaşlarını çatı. Sanki üzerinde düşünmeye bile değmeyeceğime karar vermiş gibi başını sağa sola sallayıp kafasını çevirdi ve yaptığı işe devam etti. Bir anda yanaklarım kızardı. Görmezden gelinmek başkaydı ama

karşılaşmak istemediği biriyle zorla bir araya getirilmiş gibi davrandığında nedense kendimi kötü hissedip utanmıştım.

Aklıma Engin'le Esra'nın bunu bilerek yapmış olacağı düşüncesi geldi ama az önce kapının önünde olanlar rol falan değildi. Engin yüzümden bir şeyleri anlamış olacak ki ortamı yumuşatmak için konuşmaya başladı.

"Tesadüfün böylesi. Esra haber vermeyince ben de Kenan'ı alıp geldim. Çalışmamız gereken dosyalar vardı. Onları bahane edip Kenan'a yemek yaptırırım diye düşündüm," derken gergince gülümsedi.

"Sana mesaj gönderdim," dedi Esra.

Engin onun yanına gidip bir kolunu beline sardı ve arkadaşımı kendine doğru çekip yanağına sıcak bir öpücük kondurdu. Onlar için sevinçten içim kıpır kıpır oldu. Esra'nın Engin'in dokunuşuyla anında yumuşayan bakışlarını gördüğüme gülümsedim. Ah, canım arkadaşım abayı fena yakmıştı.

Aralarındaki sessiz iletişime hayran oldum. Ve bu kadar kısa bir sürede Esra'yı bu denli anlayan biri hayatına girdiği için mutlu oldum.

Ama bir sorunumuz vardı ve bu gecenin huzurlu geçmeyeceği Kenan'ın bir kez daha dönüp bize bakmayışından anlamıştım. Aramızdaki bu gerginliği bir şekilde yok etmemiz gerekiyordu. Üstelik Engin ve Esra'yı da huzursuz etmek istemiyordum.

Engin sessizliği bölerek yeniden konuşmaya başladı. Kenan'ı işaret ederek sanki fısıldar gibi eğilerek konuştu ama tabii sesini asla kısmamıştı.

"Aslında bu kadar kaba ve huysuz değildir ama bugün zor bir gün geçirdi," derken bir saniyeliğine Kenan'a bakıp sonra yeniden bize döndü.

Kenan tabii ki söylediklerini duydu ve homurdanarak elindeki kaşığı lavaboya fırlatıp dolaplardan bir şeyler çıkarmaya başladı. Yeniden huzursuz oldum.

"Aslında ben gitsem sanki daha iyi olacak. Başka zaman planlarınız," dediğimde Esra başını hayır anlamında sallamaya başlamıştı bile. Ama Engin onun konuşmasına fırsat vermeden araya girdi.

"Hayır, tabii ki! Koca koca insanlarız. Oturup sakince bir yemek yemeyi becerebiliriz bence," dediği anda Kenan'ın ağzından kahkahaya benzer çirkin bir homurdanma kaçtı.

İstemsizce savunmaya geçip kollarımı göğsümde birleştirip kaşlarımı çattım. Ama sonra Esra'yla konuştuklarım geldi aklıma ve sakın bir nefes alıp kendimi ve hareketlerimi dizginlemeye çalıştım.

Engin Esra'nın elinden tutup, "Sevgilim seninle bir şey konuşmam gerek, iki dakika arkaya geçelim mi?" dedi ve Esra ona cevap vermeden sürükler gibi kapıdan çıkıp gözden kayboldular.

Orada öylece dikildim. Hiçbir zaman ortamlara ayak uydurmakta sıkıntı yaşamayan ben öylece garip bir sessizlikle kaldım. Kenan bana bakmasa da orada olduğumu bildiğinden adım gibi emindim. Derin bir nefes aldım ve bu işe bir el atmaya karar verdim.

Adımları hareket ettirip oturma alanı ve mutfak bir-birinden ayıran tezgâhın yanından geçtim. Kenan ayak sesimi duyduğunda bir an donup kaldı ama sonra hiçbir şey olmamış gibi hareket etmeye devam etti.

"Yardım edeceğim bir şey var mı?" diye sordum sesi mi kibar tutmaya çalışarak.

Başını sağa sola salladı. "Teşekkürler yok."

Dolap kapağını açtı ve uzanıp dört tane servis tabağını aldı. Yanına gidip tam arkasında durdum. O tabakları

alıp döneceği sırada, "En azından masayı hazırlayayım," dedim ve o kadar yakınında olduğumu yeni fark etmiş gibi aniden bana döndü.

Elinde tabaklarla öylece birkaç saniye durduk ve yine adama bu kadar yaklaşmış olmanın hata olduğunu anladım. Bir adım geri çekildim. Yanımdan geçip tabakları masaya yerleştirmeye gitti. Ben de beni öylece görmezden gelmesini kabullendim. Ona bakmamaya çalışıyordum ama koca yerde ikimiz yalnızdık ve ben ne yapacağımı şaşırmıştım.

Sonra o kısık ama yumuşak sesiyle konuştu. "Ocaktaki sosu kontrol eder misin?"

Söylediği cümleyle suratımda oluşan aptal sırtımayı görmemesi için başımı çevirip hemen ocaktaki ufak tencerenin başına geçtim. Fırının yanında duran çekmece-lerin birkaç tanesini açıp kapattım ve bir sos kaşığı bir de yemek kaşığı aldım. Büyük kaşıkla sosu karıştırdım ve biraz alıp elime aldığım diğer yemek kaşığıyla tadına bakmak için birazcık aldım. Sıcak sosu üfledim ve dudaklarımın arasına alıp tadına bakmak için yuttum.

Gözlerim kocaman açıldı. Şu an karşımda bir ayna olsa eminim ağızımda açık kalmıştır. Ben hayatımda böyle bir sos yememiştim. Ah, o kadar... O kadar güzeldi ki tadını kelimelerle ifade edemiyordum.

"Bir eksiği var mı?" diyen ses kulağım dibinde konuşunca yerimden zıplayıp arkamı döndüm ve yine istemediğim kadar yakınlaşmış olarak karşı karşıya geldik. Ama şu an adam tepeme çıkmış dahi olsa umurumda olmazdı. Ağızımın için tüm baharatları, salçayı ve domatesleri hissediyordum. Adeta hepsi ayrı ayrı ağızımın içinde patlıyor bana tatlarının nasıl olduğunu ispat etmeye çalışıyorlardı.

Ben de güzel yemek yapardım. Lezzetinin efsane olduğunu düşündüğüm şeyler pişirirdim ama bu bambaşkaydı.

Sadece bir sosun bu kadar lezzetli olabileceği aklımın ucundan dahi geçmezdi. İki elimde kaşıkla karşısında öylece dikildim.

“Dilini mi yuttun?” diye sorduğunda hafif hafif gülümsedi.

Başımı sağa sola salladım.

“Pekâlâ, zaten bunun olmasını istemezdim. Peki, dilini mi yaktın diye sorayım o zaman?” dediğinde artık daha fazla gülümsüyordu.

Ben yine başımı sağa sola salladım ama bu sefer konuşmayı da becerebildim. “Bu, bu şey efsane olmuş.”

“Yani şey dediğin,” omzumun arkasında duran sosu işaret etti, “sosum mu?”

Başımı hevesle aşağı yukarı salladım. Yanıma gelip elimdeki kaşıkları aldı ve benim az önce yaptığım gibi sos kaşığıyla tencereden biraz sos aldı ve az önce benim tattığım kaşıkla bir miktar sosu ağzına götürdü. Kaşığın dudaklarının arasında yok oluşunu seyrettim.

Hayır, şu anda aynı kaşıktan tadım yapmış olduğumuz gerçeğini görmezden gelecektim. Çünkü eğer lanet aklım o taraflara kayarsa yine aklımı kaçıracaktım. Yemek, ikimizin de sevdiği en önemli ortak noktaydı ve şu an bunu berbat etmeyecektim.

“Hım,” diye mırıldandı. “Bence eksikliği var,” derken kaşıkları yeniden benim elime tutuşturup tezgâhın üzerinde duran baharatlığı karıştırmaya başladı. Elinde birkaç tane minik baharatlıkla geri döndü ve kapaklarını açarak her birini önce kokladı sonra hepsinden kendince yeterli gelen miktarları sosun içine döktü ve elinden sos kaşığını alıp karıştırdı. Baharatlıkları yerine koydu ve diğer elimde hâlâ tutmakta olduğum diğer kaşığı alıp yeniden biraz sos aldı ve bana uzatmadan önce hafifçe üfledi.

Az önce kapının önünde birbirimizi gebertecek gibi dikiliyorduk ama şimdi burada karşımda durmuş bana elinde kaşıkla sos uzatıyordu. Elinden kaşı almak için uzandım ama başını iki yana salladı. "Hayır, aç hadi ağzını," diye mırıldandığında nedense içimden bir ses hiç tereddüt etmeden onun dediğini yaptım.

Ağzımı açıp uzattığı ılık sosun tadın baktım. Kaşığı geri çekerken bakışları bir anlığına dudaklarımın üzerinde takılı kaldı. Tamamen refleks olarak dudaklarımda kalan sosu dilimle yaladığımda Kenan karşımda yutkundu. Kaşığı indirirken genzini temizlemek ister gibi öksürdü.

"Şimdi nasıl?" diye sorduğundan ağzımdan çok fazla kelime çıkmadı.

"Vay canına," dedim sadece ve o da bana kocaman gülümseyerek baktı.

"Öyle değil mi? Ufacık dokunuşlar nasıl fark yaratıyor."

Kendinden emin duruşu içimde bir şeylerin kırılmasına sebep oldu. Bakışlarımı ondan başka şeylere çevirdim.

"Gerçekten öyle, ben... Bence harika. Ben daha önce böyle bir şeyin tadına ne baktım ne de yaptım."

Dolapların açılıp kapanma sesini duydum ama hâlâ ona bakamıyordum. Yanıma geldiğini hissettiğimde omzuma dokundu ve elinde duran yemek tabaklarını işaret edip almamı bekledi.

"Bence yanılıyorsun. Şu kısacık sürede senin elinden harika şeylerin çıktığına birebir şahit oldum. Keklerinin tadını hâlâ unutamıyorum." Hüzünlü bir gülümseme belirdi dudaklarımda. Uzanıp tabakları ondan aldım.

"Evet, kekleri beğendin ama yine de çok sevmiş olmana rağmen onlar için bile tavsiyen vardı." Buruk bir gülümsemeyle ona baktım. "Yani bu durumda çok beğendiğin bir şeyi bile tam yapamamış oluyorum sanırım."

Bunu düşünür gibi kaşlarını çatı. Ağzını açıp konuşmasına fırsat vermeden araya girdim.

"Kenan sorun değil. Gerçekten sorun değil. Biraz düşündüm ve durumumuz hakkında çok fazla tepki verdiğimi kabul ediyorum. Benim bazı," biraz duraksadım. "Benim seninle hiç ama hiç alakası olmayan bazı sorunlarım var ve bunları sana yansıttığım için gerçekten özür dilerim." Sessizce beni izlerken dinlemeye devam etti. "Bana bazı insanları, bazı şeyleri hatırlatıyorsun ve bunların acısını senden çıkarmaya hakkım olmadığını biliyorum ama restoranın elimden alınacağı düşüncesi beni biraz saldırgan davranmama sebep oldu." Gözlerimi tabaklara diktim.

"Biraz mı?" dediğinde hızla başımı kaldırıp ona baktım. Yine beni sinir etmeye çalışıyor sanmıştım ama ellerini göğsünde birleştirmiş bana kocaman gülümseyerek bakıyordu. İstemsizce gülümsedim. Gözümün önüne düşen bir tutam dağınık saç kulağımın arkasına sıkıştırdıkten tek elimle tabakları dengeledim.

"Tamam, oldukça fazla kabul ediyorum," dediğimde bu sefer karşılıklı güldük. Bize doğru yaklaşan ayak seslerini duyduğumda tabakları masaya götürmek için arkamı döndüm. Masaya yaklaşıp tabakları dizmeye başladığım anda bakışlarım istemsizce Kenan'ın olduğu tarafa döndü.

Kalçasını tezgâha yaslamış, kollarını göğsünde birleştirmiş, dudaklarında gamzelerinin izlerini belli eden hafif bir gülümsemeyle Kenan beni izliyordu.

13.BÖLÜM

KENAN

Masada karşılıklı oturuyorduk ve bu yemek, hayatımda yediğim en rahatsız edici yemek olarak tarihe geçmek üzereydi. Yemeklerimin lezzetli olduğundan adımın Kenan olduğu kadar emindim fakat karşımdaki iki kadın, tadına baktıkları her şeyden sonra garip sesler çıkarıyorlardı. Biz de yanımda oturan arkadaşımınla birlikte adeta işkence çekiyorduk.

Gerçi benim ecel terleri dökmeme sebep olan tek bir kadındı.

Masayı kurmayı bitirdiğimiz anda Engin ve Esra içeri girip servis yapmak istemişlerdi. Ama yaptığım yemeği her zaman kendim servis etmek isterdim. Aperatif bir şeyler yiyecektik bu yüzden tabakları tek tek alıp önce makarnayı, sonra üzerine hazırladığım sosu döktüm. Yanına fırında baharatladığım sebzeleri güzelce yerleştirdim. Hepsinin tabağını önlerine koydum anda çatallarına uzandılar.

"Hayır, sakın dokunmayın," diye uyardığım anda üçü de şaşkınlıkla bana baktı. Arkamı dönüp mutfağa girdim ve dolaptan peynir ve ince rendeyi alıp yeniden

masanın başına döndüm. Hepsinin tabağının üzerine biraz rendeledim ve elimdekileri bırakıp gelip sandalyemi çektim ve yerime oturdum. Çatalımı elime aldığımda bu sefer hepsi bana bakıyordu.

"Afiyet olsun," dediğim anda hepsi yemeklerinden bir çatal aldı. Beğeneceklerinden adım gibi emin olsam da daha çok karşımda oturan kadının düşüncelerini deli gibi merak ediyordum. Aynı zamanda çok heyecanlıydım ve yemeklerim söz konusu olduğunda ben hiç heyecanlanmazdım. Başımı önümdeki yemekten kaldırmak için çabalıyordum fakat lanet olasıca gözlerim bana ihanet etti. Önümdeki makarnadan bir çatal alıp ağızıma götürdüğümde kirpiklerimin altından onu izledim. Çatalın ucunun dudaklarının arasında sessizce kayboluşunu izlemek şu lanet hayatımda şahit olduğum en güzel şeydi. Yeni yetme ergen gibi davranmaktan bir an önce vazgeçmem gerekiyordu ve bunun için çabaladım. Yemin ederim hem de köpek gibi çabaladım. Ta ki ağzından çıkan mırıltıları duyana kadar...

Dudaklarının arasından çıkan ufak inlemeye benzer sesi duyduğum an elimdeki çatalı sımsıkı tutmak zorunda kaldım. İnlemenin devamında çıkan mırıltılar yediği şeyden ölesiye zevk aldığının göstergesiydi fakat kahretsin! Yemeklerime verilen bu tepki gelmiş geçmiş en güzel tepkiydi ama oturduğum yerde beni öldürüyordu. Yanımda oturan Engin'in de bir anda donup kaldığını hissettim. Gözlerimi karşımda oturan kadından ayırmak ölüm gibiydi bu yüzden yan gözle Engin'e baktım ve onu da karşısında oturan Esra'yı kocaman gözlerle izlerken buldum.

Pekâlâ, en azından yalnız değildim. Sesli bir şekilde öksürüp onları kendine getirme ihtiyacımı bastırmak zorunda kaldım. Hadi ben susuyordum, yanımda salak

arkadaşım neden bir şey yapmıyordu? Sonuçta onu çıldırtan kadın onun kız arkadaşıydı. Fakat aradaki fark bir anda kafama dank etti. Engin bu gece karşısında onu çıldırtan kadınla istediğini yapabilecekken ben, tek başıma eve dönmek zorunda kalacaktım. Lanet olsun!

Sonunda, "Esra," diye mırıldanan Engin öksürür gibi yaparak boğazını temizledi. İki kadın önce birbirlerine baktı ve sonra Esra Engin'e döndü. Tabağından bir çatal daha alıp ağzına attığı anda ağzı dolu konuşmaya başladı.

"Engin, şunun tadına bakman lazım, hayatımda yediğim en güzel şey bu!" derken ağzındakileri çiğneyip hızla yuttu. Yeni bir çatal daha almadan önce dönüp Balım'a baktı. "Üzerine alınma arkadaşım," derken bir çatal daha çoktan ağzında kaybolmuştu.

Bakışlarım anında Balım'a döndü. Balım başını iki yana sallarken tabağından büyük bir lokma ağzına attı ve gözlerini kapatıp başını hafif geri attığında elimdeki çatal gürültüyle elimden düştü. Fakat bu ses kimsenin umurunda olmadı.

"İnan bana Esra bu şey benim de hayatımda yediğim en güzel şey."

İki kadın karşımızda adeta transa geçmiş gibi tabaklarına gömüldüler. Ne kadar süre gözlerimizi dikip onlara öylece baktık bilmiyorum ama ikisinin de dünya umurunda değildi. Neredeyse tabaklarının sonlarına geldiklerinde ancak bizi fark ettiler. Engin ve benim tabaklarımızın hâlâ yarıdan fazla dolu olduğunu görünce ikisi de sanki deliymişiz gibi bize baktılar. Balım gülümseyerek bir bana bir Engin'e baktı ve o anda başımızın belada olduğunu anlamıştım.

"Eğer yemeyeceksiniz," diye söze başladı ve Esra devamını getirdi.

"O zaman biz alalım onları," dediği anda Engin kafasını sağa sola sallamaya başlamıştı bile. Yerimden aniden fırladım ve gürültüyle önce kendi tabağımı sonrada Engin'inkini alıp üst üste koydum. Kızlar itiraz edemededen mutfağa doğru ilerledim.

"Bu kadar kaba davranmanı gerektirecek ne yaptık acaba?" diye isyan eden Balım'ın sesiyle hızla arkamı dönüp ona baktım. Ağzımı açıp konuşacağım sırada Engin yerinden fırlayıp ve kızların tabaklarını da alıp bana doğru ilerleyip yanıma geldi. Gözlerini bana dikmiş konuşmamam için uyarıyordu ama kendimi zor tutuyordum. Elindeki tabakları tezgâha bıraktı ve kızlara döndü.

"Esra hadi siz bahçeye çıkın biz de birazdan geliyoruz," dediğinde Esra gözlerini kısıp ona baktı ama sanırım itiraz etmemeye karar vermiş olacak ki Balım'ı da alıp masadan kalkıp balkona çıktılar. Engin derin bir nefes alıp kalçasını tezgâha yasladı.

"Az önce o masada neye şahit olduk biz?" derken sesi titredi.

Ellerimi mermer tezgâha yaslayıp başımı öne eğdim. "Kahrolası kadın karşımda sanki yemek yemiyordu." Başımı sağa sola salladım. "O sesleri çıkarmak da neyin nesiydi?"

Engin sessizce güldü. Sonra kendini tutamayıp yüksek sesle gülmeye başladı.

"Kes şunu," derken onu uyardım. "Şimdi gelecekler ve bu seferde neye güldüğümüzü açıklamak zorunda kalacağız."

"Dostum yemek cidden harikaydı fakat inan bana tabağımı bitirebilseydim o sesleri ben de çıkarırdım," dediğinde kendimi tutamayıp güldüm.

"Ama sana üzölmüyor değilim," derken gülümsemem yarım kaldı.

Nedenini merak etmediğim için sorma zahmetine de girmedim ama Engin tabii ki susmadı.

"En azından benim beni delirten kadınla bir şansım var ama sen dostum, umutsuz vakasın," derken balkona ilerlemeye başladı ama yetişip kafasının arkasına bir tane patlattım.

"Ayrıca aklıma geldi," diye mırıldandığında dikkatim onda değilmiş gibi davrandım. Yine ne zıkkım gelmişti acaba aklına?

Yan gözle onu izlediğimin farkında değilmiş gibi oyalandı.

"Aç o kahrolası ağzını da ne söyleyeceksen söyle artık," diye patladım. Dudaklarını gülmemek için sıkı.

"Şimdi siz yarışmaya kadar birlikte çalışacaksınız," derken yüzüme baktı. Sinirle homurdandım.

"Bana bilmediğim bir şey söyle Engin."

Bana arkasını dönüp dolabın kapağını açıp hazırladığım tatlılara uzandı ama hızla gidip onun almasına fırsat vermeden dolabı çarparak kapattım. Engin hayretle son anda elini dolaptan kurtardı.

"Dostum delirdin mi sen?"

Sinirle homurdandım. "Asıl sen delirdin mi? Aklını mı kaçırdın?"

Kaşlarını çatıp bana bakmaya devam etti salak.

"Az önce makarnaya o tepkileri veren kadınlara benim yaptığım çikolatalı tatlıyı mı verecektin geri zekâlı?"

Kafasına darbe almış gibi irkildi ve ürpermiş gibi silkелendi. "Haklısın, tamam. Kahretsin kesinlikle haklısın."

Bahçeye doğru Engin'in arkasından ilerken kolundan tutup onu durdurdum. "Sen az önce ağzının içinde ne geveliyordun," diye sordum.

"He o mu," dedi geçiştirir gibi ve sonra devam ettim. "Aklıma geldi de, siz birlikte yemek yapacaksınız ve o yemeklerin tadına da bakacaksınız değil mi?"

Gözlerindeki muzip pırıltı sinirlerimi bozdu. Engin cevap vermemi beklemeden arkasını dönüp gitti. Peşinden giderken zihnimdeki düşünceleri geri itmeye çalıştım ama olmadı.

Kesinlikle bitmişim.

Bahçeye açılan geniş cam kapılardan geçerken gözlerimi Balım'dan başka bir yerde tutmak için çabaladım. Bahçe koltuklarından ikili olan koltuğa Esra ve Engin oturmuştu. Esra Balım'la bir şeyler konuşuyordu ve Engin'de kız arkadaşını dinlerken bir elinin onun bacağına koymuş usulca hareket ettiriyordu.

Göğsümün ortasında oluşan sızıyı görmezden geldim. Hiçbir zaman tek gecelik ilişkilerin ya da gelip geçici heveslerin peşinde olan bir adam olmamıştım. Taşkınılıklarım olmazdı benim. Her zaman biraz ukala olmak dışında sakin ve kendi halinde olmayı tercih ederdim. Üstelik istediğim gelecekte aradığım şey şu an karşımda duran şeydi.

Engin'in sahip olduğu şeye sahip olmak istedim. Bunu ileri taşıyacak bir adımı atma hakkım olduğunu bilmek istiyordum ama hayatıma bir adım ötesini görmeme sebep olacak bir kadın girmemişti.

Bakışlarım arkadaşını dikkatle dinleyen kadına döndü. Orada durup mimiklerini incelemekten kendimi alamadım. Gülümsemesi çok güzeldi. Dudaklarının kıvrımlarını izlerken derin bir nefes aldım. Alt dudağı üst dudağına göre biraz daha kalındı. Belli belirsiz bu orantı farkını fark etmiş olmama şaşırdım. Uzun saçlarını gelişigüzel tepesinde toplaması onu her zaman olduğundan daha küçük ve sevimli gösteriyordu. Ama en önemlisi, güneşin vurduğu yüzünde ismi gibi parlayan gözleriydi.

Ona gözleriyle bu kadar uyumlu isim vermek kimin aklına geldi diye merak ettim. Derin bir nefes aldım ve onunla ilgili daha başka bir sürü şeyi merak ettiğimi fark ettim.

"Kenan gelsene," diye bağırان Engin beni düşüncele-rimden ayırdı. Onların yanına doğru ilerlerken aklımı to-parlamaya çalıştım. Balım'ın yanında duran tekli koltuğa otururken bakışlarımız karşılaştı ve birbirimize hafifçe gül-lümsedik. Kalbimin deli gibi atmasını sinirlerimi bozuyor-du. Minicik bir gülümsemeyle çıldırması saçmalıktı.

"E hani tatlılar?" diye soran Esra'ya Engin'le aynı anda dehşet içinde baktık. Hafifçe öksürdüm.

"Balım'ın geleceğinden haberim yoktu ve benimde tatlıyla pek aram yok o yüzden ben sadece ikiniz için bir şeyler hazırlamıştım," dedim Engin'e bakarak.

Adam tuttuğu soluğunu bıraktı. Ama Balım ve Esra hayal kırıklığına uğramıştı.

"Paylaşabilirdik," diye homurdandı Esra ve yanımda duran kadının da buna onay verircesine yerinde dikleşti-ğini fark ettim. Kesinlikle buna katlanamazdım. İki elimi aynı anda dizlerime koyup bir anda ayaklandım.

"Benim artık gitmem gerek," derken Engin'e baktım.

O da benimle bir kalktı. "Tamam, yarın konuşuruz o zaman," derken benimle birlikte ilerledi.

Aynı anda Balım da kalktı ve "Ben de gideyim o za-man," derken Esra'ya baktı. Sanırım Esra burada kala-caktı.

Esra arkadaşına bakıp konuştu. "Sana taksi çağırayım o zaman," derken telefonunu almak için önünde duran cam masaya uzandığı anda aklımdan geçenleri tartama-dan kelimeler dudaklarımdan döküldü.

"Ben seni bırakırım," dediğim anda bana baktı. He-men devam ettim. "Tabii istersen."

"Teşekkür ederim ama benim için yolunu değiştirmene gerek yok," derken bana baktı ve o lanet minik gülümsemesini gördün.

"Eve on dakika geç gitmekten bir şey kaybetmem."

"O trafikte on dakikadan fazla zaman kaybedeceksin," dediğinde gülümsedim. Ah, arabamla geldiğimi sanıyordu ve onu eve neyle bırakacağımı gördüğünde surat ifadesini görmeyi iple çekiyoordum.

14.BÖLÜM

BALIM

Kenan kapının önünde Engin'le konuşurken ben de koltuğun üzerinde duran çantamı ve telefonumu aldım. Esra'yı öpüp ona sarıldım. Engin yanımdan geçip içerde gözden kayboldu. Başımı arkaya çevirip kapının dışında tek omzunu duvara dayamış Kenan'ın beni beklediğini gördüm. Tam Esra'ya hoşça kal diyecektim ki Engin yine yanımdan geçip Kenan'a doğru ilerledi. Ne yaptığını görmek için ona bakacağım sırada Esra kolumu tuttu.

"Kenan'la gitmek istediğine emin misin?" diye sordu. Sesi yumuşak hatta benim için biraz endişeli gibiydi.

"Evet, bu böyle devam edemez. Sürekli didişerek bir yere varamayız. Ne o istediğini elde edebilecek ne de ben. O yüzden kendime hâkim olup ateşkes ilan etmeye karar verdim." Tek kaşını kaldırıp beni sorgular gibi inceledi.

"Ne var? İsteyince ben de çok uyumlu bir insan olabiliyorum tamam mı?" Karşımda sessizce durması sinirlerimi bozdu.

"Sen benim arkadaşısın Esra, benim tarafımda olman gerek."

"Zaten senin tarafındayım ama adamın sana bakışlarını da görmüyor değilim." Kaşlarımı çattım.

"Bana o gözle bakmıyor. Yemek masasında nasıl davrandığını görmedin mi? Aklını kaybetmiş bir adam ben-
ce o." Sinsi sinsi sırıttı.

"Belki de karşısında sen oturduğun için aklını kaybetmiştir." Gözlerimi devirdim.

"Senin şu tozpembe hayallerin bir gün benim sonum olacak."

"Belki de..."

İşaret parmağımı kaldırıp onu susturdum. "Bir daha belki de kelimeleriyle başlayan cümle daha duymak istemiyorum." Hayal kırıklığıyla derin bir nefes aldı.

Arkamı dönüp kapıya doğru ilerledim. Engin'e veda ettikten sonra yan gözle kapının dışına baktım ama Kenan yoktu. Engin fark etmiş olacak ki, "Dışarıda seni bekliyor," dedi. Başımı tamam anlamında sallayıp apartmandan dışarı çıktım.

Dışarı çıkar çıkmaz da bahçe kapısının yanında beni bekleyen Kenan'ı gördüm. Yanına ilerlediğimde kapının önünde duran bir araba görmeyince şaşırdım ama bozuntuya vermeyip Kenan'a döndüm.

"Gidebilir miyiz artık?" Başımı sallayarak karşılık verdi. Sonra sakın ve rahat adımlarla önümden geçti ve sokağın karşısında duran lanet olası canavara doğru ilerledi. Kalbim göğsümün içinde gümbürdemeye başladı.

Motorun sağında ve solunda asılı duran kasklardan birini ve koltuk kısmından bir deri ceketini alıp bana doğru gelmeye başladı. Refleks olarak bir adım geri attım. Bu adımımı fark etmiş olacak ki dudakları sinsice kıvrıldı. Yanıma gelmesine bir iki adım kala yeniden geriye gittim ve sırtımda bahçe kapısının serin demirlerini hissettim.

"Bunu bilerek yaptın!" dedim isyan eder gibi.

"Neyi bilerek yaptım?" diye sorarken gözlerindeki eğlence kıvılcımları o kadar netti ki sinirle kaşlarımı çattım.

"O şeye asla binmem!"

Gözlerini sahte bir hayretle açıp yine sahte bir şaşkınlıkla dudaklarını araladı. O kadar sevimliydi ki lanet adam gülmemek için tüm irademle savaşmak zorunda kaldım.

"O bir şey değil," dedi arkasında duran canavarı göstererek. "Kızıma hakaret ettiğin için bana borçlusun." Bu sefer şaşkınlıkla ağzı açılan bendim ama benimki sahte falan değildi.

"Kızın mı?"

"Tabii ki kızım. Kendisi benim bebeğimdir."

"Ah Allahım. Kaç yaşındasın sen? On falan mı?" umursamadan omuzlarını silktili.

"Yeniden konumuza dönecek olursak," diye konuşmama kaldığım yerden devam ettim. "O cana-" lanet kaşlarını kaldırıncı cümlem yarım kaldı.

"Of tamam ben senin kızına, bebeğine ya da her neyse işte ona binmem. Binip bir yere gitmem hatta yanından bile geçmem. O yüzden beni götürmeyi teklif ettiğin için teşekkür ederim. Bir taksi çağırmayı tercih ederim." Yanından geçip gitmek için hareket ettim ama minik bir adımla önümü kesti.

"Daha önce hiç bindin mi?" Dudaklarından fısıltı gibi dökülen bu cümleler heyecanlanmama sebep oldu ama şu anda kudurmuş heyecanımı görmezden gelmem gerekiyordu.

"Hayır, ama-" cümlemi bitirmeme fırsat vermeden devam etti.

"Tamam işte, bir dene, sevmezsen bir daha sana teklif dahi etmeyeceğim."

"Hayır, istemiyo-" yine cümlemi bitiremeden araya girdi.

"Bir şeyi denemeden sevip sevmediğini bilemezsin."

"Lanet olası cümlelerimi yarıda kesip durma!" diye bağırdım.

"Sen de bir kere olsun inat etmeyip söz dinlesen, neden bu kadar zor olmak zorundasın." Şaşkınlıkla ona baktım ama söyleyecek kelimeler bir türlü ağzımdan çıkmadı.

"Lütfen inan bana seni korkutacak bir şey yapmayacağım. Sadece bir kere denemeni istiyorum. Eğer hoşuna gitmezse beni bir daha senin yanındayken motorla görmeyeceksin."

Böyle mantıklı, sakin ve kibar olmasından nefret ediyordum. Ona kapılmamak için arkasına sığındığım sebeplerin hepsini yok ediyordu. Sakinleşmek için derin nefes aldım.

"Bak ben ciddiylim. O şeye... Yani motora binemem." Bakışları yumuşadı. Aramızda zaten çok fazla mesafe yoktu ve bana doğru birkaç adım attığında çok yakınıma geldi. Bu kadar yakınken onun yüzüne bakabilmek için başımı biraz daha yukarı kaldırıp boynumu geriye atmak zorunda kaldım.

Gözleri güneşin etkisiyle mavinin en açık tonlarından birine dönmüştü. Dudaklarında hep orada varmış gibi duran belli belirsiz bir gülümsemeyle bana bakıyordu. Bir an için nefes almayı bile unuttum. Yakınımda olması sinirlerimi bozuyor olmalıydı ama şu an bana sıcacık bir ifadeyle bakarken tek istediğim bana biraz daha yaklaşması için onu tutup kendime çekmekti.

Elini kaldırıp gözlerimin önünde sarkan birkaç tutam saçı yüzümden geri çekerken gözlerimi ondan ayırmadım. Saçımı geri doğru itip kulağımın arkasına sıkıştırdı. Parmak uçları kulağımın arkasına hafifçe dokundu ve

orada haddinden fazla uzun oyalandı. Boğazım kurudu ve kendimi yutkunmak zorunda hissettim.

"Senden bana güvenmeni istiyorum. Sana zarar verecek, korkmana sebep olacak hiçbir şey yapmayacağıma söz veriyorum." O kadar yakınımdaydı ki gözlerine bakmaktan başka hiçbir şey yapamıyordum.

"Ben," diye cümleme başladım ama ne diyeceğimi bir türlü toparlayamıyordum.

"Seni kandırmıyorum, bunu asla yapmam," derken derin bir nefes aldım. Sanki sadece şu an burada konuştuğumuz konudan değil de başka bir şeyden bahseder gibiydi. Gözlerine baktığım bana anlatmaya çalıştı şey başka bir şeydi sanki.

"Sadece, dikkatli süreceğine ve durmanı istersem duracağına söz vermeni istiyorum," dedim. Bunu neden kabul ettiğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bunu bana nasıl kabul ettirdi bilmiyorum ama şu anda bana bu kadar yakinken sözlerinin verdiği güvenle ona inandım ve hayır diyemedim.

Kocaman gülümsedi, diğer elinde tuttuğu ceketı giymem için kaldırdı. Kollarımı geçirmeden önce elimde duran çantamı yere bıraktım. Ceketı giydikten sonra önündeki fermuarı hızla çekti. Hava sıcak olduğundan anından sıcak bastı. Kenan bunu fark etti ve gülümserken "Bana teşekkür edeceksin. İnan rüzgâr yanığı olmak istemezsin. Ayrıca hava ne kadar sıcak olursa olsun yine de ceketsiz üşürsün," diye açıklama yaptı. Eğilip yere bıraktığım çantamı aldı ve sonra ben daha ne olduğunu anlamadan elimden tutup beni sokağın karşısına geçirdi.

Neye daha çok şaşırdığımı bilmiyorum. Bu canavarı binmeyi bu kadar kolay kabul ettiğime mi yanımda ki adama bu kadar çabuk güvendiğime mi yoksa şu an

onun büyük ellinin içinde kaybolan elimin verdiği sıcak ve tatminkâr hisse mi?

Motorun yanında durduk ve çantamı kenarlarda asılı duran valiz görünümlü bir şeyin için koyup fermuarı çekti. Daha sonra yine benim çok yakınım sokularak birkaç tutam saçımı geriye itti ve kaskı başımdan usulca geçirdi. Üzerimdeki ceket zaten bana büyüktü ve kaskın da bol olduğunu fark ettim.

“Bunları nereden buldun?” diye sordum.

“Engin’in,” dedi sadece. Hâlâ kaskımla uğraşıyordu.

“Onun da mı motoru var?” diye sordum merakla. Evet der gibi başını aşağı yukarı salladı. Esra bundan hiç bahsetmemiştir.

İşini bitirince bir adım geri çekildi ve baştan ayağa beni inceledi. Yerimde huzursuzca kıpıdandım. Sonra motorun diğer tarafına geçti ve eğilip diğer gözden bir deri ceket çıkarıp üzerine giydi.

“Hazır mısın?” diye sorduğunda yerimde sıçradım çünkü sesi dışarıdan değil adeta beynimin içinde yankılandı.

“Bu da neydi?” diye hayretle sorarken kahkahası yine kafamın içinde yankılandı.

“Yoldaki gürültüden, motorun sesinden ve rüzgârdan birbirimizi duymamız için yapılmış kasklar bunlar.”

“Ya,” dedim hayranlıkla. İlk defa motorlarla ilgili bir şey ilgimi çekmişti. Sonra yine merakla sordum. “Sen de benim sesimi bu şekilde net mi duyuyorsun?”

“Evet,” dedi ve hafifçe kıkırdama sesi kulaklarıma dolunca gülümsedim.

“Hadi bakalım, hazır mısın?” diye sordu. Cevap vermek istemediğimden başımı aşağı yukarı salladım. Çünkü ağzımı açarsan kesinlikle hayır diyeceğimden eminim.

"Gel bakalım sana yardım edeyim," derken yeniden elime uzandı. Sağ elimi omzuna kodu ve "Benden destek al," dedi.

Omzuna tutundum. "Şimdi sağ ayağını şurada gördüğün çıkıntıya basarken kendini benden destek alarak kaldır ve sol ayağını diğer tarafa at. Orada da aynı pedaldan var."

Hemen dediğini yaptım ve popom daha sert oluşunu düşündüğüm yumuşak koltukla buluştu.

"Çabuk öğreniyorsun," diyen sesi yine kafamın içindeydi.

"Alt tarafı koltuğa oturdum," dedim homurdanarak. Yine kafamın içinde bir kahkaha yankılandı.

"İnan bana neler gördüğümü bilseydin kendini takdir ederdin." Acaba kaç kadınla aynı şeyi yaşadı diye merak ettim. Sonra düşündüklerimin saçmalığından dolayı kendimi azarladım.

Hızlıca bacağını atıp önüme oturdu ve bizi dengede tutan o şeyi ayağıyla geriye ittiğini fark ettim. Bir an için sarsıldık ve ben oturduğum yerin iki yanına sımsıkı tutunmuştum. Ah daha hareket bile etmemiştik. Bunu kabul ettiğime inanamıyorum. Vazgeçmeye hazırdım. Tam şu anda atlayıp gidecektim. Ama ben düşüncelerimde kaybolurken bir gürültü patladı ve oturduğum koltuk titredi. Çok geç kalmıştım. Lanet olsun.

"Tutun," dedi Kenan ve ellerimi daha da sıktım.

"Bana tutun," diye yeniden konuştu.

"Nasıl?" diye sordum ama korktuğum sesimden o kadar belli oluyordu ki Kenan'ın fark etmemesi mümkün değildi.

Bacaklarını yere bastırıp bizi dengede tutarken ellerini geriye uzatıp dizlerimi kıvırdığım yerden iki bacağını tuttu ve aynı anda hızla çekti. Böylece bacaklarım onun

kalçalarının yanına doğru açılıp sıkıştı. Göğsüm sırtına yapıştı ve ben daha ne yapacağıma karar veremediğim ellerim otomatik olarak onun beline sarıldı. Sonra onu çok sıkıştırmam fark edip kollarımı biraz gevşetmeye çalıştım ama Kenan ellerimi tutup yeniden orada tutmam için sıkı.

"Ben iyiyim, beni düşünmeyi bırak. Sen nasıl rahat edeceksen öyle kalmanı istiyorum."

Sahte bir kahkaha attım. "Ah ben hiçbir şekilde rahat edebileceğimi düşünmüyorum."

"Hazır mısınız?" diye yeniden sordu. Bu sefer hayır dedim ama tabii ki bunu ciddiye almadı ve bir anda hareket etmeye başladık.

Gözlerimi sımsıkı kapattım ve bir an önce bu işkencenin bitmesi için dua ettim. Kenan, "İyi misin?" diye sordu. Sırtına yasladığım başımı sağa sola salladım. Cevabımı işaret dilimden anlamış olacak ki kıkırdadı.

"Şu anda gözlerin kapalı değil mi?" diye sordu bundan eminmiş gibi.

"Herhalde gözlerim kapalı!" diye adeta çemkirdim.

"Balım bana güveniyor musun?" dediğinde cevabım hızlı ve net oldu. "Tabii ki hayır, beni kandırıp bu lanet canavara binmemi sağladın."

Lanet olası bir kıkırdamayla daha ödüllendirildim. "Lütfen gözlerini açar mısınız?"

"Hayır," diye bağırdım.

"Balım, lütfen. Bir kere açıp etrafına bakmanı istiyorum." Başımı sağa sola salladım. "Bu manzarayı görmezsen pişman olacaksın," dedi.

"Bu yoldan defalarca geçtim ben, kaçırdığım bir şey olacağını düşünmüyorum."

"Evet ama hepsi de bir camın arkasından gördüğün manzaraydı. Ayrıca şu an gün batımı var. Bunu görmeni istiyorum." Ne ses çıkardım ne de bir tepki verdim.

"Balım," diye fısıldadı ısrarla.

"Of tamam," dediğimde başımı sırtından kaldırıp tek gözümü araladım. Bir tarafta akıp giden trafik vardı ve biz -Aman Allah'ım- çok hızlıydık.

"Diğer tarafa bak," diye bağırdı Kenan.

"Hızlı gitmeyeceğine söz vermiştin," diye öfkeyle konuştum.

"Zaten hızlı gitmiyorum. Hadi Balım diğer tarafa bak."

Şu lanet canavarın üstünde başımı bile kıpırdatmak istemiyordum ama yine de onun dediğini yapıp kafamı diğer tarafa çevirip iki gözümü birden açtım.

"Yok artık," diye fısıldadığım anda kaskın için de onun rahatladığını belli eden nefes alışını duydum.

Diğer tarafta trafik akıyordu evet ama bu taraf çok güzeldi. Tepedeki yolda ilerlerken güneşin batışını net olarak görüyordum. Kaybolmaya başlayan güneş ışıkları denize yansıyor. Manzaranın tadını çıkarmak isteyenler sandalyelerini kapıp tepede oturuyorlardı ve ben gözlerimi geçip giden güzellikten ayıramıyordum.

"Harika," diye fısıldadım kendimi tutamadan.

"Söylemiştim," diye karşılık verince karnında duran elimin biriyle onu sıktım. Sıkmaya çalıştım desem daha doğru olurdu çünkü dokunduğum yer taş gibiydi. Bu hareketim onu eğlendirmiş olacak ki kahkaha attı.

"Çok sinir bozucusun," diye homurdandım. Ellerimi gevşettim ve tam o anda hafif yana eğilerek döndü. Yeniden hızla beline sarıldım ve ona sımsıkı tutundum. Ellerim belinden daha aşağı tarafını sarmıştı ama şu an umurumda değildi. Bu lanet şeyin üstünden düşmemek için neresinden olsa tutunurdum şu anda. Ellerimin altında vücudu gerildi. Öksürür gibi boğazını temizledi ve bir elini elimin üzerinde hissettim.

"Sakın ellerini o şeyin üzerinden bir saniye bile ayırayım deme!" diye bağırdım ve hızla eli yerine döndü. Ben de biraz daha rahatladım. Hâlâ ona sımsıkı yapıştım ama en azından gözlerim kapalı değildi. Sakince etrafımı inceledim. Ve kabul etmem gerekirse hâlâ korkudan ödüm patlıyordu ama yine de beklediğim kadar kötü değildi. Hatta bu şekilde özgürce rüzgârı hissetmek, hızlıca etrafı incelemek ve o harika manzarayı görmek çok harikaydı. Kabul ediyorum rahatlatıcı ve huzur veren bir yanı vardı ve şu an o kadar da pişman değildim.

Etrafı incelemeye daldım. Kenan'ın belinde duran parmaklarım arada kıpırdandıkça ellerimin altında vücudunun gerildiğini hissediyordum ama umurumda değildi. Beni yeterince germiştii ve onun da bu durumda olması azıcık da olsa keyif almamı sağlıyordu.

Huzur içinde ilerlerken Kenan konuştu.

"Bana gidelim mi? Saat daha erken. Belki sonunda birbirimizi yemeden çalışmayı deneriz," dediğinde sesinden gülümsediğini fark ettim.

"Hâlâ o kadar gerginim ki ellerimi çalışır hale getirebileceğimi zannetmiyorum."

"Merak etme, önce rahatlamana izin vereceğim. Seni çok zorlamayacağıma söz veriyorum."

"Bugün oldukça fazla söz veriyorsunuz Kenan Bey farkında mısınız?" Ufak bir kahkaha attım.

"Sadece tutabileceğim sözler veriyorum."

"Tamam, kabul ama eve ya taksiyle dönerim ya da lanet olası tüm yolu yürürüm ama bununla dönmem," dedim.

"Pekâlâ, seni ben bırakırım," dediğinde elimle boşluğunu dürttüm.

"Sürücüyü dürtmemelisin."

"Ah, doğru bir dürtme uzmanı söylüyor bunu bana," dediğimde ikimiz de güldük.

"Seni ben bırakırım ama arabayla diyecektim sadece," diye az önceki cümlesini tamamladı.

"Pekâlâ, hadi gidip çalışalım. Eve nasıl döneceğimi sonra konuşuruz." Bir süre daha sessizlik içinde ilerledik. Sonra Kenan belli belirsiz mırıldandı.

"Sana motora binmeyi sevdireceğim," dediğini duydum. O kadar şaşırmıştım ki duymamış gibi yapıp cevap vermedim. Ama içimden geçenler başkaydı.

15.BÖLÜM

BALIM

Yol bir türlü bitmek bilmedi. Sonunda ana caddeden sapıp evinin olduğu sokağa girdik. Normal sokaklardan biraz daha dar sokağı ve ilerledikçe seyrekleşen evleri izledim.

“Neden burada oturuyorsun?” derken sesim istemsizce huzursuzluğum ele verdi.

“Seri katil falan değilim,” dedi benimle alay edencesine.

“Dedi bıçakla ödümü patlatan adam!” Onun benim yanımda rahat olduğu kadar rahat olmak istedim. Bir yanımdan bundan hoşlandığımı söylese de diğer yanımdan kısıyordu. Neden ben ondan bu kadar etkilenip huzursuz oluyorken o sanki uzun yıllardır arkadaşız gibi davranıyordu. Bu çok, bu çok sinir bozucu ve rahatsız edici bir durumdu.

Sonunda sokağın sonuna vardığımızda tek katlı evin önünde durduk. Motordan ineceğimizi düşünerek hareketlendim ama Kenan deri ceketinin cebine elini sokup bir şeyler yaptığı anda önümüzdeki alçak kapı açıldı ve yine hareketlenince kollarımı omzuna sıkıca bastırdım.

"Haber vermen gerekmez miydi?" dedim dışlerimin arasından.

"İniyoruz dedim mi sana?" dediğinde sesindeki ukala tonun sinirlerimi bozmasına izin vermeyecektim bu sefer.

Bahçe yolundan geçtik hafif eğimden aşağı inip garaja doğru ilerledik. Garaj kapısı da açıktı. Sonunda gürültücü yaratığın sesi kesildiğinde kendimi adeta üzerinden fırlattım ve indim. Kafamdaki kaskı da çözüp sıkışan saçlarımı düzeltmeye çalıştım. Kenan motordan indi. Kaskını çıkardı ve deri ceketinin fermuarını açarken dolapların olduğu kısma ilerleyip önce kaskı bıraktı sonra da ceketini çıkarıp astı. Arkasını dönüp bana baktığında yanına gidip elimdeki kaskı ona verdim. Yerine koyana kadar ben üzerimdeki ceketı çıkarıp asmıştım bile.

Birkaç adım önüme geçip eliyle işaret ederken, "Yukarı çıkalım," dedi. Başım la onayladım ve yanına gittiğimde beni yönlendirmek ister gibi eliyle belime dokundu. Bu basit ve kibar hareketten etkilenmek istemiyordum ama sırtım ve belimin arasına dokunan parmaklarının sıcaklığını kahretsin ki ince bluzumun altında bile hissediyordum.

Yüzüne bakıp belli belirsiz gülümsedim. *Kahretsin Belim kendine gel!*

Kısa birkaç merdiven çıktık ve kendimi direk geniş salonun ortasında buldum. Geniş demek az kalırdı aslında devasa bir salondur ve mutfakla bir aradaydı. İlk gelişimde bu kadar detaylı bakamamıştım. Kenan'dan başka bir şeye odaklanamamıştım aslında. Şimdi dışarıdan bakınca tek katlı bir evin neden bu kadar büyük olduğuna anlam verememiştim ama şimdi anlıyordum. Odaların hepsi tek kattaydı ve etrafımda bir tur döndüğüm zaman her odayı görebiliyordum. Buna başımı sağa çevirdiğim anda kocaman yatağını görebileceğim yatak odası da dâhil.

Kenan, "Ben üzerimi değiştirip rahat bir şeyler giyeyim. Sen keyfine bak," dediğinde yerimde huzursuzca kıpırdandım.

Bakışlarımı yatak odasına çevirip kaşlarımla işaret ettim. "E, biraz mahremiyete ihtiyacın yok mu?"

Kenan bu sefer kahkahasını tutmadı. Gülerken bana bakmaya devam etti ve bakışlarındaki ifade neredeyse benim de gülümsememe sebep olacaktı.

"Sana görsel bir şov falan sunmayacağım Balım,"

"Bir şov olacağını düşünmedim zaten. Sadece kâbus görmeme sebep olma yeter," derken kollarımı göğsümde birleştirip gülümsedim.

Gamzelerini göstere göstere sırtmaya devam etti. "Odamda bir giyinme odam var merak etme," derken bana göz kırkıp arkasını döndü ve yatak odasına girip gözden kayboluşunu izledim.

Derin bir nefes alıp başımı sağa sola salladım. Eğilip ayakkabılarımın bağcıklarını çözdüm ve merdivenin kenarına bıraktım. Çantam ve telefonumun Kenan'ın motorunda kaldığını fark ettiğimde yapacak bir şey bulamadım ve öylece dikilmek yerine koltukların olduğunu alana doğru ilerledim.

Televizyonun olduğu kısma gidip orada asılı duran fotoğrafları incelemeye başladım. Kenan'ın geçmişinden bir sürü fotoğraf vardı. Çocukluk fotoğraflarına bakarken gülümsemeden edemedim. Bir insan hiç mi değişmezdi. Nerede görsem Kenan olduğunu anlardım. Ailesiyle olan fotoğraflarına bakarken tıpatıp babasına benzediğini fark ettim. Televizyonun diğer yanına geçtiğimde burada yine Kenan vardı ama yanında bir kız da vardı. Kenan'a çok benzemiyordu ama yine bakışlarındaki bir şey onların birbirlerine başka yönlerden çok benzediğinin işaretini veriyordu. Ayrıca kız Kenan'ın annesine çok benziyordu.

"Kız kardeşim," diye kulağımın dibinde fısıldayan sesle yerimden sıçradım.

"Neden bana bunu yapıyorsun?" diye sorarken biraz yan dönüp ona baktım. O kadar yakındık ki tamamen ona dönsem alnım çenesine değecekti. Bu sebeple cesaret edemedim.

"Sana seslendim aslında ama beni duymadın," dediğinde gözlerimi kısıp baktım. Nedense bu dediğine inanmıyordum.

Bakışlarımı yeniden fotoğraflara çevirdim. "Bana tek çocuğum demiştin," derken cevap vermesini bekledim.

"Şu an öyleyim," dediğinde sesindeki hüznün derin bir nefes almama sebep oldu. Bu sefer cesaretimi toplayıp tamamen ona döndüm. Düşündüğüm kadar yakındık evet ama umurumda değildi. Ben ona bakarken o bakışlarını fotoğraflardan bir süre daha ayırmadı. Sonra aniden bana döndü ve gözleri benimkilerle buluştuğunda derin bir nefes çektim içime ve öylece kaldım.

İkimiz de konuşmadık. Bana bir şeyler anlatmasını bekledim. Dilimin ucuna kadar gelmiş yüzlerce sorum vardı ama sabırla ilk kelimenin onun dudaklarından dökülmesini istedim.

Ama Kenan bir süre daha sessizce beni izledi ve sonra bir saniyede surat ifadesi değişti. Bir adım geri çekildi.

"Başlayalım mı artık?" diye sorduğunda onu onaylamaktan başka yapacak bir şeyim yoktu.

Kenan'ın ardından mutfağa doğru ilerledim. İnce bir dolabı açtı. Kapağa asılı olan önlüklerden alıp birini bana uzatırken diğerini ikiye katlayıp belinden bağladı. Üzerine giydiği boş eşofman altını ve dar tişörtü de böylece fark etmiş oldum. Ben önlüğü başımdan geçirip belimden bağladım. Kenan dolaptan bir şeyler çıkarıp mutfakın ortasında duran kocaman tezgâhın üzerine koymaya

başladı. Bir yandan dolaplardan ürünleri alıp bir yandan da konuşuyordu.

"Sen makarna yapmayı seviyorsun, ben makarna yapmayı seviyorum." Yanıma gelip sarımsakları bırakırken tezgâha dayanıp bana baktı. "O zaman bugün pesto soslu ravyoli yapmaya itiraz etmezsin sanırım." Dudaklarım kıvrıldı ve gülümsemem genişlemesin diye onları kapalı tutmaya çalıştım.

"Ayrıca sadece yapmaktan değil yemekten de zevk aldığını bugün öğrendim," derken sesi normalden daha kısık ve sanki onu rahatsız eden bir şeyler varmış gibiydi."

"Makarna yemekten kim hoşlanmaz ki," derken hayretle ona baktım. Kenan başını sağa sola sallayıp yeniden malzemeleri çıkarmaya başladı.

Önüme unu koyarken, "Bilmem hoşlanmayan vardır elbette," dedi.

"Hayır yoktur."

Yumurtaları getirip tezgâha bıraktı. "Evet vardır. Ama emin ol makarna seven kimseden yerken o sesleri çıkardığını duymadım daha önce."

"Pekâlâ, orada dur bakalım. Bir kere tadına bayıldığım bir şeyi yerken neden zevk aldığımızı saklamamız gerekir ki?" Bunda ne sorun olduğunu bir türlü anlamıyordum.

"Ayrıca o yaptığın sosun tadı efsaneydi bunu biliyorsun değil mi? Senden tarifini istesem sanırım bana vermezsin. Ne de olsa bir nevi rakip sayılırız," derken ses tonum kendinden hiç emin değildi. "Yani sanırım," diye cümlemin sonuna ekledim. Dolaptan bir kavanozu alıp getirip önüme koydu ve ben onu incelerken konuşmaya başladı.

"Evet, sana tarifi veririm. Evet, yediğin şeyden zevk almanın hiçbir yanı yok. Ve hayır rakip değiliz."

Sonra yeniden arkasını dönüp dolaplardan bir şeyler toplamaya başladı.

"Bir soru daha sormuştum."

"Bugün biraz fazla meraklıyız değil mi?" derken elindekileri de diğer ürünlerin yanına bıraktı. "Hangi soruna cevap vermedim bakalım." Ben ağzımı açamadan devam etti. "Evet, yaptığım sosun tadının efsane olduğunu da biliyorum."

Ona bakmayı kesip gözlerimi tezgâhtakilere odakladım. "Kendini beğenmiş," diye mırıldanırken saklamaya çalıştığım gülümsememi görmesin diye uğraşmak zorunda kaldım. Tezgâhın üzerindeki malzemelerle uğraşırken konuşmaya deva ettim.

"Pesto sos mu, hamur mu? Hangisini alıyorsun?"

"Şöyle yapalım ben pesto sosu sen de hamuru yap. Sonra ben sosumdan sen de hamurundan bana verirsin ve aynı anda ravyoli yaparız. Piştikten sonra da ben senin için sen de benim için tabak hazırlarsın. Sana uyar mı?"

"Evet, harika." Ve böylece ikimiz yan yana çalışmaya başladık.

Ben tezgâhın üzerine aldığım unun ortasını açıp üç yumurta kırarken Kenan fesleğenleri, rendelenmiş parmesan peynirini, toz çam fıstığını ve sarımsakları *blendera* koydu. Yavaşça yumurta ve unu koyup yoğurmaya başladım. Dağılan hamuru bir araya toplamaya çalışırken Kenan dibime girerek konuştu.

"Sarımsak yememizde bir sakınca yok değil mi?" diye sorduğu anda başım hızla ona doğru döndü. O kadar yakındık ki dudaklarının kıvrımını ve hafif soluğunu tenimde hissettim. Bakışlarımı ağzından ayırıp gözlerine çevirdim ama aklım bana bu kadar yakın duran dudaklarının benim dudaklarıma dokunduğunda nasıl hissedeceğime kaymıştı bile. Yutkundum, soluklarım hızlandı

ve ona hâlâ cevap vermediğimi fark ettim. Başımı sağa sola sallayınca benden uzaklaşıp işinin başına döndü. Aklımı az önce yaşadığımı sahneden uzaklaştıramıyordum. Benimle flört mü ediyordu? Zihnim hemen bu duruma kanacak olsa da aklıma aniden bir şey daha geldi.

Belki de yarışmadan geri çekileceğimden korkuyordu ve bu yüzden bana böyle davranıyordu.

Hayır, dedim kendi kendime. Bunu yapması için bir sebebi yoktu ki. Zaten kabul etmiştim. O yüzden burada değil miydim?

Sonunda hamuru yoğurmayı bitirdim ve Kenan'a baktım. O da yaptığı sosu krema torbasına dolduruyordu.

"Normalde yarım saat dinlense iyi olur ama biz on dakika dinlendirelim hamuru olur mu? Bana streç film verir misin?" başını beni onaylar gibi salladı. Hemen tepemizde duran kapaklara uzandığında tişörtü yukarı sıyrıldı ve düşük duran eşofman yüzünden belinden kasıklarına doğru inen derin V izinden ve aşağı doğru inip eşofmanın içinde kaybolan seyrek tüylerden gözlerimi alamadım. Nefesim hızlandı. Daha önce hiç kimseden bu kadar etkilendiğimi hatırlamıyordum. Daha yeni tanıştığım bu adama karşı böyle kuvvetli şeyler beslemen neden bu kadar yanlış hissettiriyordu bilmiyorum.

"Balım iyi misin?" diyen Kenan'ın sesiyle kendime geldim. Başımı olumlu anlamında sallarken elinden streç filmi alıp hamuru sarıp götürdüm ve buzdolabına koydum. Kenan'ın bakışlarını üzerimde hissediyordum ama onu görmezden geldim. On dakika boyunca da tek kelime etmedim. Kenan bir sorun olduğundan şüphelenmişse de artık emin olmuştu. Hal ve tavırlarımın normal olmadığının ben de farkındaydım.

Sonunda dinlenen hamur dolaptan aldım ve ikiye bölüp yarısını Kenan'a verdim. Önümde kalan hamuru

da ikiye bölüp ikisini de 1 mm kalınlığında açtım. Hiç sesimi çıkarmadan Kenan'ın sıkmayı bitirdiği krema torbasındaki harcı alıp tatlı kaşığı büyüklüğünde hamurun üzerine sıktım. Diğer hamuru da üzerine koyup harcın olduğu kısımları kare şeklinde kestim ve kenarlarını çatala kapattım.

Kenan'ın ocağın üzerine kaynamaya bıraktığı tencerenin yanına gidip ikimiz de aynı anda hazırladığımı rav-yolileri suyun içine attık.

"4-5 dakika yeterli," diye aynı anda konuştuk ve gü-lümsediğimizde üzerimdeki o gerginliğin birazı kayboldu.

Kenan gidip tabaklarımızı getirdi ve ben de ocağın yanında asılı duran minik süzgeci alıp tabaklarımızı dol-durdum. Daha sonra herkes kendi önünde duran taba-ğı süsledi ve ben elime aldığım tabağı Kenan'a, Kenan da bana uzattı. İkimiz de üzerine hafif parmesan peyniri rendelemiştik ve fesleğen koymuştuk. Kenan tabakları-mızı içeri taşıırken seslendi.

"Masa mı? Yer mi?"

"Yer," diye cevap verirken Kenan'ın hazırladığı sos-tan kalanı dolapların içinde bulduğum ufak sos tabağına sıktım. İçeri götürürken Kenan tabaklarımızı koltukların ortasında kalan sehpaye yerleştirmiş, üzerine oturmamız için geniş minderler koymuştu.

Yumuşak minderlere oturdum ve elimdeki tabağı or-taya koydum. "Teşekkür ederim."

O da yerine otururken sordu. "Ne için?"

"Minder için, dün gece pek uyuyamadım ve biraz yor-gun hissediyordum." Çatalını elime alacakken aniden durdu.

"Keşke bunu söyleseydin, bilseydim seni bugün için zorlamazdım." Ben de çatalımı alırken tabağım kenarına biraz sos aldım.

"Hayır, sen beni zorlamadın ben kabul ettim. Ayrıca inan bana bu yaptığımız," derken mutfağı işaret ettim. "Beni yormuyor aksine terapi gibi. Ama" derken derin bir iç çektim. "İşim bittiği anda işte o zaman kendimi yorgun hissediyorum."

Gülümseyerek beni onayladı. "Sence de harika bir uyumumuz yok mu?" dediğinde ilk lokmamı ağzıma atmıştım. Aldığım tatla mırıldanırken ağzımdakini yutmadan konuştum.

"Sanırım nadir de olsa bu konuda aynı fikirdeyiz. Birbirimize bir şey sormadık bile. Sessizce işimiz yaparken aynı zamanda seni izledim ve sanki her şeyi ben yapıyor-muş gibi hissettim." Yeniden çatalımı batırdım.

"Ben de öyle düşünüyorum. Balım bence iyi bir ikiliz ve bu işi başaracağız. Ben buna inanıyorum," derken minderin üzerinde duran elimin üzerine elini koyup hafifçe sıktı.

"Sanırım haklısın. Sen çok istediğin yarışmaya katılacak bir yardımcı buldun ben de sanırım sonunda restorana tamamen sahip olacağım." Elimini biraz daha sıkarken kaşlarım çatıldı.

"Öncelikle yardımcı değilsin, ikimiz de eşitiz Balım. Böyle düşünmene sebep olduysam özür dilerim. Ve aklının restoranında kalmasını istemiyorum. İstersen he-"

Cümlesini bitirmesine izin vermeden araya girdim. "Kenan bunları konuştuk ve bir karara vardık. Tekrar konuşmak istiyor muyum, hayır. Çünkü inan bana hatırlamak istemediğim şeyleri hatırlamam sebep oluyor ve bunun olmasını istemiyorum."

Zorunlu bir kabullenişle "Pekâlâ," diye mırıldandı.

Bir iki dakika sessizce ve sorunsuz yemeklerimizi yedik. Ben ne zaman ağzıma bir lokma atsam Kenan'dan çıkan homurdanma dışında bir sorun yoktu desem

daha doğru olur. Sonunda çatalımı gürültüyle tabağıma bıraktım.

"Senin sorunun ne?" diye sorduğumda sanki şaşırmış gibi kaşlarını çatıp bana döndü.

"Anlamadım?"

"Bal gibi de anladın. Benim yemek yememle senin sorunun ne? Buraya gelmemi sen istedin. Yemek yaptık. Hayır, yaptıklarımızı yemeyeceksek söyle bana her pişirdiğimizin sadece tadına bakıp gerisini çöpe atalım." Sinirle alnını ovaladı.

"Balım lütfen yanlış anladın," dediğinde yerimden kalktım.

"Bence bu kadar çalışma yeter. Bir taksi çağırır mısın eve gitmek istiyorum." Merdivenlerin yanına çıkardığım ayakkabılarımı elime alıp giymeye başladığımda Kenan'da yanıma gelmişti.

"Balım seni ben götürürüm ama önce bir dinler misin?" Onu duymazdan gelip ayakkabımın diğer tekini elime aldım. Ama giyemeden Kenan kolumu tuttu ve beni hızla kendisine çevirdi.

"Ne yapıyorsun?" dediğim anda göğsüm onun göğsüne yapışmıştı. "Kenan," diye mırıldandığımda beni duymamış gibi dudaklarına baktı. Elini kaldırıp başparmağının ucuyla dudağımın kenarına dokundu.

"Kenan sen ne-" derken cümlemi bitiremeden konuştu. "Dudağının kenarında benim yaptığım sos kalmış," diye fısıldadı.

Parmağını çekmesini bekledim ama Kenan dudağımın kenarından ilerledi ve alt dudağımda boylu boyunca gezdirdi.

"Kenan," diye fısıldarken ismi dudaklarımdan zar zor çıktı.

"Yediğin her lokmadan öylesine zevk alıyorsun ki sana bakamıyorum bile." Kaşlarımı çattım.

"Ama..."

"Şişt, dinle."

Yeniden parmağını oynattı ve bu sefer üst dudağımda gezdirirken ben zar zor nefes alabildim.

"Aldığın zevki görmemek için sana bakmıyorum. Çıkardığın sesleri duymamak için kulaklarımı kapatmak istiyorum. Çünkü" derken başını eğip alnıma yasladı ve sinirle fısıldadı. "Lanet olsun Balım, çünkü aklımı kaybetmeme sebep oluyorsun," derken burnuyla benim burnuma hafifçe dokundu.

"Ama ben anlamıyorum," diye şaşkınca fısıldadım. Çünkü biraz hararetli konuşsam dudaklarım onun dudaklarına dokunacak kadar yakındık birbirimize. Bir elini uzatıp belime dokundu ve usulca beni kendine boşluk kalmayacak şekilde çekti.

"Seni öpmem gerek," diye fısıldarken bakışlarım beni izleyen gözleriyle buluştu.

"Ne?"

"Yapmam gerek Balım. Gördüğüm ilk andan beri yapmak istediğim tek şey bu. Aramızdakileri mahvedecek olsam bile umurumda değil. Aklımı kaybetmeden önce seni öpmem, tadını almam gerek." Nefesim kesildi. Beni öpmesini ne kadar çok istediğimi fark etmiş olmaktan dolayı şaşkındım ama istiyordum işte.

Dudaklarını usulca benim dudaklarımı sürttü. Dudaklarımdan sadece ufak bir inleme çıktı. "Aah,"

"Yapmamalıyız," diyebildim kalan son irademle.

"Yapmam gerek," derken belimde duran eli sıkılaştı.

"Bunu istemiyorsan hemen şimdi bana birkaç kelime etmen gerek Balım. Çünkü Allah biliyor ben deli gibi istiyorum." Ağzımdan çıkmasını beklediğim kelimeler bir

türlü dökülmedi. Kendimi hayır demek için zorladım. İstemiyorum demem gerekirdi. Bunu yaparsak her şey mahvolur, mantıklı olmamız gerek demem gerekirdi. Ama bunların hepsini düşünmüş olsam da hiç biri dudaklarımdan dökülmedi.

Bir elimde hâlâ sıkıca tuttuğum ayakkabı tekim vardı ve diğeri de yumruk halinde duruyordu. Elimde duran ayakkabıyı bıraktım ve çıt çıkmayan odada gürültüyle yere düştü. Kenan sesten irkilmedi ve bir santim bile kıpırdamadı. Sonunda cesaretimi toplayıp az önce onun yaptığı hareketi tekrarlayarak dudaklarımı dudaklarına dokundurdum.

Bu hareket ikimizin de kendimizi kaybetmesine sebep oldu ve Kenan harekete geçmeden önce duyduğum son şey ismimi fısıldayışı oldu.

16. BÖLÜM

KENAN

Tüm lanet olası irademi şu anda kullanıyordum. Kendimi tutmak için o kadar sıkıyordum ki vücudumda başlayan hafif titremeyi onun da hissettiğinden emindim. Hem nasıl hissetmeyecekti? Bedeni benim bedenime yapışmış, dudakları nefesini kendi tenimde hissedeceğim kadar yakınımıdayken, ben onu her şeyiyle hissederken o beni nasıl hissedemeyecekti. Dudaklarımı dudaklarına usulca sürttüğüm anda titreyen nefesini hissetmek beni kahretti. Ağzından kaçan o küçük inleme yüzünden kendimi tutamamaktan korktuğum için belinde duran elimi sıkılaştırdım.

Sonunda ondan bir hareket, bir işaret beklerken hareket etti. Arkasını dönüp gidecek diye ödüm patlıyordu ama Balım tam tersini yapıp az önce benim onun dudaklarına dokunduğum gibi dudaklarını benimkilere usulca sürttü. İsmi fısıldarken daha fazla bekleyemedim. Dudaklarımı kısacık bir süre onunkilere bastırdım ve nefesini içine çekişini hissettim. Şua anda onun tadını almak için delirsem de dudaklarım yana doğru kayıp yanğından boynuna doğru hafifçe ilerledi. Boynunu benim

ağzımın dolaştığı kısmın aksi yönüne doğru eğip bana ona daha rahat dokunmam için alan sağladı.

Burnumu burnuna sürtüp ondan uzaklaştım ve beni görmesini sağladım. "Dudaklarının ne kadar tatlı olduğunu öğrenmek için can atıyorum inan bana ama nedense bunu yaparsam arkana bile bakmadan kaçacakmışın gibi hissediyorum," derken onun konuşmasına izin vermeden hızla devam ettim. "Ama geri adım atmayacağım, bu andan sonra geri adım atamam. Fakat bilmen gereken şey senin kaçıp gitmene de izin vermeyeceğim. Derinlerde bir yerde benden uzak durmak için bahaneler üreteceğini, bana direneceğini biliyorum." Elimi ensesine götürüp usulca okşayıp biraz sıktım.

"Beni anlıyorsun değil mi Balım?" diye fısıldadım. "Kaçmana izin vermeyeceğim."

Beni anlamasını bekledim. Belli belirsiz bir baş onayı verdi ve ben de hâlâ ensesinde duran elimi hareket ettirip sıkarken dudaklarımı dudaklarına yapıştırıp onu öptüm.

Yavaş olmak istedim. Bundan hoşlanması için ağır hareket etmek istedim ama sıcak, yumuşak dudaklarını hissetmek aklımı kaybetmeme sebep oldu. Ona hoşlanması için bile fırsat vermek istemiyordum. Ona sahip olmak, sadece şu anda değil. Her ana ruhuna ve bedenine sahip olma istediğim kanımda kaynıyordu.

Başını hafifçe eğip dudaklarımı onunkilerin üzerinde gezdirirken ağzından kaçan ufak mırıltıları yutup ağzımın içinde hissettim. Belinde ve hâlâ ensesinde duran kollarım sıklaştı ve onu sımsıkı sardım. Israrcı ağzım daha fazla dayanamadı. Dilim onunkine ulaşmak için harekete geçti ve dudaklarının arasından sızmak için zorladı. Dudaklarını birleştigi yerden geçip onun diliyle buluştuğum anda ağzım onun için daha fazla aralandı.

Tüm yaptıklarına aynı şekilde karşılık verdiği anda aklımı kaybetmek üzereydim. Bedenim onun için yanıyordu ve Balım'ın ağzından kaçan yüksek sesli inlemeler durumuma hiç iyi gelmiyordu. İki elimle başının iki kenarından tuttum ve içimde patlayan tüm arzuyla onu öptüm. Dilimle ağzının içini, dudaklarını okşadım. Onun tadına baktım. Ona sahip olmaktan korktuğum için yapabildiğim tek şeyi yapıp şu an benim olan ağzına sahip oldum.

Aniden dudaklarımız ayrıldığında ikimiz de nefes nefesiydik. Hâlâ ellerim başını iki yandan tutuyordu ve o halde bir süre birbirimize baktık. Ben boğazımı temizledim, Balım dudaklarını yaladı.

"Lanet olsun," diye mırıldadım. Gözlerim dudaklarına kitlenmiş başka yere çevrilmiyordu sanki.

"Ben... Ben ne söylemem gerek bilmiyorum," derken dudaklarını yeniden yaladı ve daha fazla uzak kalamazdım. Onu biraz kaydırıp merdiven kenarındaki duvara sırtını yaslayıp bedenimi üzerine bastırdım. Kolları hareket edip boynuma dolandığı anda bir elim sırtına dolanıp onu sararken diğer elim hafifçe kalçasına dokundu. Daha fazlasını yapamayacağımı biliyordum, şu an bundan daha fazlasına sahip olamazdım ama bununla yetinirken, onun tadında kaybolurken alabildiğim ne varsa alıp, bende olan her şeyi ona verecektim.

Bu sefer acele etmedim. Bedenim titriyor, tenim karıncalanıyordu ama onu keşfederken tadını çıkarmak istiyordum. Saçlarımın arasında dolanan parmaklarının verdiği hisle mest oldum. Beni ağzına doğru çektikçe bedenimi istemsizce ona sürtmeye başladım. Dudaklarımız hareket ederken elimin biri kalçasına doğru indi ve sert olmamaya çalışarak onu kavradım. Beli kıvrılıp bedeni yükselince birbirimize daha fazla yaklaştık. Göğsü

göğsüme dayandı ama ikimizin de daha fazlasına ihtiyacı vardı.

Ellerim belini ve kalçasını daha fazla sıkınca bedeni parmak uçlarında hafifçe yükseldi. Benim sert uzuvlarım en tatlı yumuşak kısımlarına değdiği anda ikimizin de ağzından sesli bir inleme kaçtı. Bedenime keskin bir zevk dalgası vurunca dudaklarımı dudaklarından ayırdım. Balım başını geriye atıp boynunu gözlerimin önüne sererken başını duvara yasladı.

Gözlerim tutkuyla karardı. Dudakların boynunda dolaşıp köprücük kemiklerinin üzerinde gezindi. Daha aşağıya kayıp bluzundan içeri sızıp teninden daha fazlasına sahip olmak istiyordum. Bacaklarımdan birini kırıp onun bacaklarının arasına soktum ve bu hareketimle sırtı yay gibi gerildi. Bacakları benimkilerle bir bütün oldu. Ah sonuma sebep olmadan bunu şu an durdurmalıydım.

"Balım," diye fısıldadım nefes nefese boynuna doğru. Başımın arkasından tutup dudaklarımı boynuna daha fazla bastırdı. Tatlı tenine birkaç ufacık öpücük kondurdum ve şansımı yeniden denedim.

"Balım," derken başımı kaldırıp bir elimle çenesi tutarken alnımı alnına dayadım.

"Ne oldu?" derken sesi duyduğum en güzel şeydi. Nefes nefese olmasına bayılmışımdı. Diğer elim hâlâ kalçasındaydı. Orada olmaması gerektiğini biliyordum ama kahretsin iradem bu kadardı.

"Şimdi terbiyeli davranıp uslu durmaya çalışacağım çünkü biraz daha devam edersek bu iş çığırından çıkacak."

Dudakları minik bir gülümsemeye kıvrıldı. "Az önce hiç de terbiyeli olmak gibi bir derdin yoktu."

"Ah benimle eğleniyor musun sen?" Dudaklarım sinsice kıvrıldı ve onu önce ağzından sonra boynundan öptüm.

"Terbiyeli olacağım," dedim homurdanarak. Kaşlarını çatarak sordu.

"Neden?"

"Çünkü" derken usulca dudaklarına minik öpücükler bıraktım. "Senin kaçıp gitmeni istemiyorum." Ağzını açmasına fırsat vermeden devam ettim. "Çünkü bu işi şimdi sonuna kadar götürürsem yarın başladığımız yere geri döneceğiz." Dilimin ucuyla dudaklarının çevresinde dolanıp her bir parçasını ezberledim. "Bırak bu durumun nereye varacağını birlikte zamanla görelim. Acele etmeyelim."

Geri çekilip gözünün kenarına düşen birkaç tutam saç kulağının arkasına sıkıştırdım. "Anlaştık mı?" derken beni anlaması için gözlerinin içine baktım.

Başını aşağı yukarı sallarken, "Tamam," dedi.

"Pekâlâ, hâlâ eve gitmek istiyor musun yoksa burada benimle mi kalırsın?" diye sordum ama amacım onu eğlendirmekti. Balım bunu fark etti ve kocaman gülümsedi.

"Ah ancak rüyanızda görürsünüz Kenan Bey," derken pis pis sırıttı. Ben de onun bu neşeli haline uyum ağladım. Koltuğun kenarında duran anahtarlarımı almak için arkamı ona döndüm ve birkaç adım ilerledim.

"Gördüğümde emim olabilirsin. Bir erkeği hayal kurduğu için suçlayamazsın. Ne demişler güzelim, "Hayal ettiğiniz her şey gerçektir..." Anahtarları alıp ona döndüm ve göz kırptım. Başını sağa sola salladı.

"Ukala," derken yerde duran ayakkabısını alıp bağcıklarını bağladı. İşini bitirince bana baktı ben de ona bakarken uzanıp bir elini avuçlarımın içine alıp sımsıkı tuttum.

"Öyle olduğumu biliyorum..." gözlerinin içine bakarak söylediğini kabul ettim.

18. BÖLÜM

BALIM

Dağılan zihnimi toparlamam neredeyse imkânsızdı. Az önce yaşadıklarımızı üzerine saatlerce konuşmak istiyordum. Ama bir yandan da bu konu hakkında tek kelime bile etmek istemiyordum. İçim kıpır kıpırdı. Beni sinirden delirten bu adamın tek dokunuşuyla dağılacığımı düşünmemiştim. Gözlerimin içine bakarken nefes almak bile gelmedi aklıma. Sonra usulca uzanıp elimi sıcak avuçlarının içine aldı ve dönüp merdivenlerden inerken beni de peşinden götürdü.

Aşağı garaja indiğimizde elimde olmadan karşımda duran motora suratımı buruşturarak sinirle baktım. Karşımda canlı bir şey varmış gibi nefretle bakmamak için kendimi zor tuttum. Kenan elini gözlerimin önünde sallayıp beni kendime getirene kadar motora dik dik baktığımın farkında bile değildim.

"Kızıma sinirle bakmanın bir sebebi var mı acaba?" Tek kaşımı kaldırıp Kenan'a baktım

"Hani bebeğindi, şimdi de kızın mı oldu?" dudaklarımdan dökülen alaylı kelimeleri ciddiye almayı gamzelerini göreceğim şekilde kocaman sırttı.

"Bence bebeğim kelimesi şu anda başkasına daha fazla yakışıyor." Ah neden bu kadar tatlı olmak zorundaydı. Ukala ve sinir bozucu olabilirdi ama bu dünya tatlısı halleri ona kızmamı zorlaştırıyordu. Ama istediğini hemen vermek de istemiyordum.

"Demek öyle? Kimmiş ki bu şanssız kişi?" Sırtışı daha da genişledi ve ben dişlerimi o derin gamzelerden birine geçirmek istedim. Tamamen manyaklaşıyordum.

Usulca yanıma sokulup elini kaldırıp tersini yanımda gezdirdi. "Biliyor musun?" derken sesi yine beni o kahreden tona bürünerek kısıldı. Başını eğip burnunu önce kulağımda sonra da kulağımın altında ve boynumda usulca gezdirdi.

"Vanilya gibi kokuyorsun," derken derin bir soluk çekti içine. Sakin soluklarını tenimde hissedince derin bir nefes alma ihtiyacı hissettim. Ne söylemem gerektiğini zihnimde bir türlü toparlayamadım.

"Keklerdendir," dedim fısıldayarak. İtiraz eder gibi başını sağa sola sallarken dudaklarını boynuma dokundu.

"Kenan," diye fısıldadım ama devamını bir türlü getiremiyordum. Yapma mı diyecektim yoksa devam etmesini mi isteyecektim kendimden emin olmadığımından sustum. Başını geri çekip bana daha fazla yaklaştı. Göğsüm göğsüne değdi ona bu kadar yakın olmak aklımı iyice bulandırdı.

"Senin teninden geliyor bu vanilya kokusu. Keklerine bayılıyorum biliyorsun. Onlar tam ağzıma layık." Sinsice sırtıttı. Bakışlarını dudaklarımı odakladığında yutkunduydu. Başını bana doğru eğerken "Ve senin tadın da tam ağzıma layık," diye fısıldadı. Bir adım geri atıp ondan uzaklaştım. Boğazımı temizleyip ona baktığımda gülüm-süyordu.

"Artık beni eve götürün bakalım Kenan Bey," derken gülümseye çalıştım. Deli gibi atan kalbimin sakinleşmesi için beklerken bir elim boğazıma gitti. Çünkü bir kez daha yakınıma gelirse boğazımda deli gibi atan nabzımı görecekti ve yine bana dokunursa bu sefer gidemeyeceğimden korkuyordum. Her şeyin bu kadar hızlı geliyor olması başımı döndürüyordu. Kenan yüzümden bir şeyleri anlamış olacak ki daha fazla üzerime gelmedi. Elini kaldırıp bana doğru uzattı ve gidip tutmamı bekledi. Birkaç adımda yanına sokulup elini tuttum. Belli belirsiz hafifçe bir kere sıktı ve sonra motorunun yanından geçip arabasına doğru ilerledik.

Kenan kapımı açıp binmemi beklerken kibarca gülümsemi. Ona karşılık vermemek imkânsızdı zaten. O yakışıklı suratı gülümsemesiyle sanki mümkünmüş gibi daha da aydınlanıp onu daha yakışıklı yapıyordu. Kapımı kapatıp hızlıca arabanın önünden geçip direksiyona geçti.

Yol boyunca yine içime kapandım. Aslında bunu yapmak istemiyordum ama bir yanımda gitmek istemediğim yerlere doğru sürüklüyordu zihnimi. Ömer geldi aklıma. Bana yaptıkları, güvenimi nasıl sarstığını düşündüm. Sonra babamı düşündüm. Onun neler çektiğini biliyordum. Yeniden annem doldu zihnime. Babama olan sevgisini düşündüm. Daha doğrusu onun sevgi dediği ama dışarıdan bakan herkesin bunun sevgi dışında her şey olduğunu anlayacağı hisleri vardı. Bakışlarım istemsizce yola odaklanmış Kenan'a kaydı ve ilk defa annemi anladım.

Onun gibi olmaktan korkmuyordum ama yıllar sonra onu anlamış gibi hissediyordum. Kenan başını çevirip bana baktı ve tek elini dizime koyup sıkınca kendime geldim. Bunları düşünmem saçmaydı. Daha adamla yakınlaşmamızın üzerinden ne kadar geçmişti de ben böyle karamsarlığa kapılıyordum.

Üstelik belki de o pişman olacaktı. Belki anlık bir dürtüyle hareket etmişti. Şimdi evimin önüne geldiğimizde bana arkadaş kalmak isteyeceğini söyleyecekti.

"Ne düşünüyorsun sen öyle derin derin?"

"Hiç," derken başımı sağa sola salladım.

"Balım bir şeyler var. Üzgünsün..."

Elimi kaldırıp bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. Oturduğum yerde yan dönüp ona baktığımda evimin önüne gelmiştik bile. Arabayı durdurup emniyet kemerini çözdü ve o da bana doğru döndü.

"Ben sadece," diye başladım ama devamını getiremeden birkaç saniye duraksadım. "Her şey çok hızlı oluyor ve bu hız benim başımı döndürüyor," dedim.

"Biliyorum, nasıl tanıştığımızı ve birbirimize olan tavrımızdan dolayı kafan karıştı ama Balım, sanki birbirimizden uzak durmak içindi o yaptıklarımız. Yani ben seninle uğraştım böylece aklımı seni düşünmekten başka bir şeye yorabilecektim. Peki, sen, Balım? Senin de bir açıklaman var mı?" Onun kadar açık sözlü olmak istedim. Ama şu anda buna verecek cevabım yoktu. Biraz şakaya vurmaya çalıştım.

"Ben gerçekten ukala olduğun için sana öyle davrandım," derken dudaklarında buruk bir gülümseme belirdi. Sonra bu söylediğime pişman oldum.

"Kenan," diye fısıldarken başını bana doğru eğdi.

"Aklındakileri bilmek isterdim, Balım. Her şeyini bilmek istiyorum. Buradan geçenleri," derken parmaklarını kaşımın üzerinden alnıma doğru gezdirdi. "Dudaklarından dökülecek kelimeleri," dediğinde işaret parmağını dudaklarımın üzerinde ve kenarında gezdirdi. Sonra parmakları usulca çenemden boynuma kayıp hızlanan nabzımın üzerinden geçip göğüslerimin arasından kalbime doğru ilerledi. "Buradan geçenleri bilmek istiyorum."

Elini yanağıma koyup başparmağıyla usulca okşadı. "Tennini tanımak, konuşmadan sana sadece dokunarak ne hissettiğini anlamak istiyorum."

"Kenan," dudaklarımdan isminden başka bir şey çıkmıyordu. Bir şeyler söylemem gerekiyordu ama bana dokunduğunda, bana bu kadar yakın olduğunda düşünemiyordum. En azından bunları söylemeyi başardım.

"Sen bana dokununca düşünemiyorum. Sana kızginken, beni delirtirken en azından odaklanabiliyordum ama şimdi..." Bakışlarım dudaklarına kaydı. Ah cümlemi toparlamam gerekiyordu.

Kenan, "Ama şimdi," diye son kelimelerimi tekrar etti.

"Şimdi ben," yutkundum. Gözlerim dudaklarının üzerinde oyalandı. "Ben sadece seni öpmek istiyorum," dedim kendi söylediğime şaşırarak. Alt dudağını dişlerinin arasına alıp bıraktı. Dudaklarının hafif bir gülümsemeyle kıvrılmalarını izledim.

"Sana engel olmuyorum," derken tatlı nefesi dudaklarımı okşadı. Aramızdaki kısa mesafeyi kapatıp dudaklarımı onunkilere dokundurdu. Ona dokunduğum anda nefesim titredi. Kenan'ın öpüşmemizi kontrol etmesini bekledim ama sakın kıpırdanmalar dışında hiçbir şey yapmadı. Bu adımı benim atmamı bekliyordu. Nefesini kendi içime hapsetmek ister gibi derin bir soluk aldım ve kendimi ona biraz daha yaklaştırdım. Bir elim koltuktan destek alırken diğerini uzatıp ensesini süpüren saçlarına dokundum ve onu kendime doğru çektim. Bu hafif baskıyla kendini bana daha çok yaklaştırdı.

Alt dudağını dudaklarımın arasına alıp çektiğimde minik bir homurdanma kaçtı boğazından. Bundan cesaretle hafifçe emdim ve bu sefer daha gürültülü bir inlemeyle ödüllendirildim. Ağırdan almak istiyordum ama bu yaptıklarından sonra Kenan durmadı. Beni belimden

ve ensemden hızla kavrayıp bizi birbirimize yakınlaştırdı. Dudakları dudaklarımın üstünde hızla hareket ettiği ve ben soluklanmaya çalışırken ıslak ve sıcak dili ağzımın içine sızdı. Dili benimkini yakalayıp dudaklarıyla kendi ağzına çekerken bayılacak gibi hissettim. Ah, öpmek buyusa eğer ben daha önce hiç öpüşmemişim.

Kenan başını hızla geri çekip benden ayrıldığında sersemlemiş bir şekilde etrafıma bakıyordum. Neredeyse kucağına çekmişti beni. Üzerinde yan durmuş bir elimde kendimi destekliyordum. Kenan başını geriye atıp kafasını sertçe koltuğa yasladı.

"Balım," ismim dudaklarından döküldüğünde onu inceledim. Başını geriye atmış gözlerini sımsıkı kapatmıştı. Gerginleşen boynuna ufak bir öpücük kondurdum.

"Balım, beni öldürmeye mi çalışıyorsun?" derken solukları hızlandı. Kendimi geri çektim ve kafasını kaldırıp bana baktı.

"Özür dilerim," dedim kendimi hiç de suçlu hissetmiyordum. Bana yeniden gülümsedi ve ellerini kalçamın iki kenarına koyup beni hafifçe kaldırdı. İşareti alıp yerime geçerken dudaklarımı yaladım. Parmaklarım istemsizce emilmiş dudaklarımda gezinirken hafifçe sızladığını fark ettim ve bilmediğim bir sebepte ötürü bu titrememe sebep oldu.

Kenan, "Yarın," derken yerinde huzursuzca kıpırdanıp bana döndü. Ona rahatsızlık veren şeyin ne olduğunu anladığımda yanaklarım kızardı ama gülümsemeden duramadım.

"Gül bakalım," dedi huysuzca.

"Gülmüyorum," derken dudaklarımı ısırdım. Sonra konuyu değiştirme ihtiyacı duyarak Kenan' baktım.

"Yarın akşam çalışacak mıyız?" diye sordum.

"Benim için uygun. Sen nerede ve ne zaman istersen bana uyar." Bir yanım yine onunla baş başa kalmak istiyordu ama çalışmak zorundaydık.

"O zaman benim mutfağında diyelim." Yine aklıdan sanki beni utandıracak şeyler geçiriyormuş gibi gülümsedi.

"Benimle bir eve kapanmak istemiyorsun, anladım."

"Hayır," dedim. "Evimde yeterince malzemem ve aletim yok."

"Ama benim evimde de var." Beni köşeye sıkıştırmaya çalışıyordu.

"Evet ama bütün gün isteyim ve çalışıyorum. Oradan çıkıp senin evine gelip tekrar geri dönemem. En azından bunu sürekli yapamam."

"Her zaman benim evimde kalabilirsin," derken sesindeki ciddiyeti fark etmek beni yeniden tedirgin etti.

"Kenan," derken cümlemi bitiremeden araya girdi.

"Ya da ben seni alıp işimiz bitince yeniden evine getirebilirim," dedi.

"Arada evet ama sürekli olmaz. Bunu sürekli yapamayız. Bir planımız vardı," diyerek tüm atmosferi dağıttım. Kenan'ın yanımda gerildiğini hissettim.

"Planın canı cehenneme, yaşadıklarımızdan sonra hâlâ plandan bahsetmeni anlamıyorum." Derin bir nefes aldım ve içimden geçenleri söyledim.

"Bak bu durumdan" derken ikimizi işaret ettim. "Bizden mutsuz olduğumu söyleyemem ama biraz hızlı ilerliyormuş gibi hissediyorum. Bir hız trenine kemersiz binmiş gibiyim. Her an düşeceğimi biliyorum ve tutunacak yer arıyormuş gibi hissediyorum."

"Balım," dediğinde araya girmesine izin vermeden devam ettim.

"Ve konuştuğumuz plana sadık kalmaya ihtiyacım var. Sen yarışmayı kazanmak istiyorsun ben de restoranımı geri almak istiyorum."

"Onu sana hemen geri veririm," dediğinde hayretle ona baktım. Beni ne sanıyordu? Evet, burası benim her şeyimdi, benim hakkımdı ama Kenan burayı parasını verip almıştı ve benden öylece aramızda geçen birkaç saatlik şeyden dolayı geri mi verecekti.

"Böyle bir şey istemiyorum. Hakkımla almak istiyorum. Anlaşma yaptık ve ona sadık kalmak istiyorum."

"Burası zaten senin hakkın!" dediğinde sesi yükseldi.

"Ah birkaç saattir beni öpüyorsun ve şimdi hakkım olduğuna mı karar verdin. Baştan burayı elimden almakla beni tehdit ederken hakkım değildi, ama biraz yakınlaştık ve bam! Bir anda hakkım oldu." Elini kaldırıp burnun kemerini sıkarken yüzünü ovuşturdu.

"Öyle demek istemedim. Bak ben,"

"Sen tam da onu demek istedin. Ne olacak? Yarışmaya kadar bu aramızda olanlar ilerlemezse yeniden hak etmediğime mi karar vereceksin."

"Balım saçmalama öyle demek istemediğimi biliyorsun."

"Hayır bilmiyorum. Bir anda restoranıma gelip tavsiyeler verdin. Sonra bir yarışma teklif ettin ve kabul etmeyince beni restoranımla tehdit ettin. Şimdi birkaç saattir beni öpüp bana dokunuyorsun ve yeniden bana geri vermeyi düşünüyorsun. Üzgünüm ama buna güvenmiyorum kusura bakma."

Huysuzca homurdandı. "Az önceki sahneden nasıl buraya geldik anlamıyorum," dediğinde verecek cevabım yoktu.

"Pekâlâ, sakın olalım. Dediğin gibi olsun. Her şey planladığımız gibi gitsin tamam mı?" dediğinde biraz rahatlardım. Ama sonra devam ettim.

"Peki, ama biz ne olacağız? Bunu görmezden geleceğiz deme bana çünkü hiçbir güç beni senden uzak tutamaz." En azından bu konuda aynı fikirdeydik. Çünkü benden ondam uzak durmak istemiyordum.

"Aramızda olanları ben de görmezden gelmek istemiyorum," diye itiraf ettim. Bu onu rahatlatmış gibi sesli bir şekilde nefesini bıraktı ve uzanıp beni kollarına aldı. Elleri belime sarılınca ben de kollarımı boynuna doladım.

"Nasıl istersen öyle ilerleyelim. Senin istediğin gibi olsun," dedi ve ben de başımı omzuma yasladım.

"Bir süre deneyelim olur mu? Sadece ikimiz..." Biraz geri çekilip bana baktı.

"Şu an kimse bilmesin. Eğer olurda yürütemezsek bunu herkes için zorlaştırırız." Dediğimde suratını astı.

"Engin ve Esra'dan bahsediyorsun."

"Evet, ikimizin de en yakın arkadaşları birlikte ve onları taraf tutmak zorunda bırakmak istemiyorum."

"Saklamamız gerekmiyor," dediğinde başımı sağa sola salladım.

"En azından yarışmaya kadar." Kendimi biraz daha rahat hissedecektim. Ondan cevap beklerken saniyeler uzadı gitti sanki.

"Peki," dedi istemsizce. "Sen nasıl istersen..."

Yerde duran çantamı aldım ve inmeden önce Kenan'a baktım. Uzanıp yanağından öperken dudaklarım kirli sakallı teninde oyalandı. Geri çekilip ona baktım.

"Yarın, benim mutfağımda," dedim gülümseyerek. Uzanıp dudaklarıma kısa ama sıcak bir öpücük kondurdu.

"Asla kaçırmam," derken hafifçe gülümsedi. İyi geceler dileyip arabadan indim ve apartmanın kapısını açtım. Ben içeri girdiğimde Kenan'ın arabası da caddede gözden kayboldu.

19.BÖLÜM

BALIM

Gözlerimi tavana dikip yatağıma öylece uzandım. Kendimi bildim bileli her zaman daha hava aydınlanmadan işe başlayan ben, bugün Ozan'ı aramış sabah biraz geç kalacağımı ve bensiz idare etmelerini söylemiştim. Ozan telefonda birkaç saniye sessizce durmuştu. Telefonun kapandığı zannettiğim anda adam şaşkın şaşkın tamam demişti. Bana neyim olduğunu bile sormak aklına gelmemişti muhtemelen. Ben bile yaptığım şeye inanamıyorken başkasının bu kadar şaşkın olmasını garipse-yemedim.

Ama asıl sorun Esra'ydı. Saatime yeniden baktım. Esra her zaman bu saatlerde gelirdi. Kendi kafamdan bir hesap yaptım. Restorana girecek, çantasını kasanın oraya bırakacak ve neşeyle mutfağa açılan geniş kapıyı açacak ve bana Balım diye seslenecek. Sonra etrafına birkaç saniye şaşkınlıkla bakıp koşar adım dairemin kapısına dayanacaktı.

Yani sakın kafayla düşünmek için taş çatlasın on ya da on beş dakikam vardı. Gerçi Kenan bende değil sakın kafa, kafa bırakmamıştı ki...

Yatağında huzursuzca sağa sola döndüm ve en son yine dayanamayıp sırtüstü yattım. Gözlerim istemsizce kapanırken zihnimde dün gece canlandı. Bana dokunuşu, tenimde onun sıcaklığını hissettiğim dakikalar... Hepsi sanki şu an benim yanımdaymış gibi ürpermeme sebep oluyordu. Kapalı gözlerimin ardından bir elimi dudaklarıma dokundurduğumda derin bir iç çektim. Göğsüm nefesimin şiddetiyle yükselip alçaldı.

Yapmam gereken tek şey aslında ondan kilometrelerce uzağa kaçıp gitmekti. Bir yanım bunu deli gibi de istiyordu aslında. Ama büyük yanım vardı ki sanki ona görünmez sicimlerle bağlıymış gibi ben ne kadar aksi yöne gidersem gideyim ondan uzaklaşamıyordum sanki. İplerin ucu onun elindeydi ve isterse benimle bir oyuncak gibi oynayabilirdi. Beni isterse kendine çeker, isterse kendine bağlardı. Tabi ben çoktan bağlanmadıysam...

Huzursuzluğum geçmiyordu, bunu görmezden de gelemiyordum ama bundan daha güçlü hisler vardı arkasına saklanan. Ve bu hisler o kadar baskın geliyordu ki ruhuma ve bedenime, beni tüm huzursuz düşünceleri, tedirginlikleri ve korkularımı bir kenara atmaya itiyordu.

Bir anda vazgeçemezdim artık bu işten. Kaybedeceğim tek şey restoran değildi. Aslında kaybetmekten korktuğum şey de bu değildi. Artık kalbim de yaptığımız bu pazarlığın bir parçasıydı. Yine de denemeden uzak duramazdım işte. Ondan istediğim şeyin ne kadar komik ve çocukça olduğunun da farkındaydım. Kaç yaşında insanlardık, gizli saklı görüşmek dünyanın en saçma şeyiydi aslında biliyordum. Bu işin sonu kötü biterse kalbimi koruyamayacaktım belki ama en azından etrafımdaki insanlara açıklama yapmak zorunda olmayacaktım. Benim bir kez daha ne kadar zayıf olduğumu görmelerine izin vermeyecektim.

Düşüncelerimden beni kurtaran şey kapımın deli gibi yumruklanması oldu. Yerimden kalkıp saate baktığımda tam da tahmin ettiğim şey olmuştu. Ayaklarımı sürüyerek gidip kapıyı hızla açtım Esra karşımda eli havada donup kaldı. İçeri girmesi için kenara çekildim.

“Ölüyor musun doğruyu söyle?” dediğinde gülmemek için kendimi zor tuttum.

“Kızım saçmalama o nereden çıktı?”

“O zaman kesin hastasın. Gerçi hasta olsan da olmaz.” Kendi kendine konuşup yeniden bana döndü. “Tamam buldum, biri kafana vurdu sen de bayıldın ve uyanamadın.”

“Niye biri durduk yere kafama vursun ki.” Derken aklımdan aslında bunun çok da mantıksız olmadığı düşüncesi geçti. Çünkü gerçek anlamda Kenan kafama vurmamış olsa da mecazi anlamda beni serseme çeviren birkaç darbe indirmiş gibi hissediyordum.

“Tüm teorilerim tükendi, açıklama sırası sende Babilim.” Derken karşıma dikilip ellerini beline dayadı.

“Biraz paranoyaklaşmadın mı sence de?”

“Hayır, hiç de değil. Seni kaç yıldır tanırım ben kızım. O köpek herif seni terk ettiğinde bile çalıştın sen. O yüzden kıvrırma da dökül.”

Bu işin en zor kısmı Esra olacaktı. Ondan bir şey saklamak çok zordu. Gerçi bunu istemiyordum da ama en azından bir süre yapmak zorundaydım.

“Sadece yorgundum,” derken arkamı dönüp mutfığa ilerledim. Kahve makinesine suyu ve kahveyi koyup çalıştırırken sessize beni izleten Esra’ya döndüm.

“Ne çeviriyorsun sen?”

“Hiçbir şey. Ben de insanım biliyorsun değil mi? Yani yorulmuş olmam neden bu kadar imkânsız geliyor sana?”

"Neden yoruldu ki?" diye sorarken tek kaşını kaldırıp baktı. Ona cevap verirken dolaptan bardakları çıkarmak için arkamı döndüm.

"Dün sizden ayrıldıktan sonra Kenan'la çalıştık. Adam işinde ciddi iyi ve geç saate kadar çalışınca yoruldu."

"Öyle mi?" diye sorarken sesindeki imayı görmezden geldim. "Mutfakta hiçbir şey yoktu ama..." sorusuna cevap vermemi beklerken sandalyenin birini çekip ders çevirdi ve bacaklarını açarak oturdu.

"Kahve?"

"Olur. Soruma cevap ver bakayım."

"Kenan'ın evinde çalıştık."

"Öyle mi?"

"Hiç bana öyle alttan bir şeyler ima etmeye çalışma Esra. Zaten çalışacağımızı bilmiyormuş gibi tepkiler verip duruyorsun."

"Sen neden hemen savunmaya geçiyorsun ki. Haberim olmadığından sormam normal değil mi?" dudaklarını sıkıp bana bakmaya devam etti. Gözlerimi kaçırmamak için zor dayandım.

"Ayrıca normal davranmayan sensin."

"Ben gayet normalim." Elimdeki kahveyi masanın üzerine bıraktım.

"Bu saat olmuş işinin başında değilsin. Dün gecedен bahsetmemek için kaçamak cevaplar veriyorsun. Benden gözlerini kaçırıyorsun ve yanaklarının tepelerinde tatlı pembelikler oluşmaya başladı." Masanın üzerine bıraktığım kahveyi alıp içmeye başladı. Onu görmezden gelmeye çalışmak anlamsız olacaktı. Hem kaçamak cevaplar verdikçe daha fazla üzerime gelecekti.

"Bir ciddi anlamda yorgunum. Kenan beni motorla götürdü evine ve küçük çaplı bir kalp krizi eşiğinde geçti yolculuk. Evine vardığımızda ravyoli yaptık birlikte ve

geç saate kadar çalıştığımdan yorulдум. Sonra beni eve bıraktı. Sabah gözümü zor açtım. Sen hep demez misin robot değilsin biraz da kendini düşün diye. Sonunda seni dinleyip bir kere de yarım saat de olsa kendime dinlenme izni verdim ve başıma gelene bak. Sorguya çekiliyorum.” Esra hayretle benim nefes almadan konuşmamı izledi. Sonra da kahvesinden bir yudum alırken sadece, “Peki,” dedi ve sustu.

Kaşlarımı kaldırıp ona baktım. “Ne yani bu mu vereceğın cevap, sadece bir peki?”

“Evet, açıklamayı yaptın ve bana gayet mantıklı geldiğı için söyleyeceğım tek şey sadece bir peki.” Neden bu kadar sinirlendiğım hakkında hiçbir fikrim yoktu.

“İyi o zaman benden de sana bir peki,” dedim.

“Anlaştık.”

“Evet anlaştık.”

Sessizce kahvelerimizden bir yudum aldık. Sessizlik uzadıkça birkaç yudum daha içtik sonra aynı anda ağızımızdaki kahveleri püskürterek kahkaha atmaya başladık.

“Bu hayatımda yaptığım en saçma konuşmaydı,” derken kahkahalarımın arasından nefes almaya çalıştım. Esra benden daha fena haldeydi. Yüksek sesle kahkaha atarken elindeki kahveyi dökmemek için masaya bırakıp iki büklüm oldu.

“Ama suratını görmeni isterdim. O nasıl ciddi yetti kızım öyle.”

“Sen kendine bak asıl. Bir de sandalyeyi ters çevirmeler falan sorguya çeker gibi.” Bir kez daha kahkaha attık.

“Seni kızdırmak çok eğlenceli ama” dediğinde sırtımama engel olamadım.

“Hadi kalk tamam, bu kadar dinlenme yeter bana. İşimizin başına dönelim.”

Bütün günüm mutfakta geçti. Akşama kadar Kenan'ı düşünmemek için sürekli bir şeyler pişirdim. Esra'nın ve Ozan'ın bakışlarını üzerimde hissediyordum ama onları görmezden gelmeyi tercih ettim.

Saat on olduğunda herkes gitmeye hazırlanmıştı. Esra akşam bana gelecekti aslında ama bir saat önce Engin aramış, onu almaya geleceğini söylemişti. Esra bu gece benimle olacağını söylemeye başladığında onu kolundan dürtüp kafamı iki yana sallamaya başlamıştım bile. Kaş göz işareti yaparak Engin'le buluşmaya ikna etmiştim. Esra bana ters ters baksa da gözlerinden anlıyordum Engin'i ne kadar görmek istediğini.

Bu yüzden o bir saat önce gitmişti. Ozan da az önce çıkmıştı. Hâlâ neden mutfakta oyalandığımı biliyordum aslında. Sabahtan akşama kadar oyalanma sebebim Kenan'ı düşünmemektir ama şimdi tam tersi olmuştu. Herkes gidip ortalık sessizleştğinde mutfakta kendimle baş başa kaldığımda aklım yine Kenan'a kaymıştı.

Bugün çalışacağımızı söylemişti ama bütün gün ondan haber alamamıştım. Bunu kafama takmamam gerekiyordu çünkü büyük ihtimalle adamın böyle davranma sebebi bendim ama yine de işte bir yanım düşünmeden edemiyordu. Sabah yaptığım vanilyalı keklerden, birkaç tane sebzeli tarttan ve belki acıkırım diye ayırdığım sebzeli makarnadan kaplara koyup kapaklarını sıkıca kapattım. Hepsini üst üste koyup tek kolumla destekledim ve restorandan çıktım. Kapıyı kilitlerken çenemle tabakları düşmesin diye tutarken arkamdan gelen boğuk motor sesiyle yerimden sıçradım. Bu lanet olasıca canavarın sesini duymanın bana mutluluk vereceğini kırk yıl düşün-

sem aklıma gelmezdi. Kapıyı kilitleyip arkamı döndüm. Yüzümde gülümsemeye engel olamıyordum. Ama bu gülümseme arkamı dönüp caddede o canavarın üzerinde oturan bir Kenan görmeyince silindi.

"Lanet olası adam," derken apartmanın kapısını omzumla açıp merdivenlerden çıkmaya başladım. "O uğursuz aletin bana onu hatırlatıyor olmasından nefret ediyorum," diye söylenerek evimin kapısına gelip içeri girdim. Elimdeki tabakları mutfağa götürüp masanın üzerine bıraktım.

Yarım saat sonra üzerimi değiştirmiş, elime biraz makarna almış televizyonun karşısındaki geniş tekli koltuğa yayılmıştım bile. Kendi kendime Kenan'ı düşünmemek için o kadar çok çalışmışım ki yorgunluktan uyuyamıyordum bile. Tam televizyonda en sevdiğim filmlerden birine odaklanmışım ki evimin kapısının hafifçe tıklatıldığını duydum. Kesin karşı komşum Esmâ Teyze bana yine bir şeyler getirmiştir diye düşünerek ağzıma bir lokma daha makarna aldım, filmi durdurdum ve hızla kapıyı açtım.

Ama karşımda Esmâ Teyze yerine Kenan'ı bulunca ağzımdaki makarna boğazıma kaçtı ve öksürmeye başladım. Kenan'ın gülümseyen suratı bir anda soldu ve telaşla üzerime doğru gelirken beni içeri itip kapıyı kapattı. Sıcak elini ensemden hissettim ve nefes alışverişim hızlandı.

"Balım, iyi misin tatlım?" başımı aşağı yukarı salladım.

"Güzel ama cevap vermene ihtiyacım var. Hadi sesini duyayım yavrum." Bana böyle sevgi sözcükleriyle seslenmeye devam ederse sesimi falan duyamayacaktı. Ağzımdaki son lokmayı da zorla yuttum ve sessizce, "Evet," dedim.

Suratına yayılan rahatlama ifadesi kalbimin deli gibi atmasına sebep oldu.

"Ödümü patlattın," derken çenesini başıma yaslayıp beni kendine doğru çekip hafifçe sarıldı. Ellerimi kaldırıp beline sarmak istesem de nedense yapmadım.

"Ne işin var senin burada? Çalışmak için biraz geç kalmadık mı Kenan?" Beni kendinden biraz uzaklaştırıp elini çeneme götürdü ve ona bakmam için başımı yukarı kaldırdı. Suratındaki kendini beğenmiş gülümsemeyi silmek istedim.

"Kızdın mı sen bana?" derken sanki ona kızmamdan mutlu olmuş gibi gözleri parladı. Kollarımı göğsümde bağladım.

"Ne münasebet, ben sadece yapılan planlara sadık kalınmasını severim." Belli belirsiz dilini çıkarıp dudaklarını yaladı. Kahretsin! Görmezden gelmem gerekiyordu...

"Ama farkında mısın hiçbir şey planladığımız gibi gitmiyor."

"Eh bu konuda haklısın işte." Beni duymamış gibi devam etti.

"Ama hiçbir planın bozulması beni bu kadar mutlu etmemişti." Sesi yine olduğundan daha kısık, benim tüylerimi diken diken eden o lanet tona bürünmüştü. Gözlerini benden bir saniye bile ayırmadan bakmaya devam etti.

"Soruma cevap alamadım."

"Bütün gün lanet derece yoğunum ve aklımı kaybedecektim. Üstelik onca işin arasında aklımdaki tek şeyde sendin. Bu yüzden kahrolası hiçbir işe odaklanamadım. Ve her şey sarpa sardı. Bu yüzden de işlerim bu saate kadar gecikti." Duyduklarımdan hoşlandığımı belli etmemek için alt dudağımı ısırdım. Kenan'ın bakışları da oraya odaklandı. Başparmağını uzatıp alt dudağımı çekti ve dişlerimin arasından kurtardı.

"Eve gidiyordum. Telefonu elime alıp seni arayıp neden geciktiğimi anlatacaktım. Sana iyi geceler dileyecek

seni daha fazla yormak istemediğimi söyleyecektim. Ama..."

"Ama yapmadın..."

"Yapamadım..."

"Şimdi de buradasın," dedim fısıldayarak.

"Evet buradayım. Çalışmak falan umurumda değil sadece birkaç saniye de olsa seni görmem gerekti."

"Birkaç saniye doldu sanırım," derken bedenim ona biraz daha yaklaştı. Bu sefer tedirgin değildim. Ellerimi beline dolarken başımı geriye atıp onun yüzüne baktım.

"Evet, doldu." Başını bana doğru eğince tatlı nefesini dudaklarımda hissettim.

"O zaman yetti mi yani?"

Başını sağa sola salladı ve dudaklarını dudaklarıma aynı hareketle hafifçe sürttü. "Asla yetmez."

"Peki, bu konuda ne yapmayı planlıyorsun?" diye sorarken aklım başımda değildi artık. Ne korkularım, ne çalışmamız, ne restoran ne de lanet yarışma...

"İnan bana planlarımı duyduğunda benden kaçman için seni sımsıkı tutmam gerekecek." Hafifçe gülümsedim.

"Yani beni korkutacaksın." Bu sefer gülümseyen o oldu.

"Ah hayır, seni çıldırtacağım," dediği anda aldığım nefes onun dudaklarında kayboldu.

20.BÖLÜM

BALIM

Dudaklarının arasına hapsolmuş dudaklarımdan, beni öpüşünden başka bir şey düşünemez oldum. Bir insanın ağzından dünyanın en güzel tadını alabilir miydiniz? Bu sorunun cevabı bundan birkaç gün önce hayırken şimdi Kenan beni öperken aksini kanıtlıyordu. Artık ona özgü olduğunu fark ettiğim hareketini yaptı. Bir eli belimin üzerine yerleşip beni sımsıkı kendine çekip bastırırken usulca belimde gezinerek değdiği tüm noktaları alev gibi yaktı. Diğer eli usulca sırtımda dalaşarak enseme ulaştı ve tıpkı vücutlarımızı birbirine yapıştırdığı gibi ağzımı ağzına yaklaştırdı.

Onun tadında, onun dokunuşunda, onun nefesinde kayboldum. Dünya bu anlarda durdu ve beni kendinden uzaklaştırmadan yeniden dönmeyeceğinden adım gibi emindim. Sanki başka bir Balım var oluyordu Kenan bana dokunduğunda. Verdiğim kararların hepsi, aklımdan geçen her şey yok olup siliniyordu. Sadece Kenan vardı ve ben onunla mahvolmaya bile razıyım.

Nefes almak için hızla dudaklarımı geri çektim. Ondan uzaklaşınca belimdeki eli sanki mümkünmüş gibi

daha da sıkılaştı. İsmim dudaklarından hevesli bir fısıltıyla döküldü.

"Balım," derken gözlerimi öpüşmemizle kızarmış ve ıslak, parlayan dudaklarından ayıramadım.

"Beni korkutmayacağını söylemiştin."

Dudaklarını dudaklarıma sürtüp geri çekildi. "Bu seni korkutuyor mu?" diye sorarken gözlerini gözlerimden bir saniye bile ayırmadı.

Belli belirsiz başımı salladım.

Ensemdeki elini boynumun kıvrımına yerleştirip işaret parmağını deli gibi atan nabzımın üzerinde gezdirdi. Uyguladığı hafif baskıyı hissedince başımı ister istemez yana yatırdım. Dudaklarının kışkırtıcı bir yavaşlıkla boynuma yaklaştırıp minik bir öpücük kondurduğunda sesli bir soluk çektim içime.

"Peki, bu seni korkutuyor mu?" diye sorarken dudakları hâlâ tenimde titreşim gibi dolanıyordu. Evet, korkutuyordu hem de deli gibi. Başımı aşağı yukarı salladım yeniden ama bu sefer ona beni korkuttuğunu söylerken sanki hevesle devam etmesini de istiyor gibiydim. Aslında istiyordum, asla durmadan bana dokunsun istiyordum ama bunu itiraf edecek gücü kendimde bulamadım.

"Güzel," diye mırıldandı. Sonra iki eliyle bir anda belimden kavradı ve bedenlerimiz sanki yapbozun uyumlu parçalarıymış gibi birbirlerine uyum sağladı. Karnımın biraz üstünde kemerenin sertliğini hissediyordum ve tenimde hissettiğim bunu minik acı aklımın bambaşka yerlere kaymasına sebep oluyordu.

Bir adım ileri gitti ve bacaklarım onun bacaklarının arasına dolandı. Dudaklarımın arasından dur kelimesi bir türlü çıkmayınca adını fısıldadım.

Ama Kenan bunu duymazdan gelip aynı hareketi birkaç adım daha atarak tekrarladı ve dizlerim geniş ka-

nepeye çarpana kadar beni ilerletti. Oturmamı istediğini belli etmek için belimden beni hafifçe eğdi ve sanki ağırlığım yokmuşçasına koltuğun üzerine çöktüm.

Kenan önümde dizlerinin üzerine çökünce buradan sonra geri dönüşümüzün olmayacağını biliyordum. Ellerini dizlerimin üzerine yerleştirip bacaklarımı usulca iki yan ayırdı ve arasına girmek için bedenini yerleştirdi. Ben koltuğa oturdum, o da dizlerinin üzerinde bacaklarımın arasında dururken burunlarımız birbirine değecek kadar yakındık.

Dizlerimi iki yana ayıran elleri usulca yukarı doğru tırmandı ve bacaklarımda dolaşp kalçama ulaştı. Beni kalçalarımın çok hafif öne doğru çekince bu sefer hissettiğim şey o kemerin sertliği değildi.

"Burada duramam. Sana dokunmam, tenini tanımam gerek," derken sessizce dinledim. Benden cevap alamayınca devam etti.

"Bana dur dediğin anda dururum biliyorsun değil mi? Hayır demen yeterli." Söylediklerini sindirirken kelimeler dudaklarımdan arasından fırladı.

"Dur!" dediğimde nefes nefese kalmış sesim aksini iddia ediyordu. Bu halim Kenan'ın hoşuna gitmiş gibi gülümsedi.

"Bunu geçerli sayamam."

"Ama neden?" diye sorduğumda bahaneler arıyordum.

"Çünkü sana daha hiçbir şey yapmadım." Ah, bu yapmamış haliyle beni bu duruma sokmuşken daha ne yapacaktı ve ben bunun sonunda ne halde olacaktım bilmiyorum.

Kenan'ın bakışlarındaki yumuşaklık bir anda değişip daha ateşli, daha vahşi bir şeye dönüştü. Beni koltuğa doğru bastırırken dudaklarıyla dudaklarımı hapsetti.

Dudaklarının yumuşaklığına tezat çenesindeki kirli sakalı bir o kadar setti. Ama bu iki duyguyu aynı anda hissetmekten çok hoşlandım. Yumuşak ağzı beni esir ederken tatlı dili anında benimkiyle buluştu. Dili ağzımın her noktasını adeta talan edip sıfırdan keşfetmek istercesine dolaştı. Arada sırada benden hafifçe uzaklaşıp alt dudakımı kendi ağzının içine çekip emip bıraktı.

Bunları hangi sırayla yaptığını anlayamadım. Aklım o kadar bulanıklaştı ki Kenan'ın dudaklarının nerede başlayıp nerede bittiğini ayırt edemedim. Ellerim uzanıp kirli sakallı yüzünde gezindi. Koltuğa doğru daha fazla yatarken Kenan'ı da çekmek için omuzlarına asıldım. İsteğimi fark edip ikiletmedi bile. Bacaklarımın arasına iyice yerleşip bedenini bana bastırduğunda üzerimizdeki kıyafetlerin hiçbir etkisi yoktu. Vücudunun en sert yerlerini hissettim. Onun kemerinin altında sertleştiğini ve benim bacaklarımın arasından hafifçe salındığını hissettiğimde ağzımdan çıkan inlemeyi durdurmaya çalışmadım. Dudaklarımdan dökülenler Kenan'ın ağzının içinde kayboldu.

Kendime düşünme ve durma fırsatı vermeden Kenan'ın öpücükleriyle inleyerek parmaklarımı saçlarının arasına daldırdım. Kenan dizlerinden destek alarak hareket etti ve ben koltukta geriye doğru kayıp uzanırken o da üzerime yatıp bacaklarımın arasına yerleşti. Sert göğsü bedenime sürtündükçe birlikte ileri geri hareket etmeye başladık. Hareketlerimiz yavaş ama yine de sabırsızdı. Kenan'ın elleri açılan belimden içeri süzülüp tenime dokundu. Üzerimdeki tişört yukarı sıyrıldıkça onun sıcaklığını daha fazla hissettim. Ama ihtiyacım olan bu değildi. Teninin tenime değdiği o sıcaklığa ihtiyacım vardı.

Aniden dudaklarını hızla benden ayırdı ve bakışlarını boynumdan aşağı gezdirirken göğsümün altına kadar

toplanan tişörtümün kenarından tutup tek bir hareketle başımın üzerinden çıkarıp arkasına bile bakmadan fırlattı.

Nefeslerimiz hızlanırken birkaç saniye öylece göz göze kaldık. Kenan'ın bakışları üzerimde dolaştı. Çıplak göğsümde, yattığım için sutyenimden taşan göğüslerimde sakince gezindi ama ben onun kadar sakin değildim. Sabırsızdım.

Ellerim yakasında bulunan üç düğmeye uzandı ve hızla onları çözdüm. Gevşeyen yakasına elini uzatıp ensesinden tutu ve tişörtü başından çekip çıkardı. Öne doğru çekilmenin etkisiyle saçları saçma sapan yerlere dağılırken birkaç tutan alnına döküldü. Ellerimi uzatıp parmaklarımı saçlarının arasından tarar gibi geçirdim ve yumuşak tutamları geriye doğru ittim. Ellerimi boynuna dolayıp onu kendime yaklaştırdım ve tenlerimiz birbirine değip bir anda alev aldı.

Ellerim belinin kenarında gezinirken sert kaslı göğsünü hissettim. Üzerimde ileri geri usulca hareket ederken göğsünün göğsüme sürtünmesiyle göğüs uçlarım sertleşti. Ellerimin gezdiği yerler o kadar erkeksiydi ki sanki Kenan gerçek değildi. Bu olanları, dokunduğumda hissettiklerimi ben uyduruyor gibiydim.

Aldığım zevkle başımı geriye atmak istedim ama Kenan'ın elleri hareket edip başımı iki yandan sımsıkı tuttu. Onun dudaklarından kaçmam için beni sabitledi. Gözlerim kapandı. Şehvetli hareketleri, ağzımın içinde dolaşan dili, belini bana zevk verircesine ileri geri hareket etmesi beni sanki bambaşka diyarlara taşıdı.

Daha fazlasına ihtiyacım vardı. Bir bacağımı koltukta aşağı indirdiğimde bacaklarımın arasına daha fazla yerleşti. Diğer bacağımı sıkışan yerden kurtardım ve Kenan'ın beline sararken üzerimdeki baskıyı arttırmaya çalıştım. Dudaklarını sesli bir nefes eşliğinde benden ayıran o oldu.

"Ah, Balım..."

İsmimi fısıldarken hareket etmeye devam etmesi için ona asıldım. Dudaklarının arasından kaçan inlemeden sonra dudaklarını önce boynumda gezdirdi sonra göğüslerime doğru indi. Islak dili iki göğsümün arasından usulca dolandıktan sonra minik öpücükler kondurdu. Başının arkasına bastırırken onu kendime daha fazla yaklaştırdım.

Kenan bir anda geri çekilip nefes nefese "Dur," diye inledi. Dudaklarının arasından acı çeker gibi dökülen bu kelimeyle gülümsedim.

"Bunu benim söylemem gerekmiyor muydu?"

Başını sağa sola sallayıp kahkaha atarken alnını eğip göğüslerimin arasına başını dayadı. Nefes nefese usulca saçlarını okşadım.

"Yanılmışım," diye tenime doğru fısıldadı. Dudakları hâlâ göğüslerimin üzerinde hafif hafif geziniyordu.

"Hangi konuda?"

"Asıl korkması gereken benmişim," dedi.

Kıkırdamamı bastıramadım. Ben güldükçe göğüslerime dayanmış başı hafifçe hopladı.

"Benim gibi ufak tefek minik bir kızıdan mı korkuyorsunuz Kenan Bey?"

Dişlerini aniden göğsümün üst kısmına dokundurduğunda gülümsemem boğazıma takılıp kaldı ve derin bir nefes aldım.

"Hâlâ gülmek istiyor musun?" diye sorarken dişlerinin gezindiği yeri usulca ağzının içine alıp emdi. Teminim gerildiğini hissettiğimde orada yarın sabah bir iz olacağının farkındaydım. Dudaklarını çektiğinden başını kaldırıp gözlerimin ta içine baktı ve "Bu gece burada kalsam?" derken dişlerini alt dudağında gezdirdi.

"Sana sarılıp uyumak istiyorum sadece, tenim teninle sabahlasın istiyorum." Cevap vermekten korkuyordum ama yine de, "Tamam," dedim sadece.

Kenan ayağa kalktı elimden tuttu ve beni de kendiy-le bir kaldırırken dudaklarıma sert ama hızlı bir öpücük kondurdu. Odama doğru ilerledik. Kenan yatağıma oturup beni de bacaklarının arasına çekti. Pantolonumun ipine uzandı ve gözlerime bakarak ipi çözüp belini gevşetti. İki eli arkamdan uzanıp pantolonumum içine girdi ve kalçamdan aşağı sıyrıp beni karşısında sadece iç çamaşırlarımla bıraktı.

Bir adım geri gittiğimde ayağa kalkıp kendi beline uzanarak önce kemerini çıkardı daha sonrada pantolonun düğmelerini çözüp belinden aşağı sıyırdı. Aynı anda hızla çoraplarını da çıkardı ve yerde duran eşya yığını alıp odamdaki küçük tekli koltuğun üzerine güzelce koyup yeniden yanıma geldi. Elim tutup yatağıma doğru beni götürdü ve ince örtüyü çekip içeri girmemi bekledi. Sessizce benden beklediği şeyi yaptım. Yüzümü onun tarafına doğru döndüm ve onun da yatağa girmesini bekledim. Yatağın diğer tarafına geçti. Önce benim sonrada kendi üstüne doğru örtüyü çekti ve yan yana sadece birbirimize bakarak birkaç dakika öylece kaldık.

"Sabah pratik yaparız değil mi?" diye sorduğumda gözleri edepsizce parladı.

"Erken saatte uyandırırım seni," dediğinde aklındaki pratiğin benim bahsettiğim yemek konusuyla uzaktan yakından alakası yoktu, biliyordum.

"Edepsizsin," derken kocaman gülümsemesi bulaşıcıydı.

"Sadece sana karşı."

"Hadi oradan yalancı!"

Cümlem bittiğinde şaka da olsa ona huysuzca arkama dönmeye çalıştım ama beni belimden yakalayıp sırtımı göğsüne yapıştırırken bir eli başımın altında diğeri de belimden göğüslerime doğru uzandı.

"Seni ısırırım bak," derken dişlerini boynumda gezdirdi.

"He, bir o eksikti. Üzerimde iz bırakmaya kalkma gebertirim," derken başını eğip çoktan az önce emdiği yere bakmaya başlamıştı bile.

"Ama çok güzel duruyor, üstelik ben yaptım ve bunu bilmek çok hoş bir his. Yarın sana ne zaman baksam giydiğin kıyafetlerin altında o izin olduğunu bilerek aklımı kaçıracam."

"Edepsizsin işte," derken başımı ona doğru çevirdim ve dudaklarına uzanıp onu öptüm. Dilini ağzımın içine çekip usulca emdim.

"Sen beni sınuyorsun," derken sesi değişmişti. Kalçasını bana doğru itip onu hissetmemi sağladı. Elini uzatıp hafifçe kalçamı okşadı.

"Hadi uyu artık. Yarın yorulacağız," dediğinde itiraz etmedim. Onun sıcaklığına daha fazla sokuldum. Kenan'da bana sınımsı sarıldı.

Uzun zamandır bu kadar rahat ve huzurlu bir uykuya dalmadığımı düşünerek gözlerimi kapattım ve anında uyudum.

21.BÖLÜM

KENAN

Üzerimdeki tatlı ağırlığın yarattığı etkiyle gözlerimi aralayıp hafifçe gerildim ve sabahın ilk ışıklarına uyan-
dım. Başımı hafifçe yastığımdan kaldırıp üzerimde sere
serpe uyuyan kadına baktım. Ah bulunduğu yerde nasıl
bu kadar rahat uyuyordu bilmiyorum fakat benim artık
uyuyamayacağım kesinleşmişti.

Balım başını çıplak karnımın üzerine yaslamış ve bir
eli belimi sararken diğeri de kaburgalarımınla kendi ara-
sında sıkışmıştı. Tatlı nefesini çıplak karnımda hissettikçe
yerimde kıpırdandım. Bir bacağına bacaklarımın üzerine
atıp adeta beni hapsedmişti. Fakat kolu olmaması gere-
ken yere o kadar yakındı ki huzursuz olarak yutkundum.
Onu uyandırmadan bu işkenceden kurtulmanın yollarını
bulmak ister gibi etrafıma bakındım fakat karamsarlıkla
başım yeniden yastığa düştü.

Birkaç dakika sabretmeye çalıştım. Balım birazdan
uyanırdı nasıl olsa ama beş dakika on, on dakika on beş
olunca daha fazla dayanamayacaktım. İç çamaşırımın al-
tında kendi kafasına göre hareket edip kendini belli eden
lanet olası alet yüzünden yeterince gergin değilmişim

gibi Balım kıpırdanmaya başladı ve uyanmaya çalışırken başını ve kolunu bana daha çok dayadı. İşte o zaman daha fazla hareketsiz ve sessiz kalamadım.

Hem yeni uyanmış hem de fazlasıyla tahrik olmuştum. Bu yüzden boğazımdan çıkan hırıltılı inlemeyle birlikte Balım da bir anda gerildi. Sanırım yatağında birinin olmasına alışık olmadığından önce yadırgadı ve sesimi duyunca da donup kaldı. Kolunun altına denk gelen şeyi hissettiğinde ise hızla kolunu yana çekerken bir anda doğrulup oturdu.

Belinden aşağı inen çarşaf bacaklarının üzerinde toplanmıştı. Buğday teni gün ışığında o kadar canlı ve göz alıcıydı ki benden uzaklaştığında sakinleşeceğimi düşünerek yanılmıştım. Onu böyle görmek beni kahretmişti.

"Günaydın," diye mırıldandığımda bacaklarında duran çarşafı göğsüne kadar çekti ve başını çevirip bana baktı. Gözleri parladı ve dudakları ufacık kıvrıldı.

"Günaydın." Sesi sabahın erken saatlerinin verdiği hırıltıyla dünyanın en tatlı sesiydi. Gözlerim, sadece sutyen olan sırtında daha sonra da koyu renk iç çamaşırıyla kaplı kalçalarında gezdirdim. Uzanıp onu belinden yakaladığım gibi yata yatırdım üzerine çıkarak yerinden kıpırdamaması için ellerini başının üzerinde sabitledim.

"Sabah sabah ne bu vahşilik," derken gözlerinde muzip pırıltılarla bana baktı.

"Sen beni uykumda delirttikten sonra ne yapmamı bekliyordun. Kardeş kardeş yatmaya devam mı edecektik." Ellerimin altında kilitli kalmış ellerini çekmek için uğraştı ama onu daha sıkı kavradım. Tek elimle ellerini tutarken diğeriyle aramızda sıkışıp kalan çarşafı çekip attım. Bacakları aralandı ve benim arasına rahatça girme izin verdi. Dudaklarını uzatıp ufak bir öpücük kon-

durdu ve hemen geri çekildi. Tek kaşımı kaldırıp soru sorar gibi yüzüne baktım.

"Bu öpücükle kanacağımı mı sanıyorsun?" gülümseyerek başını iki yana salladı.

"Hayır, ama sen şimdi üzerimden kalkacaksın ben de banyoya gidip biraz kendimi toparladıktan sonra gelip sana daha uzun bir öpücük vereceğim." Benim yanımda artık daha rahat olmasına bayılıyordum.

Hâlâ şu bir süre herkesten saklama işini sindiremiyordum ama üzerine gidersem bu işi olumsuz olacak şekilde ters çevirebilirdim. Şu an bunu göze almak istemiyordum. Üzerinden hızla kalkıp yerimde doğruldum. O da peşimden kalktı ve odasında bulunan ufak banyoya doğru ilerlerken ben de peşinden gittim. Küçük banyoda biraz sıkış tepiş durmuş olsak da aynada onun her hareketini izlemeye başladım. Aynanın yanındaki minik dolabın kapağını açıp içinden kocaman pembe renkli bir toka çıkarıp beline kadar uzanan güzel saçlarını gelişigüzel tepede topladı.

Arada sırada aynadan arkasında durduğum yere bakıp sonra yine kendiyle ilgilenmeye devam etti. Akşama kadar burada oturup onun her hareketini hiç bıkmadan izleyebilirdim. Saçını topladıktan sonra çeşmeyi açıp yüzünü yıkadı ve uzanıp çekmecedен diş fırçasını çıkarırken benim için de hiç açılmamış bir fırça çıkarıp aynadan gözlerime bakarak elini arkaya çevirip bana uzattı.

Elinden aldığım paketi açtım ve Balım da uzanıp önce kendi fırçasına sonra da benimkine diş macunu sıktı. Aynaya doğru döndüğümüzde vücudumun yarısı Balım'a değerken diğer yarısını lavaboya dayadım. Sessizce dişlerimi fırçaladıktan sonra Balım'ın fırçasının yanına kendiminkini de bıraktım ve onun kıpırdamasına fırsat vermeden arkasını geçip ellerimi belinin iki yanına

yerleştirdim. Toplu saçlarının açığa çıkardı ensesine ufak öpücükler kondururken ellerini mermer tezgâhın üzerine yaslayıp kendini hafifçe öne itti. Bedenimi onun sırtına daha fazla yaklaştırdım.

"Şimdi hak ettiğim öpücüğü istiyorum tatlım, alabilir miyim?"

Başını aşağı yukarı sallarken evet diye fısıldadı. Belimde duran ellerimle onu tutup bana doğru çevirdim. Belinden tutup onu mermer tezgâha oturturken bacaklarının arsına girip ona yaklaştım ve bir saniye bile beklemeden dudaklarım dudaklarında dilim ağzının içindeydi. Ellerimim başının iki yanında suratını okşarken dudaklarımı geri çektim.

"Çok güzelsin," diye fısıldadım. Aramızda yaşananlara rağmen yanakları hafifçe kızardı ve daha da güzelleşti. Sessizce onu izledim.

"Ne düşünüyorsun?"

"Şu an burada seninle olmaktan, sana dokunmaktan daha güzel bir şey olup olmadığını düşünüyorum. Bununla kıyaslanacak bir şey olmadığından eminim." Gülümseyerek başını aşağı eğince çenesini tutup bana bakmasını sağladım. Bütün günümü onunla birlikte, bu şekilde yarı çıplak ve tenini hissederek, dudakları acıya kadar saatlerce öpüşerek geçirmek istesem de yapmamız gereken şeyler vardı. Onu bir kez daha hızlıca öpüp geri çekildim.

"Bugün yapacak çok işimiz var."

"Biliyorum," derken kollarını boynuma doladı.

"Bugün senin çırağın olmaya karar verdim." Sırıtarak ona baktım. Bu teklifim hoşuna gitmiş gibi kocaman gülümsedi.

"Bu durumdan memnunsun yani?" Hevesle başını salladı.

"Ben memnunum da sen benden emir alabileceğinden emin misin?" Bana meydan okur gibi yerinde dikleşti.

"Ne olmuş? Birlikte yemek yapacağım insanın söylediklerini yapamayacağımı mı düşünüyorsun?" Kollarını göğsünde birleştirip bana bakmaya devam etti. Göğüslerine takıldı anında gözlerim ve az önce ne konuştuğumuz şey aklımdan silindi.

Parmağını önümde şıklatınca kendime geldim. "İlk karşılaştığımızda yaptığım yemeğe tavsiye vermekten seni hiçbir şey alıkoymamıştı. Hayır, o adama bakıyorum da bunu yapacağından emin değilim."

"Şımarık."

"Şımarık değilim, doğruyu söylüyorum. Ayrıca mermerde oturmaktan popom dondu." Onu tezgâhtan aşağı kaydırıp sarılırken burnumu burnuna sürttüm.

"Seni ilk gördüğümde oraya gelme amacım aklımdan silindi gitti. Sana dokunmak, bir anda seni oradan çıkarıp yalnız kalmak istedim. Ve bunların hiç birini yapamadığımda kabul ediyorum biraz saldırganlaştım."

"Biraz mı?"

"Sadece bir tavsiyeydi."

"Bunun öyle olmadığını ikimiz de biliyoruz ama yine de uzatmayacağım. Peki, sonradan yaptıkların?"

"Kirazını dürttüm," dediğimde sırttı.

"Terbiyesiz."

"Ne var? Kiraz en sevdiğim meyvedir ve senin üzerindeyken çok tatlı duruyordu."

"Ve sen de önce dürtüp sonra yemeğe karar verdin."

"Üzerimizde sadece iç çamaşırlarımız varken bu konuşmayı yapmak istediğimden emin değilim."

"Neden?" diye sorarken elleri çıplak göğsümde dolaştı.

"Çünkü kirazdan daha çok yemek istediğim tek şey sensin ve sen de karşımda yarı çıplak duruyorsun. Bu

konuşmayı devam ettirirsek her şeyi boş verip seni eve kapatacağım." Parmakları göğsümde hafifçe kıvrıldı. Elinden tutup onu odaya götürürken sessizce üzerimi giyinmeye başladım ve kıyafetlerimin durduğu koltuğa oturup Balım'ın hazırlanmasını bekledim.

Her zamanki gibi altına rahat eşofman tarzı bir pantolon giyip üzerine şu hep olduğu gibi belini biraz açıkta bırakan bol tişörtlerden giydi. Saçlarını toplayınca ellerini beline koyup bana doğru döndü.

"Bugün çalışırken maden yalnız olmayacağız o yüzden beni her an yiyecekmiş gibi bakmazsan iyi olur." Biraz huzursuz bir gülümsemeyle yüzüme baktı. Bu durum moralimi bozmuyormuş gibi davranmayacaktım.

"Kaç yaşındasın Balım?" diye sorduğumda konunun değişmesi onu şaşırtınca kaşlarını çatı.

"Nereden çıktı bu."

"Otuz beş yaşındayım Balım, sen?"

"Yirmi sekiz," diye fısıldadı.

"Neden böyle gizli saklı ilişki yaşamak istediğini bir türlü çözemiyorum." Kollarını göğsünde kavuşturup kendini bana kapattı.

"Bunu isteme sebebimin yaşımızla bir alakası yok."

"O zaman söyle bana, ben anla..." cümlemi bitiremeden ayaklanıp odadan fırladı. Peşinden gidip onunla konuşmaya çalıştım.

"Balım çocuk gibi davranmayı keser misin?"

"Asıl sen üzerime gelmeyi keser misin? Bunu sana söylediğimde beni anlayıp kabul ettin sanmıştım."

"Kabul ettiğim doğru ama anladığım kısım için aynı şeyi söyleyemem." Benimle hiç konuşmadan çantasını ve anahtarlarını almaya başlayınca gidip ona sarılarak başımı göğsüme dayadım. Kollarımın arasında sakinleşince derin bir nefes aldım.

"Tamam, konuyu kapatıyorum, şimdilik."

"Kenan," diye fısıldayınca ona bakmak istedim ama bana daha sıkı sarılıp başını göğsümden kaldırmadı.

"Başıma gelenleri biliyorsun. Eski erkek..." Duraksadı ve sonra devam etmedi.

"Birine inandım ve olanları biliyorsun."

"Biliyorum," dedim sakince. "Ama aramızdaki bu durumun sebebinin o olduğunu düşünmüyorum güzelim." Göğsüme doğru derin bir nefes daha alıp verdi ve başını iki yana salladı.

"Bana anlatacak mısın?"

Yeniden başını iki yana salladı.

"Hiçbir zaman mı?" diye sorarken kelimeler boğazımda tılandı. Bir iki dakika cevap vermesini beklerken kalbim gümbürdedi. Bana anlatmazsa onu nasıl anlayabilirdim.

"Belki ileride, yani daha sonra," dediğinde huzurlu bir nefes aldım ve nabzım normale döndü.

"Bu makul bir anlaşma." Cevabımdan sonra rahatlayınca bana sımsıkı sarıldı.

Bu durum beni huzursuz etse de ona zaman vermeye karar verdim. Saat daha erken olduğu için restorana birlikte inmiştik. Acaba birileri orada bizi birlikte görecektiydi Balım ne tepki verirdi diye merak edip durdum.

Biz mutfağa geçtiğimizde ve çalışmaya başladığımızda ortamın sessiz olmasından hoşlandım. Ama iki saat sonra ben Balım'ın pişirdiklerini fırından çıkarıyorken neşeli bir ses mutfağı doldurdu.

"Günaydın ballı lokmam," diye bağırdığı anda benimle göz göze geldi. Elimde fırın eldiveni ve tepsisiyle

Balım'ın renkli önlüklerinden birini giymiş halde dikiliyordum.

"Aaa, selam Kenan," dedi şaşırarak. Rahatımı bozmadım.

"Sana da selam Esra," dedim ve Balım'ın tezgâhına yaklaşıp kurabiyeleri bıraktım. Sıcak sıcak bir tanesini ağzıma atınca Balım gülümsedi ama sonra sanki Esra'nın orada olduğunu hatırlamış gibi gülümsemesini toparlayıp arkadaşına döndü.

"Günaydın canım," derken ikimizi işaret ederek devam etti. "Biz de bugün erkenden yarışma için çalışmalarına başladık."

Ah yalan söylemek konusunda o kadar beceriksizdi ki bu beni gülümsetti. Ama asla ona yardımcı olacak bir şey yapmayacaktım. Madem bu işin böyle yürümesini istiyordu o zaman bu durumun içinden kendisi çıkacaktı.

Esra tek kaşını kaldırarak sordu. "Öyle mi?"

Balım hevesle başını salladı. Esra bir bana bir Balım'a tekrar tekrar baktı ve sonunda omuzlarını silktilti. "Tamam, o zaman size kolay gelsin," dedikten sonra kahve makinesinden kendine kahve almak için sırtını bize döndü.

Balım dirseğini karnıma geçirince ağzımda kurabiyeyle homurdandım. "Neden beni desteklemiyorsun?" diye fısıltıyla sordu.

"Ağzım doluydu nasıl cevap verecektim. Ne sanıyorsun sen beni..."

"Ağzın hâlâ dolu ama şu anda bana cevap veriyorsun." Sinirle kaşlarını çatı.

"Sen benim sevgilimsin," dedim sesimi alçaltarak ve yüzündeki ani yumuşamaya adeta âşık oldum. Başımı ona doğru yaklaştırıp dudaklarımı yaladım. Bana doğru yaklaştı ama sanki hareket ettiğinin farkında bile değildi. Dudakları dudaklarıma dokunacakken aniden geri çekildim.

"Esra kahvenin yanına kurabiye alır mısın?" diye sorduğumda Balım irkilip kendine geldi. Bana doğru ters ters bakarken fısıldadı.

"Pislik," derken ona kısa bir öpücük gönderdim. Başını hırsıyla diğer tarafa çevirip tezgâhına döndü ve işine devam etti. Ufak bir tabağa sıcak kurabiyelerden hazırlayıp Esra'ya uzatınca gülümseyerek aldı ve bana göz kırpıp mutfaktan çıktı.

Esra uzaklaşıp içeri gidince hemen Balım'ın yanına gidip belinden ona sarılırken bonesinden kurtulan birkaç tutam saçını burnumla ensesinden kenara itip sesli şekilde öptüm. Elindeki kaşığı sıkarken mırıldandı.

"Yapma..."

"Anlamadım," derken dudaklarımı ensesindeki tatlı teninde dolaştırmaya devam ettim.

"Beni duydun."

"Evet, ama dudaklarından dökülenlerden çok bedeninin bana verdiği cevabı kabul etmek işime geliyor." Vücudumu ona bastırırken ensesinden boynuna doğru kaydurdım dudaklarımı.

"Kenan biz böyle nasıl çalışacağız."

Onu öpmeye devam ettim. "İşimizde çok iyiyiz. Ayrıca kabul et inanılmaz bir uyumumuz var."

"Bu kadar az pratikle buna karar veremezsin."

"Evet veririm. Yılların tecrübesi diyelim." Huysuzca homurdandı. Dilimi minik bir dokunuşla boynunda gezdirip teninin tadını aldım.

"Çok güzel kokuyorsun." Dişlerimi dilimle gezdiğim yerlere sürttüm. "İçimden seni yemek geliyor."

"Kenan içeri birisi girecek şimdi rezil olacağız lütfen." Onu kendi iş yerinde asla böyle bir duruma düşürmedim. Son bir kez ensesinden öperken bir adım geri çekilip ondan uzaklaştım. Tam bir adım daha atacaktım ki

elindeki kaşığı gürültüyle metal kabın içine bıraktı ve aniden bana doğru döndü.

Elinin birini enseme hissedince şaşkınlıkla ağızından sesli bir nefes kaçtı ve aynı saniyede Balım dudaklarımızı birleştirdi. Beklemeden dilimi tatlı ağzının içine kaydırırken kollarımla onu sımsıkı sardım.

İçeriden müşterilerin geldiğine dair sesleri duyduğumda geri çekilip ondan uzaklaştım ve yüzünde duran bir tutam saç tavanlı bonesinin içine ittirdim.

"Benim böyle davranmamam gerek." Gülümseyerek başparmağımı elmacık kemikleri üzerinde gezdirdim.

"Sen böyle davranınca benim çok hoşuma gidiyor. Kendini kontrol edemeyen tek kişi olmadığımı bilmek iyi hissettiriyor."

"Ama iş yerimdeyiz. Yani böyle görünmek istemiyorum." Huzursuzluğunu geçirmek için yanağını okşama-ya devam ettim.

"Biliyorum ve seni böyle bir duruma asla düşürmem. Bana güven." Cümlemi bitirdiğimde anda cevap verdi.

"Güveniyorum," dediği anda göğsüm hızla yükselip alçaldı.

Mutfak kapısına doğru yaklaşan ayak seslerini ve konuşmaları duyunca Balım'dan uzaklaşıp yanına geçtim. Yaptığı işe yardımcı olmaya başladım. Gülümseyerek bana baktı ve işine devam etti.

Tahmin ettiğim gibi mutfağa birileri girdi. Balım'a siparişleri sordular ve Balım cevap veremedi parmağımla uçtaki tezgâh göstererek, "Hazırlar," dedim. Mutfak tekrar sakinleşince ve baş başa kaldığımızda hızlı bir şekilde eğilip yanağından öptüm. O kadar gürültülü bir öpücüktü ki Balım sesli bir kahkaha attı.

"Bu ne içindi şimdi?"

"Sana dayanamadığım içindi. Sürekli sana bakmak, sana dokunmak istiyorum. Öpmeden uzak durmak neden bu kadar zor?" Omuzlarını silkip gözlerini kacırdı.

"Bilmiyorum."

"Sen de böyle hissetmiyor musun?" diye sordum merakla.

"Ben... Benim aklım çok karışık. Yani yan yana olduğumuz her an mantıklı düşünme yetim hiç var olmamış gibi davranıyorum."

"Güzel," diye mırıldandım.

"Hayır değil," diye karşılık verdi.

"Neden?" diye sordum merakla.

"Çünkü aslında ben böyle birisi değilim. Sen, sanki sen beni değiştiriyorsun ve başka bir insan oluyorum." Elimi uzatıp hızla hareket eden elinin üzerine koyup onu durdurdum. Hafifçe onda doğru eğilip konuştum.

"Neden içinde benim olduğum konularda hep olumsuz olarak değerlendiriyorsun? Belki de asıl sen busun. Bana karşı hissettiklerin gerçek seni ortaya çıkarıyordur. Kendini bana bırakmak istiyorsundur belki de. Seni sen yapan benimdir, olamaz mı? Neden bunu bu şekilde bakamıyorsun?" söylediklerim onu sarmış gibi irkildi. Şaşkınlıkla gözlerini kırıp bana baktı.

Ellerimi arkaya uzatıp önlüğüm düğümlerini çözdüm ve önlüğü çıkarıp kenara koydum. "Ne yapıyorsun?" diye sorduğunda camın önünde duran masaya ilerleyip telefonumu ve arabamın anahtarlarını aldım.

"Bence bugün yeterince yorulduk."

"Ama..."

"Akşam bana gelir misin? İş yaptırmayacağıma söz veriyorum. Sana yemek yapacağım." Kaşını merakla yukarı kaldırdı.

"Konudan konuya atlama hızın beni dehşete düşürüyor." Söylediklerini görmezden gelip tekrar yanına git-tim elimi yanağına koydum.

"Gelecek misin?" diye sordum usulca. Birkaç saniye gözlerime bakıp derin bir nefes alıp verdi.

"Evet geleceğim."

Uzanıp dudaklarımı yanağına dokundurdum ve ora-da biraz kaldım. Kulağına doğru eğilirken, "Bana vanilyalı keklerinden de yapıp getirir misin?"

"Hani iş yapmayacaktım."

"Çok seviyorum," dedim usulca.

"Keklerimi mi?" Kulağının altından öptüm.

"Sadece senin yaptığın kekleri... Tenin hep vanilya gibi kokuyor ve seni koklamaya, seni tatmaya bayılıyorum. O kekler bana seni hatırlatıyor. Yerken aklımdan deli şeyler geçiyor ve beni delirtse de yine de çok hoşuma gidiyor." Geri çekilip burnunun ucundan öptüm.

"Yani güzelim vanilyalı kekleri sevmemin tek sebebi sensin."

"Tamam, yapacağım," dediğinde bir çocuk gibi kocaman gülümsedim.

"Beni parmağında oynatıyorsun değil mi?" diye sordu usulca.

"Ben tam tersi olduğunu düşünmüştüm." Daha fazla düşünmesine fırsat vermeden hızlıca onu öptüm ve "Akşam görüşürüz," diye fısıldadım. "Geç kalma," dediğim anda içeri Esra girdi.

"Bir yere mi gideceksiniz?" diye sorduğunda Balım'a baktı.

"Ben gidiyorum. Arkadaşını çok yordum," dedim gülümseyerek.

Balım beni onayladı. Yeniden Esra'ya döndüm. "Aslında akşam yine çalışacağız ama Balım'ı erken çıkmaya ikna edemiyorum."

"İşim bitince geleceğim," dedi Balım huysuzca.

"Çok geç oluyor ve çalışınca da yoruluyorsun. En azından arada biraz daha erken buradan ayrılсан bu kadar yorulmazsın."

"Sen de bütün gün çalışıyorsun ve yine de akşamları buna vakit ayırıyorsun. Ben neden yapacakmışım?"

"Ben neredeyse bütün gün masa başında çalışıyorum ama sen hep ayaktasın." Neredeyse ona sarılıp öperek susturacakken Esra varlığını hatırlattı.

"Adam haklı Balım. İki saat erken çıksan burası batmaz ya da biz mahvolmayız."

"Biliyorum ama işlerim yarım kaldı mı huzursuz oluyorum."

"İşlerin yarım falan kalmıyor arkadaşım. Sen kendine fazladan iş çıkarıyorsun." Sonra bana baktı.

"Onu her zamankinden iki saat önce sana göndereceğim, söz veriyorum." Cümlesindeki sana göndereceğim imasını görmezden geldim. Balım arkadaşını hafife alıyordu bence.

"O zaman ben kaçtım hanımlar, size kolay gelsin."

Geniş kapıdan çıkmadan önce sırtı bana dönük Esra'nın arkasından Balım'la göz göze geldim ve elimi dudaklarıma götürüp bir öpücük gönderip göz kırptım. Gözlerini kocaman açıp başıyla gitmemi işaret ettiğinde sırtarak kapıdan çıktım. Ve tüm gün boyunca bu gülümseme silinmedi dudaklarımdan.

1. The first part of the paper is devoted to a general
2. introduction of the subject. It is shown that the
3. problem is of great importance in the theory of
4. functions. The second part is devoted to the
5. study of the properties of the function. It is shown
6. that the function is continuous and differentiable
7. everywhere. The third part is devoted to the
8. study of the properties of the function. It is shown
9. that the function is continuous and differentiable
10. everywhere. The fourth part is devoted to the
11. study of the properties of the function. It is shown
12. that the function is continuous and differentiable
13. everywhere. The fifth part is devoted to the
14. study of the properties of the function. It is shown
15. that the function is continuous and differentiable
16. everywhere. The sixth part is devoted to the
17. study of the properties of the function. It is shown
18. that the function is continuous and differentiable
19. everywhere. The seventh part is devoted to the
20. study of the properties of the function. It is shown
21. that the function is continuous and differentiable
22. everywhere. The eighth part is devoted to the
23. study of the properties of the function. It is shown
24. that the function is continuous and differentiable
25. everywhere. The ninth part is devoted to the
26. study of the properties of the function. It is shown
27. that the function is continuous and differentiable
28. everywhere. The tenth part is devoted to the
29. study of the properties of the function. It is shown
30. that the function is continuous and differentiable
31. everywhere. The eleventh part is devoted to the
32. study of the properties of the function. It is shown
33. that the function is continuous and differentiable
34. everywhere. The twelfth part is devoted to the
35. study of the properties of the function. It is shown
36. that the function is continuous and differentiable
37. everywhere. The thirteenth part is devoted to the
38. study of the properties of the function. It is shown
39. that the function is continuous and differentiable
40. everywhere. The fourteenth part is devoted to the
41. study of the properties of the function. It is shown
42. that the function is continuous and differentiable
43. everywhere. The fifteenth part is devoted to the
44. study of the properties of the function. It is shown
45. that the function is continuous and differentiable
46. everywhere. The sixteenth part is devoted to the
47. study of the properties of the function. It is shown
48. that the function is continuous and differentiable
49. everywhere. The seventeenth part is devoted to the
50. study of the properties of the function. It is shown
51. that the function is continuous and differentiable
52. everywhere. The eighteenth part is devoted to the
53. study of the properties of the function. It is shown
54. that the function is continuous and differentiable
55. everywhere. The nineteenth part is devoted to the
56. study of the properties of the function. It is shown
57. that the function is continuous and differentiable
58. everywhere. The twentieth part is devoted to the
59. study of the properties of the function. It is shown
60. that the function is continuous and differentiable
61. everywhere. The twenty-first part is devoted to the
62. study of the properties of the function. It is shown
63. that the function is continuous and differentiable
64. everywhere. The twenty-second part is devoted to the
65. study of the properties of the function. It is shown
66. that the function is continuous and differentiable
67. everywhere. The twenty-third part is devoted to the
68. study of the properties of the function. It is shown
69. that the function is continuous and differentiable
70. everywhere. The twenty-fourth part is devoted to the
71. study of the properties of the function. It is shown
72. that the function is continuous and differentiable
73. everywhere. The twenty-fifth part is devoted to the
74. study of the properties of the function. It is shown
75. that the function is continuous and differentiable
76. everywhere. The twenty-sixth part is devoted to the
77. study of the properties of the function. It is shown
78. that the function is continuous and differentiable
79. everywhere. The twenty-seventh part is devoted to the
80. study of the properties of the function. It is shown
81. that the function is continuous and differentiable
82. everywhere. The twenty-eighth part is devoted to the
83. study of the properties of the function. It is shown
84. that the function is continuous and differentiable
85. everywhere. The twenty-ninth part is devoted to the
86. study of the properties of the function. It is shown
87. that the function is continuous and differentiable
88. everywhere. The thirtieth part is devoted to the
89. study of the properties of the function. It is shown
90. that the function is continuous and differentiable
91. everywhere. The thirty-first part is devoted to the
92. study of the properties of the function. It is shown
93. that the function is continuous and differentiable
94. everywhere. The thirty-second part is devoted to the
95. study of the properties of the function. It is shown
96. that the function is continuous and differentiable
97. everywhere. The thirty-third part is devoted to the
98. study of the properties of the function. It is shown
99. that the function is continuous and differentiable
100. everywhere.

22.BÖLÜM

BALIM

Akşam olana kadar defalarca saate bakıp durdum. Esra içeri girip çıktıkça suratıma garip garip baktı ama bir şey demedi. Ben de ondan bir şey saklayamam korkusuna sesimi çıkarıp konuyu da açmadım. Kenan öğlen giderken akşam erken çıkmam diye o kadar sallamıştım ki araya Esra girip akşam erken çıkmamı garanti altına almıştı. Ama şimdi saat neredeyse sekiz olmuşken ben gidiyorum diyemiyordum. Esra da sanki kıvrınmamı izlemekten zevk alıyormuş gibi ağzını bıçak açmıyordu.

Aslında ondan bir şey saklamak istemiyordum. Gerçi zaten saklamayı da pek beceremiyordum. Esra'nın bir şeylerden şüphelendiğinin de farkındaydım ama arkadaşım ben ona açılana kadar sesini çıkarmayacaktı. Fırından çıkarıp soğuması için kenara bıraktığım vanilyalı kekleri cam kapaklı saklama kabına yerleştirdim. Son kekleri koyarken Esra yeniden mutfığa geldi.

"Balım neden oyalanıyorsun sen hâlâ? Adama erken çıkacağını söyledik." Hevesli görünmemek için omuzlarımı silktim.

"İşlerimi halletmeden çıkmam demiştim."

"Peki, sen bilirsın, arayıp adama haber ver bari bekle-
mesin." Ağzım bir karış açık elimde kekle donup kaldım.
Ne halt yemeye defolup gitmemiştim ki sanki.

"Şey," dedim ağzımda geveleyerek. Sonra devam et-
tim. "Ben gideyim o zaman. Bir seferlik erken çıksam ne
olur ki sanki" derken kulaklarıma kadar kızardığımdan
adım gibi emindim.

Esra'nın yüzüne dönüp bakmadım. Çünkü bakar-
sam sırtıttığını görecektim, o da bana bakarsa bir şeyler
sakladığımı fark edecekti. O yüzden görmezden gel-
meye karar verdim. Esra mutfakta biraz daha oyalandı
ve ben keklerin üzerine kapağını kapatırken yanıma
geldi.

"Onlar ne?"

"Kek," derken önlüğümün arkasına uzanıp çözdüm
ve boynumdan çıkardım.

"Yarın için mi hazırladın?" başımı sağa sola salladım.

"Bugün de pek konuşkanız," diye dalga geçti benimle.

"Yorgunum sadece, şimdi bir de Kenan'la çalışacağız."

"Hım doğru," derken sesimde ona cevap vermem için
beni zorlayan bir ton vardı. Bu tuzağa düşmemek için ça-
baladım ama inadım kurusun duramadım.

"Neden kelimelerinde ima seziyorum," diye yu-
murtladım.

"Ne iması?"

"Bak işte yine ağzından kelimeler çıkıyor ama sanki
altında başka anlamlar yatıyor."

"Hayır, öyle değil," derken tepsiden bir kek alıp ağzı-
na attı. "Sen bunları yarın için mi yaptın?"

"Yok," dedim yine gözlerimi kaçırarak. "Kenan'a gi-
derken götüreceğim."

"Hım, senden kek mi istedi? Daha da önemlisi sen is-
tediğini kabul edip ona kek mi pişirdin?"

"Bu hımlar da yeni mi çıktı? Ve hayır benden kek falan istemedi. Elim boş gitmemek için yaptım bunları."

Ah, çevir Balım çevir...

Esra'nın bir şey söylemesine fırsat vermeden kekleri kaptım ve mutfak kapısının çıkışına doğru ilerledim.

"Böyle mi gideceksin?" diye sordu üzerimdekileri işaret ederek.

"Evet, böyle gideceğim. Randevuya çıkmıyorum Esra çalışmaya gidiyorum."

Arkamı dönüp kapıdan çıktım. Biraz daha Esra'ya maruz kalırsam her şeyi patır patır dökülecektim.

Kenan'ın evinin önünde duran taksiden inip demir kapıyı içerek bahçeye girdim. Mutfağın ve bir odanın ışığının yandığını gördüm. Dış kapıya ulaşip zile basıp bekledim fakat kapı açılmadı. Bir kez daha zili çalarken aynı zamanda kapıyı tıklattım. Yine cevap gelmeyince yavaştan sinirlenmeye başlamıştım.

Tekrar zile basarken bu sefer parmağımı zilin üzerinden çekmeden kapıya da ayağımla vurdum.

"Ah Kenan beni ekersen elimden çekeceğin var," dediğim anda kapı zıncı diye açıldı ve ben öne doğru tökezledim. Bakışlarımı yerden Kenan'ın yüzüne doğru kaldırıırken "Neredesin sen? Ağaç oldum bura..." diyecektim ki kelimeler boğazıma takılıp kaldı.

Kenan karşımda beline sarılmış koyu lacivert bir havluya saçları ıslak, ensesinden ve saçlarından damlayıp göğsüne akan suyla kaplı bir şekilde duruyordu.

"Balım özür dilerim, çok beklettim mi? Hızlı bir duş almak istedim," derken gözlerime baktı. Fakat ben onun

gözlerinden başka her yere bakıyordum. Çıplak teninden başka bir şey görmüyordum zaten.

"Görüyorum," diye mırıldandım ağzımın içinde. Kenan'ın duruşunu değiştirdiğini fark edince yüzüne baktım. Sırtarak bana bakarken üzerime doğru eğilip beni içeri çekti ve arkamdaki kapıyı kapatırken beni kendine yakınlaştırdı.

Elimdeki paketi alıp yere bıraktı ve kollarını belime sardı. Beni kendine çekince iki elimi göğsüne koydum. Parmak uçlarım karıncalandı. Ona dokunmak için can atıyorlardı sanki.

"İyi misin?" diye sorarken sesindeki kendini beğenmiş tınıyı görmezden geldim. Başımı aşağı yukarı sallarken, "Evet," diye fısıldadım.

"Yanakların kızarmış," derken dudaklarını alnımda gezdirdi. "Sanki biraz ateşin de varmış gibi."

Pislik benimle dalga geçiyordu. Ellerimi göğsüne bastırıp onu geriye ittim ve kendimden uzaklaştırdım. Bu gücü kendimde nasıl buldum bilmiyorum. Üstelik yapmak istediğim tek şey ona sımsıkı sarılıp ıslak saçlarında parmaklarımı gezdirmektir. Kollarının arasından çıkıp yere bıraktığı kekleri alıp yanından geçip mutfığa doğru gittim. Ortada duran geniş tezgâha elimdekini bırakırken hâlâ bıraktığım yerde durmuş, kollarını çıplak göğsünde birleştirmiş sırtarak bakıyordu. Kasıklarının az üzerinde duran havlusuna bakmamak için gözlerimi yukarıda tutmaya çalıştım. Benim bu çaresiz çabalarım onun oldukça hoşuna gidiyordu ve bunu saklamaktan da çekinmiyordu pislik.

Tıpkı onun gibi kollarımı göğsümde birleştirip gözlerine baktım. "Ben de seni kibar zannederdim," diye homurdandım.

Tek kaşını kaldırıp bana doğru gelmeye başladı. "O ne demek?"

"Sakın bana yaklaşıyım deme, git üzerine bir şeyler giyin gel."

"Rahatsız mı oldun?" bir elini beline sardığı havlunun içeri katladığı kısmın üzerine koydu. Bir an için zihnimde görüntüler canlandı. Kenan usulca havluyu oradan açıp...

Başımı sağa sola sallarken yüzümün daha fazla kızardığından emindim.

"Tabii rahatsız oldum! Evine gelen herkesi böyle mi karşılırsın sen? Ayıp denen bir şey var!" Her zaman üste çıkmak için çemkirme yöntemine gitmek işe yarıyordu. Daha bu konuda alt edemediğim kimse olmamıştı. Ama tabii Kenan kimse değildi. Söylediğimi umursamadan hızla yanıma gelip tezgâhın arkasına geçti ve belimden tutup beni kendine çevirirken ellerini arkamdaki tezgâha dayayıp beni de ellerinin üzerine itti.

"Aklımdaki karşılama bu değildi," dedi fısıldayarak. Gözlerimi kapatmamak için büyük çaba harcadım. Burnuyla burnuma dokunup başımı çevirmeme sebep oldu. Dudakları yanağımdan kulağıma doğru ilerlerken çıplak göğsünün sakın nefeslerle inip kalkmasını izledim.

"İş yerinde cehennem gibi bir gün geçirdim. Üstelik sen de aklımdan çıkmıyordun ki bu beni deli ediyordu. Eve geldim, sana yemek hazırladım ve hızlı bir duş alıp hazırlanmaya vaktim olur diye düşündüm." Kulağımın altına dudaklarını dokundurdu ama öpmedi. Sıcak nefesinden ve hafif dudaklarından başka bir şey hissedemedim.

"Seni kapıda karşılayıp kollarımın arasına alacak, seni nasıl özlediğimi söyledikten sonra bütün gün yapmak istediğim şeyi yapacaktım."

"Ne?" diye sorarken sanki sesim bana ait değildi. "Ne istedin?" başını hızla kaldırıp bir elini uzatıp çenemi tuttu

ve gözlerine bakmamı sağladı. Parmakları çenemde dururken başparmağı usulca dudaklarımın üzerinde gezindi.

"Bunları," diye fısıldadı ve yemin ederim o anda dizlerimde hiç güç kalmamış gibi yere yığılacaktım. Bakışlarında bir şeyler vardı. Gözlerindeki kıvılcımları görebiliyordum neredeyse. Bana öyle bir bakıyordu ki sanki herkesten koruması gereken çok kıymetli biriydim ama aynı zamanda peşimden koşup beni avlayıp parçalamak istiyordu. Ellerimi aramızdan kurtarıp kollarımı boynuna sardım.

"Ben de seni özledim," diye mırıldandım. Gözlerini bir iki kere kırptı. Sanki bir an şaşırdı ama sonra bakışlarındaki saf mutluluğu gördüm. Bir çocuk gibi sevinçle dudakları kıvrıldı.

"Gerçekten mi?" diye sorarken kalbim onun için göğsümün içinde gümbürdedi.

"Evet."

Dudaklarımı dudaklarına dokundurdum ve beni öpmesi için ona uzandım. Hiç beklemedi, söylediği gibi sabahtan beri sanki bunu yapmak istercesine derin bir nefesle saldırdı dudaklarıma. Kendimi kollarında kaybetmek istedim. Her zamankinden daha farklı öpüyordu şimdi. Sabırsız ve hırçındı.

Dudaklarını benden çekip uzaklaşmadan fısıldadı. "Aç ağzını."

Ben daha ne söylediğini anlamaya çalışırken, tepki bile veremedem ağzını üzerime kapattı ve ıslak dili açılması için beni zorladı. Bedenimi kontrol ediyordu evet ama adam artık zihnime de sızmıştı. İstedikini bir emir gibi karşıladım. Dilimle diline dokunup onu dudaklarımdan arasından içeri çektim ve hafif hafif emdim. Kalçalarını oynatıp kasıklarını karnıma bastırdı. Hissettiğim şeyler bedenime fazla geliyordu. Ne tepki vereceğini dü-

şünmeden hızla hareket edip elimi aramıza soktum ve çıplak karnından aşağı kayıp havlunun üzerinden ona dokundum. Parmaklarımın arasında hissettiğim sertlikle ikimiz de aynı anda inledik. Aynı anda Kenan sanki ateşe dokunmuş gibi hızla kendini geri çekip uzaklaştı.

"Bana böyle şeyler yapamazsın," dedi nefes nefese. Ne cevap vereceğimi bilemeden öylece durdum. Ellerini saçlarından geçirip derin bir nefes aldı ve yeniden bana doğru gelip sarıldı.

"Seni ne kadar istediğimin farkında mısın?" Gülümsemeden durmaya çalışarak gözlerine baktım. Elimi kaldırıp işaret parmağımı aramızdan aşağı gösterecek şekilde uzattım ve sadece, "hıhı" dedim.

Bu hareketim dolu dolu bir kahkaha atmasına sebep oldu. "Bana ukala diyene de bakın." Bakışları yeniden ciddileşti.

"Saklamaya gerek duymadım ama senin de gördüğün gibi sana dayanmak mümkün değil. Hele ki sen dilime öyle şeyler yapıp ellerini az önce gösterdiğin yerde gezdirirken."

Derin bir nefes aldım. Ben de onu istiyordum. İkimiz de yetişkin insanlardık neden bunu saklayacaktım ki?

"Kenan," derken dudaklarım yanağına dokundu. "Ben de seni istiyorum." İtirafımdan sonra hemen geri çekilip yüzüne bakamadım.

"Balım," ismimi soluk verir gidi söyledi.

"Bunu şimdi yapamayız," diye mırıldandı.

Ona kızmak istedim. Beni istemediğin düşünüp içime kapanıp ondan uzaklaşmak istedim ama yapamadım. Ruhum sanki tanıyordu onu. Bu kadar kısa sürede anlıyordum ne demek istediğini.

"Yarın uyandığında bunun pişmanlığını yaşamayı istemiyorum. Bana artık daha açıksın biliyorum farkındayım

ama hâlâ aramızda konuşulmamış şeyler var. Amacım sadece bedenine dokunmak değil." Sinsice sırttı. "Hem buraya," derken parmağının ucuyla alnıma ve saçlarıma dokundu. "Hem de buraya dokunmak istiyorum." Avucunu kalbimin üzerine bastırdı. "Tenine dokunduğumda hepsini bir arada yaşamak istiyorum. Aramızdaki tüm engeller kalktığında yaşadığımız şey çok güzel olacak Balım, biliyorum."

Bu adam beni mahvediyordu. Bu işin altından nasıl kalkacaktım bilmiyordum.

"O zaman gözümün önünden kaybol ukala herif. Karşımda çıplak dolanıp sonra da beni reddetmek sana hiç yakışmıyor." Kollarının arasından çıkıp ona arkamı döndüm. Eğilip boynuma sesli bir öpücük kondurdu.

"Çıplak değilim. Olsam bilirdin."

"Sen hâlâ burada mısın?" diye homurdandım. Arkamdan çekilip mutfaktan çıktı ve odasına doğru ilerledi. Aniden durdu ve bana döndü.

"Bugün benimle kalacak mısın?" diye sorarken az önce ukala adam gitmiş yerine beni ikna etmek için çaba-
layan bir çocuk gelmişti.

"Sen de istersen..." dedim biraz çekinerek. Kocaman gülümsedi. İşaret parmağını bana doğrultarak konuştu. "Bu sorunun cevabını biliyorsun."

Arkasını dönüp giderken geniş sırtını ve havluyla sarılı kalçalarını izledim. Sonra sanki yakalanmış gibi ellerimi yüzüme kapatıp inledim.

Kenan'ın derin kahkahası kulaklarıma ulaştığında artık kıp kırmızıydim.

23.BÖLÜM

KENAN

Akmak bilmeyen trafikte eve doğru ilerlemeye çalışırken sıkıntıdan patlamak üzereydim. Üç haftadır deli gibi çalışıyorduk. Lanet yarışma yüzünden bir araya geldiğim kadınla yine lanet yarışma yüzünden ayrı düşmüştük sanki. Balım çalışmak için bir araya geldiğimiz her seferde onu sıkıştırmakla suçlayıp durmuştu beni. Üstelik bir de azarlamıştı. Vay efendim ben bu yarışmayı ciddiye almıyor muyum? Tek derdim onun orasına burasına dokunmakmış. Kadın kendinin farkında değildi sanki.

Yanında olduğum her saniye tabii ki de ona dokunmak istiyordum. Ellerim mıknaatıs varmış gibi onun tenine çekiliyordu. Köpek gibi âşık olmuştum farkındayım ama Balım'a bunu açık açık söylememiştim henüz. Aramızdaki sınırları kaldırmak yeterince zordu zaten. Artık bana daha açıktı, yanımda daha rahattı ve kendini bana neredeyse tümüyle veriyordu.

Aslında bir yandan haklıydı. Lanet olası yarışmayı artık eskisi kadar ciddiye almıyordum. Bir yanım böyle düşündüğü için vicdan azabı duyuyordu ama söz konusu Balım olunca ondan daha fazla umursayacağım bir şey

olmuyordu. Ama inadıyla beni de yola getirmişti. Çalıştığımız günlerde bana rest çekiyordu. O tatlı burnunu havaya dikip çalışırken ona dokunursam işlerimiz bittiğinde kendiyile tehdit ediyordu beni. Ellerime hâkim olamazsam iş sonunda da o dokunmama izin vermiyordu.

Aramızda bir oyuna dönüşmüştü bu. Ben çalışırken tabii ki ona dokunmadan duramıyordum. O da sahte siniriyle beni azarlayıp işe odaklanmamı sağlıyordu. Akşam olduğunda benim evime ya da onun dairesine gittiğimizde onu kollarımın arasına aldığım sahte itirazlarına devam edip benden kaçmaya çalışıyordu ama yüzünde oluşan gülümseme onun da bunu ne kadar sevdiğini gösteriyordu.

Önümüzdeki hafta ilk seçimler için Çeşme’de bir otele gidecektik. Üç hafta önce benim evimde ona yemek hazırladığım gün Balım’a söylemiştim ve bunu duyunca panikten adeta aklını kaybetmişti. Aslında hazırдық. İkimiz yan yana o kadar güzel ve uyumlu çalışıyorduk ki bu işin altından kalkacağımızı biliyordum.

Bugün hiç görmemiştim Balım’ı. Tüm gün iş yoğunluğum vardı. Balım’la da çok sık çalışmıştık. Bugün onun dinlenmesini istemiştim. Her ne kadar ısrar edip bu son haftayı da çalışarak geçirmemiz için beni ikna etmeye çalışsa da bu sefer onu dinlememiştim. Bu hafta çalışmak yoktu. Sadece dinlenecektik.

Akmaya başlayan trafikte sağa çekip elime telefonumu aldım. Uzun uzun iki üç kere çaldı. Cevap vermeyeceğini düşünüp tam kapatmak üzereydim ki telefondan kısık sesi duyuldu.

“Efendim,” derken sesi hem kısık hem de uyukulu geliyordu.

“Güzelim uyandırdım mı seni?”

“Yok, iyi oldu aslında biraz daha devam etseydim gece uyuyamayacaktım.” Sesinin tonuyla kaşlarım çatıldı.

"Güzelim sen iyi misin? Sesin farklı geliyor."

"Sanırım yorgunum sadece, biraz da halsiz."

"Ben sana söylemiştim demekten ne kadar nefret ettiğimi biliyorsun ama"

"Amadan sonrasını duymak istemiyorum Kenan. Çalıştık diye hasta olmadım." Ah huysuz. İnadından da vazgeçmiyor.

"Çalıştık diye olmadın zaten ama sana güzel beslenmediğini, az uyuduğunu söylemiştim. Bedeninini dayanamayacağını söyledim." Telefonun diğer tarafından derin bir nefes aldığını duydum.

"Kenan," dediği anda konuşmasına fırsat vermeden araya girdim.

"Oraya geliyorum."

"Saçmalama yatıp dinlenirim bir şeyim kalmaz yarına. Hem zaten yarın çalışmamız ger-" cümlesini bitiremeden araya girdim.

"Balım başlatma çalışmadan şimdi. Yemek yedin mi?" diye sorduğumda telefonda ses gelmedi.

"Balım," diye huysuzca adını söyledim.

"Cevap vermek istemiyorum," dedi çocuk gibi.

"Nedenini de öğrenebilir miyim?" Benim gibi sakın bir adamı çileden çıkarıyordu bu kadın.

"Bu ses tonun yüzünden..."

"Balım," derken boşa kalan elimi saçlarımda dolaştırdım.

"Beni azarlamak için geleceksen hiç gelme. Sorunun cevabı da hayır! Henüz bir şey yemedim çünkü biraz dinlenmek istedim."

"Hayır, yemek yemedin çünkü hasta ve yorgunsun. Yemek hazırlamaya halin yoktu." Yeniden derin bir nefes alıp verdi. Savunmaya geçeceğini bilecek kadar tanıyordum artık onu.

"Sorduğun soruların cevaplarını benden daha iyi biliyorsun madem o zaman neden kendin sorup kendin cevaplamıyorsun Kenan! Böylece ikimizi de bu gereksiz gerginlikten kurtarmış olursun!"

"Dilini koparmak gerek senin."

"Şimdi de hasta birini tehdit ediyorsun." Gülümsedim.

"Hani hasta değil sadece yorgundun?"

"Of Kenan azap gibisin!" telefonu kulağıma sıkıştırıp sinyal verip geri döndüm.

"Yanına geliyorum."

"Kenan hayır uyumak istiyorum."

"Balım, yanına geliyorum. Sana yiyecek bir şeyler hazırlayıp yanında kalacağım. Şimdi eve gidersem zaten bütün gece aklım sende olacak. En azından gözümün önünde ol istiyorum."

"Ne söylesem vazgeçmeyeceksin değil mi?"

"Hayır,"

"Peki, tamam tavuklu sebze çorbası yaparsın bana o zaman."

"Sen iste," cümlemi bitiremeden devam etti.

"Bir de tatlı." Gülümsememi bastıramadım.

"Ne tatlısı?"

"Çikolatalı bir tatlı işte..."

"Peki, güzelim sadece çikolata olmaz mı?"

"Hayır, senin elinden çikolatalı bir tatlı istiyorum." Huysuz huysuz söylendi.

"Yirmi dakika sonra sendeyim." Telefonu kapatırken hâlâ gülümsüyordum.

Balım'ın evine giderken yol üzerinden her ihtimale karşı bir şey eksik olmasın diye yapacaklarım için malzemeleri aldım. Elimde poşetlerle apartmanın kapısında durmuş zile basacakken kapı açıldı apartman görevlileri olan Ahmet Amca kapıyı açarak geçmem için tuttu. Yaş-

lı adam kaşlarını çatmış ağzının için bana mırıldanarak konuştu. Adım gibi emindim bana *hergele* demişti ama görmezden gelerek gülümsedim.

"İyi akşamlar."

"Sana da çocuğum, gerçi akşam değil gece oldu ama neyse..." Ona açıklama yaparak vakit kaybetmemek için başımla bir kez daha selam verip merdivenleri çıkmaya başladım. Balım'ın dairesinin önüne geldiğimde kapısını tıkladıp bekledim. Birkaç dakika sonra ayaklarını sürdüğünü tahmin ettiğim bir ses yavaşça kapıya doğru yaklaştı ve kapı aralandı. Dışarıda duranın ben olduğumu görünce kapıyı açtı ve girmem için geri çekildi. Kapıdan geçip elimdeki poşetleri direkt mutfığa götürüp bıraktım ve hızla yanına geldim. Koltukta bacaklarını göğsüne çekmiş oturuyordu. Üzerinde kalçalarına kadar inan bol bir eşofman üstü altında da o eşofman üstünün kapattığı kısacık bir şort vardı. Dizlerine kadar çoraplarını çekmiş ayağına pelüş ev terliklerini geçirmiş saçlarını da darmadağınık şekilde tepede toplamıştı.

Yanına gidip koltuğun önünde diz çöktüm ve ellerimle bacaklarını tutup aşağı sarkıtması için çektim. İki elim iki bacağın üstünü sımsıkı tutunca kafasını kaldırıp gözlerine baktı.

"İyi misin?" dediğimde başını salladı.

"Sesini duyayım güzelim."

"İyiyim," derken yüzünü buruşturdu.

"Bir yerin ağrıyor ama yüzünden anlıyorum." Dudaklarını ısırıp bana baktı.

"Biraz karnım ağrıyor."

"Doktora gidelim mi?" Başını sağa sola sallarken bacaklarını yeniden karnına doğru çekmek istedi.

"Hem bana telefonda karnının ağrıdığından bahsetmemiştin."

"Kenan, geçici bir şey bu normal merak etme. Sadece biraz sıcak su torbası, sıcak çorba ve ayaklarımı sıcak tutman yeterli gelir inan bana." Kaşlarımı çattım.

"Telefonda bana sadece yorgunum dedin." Derin bir enfes aldı.

"Her şeyi sana söyleyemem değil mi ama?"

"Neden söyleyemezsin?" Yüzünü buruşturdu.

"Çünkü bu kadınsal bir durum, özel yani..." Kaşlarımı daha fazla çatıldı. Onu koltuğa doğru itip yatmasını sağlarken sırtını koltuğun koluna yaslayıp bacaklarını yine kendine doğru çekti. Ellerimi uzatıp topuzundan kurtulan saçları geri doğru ittim.

"Bunda utanılacak bir şey yok ki."

"Kenan," diye başladı ama konuşmasına izin vermedim.

"Seninle ilgili her şeyi bilmek istiyorum. Canını yakan neyse yardımcı olmak için, olamıyorsam da yanında olmak için bilmek isterim."

"Ama bu farklı!"

"Evet, öyle kadınsal bir durum ama asla utanacağın bir şey değil. Doğanız gereği yaşadığınız şeyden utanma güzelim. Üstelik o yaşadığınız durum sizin dünyaya bir canlı getirmenize yardımcı oluyor. Bin türlü anlamsız sebep yüzünden katledilen kadınların kanından utansınlar önce, senin yaşadığın şeyin utanılacak bir tarafı yok tamam mı?"

Yanakları hafifçe pembeleşirken gözlerini kırpıştırarak bana baktı. Uzanıp başına bir öpücük kondurdum ve ayağa kalktım. Tekli koltukta duran sıcak su torbasını aldım. Artık ılınmaya başlamıştı.

"Ben önce bunu yenileyeyim sonra da sana güzel bir çorba yapayım. Karın ağrının sebebi bu olabilir ama yorgun olduğunu da görüyorum." Orta sehpanın üzerinde duran kumandayı alıp ona uzattım ve dinlenmesini

söyleyerek mutfağa geçtim. Kahve makinesinin yanında duran ısıtıcıya hâlâ su vardı. Kaynaması için onu çalıştırdım. Tatlının yanında içmesi için kahve makinesini de hazırladım. Çorba ve tatlı için malzemelerimi tezgâha çıkardım ve diğer şeyleri dolaplara yerleştirdim. Poşetler boşaldığı anda suyun kaynadığını belirten sesi duydum ve önce sıcak su torbasını hazırladım.

İçeri girdiğimde Balım koltukta iyice rahatlamış bacaklarını karnına çekmiş kaşları çatık halde televizyon izliyordu. Dizlerini karnından uzaklaştırıp sıcak su torbasını koydum ve yeniden eski haline getirdim. Bunları yaparken dikkatini televizyondan ayırmamıştı.

"İyi misin?" diye sorduğumda başını aşağı yukarı salladı ama ne cevap verdi ne de dönüp bana baktı. Başımı sağa sola sallayarak gülümsedim ve mutfağa gittim.

Yarım saat sonra tatlıyı dolaba koymuş çorbasını da hazırlamıştım. Tepsiye bir bardak su, iki dilim ekmek ve bir kâse sıcak çorba koydum. Cebimden telefonumu çıkarıp Engin'i aradım.

"Hayırdır patron bu saatte," diye açtı telefonu.

"Esra yanında mı Engin?"

"Evet, hayırdır bir şey mi oldu Kenan?" Sesi bir anda ciddileşti.

"Yok, merak etme bir şey yok. Balım'ın biraz ağrısı var ben de ondayım da ağrı kesicilerinin yerini Esra biliyordur diye sormak istedim."

"Sen, bu saatte Balım'ın evinde misin?"

"Evet, Engin." Balım istediği kadar gizleyebilirdi, ben de buna saygı duyuyordum ama özellikle inkâr edecek değildim. Boş konuşmaya devam edeceğini bildiğimden konuşmasına izin vermedim.

"Engin yorma beni, Esra'ya sor hadi."

İki dakika aralarında fısıldamalarını sabırsızca dinledim. Sonunda Engin konuştu. "Odasında ince dolabın üst rafında bir kutu varmış. Onun içinde dedi Esra."

Esra'nın zaten bir şeylerden şüphelendiğini düşünüyordum ama şuna benim burada ne işim olduğunu bana sormamasından bir şeyler bildiğinden emindim artık.

Tepsiyi elime alıp içeri girdim ve sehpanın üzerine bıraktım. Balım hâlâ dikkatle televizyon izliyordu. Odasına gidip Esra'nın bahsettiği yerden ilacını da alıp yeniden yanına döndüm. Koltuğun başına gittiğimde iyice mayışmıştı.

"Hadi bakalım bir şeyler yeme zamanı." Başını kaldırıp bana baktı.

"Tatlı mı?" diye sordu hevesle.

"Hayır, önce çorba sonra tatlı..." Suratı anında asıldı.

"Hiç asma suratını önce çorba içilecek."

"Ama aç değilim, ben tatlı yemek istiyorum."

"Huysuzlanma..."

"Huysuz değilim."

"Evet öylesin. Hiç devam etme inadına, kazanamazsın. Bu çorbayı içmeden sana tatlı vermem."

Bana ters ters bakıp bacaklarını uzattı ve yerinde dikleşti. Sehpanın üzerindeki çorbayı işaret ederek ona uzatmamı bekledi. Tepsiyi kucağına koydum.

"İlaçların yerini nereden biliyorsun?"

"Esra'ya sordum." Ağzına götürdüğü kaşık havada kaldı.

"Kenan bunu daha kaç kere konuşacağız."

"Bunu konuşmamıza gerek yok. Sen söyledin ben de seni dinliyorum. Kimseye bir şey söylemedim Balım. Biraz rahatsız olduğunu ve ilaçlarının nerede olduğunu sordum."

"İyi de bu saatte benim evimde ne işin olabilir? Onlara anlaması için ipuçları veriyorsun. Aptal değilim."

"Hiçbir zaman aptal olduğumu düşünmedim güzelim ama kabul edelim işine geldiği zaman çok rahat aptal ayağına yatıyorsun." Gözlerini kısarak bana baktı.

"Dua et karnım ağrıyor yoksa seni fena benzetirdim." İlerleyip ayakucuna oturdum ve bacaklarındaki tepsiye dikkat ederek ayaklarını kucağıma çektim. Kalın çoraplarının üzerinde parmaklarımı gezdirdim.

"Canını yakan hiçbir şeye dua etmem güzelim. Şu an beni azarlamanı ağrının olmasına tercih ederdim." Bir kaşık daha çorba içti ve bana gülümseyerek baktı. Sonra hiç beklemediğim bir şey yaptı. Dudaklarını büzdü ve bana kocaman seksi bir öpücük gönderdi. Yerimde dikleştim. Salak gibi sırtımama engel olamıyordum.

"Sen az önce bana öpücük mü gönderdin?" diye sorarken Balım da gülümsedi.

"Evet, içimden seni öpmek geldi ama senin keyfini de bozmak istemedim. O yüzden öpücük gönderdim."

"Şımarıyorsun," dedim kahkaha atarken.

"Ah birileri tarafından fena şımartılıyorum bugün. Neden tadını çıkarmayayım ki?" Gözlerimi gözlerini dikip bacaklarına doğru kendimi eğdim.

"O çorbayı bitir. Sonra ikimiz de istediğimiz şeyi alalım." Bir kaşı merakla yukarı kalktı.

"Neymiş onlar?"

"Sen çikolatalı tatlına kavuşacaksın ben de sana." Kocaman bir kahkaha attı.

"Şimdi kim şımarıyor bakalım." Elimini bacağımdan kısa şortunun ucuna kadar gezdirdim. Gülümsemesi azaldı.

"Doydum," derken eğilip tabağına baktım. Bir iki kaşık daha vardı ama zorlamayacaktım. Yerimden kalkıp tepsisini aldım ve mutfığa götürdüm. Dolaptan çıkardığım

tatlıdan iki üç tane tabağa koyup yanına da kahve makinesinden kupalarımıza kahve doldurdum.

İçeri girdiğimde yerinde doğrulmuş sıcak su torbasını karnından çekmişti. Masanın üzerinde boş ilaç kutusuna baktım.

"İyi misin?"

"Evet, artık daha iyiyim," derken sırtarak elimdeki tatlı tabağına baktı. Tabağı kucağına bırakıp kahvelerimizde sehpanın üzerine koydum. Tatlıyı görür görmez gözlerimi kocaman açıldı ve hevesle bana döndü.

"Raffaello mu yaptın?" diye sorarken daha ben cevap veremeden bir anda kucağıma atladı. Kollarımla onu sarıldığım anda dudaklarını dudaklarıma yapıştırdı. Ağzımdan ufak bir inilti kaçtı ve ellerim beline uzanıp bol eşofman üstünün belinden içeri girip çıplak tenine dokundum. Alt dudağımlı dudaklarının arasına alıp içine çeker gibi emip geri çekilirken ikimizin de göğsü hızla inip kalktı.

"Sana tatlı yaptığım zaman karşılığında bunu alacaksam her saat başı yapmaya razıyım ben," diye mırıldandım. Bir kez daha eğilip dudaklarımdan öptü ve sonra geri çekildi.

Tabaktan top şeklinde çikolatalı tatlılardan bir tane aldı ve ağzına götürüp ısırdı. Dudaklarından dökülen inlemeyi duyunca derin bir nefes aldım.

"Severek yediğin şeylere verdiğin tepkiler yüzünden bir gün genç yaşta kalp krizi geçireceğim." Gülümsemeye devam etti. Bir tane daha tatlı yerken saatin çok geç olduğunu fark ettim.

"Balım, gideyim istersen sen de dinlen," dedim istemeyerek.

Balım yerinden kalktı. Elimi tuttu ve diğer eline de tatlı tabağını aldı. Beni odasına doğru çekeştirirken, "Işığı kapat," diye mırıldandı.

Odasına geldiğimizde üzerindeki bol üstü çıkardı ve ince yarım sporcu atletikle kaldı. Kaşlarıyla benim de soyunmamı işaret edince önce üzerimdekini sonra kot pantolonumu ve çoraplarımı çıkardım. Balım'ın onları bir kenara atmasına fırsat vermeden odasındaki koltuğun üzerine koydum. Yatağa girip sırtımı yatak başlığına dayayınca Balım elindeki tabağı yatak başındaki komodinne bırakıp bacaklarını iki yana açarak kucağıma oturdu. Dudaklarımın arasından tıslamaya benzer bir ses kaçtı.

Tabaktan ağzına bir tane daha çikolata topu attı ama gözlerimin içine bakarken bu sefer hepsini yutmadı. Dudaklarının arasında kalan topun yarısını bana doğru uzatınca hiç düşünmeden ağzından yarısını alıp yedim. Dudaklarımın arasından kayıp giden tatlının yarısını yutarken Balım'ın çikolata bulaşan dudaklarına baktım.

"Pis kız, gel buraya," derken Balım yeni bir tatlıya uzanacaktı ama onu yerinde sabit tutup ağzından çikolatanın tadı gidene kadar, ben onun kendi tatlı tadını alana kadar öptüm.

"Delirteceksin beni." Burnunun ucunu öptüm.

"Sen de beni," derken nefes nefeseydi.

"Hadi uyuyalım da dinlen." Başını sallayarak onayladı ve üzerimden kayıp yanıma uzandı. Onu kollarımın arasına almanda önce ince örtüyü üzerimize örttüm.

Kollarımı ona dolayıp gözlerimi kapatmıştım ki Balım'ın incecik çıkan sesini duydum.

"Seni seviyorum."

Kalbim göğsümün içinde bir an için atmayı durdurdu ve sonra hızla gümbürdemeye başladı. Donup kaldım. Ağzımı açıp tek kelime edemedim Balım bana daha çok sokuldu. Onu saran ellerimi göğsüne doğru çekip avuçlarının arasına alırken sırtını benim göğsüme yasladı. Elimin üzerine kondurduğu ufacık öpücükle öyle bir

dağıldım ki gözlerimin yandığını hissettim. Dudaklarımı saçlarının arasından ensesine bastırırken tenine doğru fısıldadım.

"Ben de seni seviyorum güzelim."

24.BÖLÜM

BALIM

Yerimde huzursuzca kıpırdandım. Parmaklarımı sık-
maktan kemiklerim acımişti.

"Balım yeter artık daha otele varamadık sen gerginlik-
ten hasta olacaksın. Üstelik daha yeni kendini toparladın."

Huzursuzca elimi yüzümde gezdirip ona döndüm.
Konuşurken sesim gergindi.

"Kenan, ya geçemezsek?" Bu cümlemden sonra Ke-
nan da huzursuzlaştı.

"Balım bunu kaç kere konuştuk seninle bu hafta." Ye-
niden huzursuzca kıpırdandım.

"Tamam, biliyorum konuştuk. Biraz abarttım farkın-
dayım ama sen de çok sakınsin Kenan." Kaşlarını çatı.

"Balım sakinim çünkü ben bize inanıyorum."

"Ben seni anlamıyorum Kenan. Bu işin başında gelip
beni seninle yarışmaya katılmam için elimden restoranı-
mı almakla tehdit eden adam nereye gitti. O zaman bu
kadar sakın değildin." Gergindim, stresliyim ve sinirimi
çıkarmak için yer arıyordum.

"Ben seni restoranını almakla tehdit etmedim. Elimde
olan bir şeyi kullanarak bir teklifle geldim."

"Hayır, öyle olmadı."

"Balım derdin ne senin? Gerginsin anlıyorum ama şu anda bunu neden aramızda bir soruna dönüştürdüğünü anlayamıyorum."

Konuşmak için ağzımı birkaç kere açıp kapattım ama söyleyecek bir şey bulamadım. Aslında kafamda bin tane şey dönüyordu kelimeler dudaklarımdan bir türlü dökülmedi. Otele varana kadar da sessizce oturduk.

Yarışmanın ilk elemesi Çeşme'de bir otelde olacaktı. Şansımıza ilk eleme yakın bir yerdeydi de bir de uçak stresi binseydi üzerime, kesin düşüp bayılırdım. Bir saat kadar süren yolun çoğunda konuşmadık. Konuştuğumuz son konu benim gerginliğim olarak kalmıştı. Gergindim evet ama Kenan'ın bu kadar sakin olması da tepemin tasını attırmıyor değildi. Şehir merkezine vardığımızda hava çoktan kararmıştı. Kenan bir otelin önünde durduğunda kemerimi çözüp inmeye kalktım ama elimi tutup beni durdurdu.

"Güzelim," derken elimi avucunun içine almış usulca okşuyordu. "Seni seviyorum."

İki kelimeyi duyduğum anda yelkenleri suya indirdim. Gerçi zaten adam bir şey de yapmamıştı ya neyse. Kendi gerginliğimi ona yansıtip durmuştum. Üstelik yetmezmiş gibi huysuzluğum yüzünden aramızda sorun da çıkarmıştım. Gülümseyerek elini sıktım ve eğilip dudaklarımı dudaklarına dokundurup usulca öptüm.

Geri çekilip göz göze geldiğimizde bakışlarındaki ateşi görmemle derin bir nefes aldım. "Ben de seni seviyorum."

O geceden sonra kelimeler artık daha kolay dökülüyordu dudaklarımdan. Onu sevdiğimi söylediğim her seferinde kalbim çılgınca atıp nefesim hızlanıyordu ama korku belirtisi değildi artık bunlar. Onu sevdiğimi söylediğim her seferde bana değişen bakışları, yüzünde olu-

şan rahatlama ve tek gamzesini gösteren gülümsemesi huzura erdiriyordu beni.

“İyi misin artık?” diye fısıldadı dudaklarıma doğru.

Başımı olumlu anlamında aşağı yukarı sallarken, “Evet,” dedim.

Uzanıp yanağımdan öperken dudaklarını bir süre orada tuttu. Geri çekilip yeniden bana baktı ve yanağımlı okşadı.

“Güzel,” diye mırıldandı ve kapısını açıp arabadan indi. Beklemeden ben de arkasından indim. Bagajdan çıkardığı ufak çantalarımızı tek eline alıp bagaj kapağını kapattı ve yanıma gelirken bir anda dibimizde beliren valye anahtarını uzatıp boşta kalan eliyle elimi tuttu.

Geniş otel kapısından geçerek lobiye ilerlerken Kenan anlatmaya başladı.

“Buranın sahibi arkadaşım sayılır, daha önce birkaç büyük organizasyonlarında benim restoranım ve ekibimle çalışmıştı. Kendisi biraz sert görünür ama iyi adamdır. Ayrıca aşırı tatlı bir eşi ve dünya güzeli çocukları var.”

Kenan anlatırken gülümseyerek dinledim. Çocuklar dediği anda neşem yerine gelmişti zaten.

“Ama çocukları ailelerine bırakmışlar bu sefer onları göremeyeceksin.” Hemen suratım asıldı. Elim tuttuğu elini kaldırıp dudaklarına götürüp öptü.

“Başka zaman evlerine gideriz.” Başımı tamam anlamında salladım.

Kenan lobideki görevliyle konuşurken etrafı incelemeye başladım. Asansörden ufak tefek güzel bir kadınla uzun boylu sert ama yakışıklı bir adam indi. Asansörden çıkarken adam kadının beline sarılıp onu kendine çekerken çocuk gibi yanağından hızla öptü. Kadın ona gülen gözlerle bakıp dirseğiyle dürterken ikisi bir an için gülüştüler ama anında adamın bakışları kadının dudaklarına

kayarken bakışları farklılaştı. Özel bir ana şahit oluyor-muş gibi hissedip başımı hızla çevirdim ama öyle güzel-diler ki gözlerim istemsizce onlara bakmak istiyordu.

Kenan yanına gelip anahtarı gösterirken kollarını bana sarıp ona bakmamı sağladı.

"Çantaları yukarı gönderdim. Yanakların mı kızardı senin?" diye sorduğunda cevap veremedim. Bana bakar-ken bir anda arkamda duyduğumuz sesle ben irkildim ama Kenan'ın bakışları çoktan arkamdan gelen sesin sa-hibine odaklanmış ve kocaman gülümsemişti.

"Ooo Kenan Bey, bu bakışları nerede görsen tanırım," diyen adamın sesinden eğlendiği belliydi. Kenan koca-man sesli bir kahkaha attı. Elini belimden çekmeden beni de çevirdi ve az önce asansörde izlediğim çiftle yüz yüze geldim. Sanki kendimi yanlış bir şey yaparken yakalan-mışım gibi hissedip utandım.

"Tabii senden iyi kim bilir değil mi Baran," dediğinde iki adam el sıkışmış birbirlerine yarım bir sarılma şeklin-de selam vermişlerdi.

Gözleri cam gibi parlayan ela gözlü kadın yanın-da ki adamın elini sımsıkı tutmuş Kenan ve ikisi arasındaki konuşmayı gülümseyerek izliyordu.

"Balım seni bu huysuz adamla tanıştırayım. Gerçi ya-nında Ela varken bu hallerine aldanma sakın. Baran ve Ela Adalı, kaldığımız otel gibi birçok otelin sahibi," dedi-ğinde biraz şaşkınlıkla bakınca hepsi gülümsedi.

Ela, "Hoş geldiniz," derken bana sarılmış sonra da Kenan'a uzanıp sarılarak öpmüştü. Ben Ela'ya cevap ve-remeden Baran elimi tutmuştu bile.

"Hoş buldum, memnun oldum," dedim ben de.

Baran bir Kenan'a bir bana bakıp sonra dönüp bana göz kırpınca hem Ela hem de Kenan yeniden kahkaha atmışlardı.

"Baran Bey hiç senin dediğin gibi huysuz birine benzemiyor bence Kenan," dedim.

Kenan gülümserken Ela konuştu. "Sakın aldanma Balımcım. Kenan gibi sakın efendi değildir ne yazık ki benim kocam."

Baran kollarını Ela'nın beline dolarken hiç çekinmeden arkasına geçip ensesinden öpünce gözlerimi kaçırdım.

"Her fırsatta beni gömeceksin değil mi? Sana kıyamadığımdan yapıyorsun bunları hep." Ela belinde duran ellere sımsıkı sarılıp gülümseyerek adamın gözlerine baktı.

"Kızı baştan uyarıyorum işte, yarın öbür gün senin delirmelerinden birine falan şahit olup ödü patlamasın." Baran bana bakıp yeniden göz kırptı.

"Bence Balım korkup kaçacak biri değil hatta belki beni ikiye katlar diye düşünüyorum." Belli ki rahatlamam için benimle dalga geçiyordu. Ya da belki de Kenan bir şeyler anlatmıştı. Başımı çevirip Kenan'a bakarken tek kaşımı kaldırdım.

Ela, "Saçmalama," derken aynı anda Kenan'da, "Ha işte doğru tespit diye buna derim," dediğinde bu sefer Baran kahkaha attı.

"Ben sana demiştim güzelim deli deliyi gözünden anlarmış diye," karısına söylenen Baran Ela'dan bir dirsek daha yedi.

"Aşk olsun Kenan," dedim. Yanaklarım kızarıırken huysuzca suratımı astım. Beni arkadaşlarına nasıl anlatmıştı acaba.

"Olsun valla," diye kulağıma fısıldarken bu sefer dirsek yeme sırası Kenan'daydı.

"Geç geldiğiniz için odanıza yemek göndereyim diyorum. Biz Ela ile çarşıdan çocuklar için bir şeyler almaya gideceğiz. Ama gelmek isterseniz bize katıla bilirsiniz." Bu

hafta çok çalışmışım. Ayrıca yarışma için gergindim ama Kenan'ın arkadaşlarına da kabalık etmek istemiyordum.

"Biz bugün dinlenelim Baran. Yarın öğleden sonra yarışma var zaten biliyorsun ama sonrasında siz de buradaysanız bir gün daha kalırız. Biraz dinlenir öyle döneriz olur mu Balım?"

Başımı hevesle salladım.

"Olur tabii."

Baran ve Ela ile sonrası için haberleşmeye karar verip odamıza gitmek için asansörlere doğru ilerledik. Kenan daha buraya gelmeden bana ayrı odada kalmak isteyip istemediğimi sormuştu. Bana danışmadan kararlar alması çok hoşuma gidiyordu yalan yok. Aklımdan başlarda ayrı odada kalmak geçmedi değil ama Kenan o kadar dürüst ve tatlı sormuştu ki bunu bana gerek olmadığına karar vermiştim.

Hem itiraf ediyorum hem bedenim hem de kalbim onunla uyumaya alışmıştı artık. Gecenin geç saatinde uyandığımda belimde sarılı duran elleri. Ensemde hissettiğim ılık nefesi ve bana dayanmış beni kendine hapseden bedenini hissetmek artık huzur veriyordu bana. Onu hissedip yeniden uykuya dalıyordum.

Kenan da istiyordu bunu biliyordum. Çünkü ne zaman çalışmak için bir araya gelsek onun evindeyse kalmam için ısrar ediyordu ama benim restoranımda çalışıyorsak o kadar ısrarcı olmuyordu. Yüzüme masum masum bakıp beni ondan kopamayacak hale gelene kadar öptükten sonra gitmeye kalkıyordu. Biliyordu bunları yapınca onu bırakamayacağımı.

İçimdeki korkularımda huzursuzluklarımda daha uzaktı artık. Daha derin bir yerlere saklanmıştı sıkıntılarım. Ama biliyordum ki saklı kalamazdı. Kenan'la konuşacaktık her şeyi, sadece zamanı vardı daha.

Kenan otelin ambleminin olduğu bir anahtarlığa takılı olan kartı kapıya uzatıp okuttu ve içeri girdik. Çantalarımızı içeri girer girmez karşımıza çıkan geniş yatağın dibine bıraktı. Ben de kendimi sırt üstü yağa atıp kollarımı bacaklarımı sağa sola attım. Kenan yüzüme bakıp gülümserken cebinden telefonunu ve cüzdanını çıkarıp yatak başında duran komedinin çekmesine attı.

Ayakucuma doğru yürümeye başladığını gördüğümde gözlerimi kapattım. Ama sonra yatak hareket etti ve tenime yaklaşan bedenini hissettim. Açmadım gözlerimi. Kenan dizilerini bacaklarımın yanlarına koyarak üzerime doğru emekledi. Bedeni bana değmiyordu ama varlığını üzerimde hissediyordum. Nefesi yüzüme vurdukça yüzünü bana daha fazla yaklaştırdığını hissettim. Dudaklarım istemsizce kıvrıldı.

"Aç gözlerini," diye fısıldarken dudaklarını dudaklarıma sürttü. Bedenimi gerip ona daha fazla yaklaşma çabamı engellediğinde gözlerimi açtım.

Dudaklarıma sesli bir öpücük kondururken tek dirseğinin üzerinden destek alıp diğeriyle yüzüme düşen saçlarımı yüzümden çekti.

"Beni kışkırtma," sesinde ki uyarı beni gülümsetti.

"Tepemde dikilen sensin, ben burada öylece kendi halinde yatıyordum." Numaradan olduğunu belli ederek gözlerimi birkaç kez kırıştırdım. Kenan gülümsedi. Elini aşağı kaydırıp uzanmamla yukarı toplanıp açılan göbeğime ulaştı. Parmakları dokunduğu anda gülümsemem dudaklarımda donup kaldı. Eli göbeğimde biraz oyalanıp tişörtümden içeri girip yukarı doğru tırmanırken gözlerini gözlerimden ayırmadı.

"Hâlâ eğleniyor musun?" dediğinde parmakları süt-yenimde taşan göğüslerime dokunmaya başlamıştı.

"Kenan," diye fısıldamaktan başka bir şey yapamadım. Bir anda kendini yanıma atıp beni de kollarının arasına çekti.

"Bir şeyler yiyip dinlenelim, yarın yorucu bir gün olacak," dediğinde ona sokulup başımı boynu ve omzu arasına yerleştirdim. Dudaklarımı boynuna dokundurduğumda derin bir nefes aldı.

Yerimde doğruldum. "Sen gir duş al ben de yemekler gelince onları hazırlarım. Sonra da ben bir duş alırım."

"Hayır, beni bekle," derken yerinden kalkıp üzerindeki tişörtü ensesinden çekip çıkardı. Gözlerimi kaçırmak zorunda kaldım. "Ben duşa gireyim sonra da sen gir birlikte hazırlar yeriz güzelim."

Dibime kadar gelip başıma bir öpücük kondurup banyoya doğru ilerledi. Arkasından bakmaktan başka bir şey yapamadım.

Yemeklerimizi yedik, pijamalarımızı giydik ve kocaman yatakta birbirimize sokularak televizyon ışığında öylece uzandık.

"Baran ve Ela çok tatlı değiller mi?" diye sorduğumda Kenan kahkaha attı.

"Ela evet dünyanın en tatlı kadınlarından ama Baran için aynı şeyi söyleyemem güzelim."

"Niye öyle diyorsun ya baksana karısını nasıl seviyor. Uzaktan bile anlaşılıyor." Aniden yan dönüp bedeninin yarısını üzerime eğip fısıldadı.

"Evet seviyor." Uzanıp onu bir kere öptüm.

"Ben de seviyorum," dediğinde cevap vermeden önce uzanıp bir kez daha öptüm.

"Baran'ı mı?" dediğimde gülümsüyordum. Ama Kenan bana bakmaya devam etti.

"Hem de çok," dediğinde benden önce davranıp dudaklarını dudaklarımla buluşturdu. Sanki içinde dolup taşan bir şeyler varmış gibi dili hırsıyla ağzımın içine girip dolaştı. Ağzımın içinde hissettiğim sıcaklığı kendime doğru çekip emdim. Birkaç saniye durdu ama sonra kendini çekip uzaklaştı.

"Yapma şunu," derken şiddetle alıp verdiği nefeslerden dolayı göğsü hızla inip kalkıyordu.

"Sen başlatıyorsun sonra kabahatli ben oluyordum." Sesimdeki isyan onu gülümsetti. Yatağa yerleşip beni kollarının arasına çekip sımsıkı sararken başıma bir öpücük kondurdu.

"Uyu güzelim yarın yorucu bir gün olacak." Daha cümlesini bitirdiği anda ben Kenan'a sokulmuş çoktan uykuya dalmıştım bile.

... of the ...
 ... of the ...
 ... of the ...
 ... of the ...
 ... of the ...
 ... of the ...
 ... of the ...
 ... of the ...
 ... of the ...
 ... of the ...

... of the ...
 ... of the ...
 ... of the ...
 ... of the ...
 ... of the ...
 ... of the ...
 ... of the ...
 ... of the ...
 ... of the ...
 ... of the ...

... of the ...
 ... of the ...
 ... of the ...
 ... of the ...

... of the ...
 ... of the ...

... of the ...
 ... of the ...

... of the ...
 ... of the ...

... of the ...
 ... of the ...

... of the ...
 ... of the ...

25.BÖLÜM

BALIM

Deli gibiydim hatta delirdiğimden oldukça emindim. Sabah altıdan beri ayaktaydım. En fazla bir iki saat dayanmıştım ve sonrada Kenan'ın uyandırmıştım. Adamı nasıl sarstıysam panikle uyandı.

"Ne? Ne oldu?" derken önce etrafına bakındı sonrada odanın ortasında yeniden ileri geri yürümeye başlayan beni bulmuştu bakışları.

"Balım iyi misin?"

"Değilim," dedim huzursuzca. Kendini sırt üstü yeniden yatağa atarken derin bir nefes aldı.

"Gel yanıma."

Başımı iki yana salladım.

"Olmaz hadi kalk sen de bir şeyler yapalım."

"Balım yarışma saat dörtten sonra. Şu an saat," derlen eğilip telefonun alıp baktı. "Daha sekiz olmamış. Sakinleş biraz da gel yanıma."

"Beni delirtmek için bilerek böyle davranıyorsun değil mi?"

Sıkıntıyla yüzünü ovaladı. Üzerindeki ince örtüyü atarak kalktı ve belinden düşecek gibi duran pijama altıyla banyoya doğru ilerledi.

"Sana elli kere üzerini giyin yat dedim," diye adeta çemkirince Kenan kapıda durup bana ters ters baktı ve hiçbir şey demeden banyoya girip kapıyı kapattı. Açılan duşun sesini duyduğumda koltuğa oturmayı akıl edebilmişim.

"Aferin sana Balım, sonunda adamı delirttin işte." Kendi kendime söylenmeye başladım.

Yaklaşık on dakika sonra Kenan duştan çıktı. Beline bir havlu sarmış dün bir ara boş dolaba yerleştirdiği eşyalarının arasından üzerine giyeceklerini seçerken dönüp bana hiç bakmadı. Normalde asla çekinmeyen -hatta beni delirtmek için bilerek yaptığından emindim- sürekli yanımda giyinen adam eşyalarını eline aldı ve yeniden banyoya girip kapıyı arkasından kapattı.

Kollarımı dirseklerime dayayıp başımı ellerimin arasına aldım. Derin derin nefesler alıp verirken kendimi sakinleşmeye zorladım. On beş dakika geçtiğinde Kenan hâlâ çıkmamıştı ve endişelenmeye başlamıştım. Daha önce hiç böyle davranmazdı çünkü. Gidip kapısını tıklattım. İçeriden sesini duyunca kapıyı açtım ve altında sadece kot pantolonuyla aynanın karşısında üstü çıplak şekilde dikilmiş tıraş oluyordu.

Bakışlarımız aynada buluştu. Arkasına geçip ellerimi çıplak beline dolayıp omzunu öptükten sonra başımı sırtının tam ortasına yasladım. Birkaç saniye duraksadı ama sonra işine devam etti. İkimiz de sessizce bekledik. Kenan uzanıp askıdan havluyu alıp yüzünü sildikten sonra yerinde döndü, kalçasını mermer lavaboya yasladı ve beni de bacaklarının arasına aldı.

"Yapma böyle. Kendini o kadar strese sokuyorsun ki neredeyse seninle yarışmaya katılacağıma pişman edeceksin beni."

Ondan biraz uzaklaşıp kaşlarımı çatarak baktım. Beni yeniden kollarının arasına çekip sarıldı.

"Başta sana neden o kadar sert davrandım biliyor musun?"

Göğsüne yaslanan başımı sağa sola salladım.

"Bu yarışma da bir kez ikinci oldum demiştim sana, hatırlıyor musun?"

"Evet," diye fısıldarken elim istemsizce çıplak göğsünde dolaşmaya başlamıştı.

"O zaman yanımda kız kardeşim vardı." Sesinin tonu değişmiş sanki boğazına bir şey takılmış gibi sertçe yutkunmuştu. Başımı kaldırıp ona bakmak istedim ama elini enseme bastırıp ona bakmamı engelledi.

"Aynı işi yapıyorduk kız kardeşimle, aslında baba işi gibi bir şey bizimkisi şirketi biliyorsun zaten. Biz Damla ile birlikte biraz yurt dışına açıldık biraz burada farklı temalarda restoranlar derken bir şekilde ilerledik. Sonra babam elini çekti üzerimizden biz iki kardeş bir şekilde ilerliyorduk."

Derin bir nefes alıp kollarının arasında beni daha fazla sıktı.

"Bir gün geldi tutturdu bu yarışma için. Yalan yok hiç vaktim yoktu ama ne yaptı etti beni ikna etti. Zaten benim ona hayır demelerim de yalandı. Eninde sonunda dediğini yaptırırdı bana."

Kenan anlatırken nefesimi tutmuş onu dinliyordum. Geçmiş zamandan bahsettikçe göğsümde hissettiğim daralmayla kahroldum.

"İkna oldum. Bu arada tabii bir de motor sevdası vardı. Onun için de beni peşinden sürükledi. Yalan yok başlarda kızsam da zevk aldığımı, benim için yeni tutku olduğunu kabul ediyorum artık ama o zamanlar gözümünden bile sakındığım kız kardeşimin böyle tehlikeli şeyler yapmasından hoşlandığımı söyleyemem."

Beline dolanan kollarım sıkılaştı. Bu sefer ben ona tutunmak ister gibi sarıldım.

"Yarışmaya katıldık, ikinci olduk. O günkü sevincini hiç unutamam. Neden bu kadar önemli olduğunu hiç anlamamıştım o zamanlar. Zaten her şeyi birlikte başarmıştık. Bu yarışma neden bu kadar önemli diye sorduğumda, 'Abiciğim seninle başardığım her şey önemli ama bunu ne soyadımızla, ne babamın şirketiyle yaptık. Bunu biz ikimiz, abi kardeş yaptık,' demişti."

"Sonra da bir daha olacak çiftler yarışmasında bu sefer birincilik bizim deyip o zaman sözünü almıştı benden."

Gözümünden damlayan yaşı hızla elimle sildim.

"Yarışmadan sonra bir hafta geçmişti sanırım. Şimdi düşününce zaman kavramını cidden hatırlamıyorum. Motor tutkusunu bana bulaştırmıştı ama bu tutkunun nereden geldiğini hiç anlamamıştım. Sorgulamadım da işte. Bu da benim hatam. Meğer garip ortamlara girmeye başlamış. Benim Damla'ya güvenim her zaman sonsuzdu. Bunca yıl sonra yine yanlış bir şey yaptığını hiç düşünmedim." Bir süre hiç konuşmadan durdu.

"Kenan," diye fısıldadığımda irkilmiş gibi kendine gelip devam etti.

"Bir yarış varmış. O gruptan birinin de paraya ihtiyacı varmış. Damla'dan istemişler yarışa katılmasını. Bahisler oynanmış, paralar toplanmış... Anlatınca film gibi geliyor her şey ama yaşayınca..." Elini kaldırıp saçlarını okşadı ve anlatmaya devam etti.

"Yarışın sonlarına doğru yağmur başlamış. Ben tabii sonradan arkadaşından öğrendim bunları. Damla önde geliyormuş zaten ama bitiş çizgisine varamadan önünden hızla geçen ufak bir hayvana zarar vermemek için aniden motorunu aksi yöne çevirmiş ve..." Gözümünden akan yaşları bir türlü durduramıyordum. Derin bir nefes alınca göğsü inip kalktı.

"Telefon geldiğinde Engin'le birlikteydik. Hastaneden aradılar koşarak gittik ama bir rahatlık var üzerimde. Kendi kendime, kırdı kesin kolunu bacağını diye geçiyor aklımdan. Onu nasıl azarlayacağımı düşünüyorum ama bir yandan da derinde bir yerde görmezden gelmeye çalıştığım bir sızı yakıyordu içimi. Ama nasıl yakıyor Balım... İnsan kardeşinin canının yandığını hissediyormuş da ben görmezden gelmişim."

Kolundan kurtulup gözümde akan yaşları umursamadan yüzüne baktım. Gözleri dolu doluydu. Öyle sıkıyordu ki kendini parmaklarının gerginliğini hissediyordum. Gözlerine baktım. Öyle anlatsın istedim.

"Ameliyata almışlardı biz gittiğimizde. Detaylara girmeyeceğim. Saatlerce bekledik, yoğun bakım odasına alınca gördüm. Öyle savunmasız yatıyordu ki o yatakta elim ayağım boşaldı. Hiçbir şey yapamamak nasıl hissettiriyor bir bilsen. Şu kadarız Balım..." Elini kaldırıp baş ve işaret parmağını birleştirip gösterdi.

"Bu kadarız işte. Elimizden hiçbir şey gelmediğinde bu kadarcık kalıyoruz. Sonra fark ediyoruz ki zaten koca dünyada o kadar bile değiliz biz. Hiçbir şey bize bağlı değil bu hayatta, çaresiz kalınca daha iyi anlıyor insan. Ağlasak da kendimizi de paralasak... Ne yaparsak yapalım bazı şeylere gücümüz yok."

Uzanıp gözünden sessizce akan yaşları sildi.

"İki gün sonra doktor kendine geldi, dedi. Sevindik tabi. Gidip gördüm gözlerini belli belirsiz aralayıp hafifçe gülümsedi. Mutlu çıktım o odadan ama iki saat sonra kardeşimi kaybettim."

"Ah Kenan," derken sınıksız sarıldım boynuna. Kollarını bana doladığında ağladım. Ne sessiz olmak ne de gözyaşlarımı durdurmak umurumda değildi. Hıçkırarak kollarında dağıldım.

"Ağlama güzelim," derken beni teselli etmeye çalıştı. Benim onu teselli etmem gerekmez miydi? Kalbim Damla için paramparçaydı. Kenan için acı çekiyordu. Acısı yüreğime öyle ağır geliyordu ki gözyaşlarımı durduramıyordum.

Ne kadar öyle kaldık bilmiyorum. İkimiz de sustuk. Ben ağladım Kenan bana sımsıkı sarıldı. Dudaklarımdan onu teselli edecek hiçbir şey dökülmedi o anlarda. Ama sardım onu sımsıkı, kalbimin onun kalbi kadar acıdığını hissetsin istedim.

Sımsıkı kapattığım gözlerimi açtığımda odada geniş yatağın ucundaydık. Kenan oturmuş beni de kucağında yanlamasına tutuyordu. Kızaran gözlerime baktı sakince. Gözlerimi kapatıp başımı yanağına dayadım.

"Motor kullanmayı sevdim Damla sayesinde ama şimdi bana onu hatırlattığı için daha fazla seviyorum. Bu yarışma önemli değil diyemem Balım. Ama ben öyle sevdiğlerimi böyle şeylerin önüne koyacak, ısrar edip mutsuz edecek bir insan değilim. Bu yarışma Damla'ya verdiğim söz. Kazanmak istiyor muyum? Evet. Seninle kazanmak istiyorum. Ama olmasa da sorun değil güzelim. Damla'ya bu yarışma için söz vermeseydim belki biz diye bir şey de olmayacaktı. Kardeşimi bundan daha mutlu edebilir miyim bilmiyorum." Gülümsedi belli belirsiz.

"Şu an sırtıyordu cadı, inan bana biliyorum." Hüzünlü gülümsemesi kalbimi sızlatsa da ona karşılık verip gülümsedim.

"Damla için," dedim usulca. Daha derin gülümseyerek fısıldadı.

"Damla için..."

Öğlene kadar odadan çıkmadık. Gerginliğim yerini biraz da olsa sakinliğe bırakmıştı. Üzerime koyu renk formamı giyip renkli önlüğümü belime bağladım ve başıma Esra'nın bana aldığı Bugs Bunny desenli bonemi taktım. Banyoya gidip elimi yüzümü yıkarken aynada bir kez daha kendimi kontrol ettim. Banyodan çıktığımda Kenan odanın ortasında durmuş kollarını dirseklerine kadar katlıyordu. Altında koyu renk bol rahat bir pantolon üzerinde rahip yaka aşçı forması vardı. Düğmeleri yana doğru çapraz ilerleyip kapanıyordu. Onu izlediğimi görüp gülümsedi.

"Çok yakışıklı olmuşsunuz, Kenan Bey."

"Öyle mi?" derken tek kaşını kaldırdı.

"Kendini beğenmiş." Bu cümlem onu daha fazla güldürdü.

Odadan el ele çıktık.

"Avuçlarım terliyor," dedim fısıldayarak. Asansöre binmiş aşağı iniyorduk. Lobi katına geldiğimizde geniş yemek salonuna açılan kapıların önüne geldik içerideki kalabalığı görünce dizlerim titredi.

"Sakin ol. Her zaman yaptığımızı yapacağız. Senin mutfağında olduğumuzu ya da benim evimde çalıştığımız zamanları düşün." Belli belirsiz başımı sallayıp onu onayladım.

İçeri girdiğimizde Kenan gidip isimlerimizi ve çalışacağımız tezgâhı kontrol edeceğini söyledi. O yanımdan gider gitmez karşıdan bana doğru gelen Ela'yı görünce biraz rahatladım. Yanıma gelip bana sarıldı.

"İyi misin?" diye sorarken sesi benim için endişelendiğini belli ediyordu.

"Gerginim. Düşüp bayılırsam mahvoluruz." Kollarını omuzlarıma koyup aşağı yukarı ovaladı.

"Bayılmak yok. İnaniyorum ki çok kolay atlatacaksınız ve sen, bittiğinde neden bu kadar stres yaptım diye üzüleceksin."

"Öyle mi diyorsun?"

"Evet öyle."

Kenan birden yanımızda belirdi. Benim belimden sararken Ela'yı da öpüp selamladı.

"Tezgâhımız şurası, istersen gidelim."

Ela bize başarılar dileyip izleyicilerin olduğu masalardan birine ilerledi. Kendi tezgâhımıza gittiğimizde Baran da gelip şans diledi.

On tezgâh saydım. Bu elemenden altı çift çıkacaktı. İkinci turda ilk üç ve sonra da finalde birinci seçilecekti. Ortam bir anda sessizleşti ve biri alanın ortasına gelip mikrofonla herkese selam verip konuşmaya başladı.

Kulaklarım heyecandan o kadar uğulduyordu ki birileri önümüze gelip iki adet reçete bırakana kadar kendimde değil gibiydim. Kenan birini eline alıp incelerken gülümse-di. Yanıma gelip elinde yapmamız gereken üç yemeği gösterdiğinde neden gülümsediğini anladım. Başaracaktık.

Sonraki kırk beş dakika nasıl geçti bilmiyorum. İtiraf ediyorum çoğu işi Kenan yaptı. Ben eli kolu olmak için koşturdum durdum. Herkese kapattım kulaklarımı ve gözlerimi. Sadece Kenan varmış gibi davrandım.

O ne istediye götürdüm, ne dediye yaptım. Tüm bu süre boyunca bir kere adımla seslenmedi bana. Gerçekten sanki kendi özelimizdeydik.

"Güzelim yağı erit ama kaynamasın."

"Güzelim bunu dolaba gönder hemen."

"Güzelim tabaklar sende..."

Tüm süre boyunca böyle çalıştık. Hatta bir ara gelip yanağımdan öpünce gözlerim istemsizce etrafımızda bizi izleyen insanlara takıldı ve anında kızardım.

"Kenan," diye onu uyarırken tabii ki umurunda olmadı.

Süremizin bitmesine on dakika kala her şeyi bitirdik. Bizden birkaç dakika sonra iki üç tezgâh da işlerini bitirmiş bekliyorlardı. Kenan bana bakarken gülümsedi. Farkındaydım, yüzümdeki sırıtmayı silemiyordum bir türlü.

Başlardaki korkumdan eser yoktu artık. Kenan haklı çıkmıştı bir kez daha. Bize inandığı için bu kadar sakin olmakta haklıymış adam.

Gözüme köşelerde duran kameralar takılınca şaşırdım. Acaba kayıt falan mı alıyorlardı diye merak edip Kenan'a yaklaştım.

"Kenan bunlar yarışmayı neden kaydediyor?"

"He yok güzelim canlı yayın kameraları onlar," dediği anda kafamdan aşağı kaynar sular boşaldı.

"Ne yani herkes izledi mi bizi?"

"Evet," derken kaşlarını çatı.

"Ah peki sersem herif bunu bana ne zaman söyleyecektin." Tepkimden dolayı kaşları daha fazla çatıldı.

"Balım ne oluyor şimdi."

"Ah sen... Sen... Herkes bizi gördü Kenan."

"Balım sence de artık şu kimse bilmesin olayından çıkmadık mı?" dediğinde sinirle homurdandım.

"Tabii ki bence de o durumu aşmıştık ama yani böyle mi? İnsanlara kendimiz söyledik Kenan. Ailelerimiz? Teyzem ve babam gördüyse ne olacak? Ah ya Esra, var ya derimi yüzecek benim." Tezgâhın önünde ileri geri yürümeye başladım.

"Balım bir sakin olur musun?" hırsıyla ona döndüm.

"Sakin bana sakin ol deme."

"Balım benim ailem zaten seni biliyor," derken sesindeki rahatlık tepemi attırdı.

"He tamam gerisi sorun eğil yani?"

"Öyle değil tabii ki ama kocaman insanlarız. Bu kadar büyütecek ne var?"

Ağzımı açıp ona cevap veremedim sunucu yeniden sahneye inip mikrofonu eline aldı. Kazanan tezgâhların numaralarını söylerken heyecanla dinledik. Kenan gelip usulca elimi tutunca itiraz etmedim. Şu an heyecandan geberecektim ki zaten olan da olmuştu.

Çaprazımızda duran tezgâhtan çığlıklar yükseldi. Sonra karşı masamızdan geldi aynı sesler. Sonra onun yanındaki masadan derken bizim numaramız ve isimlerimiz söylendiği anda çığlığı bastım. Kenan üzerine nasıl atladıysam beni belimden kavrayıp yukarı kaldırarak etrafında döndürdü. Başını kaldırıp çeneme bir öpücük kondurduğunda sevinçten deliye dönecektim. Bizim aramızdan açıklanan isimleri bile dinleyemedik.

Kenan beni indirdiğinde yanıma gelen Baran ve Ela'yı gördüm ve hemen Ela'nın boynuna atladım.

"Kazandık Ela, kazandık."

"Tebrikler Balım," derken o da bana sarıldı. Ela'dan ayrıldığımda sevinçten yerimde duramadığım için Baran'a da sarıldım ama sonra ne yaptığımı fark edip utanarak gerçi çekildim. Gerçi benden başka herkesin keyfi yerindeydi.

Baran Ela'ya bakarak, "Beren gibi," dediğinde ikisi de gülümsedi. Sonradan öğrendim ki Beren Baran'ın kız kardeşiymiş ve Ela'nın patronuyla evliymiş. Senin gibi çılgın bir şey demişti Baran derin bir iç çekme eşliğinde. İyi bir şey mi kötü bir şey mi söylemişti anlamamıştım.

Sonunda odamıza çıktığımda heyecandan yerimde duramıyordum.

"Kenan kazandık," dedim kahkaha atarak.

"Ben demiştim demek istemezdim ama" diye devam edecekken araya girdim.

"Deme o zaman." Kenan yanıma gelirken çalan telefonun sesini duydum. Koltukların olduğu alana koşar adım giderken Kenan beni yakaladı ve yanağımdan öptü.

"Dur bir Kenan ya." Kollarından kurtulup telefonumu elime aldığım an kapandı.

Ama sonra telefona bakarken olduğum yerde kaldım. Bir ton cevapsız arama ve mesaj kaynıyordu. Teyzem, babam, Esra...

Son gelen mesajı açtığımda başıma geleceklerin özeti ni okudum.

"Seni geberteceğim Balım..."

Gönderen: *Esrakuşum*.

"Ah! Kahretsin."

26.BÖLÜM

KENAN

Telefonu elinde sıkıca tutarak bana döndü ve itiraf ediyorum bakışlarından ödüm patladı.

"Sen," derken telefonu bana işaret ederek kaldırdı.

"Balım beni korkutma." Ama sanki ben hiçbir şey dememişim gibi üzerime gelmeye devam etti. İstemsizce birkaç adım geri attım.

"Balım," demeye fırsat kalmadan elinde telefonu bir anda fırlattı ve kafamı son anda kurtardım. Sağa kaçtım ama telefon omzuma çarpıp sekti ve yatağa düştü. Hayretle karşımda içinden canavar çıkan kadına baktım.

"Balım ne oluyor Allah aşkına."

"Sen bittin. Git kendine bir yer al kaz ve içine gir çünkü ben seni az sonra geberteceğim." Sesinin soğukluğundan oda adeta buz kesti ve ürperdim.

"Balım saçmalama."

"Ah ben saçmalıyorum yani. Telefonumda otuz tane cevapsız arama, yirmi iki tane mesaj var. Muhtemelen on beşi küfürlü ve sitem içeriyordur. Bunun sebebi sensin."

"Ama güzelim bir dinlersen," demeye kalmadan Balım üzerime atladı. Kız bir anda pantere dönüştü adeta

gözlerimin önünde. Omzuma bir tane patlatırken onu kendimden uzaklaştırdım.

"Canımı acıttın."

"Dur bu daha başlangıç," dediği anda ben ne olduğunu anlamadan kolumu kaptığı gibi ağzına götürdü ve ısırdı.

Evet, ısırdı. Acıyla tısladım resmen.

"Balım aklını mı kaçırdın sen?"

"Evet, kaçırttın sonunda." Kolumu ovuşturup yüzüne sakince bakmaya çalıştım.

"Güzelim," diye başlayacak oldum ama ters ters bakınca susup yutkundum.

"Tamam, ne desen haklısın, özür dilerim. Ama bilerek yapmadım. Aklımdan çıkmıştı ve aşağı indiğimizde görünce de seni tedirgin etmemek için söylemedim."

"Ah ama beni öpmekte de bir sakınca görmedim."

"Ben seninle çalışırken seni hep öpüyorum." Sinirle dişlerini sıktı.

"Bak şimdi yeniden canını yakacağım ona göre." Teslim olur gibi ellerimi havaya kaldırdım ve sustum. Balım dolaptan eşyalarını alıp banyoya girip kapıyı sinirle çarptı.

Kahretsin çok kızmıştı.

On dakika sonra duş almış üzerini değiştirmiş ve saçlarını kurutmuş olarak banyodan çıktı. Oturduğum koltuktan kıpırdayamadım. Yatağın üzerinde duran telefonunu alıp bir şeyler yazmaya başladı.

"Balım," dediğimde kaşlarını kaldırıp beni uyarınca sesimi kestim. Elindeki telefon titreyince derin bir nefes aldı ve açtı.

"Esra," dedi ama karşısında konuşan kadından dolayı Balım'ın sesi çıkmadı. Esra konuştukça Balım bana ters ters baktı. Esra ne diyorsa Balım da burada bana bilen-

di durdu. Sonra telefonu kapattı ve bu sefer Balım birini aradı.

Teyzesi olduğunu konuşmalarından anladım. Bizden çok bahsetmeden yarışmaya odaklı kalarak konuştu. Arada bizi de söyledi ama o kadar üstü kapalı konuşmuştu ki sinirlerim bozuldu. Fakat bu konuyu şimdi konuşacak kadar da salak değildim. Ağzımı açtığım an beni parçalardı.

O gece bir daha üzerine gitmedim. Sessizce odamızda yemek yedik. Baran ve Ela ile yarın öğleden sonra yemek yemek için sözleştik. Kalkıp banyoya gidip bir duş aldım ve ilk defa pijamamın üzerine bir tişört de giyinip yatağa girdim. Yan gözle bana baktığında hafifçe gülümseyecek oldum ama Balım öyle bir baktı ki gülümsemem de yarım kaldı.

"O ağzının kıvrıldığını bir göreyim Kenan," dediği anda suratımı astım. Yatağa girip üzerine örtüyü sertçe çekip kollarımı göğsümde birleştirip yattım. Hızla yaptığım bu hareket onun üzerinin açılmasına sebep olunca sinirle örtüyü geri çekti ve bu seferde benim üzerim açıldı.

"Beni delirtmek mi istiyorsun?"

Hiç cevap vermedim. Arkamı döndüm ve tam yatacakken bilerek örtüye yeniden asıldım ve üzerime çektim.

"Kenan," diye bağırdı. Yine cevap vermedim.

"Çocuk musun sen?"

"Dedi ilişkisini gizli saklı yaşayan kadın." Ve bu cümle bardağı taşıran son damla oldu. Koluma öyle güçlü vurdu ki ses odada yankılandı. Yerimde homurdanıp aniden üzerine atıldığımda ufak bir çığlık kaçtı ağzından ama artık çok geçti. Çoktan onu altıma almış yatakla kendi arama sıkıştırmıştım bile.

"Sen iyi alıştın şiddete."

"Canın mı yandı?" diye sorarken sinirden kuduruyordu biliyordum. Başımı eğip omzuyla boynu arasındaki yumuşak deriyi ısırdım. Altımda donup kaldı. Dişlerimi biraz daha sıkınca dudaklarından minik bir inleme kaçtı. Başımı kaldırıp yeniden gözlerine baktım.

"Canın mı acıdı?" derken tek kaşımı kaldırıp sordüğüm soruya cevap vermesini bekledim ama konuşmadı. İnadı tutmuştu işte bir kere. Üzerinden usulca kayıp lanet örtüyü düzelttim. Birazını onun üzerine örttüm ve diğer kısmını da üzerime çektim.

İlişkimiz başladığından beri ikimiz de ilk defa bu kadar huzursuzduk uykuya dalarken.

Gözümü açtığımda elim istemsizce yatağın diğer tarafını yokladı. Kulağıma dolan kapı kapanma sesini duyunca doğrulup eğilerek kapanan kapının arkasından baktım. Kendimi yeniden yatağa bırakıp telefonumu elim aldım ve Balım'a mesaj attım.

"Neredesin güzelim?" diye sorup telefonu yatağın üzerine bırakıp esnedim. Saat neredeyse on bir olacaktı. Uzun zamandır ilk defa bu saate kadar uyumuştum. Yatağın üzerinde telefonum titredi.

"Yürüyüş yapıyorum."

"Huysuz cadı," diye homurdandım. Yataktan çıkıp gerildim ve kısa ılık bir duş aldım ve bir şeyler atıştırmak için aşağı indim. Otelin lobisini geçip restoran alanına girdiğimde yan yana oturmuş gülümseyerek konuşan Baran ve Ela'yı gördüm. Önce Ela fark etti beni ve elini sallayıp yanlarına çağırdı. Baran'da beni görünce garip garip gülümsedi. Şu adamın aklından ne geçtiğini anlamak mümkün değildi zaten.

Masalarına gidip karşılarna oturdum. Baran elini Ela'nın omzuna doğru atıp bana gülerek bakmaya devam etti.

"Nasılsın Kenan?" Ela'nın soruyla Baran'ı boş verip ona döndüm.

"Uzun zamandır ilk defa bu saate kadar uyudum. Kendimi iyi hissediyorum. Sen nasılsın Ela?" gözlerimi kısıp Baran'ı işaret ettim. "Bu huysuzla ne kadar iyi olunur bilmem ama..."

Cümlem bitince Ela kahkaha attı. "Sevince huysuzluğu falan görmezden geliyorsun işte."

"Aşk olsun Ela," diye araya girdi Baran. "Kocasını savunur insan." Ela ona cevap vermek yerine daha fazla güldü.

"Beni en iyi sen anlarsın Ela. Dün Balım öyle bir çıldırdı ki," kolumu kaldırıp Balım'ın ısırıldığı yerde kalan diş izlerini işaret ettim. "Bak halime, hıncını alamayıp ısırıldı."

"Oo, sen yanmışsın dostum," diye Baran cümlesi bitmeden Ela'dan bir dirsek yedi.

"Kız yaptıysa vardır bir sebebi." Ela'nın savunmasından sonra Baran sinsi sinsi sırıttı.

"Ya sen beni sat git Ela'dan yardım bekle, al işte oh olsun sana. Oğlum satar mı hiç hemcinsi benim karım." Başımı iki yana sallayıp güldüm. Elim kaldırıp yanımdan geçen garsondan bana atıştırmalık bir şeylerden oluşan tabak ve sıcak bir çay istedim.

"Balım nerede?" Ela'nın sorusuyla suratım asıldı.

"Yürüyüş yapası gelmiş hanımefendinin."

"Ben gördüm çıkarken," dedi Baran. Ama cümlesindeki alay dikkatimi çekti.

"Sen neden benimle uğraşıyorsun."

Teslim olur gibi ellerini kaldırdı. "Ben bir şey söylemedim."

Ona cevap veremeden Ela arkamda duran kapıya doğru gözlerini dikti ve gülümsedi. Ben daha arkamı dönmeden Balım yanımdaki sandalyeyi çekip yanıma oturdu ve elindeki suyu masanın üzerine bıraktı. Bakışlarım yanımdaki huysuz kadına kayarken gördüğüm şeyle donup kaldım.

Ben asla aşırı kıskançlıkları olan bir adam olmadım. Kimsenin ne yaptığına ne giydiğine karışan bir tip değilimdir ama yanımda oturan kadın belki de dün gece yaşananlarında etkisiyle kanımı kaynatıyordu.

Üzerinde kalçalarını sımsıkı saran dizlerinin altına kadar tenine yapışan bir tayt vardı. Bakışlarımı çıplak belinden göbeğine oradan da göğüslerine sımsıkı saran önünde ufak bir halkanın tuttuğu sporcu sutyenine kaydardım. Ellerim titredi ona dokunmak için. Etraftaki gözlerin ona baktığının farkındaydım. Umurumda değildi, o benimleydi nasıl olsa ama kahretsin... O kadar güzeldi ki bakışlarımı onun teninden çekemiyordum bir türlü.

Toplu saçlarının arasından birkaç tutam dağılmış ve terle ıslanmıştı. Göğsünün üstü ince ter tabakasıyla parlamıştı. Dönüp bana bakmadı hiç ve Ela'yla sohbet etmeye başladı. Başımı çevirdiğimde Baran'ın neden pis pis sıırttığını anlamıştım. Hâlâ da devam ediyordu.

Garson önüme tabak ve çayımı bıraktı ama bende iştah falan kalmamıştı. Birkaç lokma atayım ağzıma dedim ama yok. Çayım bitmek üzereydi ki Balım ayaklandı.

"Ben gidip bir duş alıp üzerimi değışeyim." Tabii ben de hemen peşinden ayaklandım. Kısaca selam verip peşine takıldığım da Baran'ın kahkahası peşimden geldi.

Balım'ı asansörlerin olduğu yerde yakaladım ve yanında beklemeye başladım. Kapılar açılıp içeriden birkaç kişi indi ve sonra asansöre girdik. Bakışlarımı yüzünden hiç çekmedim. O da hissediyordu, bakışlarımı üzerine

diktiğimi fark ediyordu ama tepki vermedi. Asansör katımıza geldiğinde sessizce indik. Balım önde ben arkasından odamıza girdik ama patlamak üzereydim.

"Haber verseydin ben de seninle gelirdim." Belli belirsiz omuzlarını silkti.

"Uyuyordun, ben de sıkılmışım."

"He işine gelince uyumam umurunda değil ama gelmeyince umursamaya mı başladın?"

"Kenan saçmalama."

Dolabını açıp birkaç parça eşyayı yatağın üzerine fırlattı. Banyoya doğru bir adım atmıştı ki cümlele donup kaldı.

"O üzerindeki ne?"

Ağzımdan çıkmayacak cümleler dökülüyordu. Ben asla kıskançlığımı bu seviyede yaşamazdım. Evet, kıskanmışım ama bunu soruna dönüştürecek bir şey yapmazdım. Ama Balım'ın tepkisizliği sinirlerimi bozuyordu. Ondan kavgayla bir tepki alacaksam, yapacaktım.

"Pardon?"

"O üzerine giydiğin şey ne?"

Önce beni ciddiye almadı ve arkasını dönüp banyoya doğru ilerledi. Üç adımda yanına gidip kolundan tutup bana bakmasını sağladım.

"Soruma cevap alamadım." Tek kaşımı kaldırıp bekledim.

"Mantıklı sorularla geldiğinde benden cevap alırsın."

"Demek öyle." Burnunu dikip gözlerime dik dik baktı.

"Evet."

Onu kendime doğru çekerken parmağımı üzerindeki yarım atletin kenarlarında gezdirdim. Tenine dokunurken yutkundum. Tam ortadaki fermuarın halkasına gelince işaret parmağımı oraya taktım ve hızla aşağı çektim. Ufacık parça iki yana ayrıldı. Balım derin bir nefes çekti

içine. "Sen," diye başlayıp kollarımdan çıkacakken onu sımsıkı sardım ve dudaklarımı dudaklarına kapattım.

Aynı anda kollarımı ona daha sıkı sarıp çevirdim ve yatağa doğru geri geri ilerlettim. Ağzımın içinde tadına baktığım dudakları titredi minik ve heyecanlı nefes alışverişlerini hissettim. Dizleri yatağa değdi. İtiraz etmeden kendini yatağa bırakırken ondan ayrılmadan üzerine uzandım. Sırtını gerip bedenini bana daha fazla yaklaştırdığında dudaklarımı ondan ayırmadan iki yana ayrılan lanet atleti kollarından sıyrıp kenara attım. Balım bir elini enseme koyup beni kendine çekerden diğerini usulca yanağımda gezdirdi ve dudaklarını araladı. Bu fırsatı kaçırmadan anında dilimi dudaklarından içeri kaydardım.

Bacaklarını aralayıp üzerine yerleşmeme izin verdiğinde bedenimin alt kısmını ona sürtme isteğine karşı koyamadım. Bacaklarının arasında usulca ileri geri hareket ederken boğazımdan kaçan vahşi hırlamayla ikimiz de inledik. Ona ihtiyacım vardı. Bir bacağını kalçama sarıp beni kendine çektikçe aklımı kaybedecek gibi oluyordum. Onu şimdi burada istiyordum. Altımda, çıplak tenine sımsıkı sarılmışken onun içinde hareket etmenin nasıl hissettireceğini bilmek istiyordum. Kendimi ona daha fazla bastırdım ve alt dudağını dişlerimin arasına usulca çektim. Gözlerini kapatıp başını hevesle geriye attığında bayıldığım boynunu gözlerimin önüne serdi. Her yerinde dolaşmak, her yerine dokunmak istiyordum. Hareketlerim vahşileşti. Dudaklarından ayrıldığımda ince bir itirazla ödüllendirildim ama dilim boynunda usulca gezindiğinde Balım memnuniyetle bir iç çekti.

Ellerini uzatıp telaşla üzerimdeki ince tişörtü çekip aldı. Aynı hızla belime uzanıp kot pantolonumun düğmelerini çözüp elini içeri sokup bana dokunduğunda,

nefes nefese alımı omzuna yaslayıp kendimi tutmaya çalıştım. Pantolonum ve tenim arasında sıkışmış elini aşağı yukarı hareket ettirdiğinde arzuyla yeniden dudaklarına saldırdım. Kahretsin... Tamamen uyarılmış haldeydim ve Balım biraz daha devam ederse bu iş beklediğimden daha kısa sürecekti. Diğer elini de uzatıp hırsla pantolonumu yırtar gibi aşağı doğru çekiştirmeye başladı. Bir saniyeliğine ondan ayrıldım ve hırsla altımdaki lanet pantolondan kurtulup yeniden üzerindeki yerimi alıp bacaklarının arasına girdim. Dar iç çamaşırımın ucunda dolanan parmakları bir anda içeri girince ağzının içine inledim. "Ah..."

Aklımı kaybetmek üzereydim.

Dudaklarım gittikçe vahşileşti. Onu delirmiş gibi öperken iki elimi taytının kenarlarına indirdim ve zorlayarak çamaşırıyla birlikte dizlerinin üzerine kadar sıyırmayı başardım. Delirmek üzereydim ama aklımın ufak bir köşesinde bu işi sonuna kadar götürmeyeceğimi kendime hatırlatıp duruyordum. Fakat Balım'ın sertliğimin etrafına dolanan parmakları bu düşünceleri bir bir siliyordu aklımdan.

"Balım, burada olmaz," diye fısıldamayı başardığımda beni umursamadı.

"Dokun bana," dediği anda kendimi tamamen ona bıraktım.

Elimi kaldırıp avuç içimi göğsünün üzerinde gezdirdim. Dokunuşumla birlikte gerildi ve kendini bana doğru itti. Parmaklarımın arasında göğüs ucunu sıkıştırdığımda dudaklarından dökülen sessiz çığlık sanki mümkünmüş gibi beni daha da sertleştirdi. Parmaklarımın arasındaki göğsünü usulca okşarken dudaklarım diğer göğsüne uzandı ve yavaş olmayı umursamadan emerek ağzımın içine doğru çektim.

"Ah, Kenan, ben..." dudaklarımı ayırıp dilimle usulca okşadıktan sonra konuştum.

"Sen ne güzelim?" nefes nefese başını iki yana salladı ama cevap vermedi. Ondan biraz uzaklaşıp gözlerine baktım.

"Ne oldu?"

"Yatağın ortasına kay." Akli karışmış gibi kaşlarını çatıp söylediğimi anlamaya çalıştı. Ellerimi kalçasını alt tarafına koyup yukarı doğru ittirince söylediğimi anladı ve biraz gerileyip yatağın ortasına geldi. Hâlâ dizlerinde duran taytı ve çamaşırını çekip kenara fırlattım. Gözlerimi yüzünde tutmaya çalıştım çünkü onu şu an incelemeye başlarsam aç bir köpek balığı gibi üzerine saldıracaktım. Yeniden bacaklarının arasına girdi ve üzerinde hafif yükselerek boynundan göğüslerine kadar usulca öptüm. İki göğsünde sırayla dilimi dolaştırdıktan sonra göğüslerinin arasından kaydım ve teninin tadına vararak dilimle usulca ilerledim. Başını kaldırıp yutkunarak bana baktı ve göbeğine ulaştığımda yeniden kendini yatağa bıraktı.

"Sana dokunacağım güzelim," diye karnına doğru fısıldadım ve başımı kaldırıp onay vermesini bekledim. Başını hızla yukarı aşağı salladı. Dilim ve dudaklarım göbeğinde gezinirken dişlerimle yumuşak deriyi ısırdım. Balım hızla inledi.

"Acıdı mı?" dudaklarım kasıklarına doğru ilerledi ama dokunmadım. İtiraz eder gibi başını iki yana salladı. Başımı kaldırıp kızarmış yanaklarına ve güzel yüzüne baktım. Bir elimi uzatıp göğüs ucunu bulduğumda yataktan yükselip sesli bir soluk aldı.

"Balım bu kadarla kalmak istemiyorum." Tenine öpücükler bırakırken devam ettim. "Sana dokunmak, tadına bakmak istiyorum. Bedeninin her noktasını keşfetmek istiyorum." Ondan cevap gelmeyince başımı kaldırıp

baktım. Balım hafifçe doğrulup gözlerimin içine baktı. "Sadece sen de istiyorsan," dedim.

"Evet," dedi fısıldayarak. Dudaklarım göbeğinin etrafında biraz daha gezinip kasıklarına doğru inmeye başladığında hızla aldığı nefeslerin etkisiyle göğsü inip kalktı. Yataktan aşağı biraz daha kayıp ellerimi bacaklarının üzerine koyup sakince aralanmalarını sağladım. Dokunmak için geberdiğim yerden uzak durarak bacaklarının içine minik öpücükler bıraktım.

"Teninin bu kadar yumuşak olmasına bayıldığımı söylemiş miydim?" Gergindi hissediyorum. Ellerimin altında teni yumuşak, sınımsız ama bir o kadar da gergindi. Dudaklarım yumuşak tenine yaklaştıkça nefesimi hissettiğini biliyordum ve farkında olmadan bacaklarını benim için biraz daha araladı. Parmağımla en hassas noktasına hafifçe dokununca dudaklarında ismim döküldü.

"Kenan,"

"Şişt, güzelim. Seninleyim..." derken usulca okşama-ya devam ettim.

"İyiyiz," diye fısıldarken iki elimi bacaklarının arkasından geçirip kalçalarını çekerek onu kendime yaklaştırdım. Dizleri omuzlarımla iki yanında açılmış bacaklarını yatağa sınımsız bastırmıştı.

Dudaklarımı onun kadınlığının yumuşak ve tatlı tenine dokundurduğumda elinin birini yukarı kaldırıp yatak çarşafını sınımsız tuttu. Bakışlarımı ondan başka bir yere çekemedim. Dudaklarımı tenine bastırıp dilimle ona dokunduğumda bedeni yay gibi gerildi ve kalçası bana doğru yükseldi. Bir eli çarşafı sınımsız tutarken diğer eli hızla başımın arkasına uzandı ve parmaklarını saçlarımla arasından geçirip elini yumruk yaptı.

Dilimin altında dağılan kadının verdiği tepkileri izlerken kendimden geçtim. Tadını aldım, onun verdiği her

tepkiyi ezberledim. Dilimde dokunup yalıyor, dudaklarımla bedenine sahip oluyordu. Belimden altını sertçe yatağa bastırdım. Dudaklarımı teninden çekmeden usulca bir parmağımla kıvrımlarına dokundum. Altımda daha fazla gerindi, benden uzaklaşmaya çalıştı ama buna izin verecek değildim. Benden bir santim bile uzağa gitmesine izin vermezdim.

Saçlarımın içindeki eli sıkılaştı, bedeni gerildi ve belini kıvrıp yatakta hafif yükselirken dudaklarından sadece benim ismim döküldü.

"Kenan," dedi önce ama bedeni titremeye başlayıp dizlerini kapatmaya çalıştıkça omuzlarımı yerimde sabitleyip kıpırdamasına izin vermedim.

"Ah, Kenan." Bir kez daha adımlı duydum ve sonunda rahatladığını hissettiğimde başımı kaldırıp ona baktım. İki elini beni kendine çağırır gibi uzatınca dudaklarımı çarşafın kenarına silip yukarı doğru tırmandım. Elmacık kemikleri kızarmış gözleri hafif ıslanmış ve saçları dar-madağınık halde dünyanın en güzel kadını yatıyordu altımda şu an. İçgüdüsel bir hareketle bacaklarının arasına yerleştim yeniden. Balım ellerini uzatıp çamaşırımı aşağı sıyırmaya başladığında onu durdurdum.

Kaşlarını çatıp bana baktı. Bu haline gülümsedim. Gerçi şu an deli gibi sertleşmişim ve canım köpek gibi acıyordu ama ona yaşattığım tatminin verdiği his şu an çektiğim acıya değirdi.

"Bunu bir otel odasında yaşamayacağız güzelim."

"Ama sen," diye başladı ama eğilip dudaklarından öptüm.

"Ben iyiyim. Umursadığım tek şey senin iyiliğin." Öyle bir gülümsedi ki gözlerine kadar ulaştığını hissettim.

"Artık sporcu sutyenlerinin beni ne hale getirdiğini biliyorsun," dediğimde sertliğimi ona bastırıp hissetmesini

sağladım. Sanki hissetmemek mümkünmüş gibi... Kahkaha atıp kollarını boynuma doladı. Dudaklarına uzanıp onu uzun uzun öptüm. Aklım durdurmuydu beni ama bedenim ondan kopmaya hazır değildi sanki.

"Biraz dinlenip yola çıkmamız lazım," dedim. Başını sallayarak onayladı.

"Senden ayrı kalmaktan hoşlanmıyorum." Kaşlarını çattım. "Ayrıcı beni görmezden gelmeden de hiç hoşlanmadım haberin olsun." Yeniden gülümsedi.

"Ah öyle mi? Hiç fark etmemiştim Kenan. Üzerimden söküp attığın atletimin dili olsa şahitlik ederdi neredeyse." Elimi çıplak teninde dolaştırıp göğsünün altını okşadım.

"Benimle dalga geçme güzelim, bak sonunda sen zararlı çıkıyorsun."

"Bence bu işte zarara uğrayan sensin. Baksana," derken elini aşağı uzatıp beni sertçe sıktı.

"Balım," diye tıslarken uyarıyı almasını bekledim. "Benim de bir sabrım var güzelim."

Uzanıp beni derin derin öpünce karşılık vermeden duramadım. "Seni seviyorum," diye fısıldadım ağzının içine doğru.

"Ben de seni," derken dilini alt tutağımda gezdirdi.

Kendimi yanına atıp onu kollarımın arasına çekerken üzerimize ince çarşafı örttüm ve kokusunu içime çekerek derin huzurlu nefesler aldım.

Lanet olası kaya gibi serttim, deli gibi canım acıyordu ama daha önce kendimi hiç bu kadar huzurlu hissetmemiştim.

27.BÖLÜM

BALIM

Dönüş yolunda üzerimdeki gerginliği atmak istesem de beceremedim. Teyzem ve babamla telefonda konuşmak kolaydı diyemem ama kötü de geçmemişti. En yakın zamanda görüşeceğimizi biliyordum. En azından telefonda bir şeyleri anlatmış olmak işime yaracaktı ama söz konusu Esra olduğunda gerginleşiyordum. Telefonda bir şey demese de sesinin tonunda anlıyordum başımın belada olduğunu. Döndüğümde konuşacağımızı bildiğimden çok uzatmaması için alttan almıştım ama biliyordum ki canıma okuyacaktı.

Kenan'ın sıcak elini dizimde hissedince bakışlarımı camdan çevirip ona döndüm. Eliyle dizimi okşarken hafifçe sıktı. "Güzelim bence biraz rahatlanan gerek?"

"Hata yaptım değil mi? Sen başından söylemiştin zaten çocuk gibi davrandığımı. Kocaman insanlar ilişkisi saklamak ne alaka." Kendi kendime sitem ederken yeniden dışarı izlemeye başladım. Kenan'ın haklı olması beni kızdırmıyordu. Aksine onu dinlemeyip işi bu kadar uzattığım için kendime kızıyordum. En yakın arkadaşına neden yalan söylediğimin açıklamasını

kendime yapıyordum ama bu açıklama şu an bana da mantıklı gelmiyordu.

"Hayır, sen doğru olduğunu düşündüğün şeyin arkasında durdun." Başımı iki yana salladım.

"Beni savunmak zorunda değilsin. Başından beri sen de bu işe karşıydın. Şimdi beni teselli etme." Kenan dizimdeki elini biraz sıkıştırıp sonra geri çekti ve elime uzanıp parmaklarını parmaklarımın arasından geçirdi. Dudaklarına doğru çekip elimin üzerini öptüğünde derin bir nefes alıp yeniden ona döndüm.

"Öncelikle haklı ya da haksız olman umurumda değil. Benim tarafımdan desteklenmeye ya da teselli edilmeye ihtiyacın varsa ben her zaman senin tarafında olacağım." Dudaklarından dökülen kelimelerim bana bu denli huzur vermesi normal miydi? Kenan bana böyle şeyler söylediğinde ona inanmaktan başka çarem kalmıyordu sanki. Sesinin tonundan bile bana doğru söylediğini hissediyordum."

"Kenan," ismini söylediğimde elimi bir kez daha öptü ve benden önce konuşmaya başladı.

"Ve" derken bir eli direksiyonda biri eli benim elimde gözünü yoldan ayırmadan konuştu. "Düşüncelerimiz farklı olabilir ama sen sana göre doğru olanı yaptın güzelim. Bana uymayabilir, Esra'ya uymayabilir. Umurumda değil. Sen böyle istedin çünkü senin için doğru olan buydu. O yüzden lütfen kendine yüklenme. Hem ben senin yanındayım. Bu konuşmayı tek başına yapmayacaksın."

Onun bana destek vermesi içimi deli bir mutlulukla doldurdu. Emniyet kemerinin izin verdiği kadar eğilip yanağına dudaklarıma değdirdim. Dudaklarım kirli sakallı tenine dokunduğunda derin bir nefes çektim içime ve sesli bir öpücük bıraktım.

"Balım, araba kullanmaya çalışıyorum güzelim." Sesindeki sıkıntıyı hissedince istemsizce gülümsedim. "Bence bunu Esra ile yalnızken konuşsam daha iyi olacak.

"Üzgünüm güzelim ama sana bir haberim var. Engin mesaj attı otelden çıkmadan önce, ona uğramamızı istiyor." Yüzümde oluşan ufacık gülümseme de yok oldu.

"Baş başa konuşma fikri de buraya kadarmış."

"Bence uğrayalım. Bekledikçe gerilip kendi kendini yiyeceksin ve kafanda saçma senaryolar kuracaksın." Sessizce başımla onaylayıp Kenan'a hak verdim.

Akşamın erken saatlerinde Engin'in evinin önüne geldiğimizde Kenan'la aynı anda arabadan indik. Yanıma gelip elimi tuttuğunda bir an için şaşırıp kaldım ama sonra derin bir nefes alıp beni bahçe kapısından içeri yönlendirmesine izin verdim. Apartman kapısına geldiğimizde ışıkların yandığı salonun içini görmek için istemsizce başımı o tarafa doğru uzattım. Kenan gülümseyerek beni içeri doğru çekistirmek zorunda kaldı. Kapı zilini çaldığında ufak çocuklar gibi yerimde kıpırdanıp duruyordum. Kenan'ın elinde duran elimi çekmemek için zor duruyordum.

Kapı açıldı ve karşımızda bize bakan iki çift gözle karşı karşıya geldik. Engin gülümsemeyle bakarken Esra tek kaşını kaldırıp kollarını göğsünde bağladı ve önce bana sonra Kenan'a sonra da birleşmiş ellerimize baktı.

"Demek doğru?" dedi yüzüme bakarak. Engin yanında duran kız arkadaşına baktı ve sonra ortamı yumuşatmak ister gibi araya girdi. "Hoş geldiniz. İçeri gelin, yorgunsunuzdur," dediğinde Esra ona ters ters baktı ama bir şey söylemeden salona doğru ilerlemeye başlayınca biz de içeri girdik. Kenan gergin olduğumu bildiğinden kollarını bana dolayıp hafifçe kolumu okşadı. Oturma alanına ilerlerken gözlerimi Esra'dan ayırmıyordum ama

uyuz dönüp bana bakmıyordu. Elimdeki çantamı Kenan aldı ve koltuğun kenarına yere koydu.

"Tebrik ederim," diyen Engin'e döndü bakışlarım.

"Teşekkürler," derken sevincimi arkadaşımınla da paylaşmak istiyordum.

"Evet tebrikler. Elemeyi geçtiniz değil mi?" derken kaşlarını kaldırıp soru sorar gibi bana baktı.

"Esra," dediğim anda Kenan araya girdi. "Biz biraz bahçeye çıkalım da siz konuşun." Ona minnettar bir gülümsemeyle baktım.

Esra Kenan' baktı ve sırtıttı. "Kaç bakalım."

"Kaçmıyordum." Kenan'ın kolları yeniden bana dolandı. "Kalmamı isterse kalırım."

Esra gülümsemesini zorla tutuyormuş gibi dudakları gerildi. "Bak bu hoşuma gitti. Aslında senden daha erken bir tepki bekliyordum." Sanki bizim bilmediğimiz bir şey biliyormuş gibi bir bana bir Kenan'a baktı. Ağzım şaşkınlık ve hayretle birkaç kere açılıp kapandı ama doğru kelimeleri sonunda buldum.

"Biliyordun," dedim heyecanla. Esra daha fazla sırtıttı. Hemen öldürücü bakışlarım hâlâ bana dolanmış olan Kenan'a döndü. Ben bir şey söyleyemedim hemen savunmaya geçti.

"Ağzımı bile açmadım." Bakışlarım yeniden Esra'ya döndü.

"Siz beni salak mı sanıyorsunuz? Hadi bu," derken işaret parmağını Kenan'a doğrulttu, "Beni tanımıyor da ondan diyelim ya sen? Cidden bir adama karşı bakışlarının ve davranışlarının değiştiğini fark etmeyeceğimi mi sandın?"

"Ama" derken ağzımdan başka bir şey çıkmadı. Esra kollarını kocaman açtı. Ve Kenan'dan kurutup arkadaş-

ma sarıldım. "Özür dilerim," diye fısıldadığımda derin bir nefes aldı.

"Hayır, özür dileyecek bir şey yapmadın. Seni herkesten iyi tanıyorum unuttun mu? Kafandan neler geçtiğinin farkındayım Balım ve ben ne kadar sana bunların saçma düşünceler olduğunu söylersem söyleyeyim sen inanmayacaktın. O yüzden sessiz kalıp seni kendi haline bıraktım ve verdiğin karardan emin ol istedim." Geri çekilip bana baktı. "Yoksa ben Kenan ilk kez restorana geldiği günden beri sana farklı baktığının farkındaydım."

"Tahmin edilmesi o kadar da kolay bir insan değilim," diye homurdandı Kenan ve bunun üzerine hepimiz kahkaha attık.

Engin'in geniş bahçesine çıktığımızda geniş koltuklara yerleştik. Esra ve Engin karşımıza oturduğunda yanıma oturan Kenan'a sokuldum. Bakışlarım bir an için Esra'yla karşılaştığında gülümsedi. Kenan kollarını belime dolayıp beni kendine çekti ve sırtım ona yaslandı. Dudaklarını ensemden hissettiğim anda ürpermeme engel olamadı.

"Sen de mi biliyordun?" diye sordu Kenan Engin'e.

"Valla ben sende bir haller olduğunun farkındaydım ama Balım'dan yana umudum yoktu. Yan yana geldiğiniz her seferde sen kıza Leyla gibi bakarken Balım seni parçalayacak gibiydi. O yüzden Esra söylediğinde pek inandım diyemem ama sonra kameralarda her şeyi görünce, akıllı sevgilime hak verdim."

Bir kez daha güldük. Birkaç saat bahçede oturduk ve sanki uzun yıllardır bunu yapıyormuş gibi sohbet ettik. Geçmişteki güzel anılardan, Esra ile yaptıklarımızdan bahsettik. İki saatin sonunda saat geç olmasa da yorulduğumu hissetmeye başladım. Başım Kenan'ın omzuna düşerken başıma bir öpücük kondurdu.

"Yorgunsun."

"Evet ve bunu yeni fark ediyorum," diye mırıldandım.

Kanan ayağa kalkarken elimden tutarak beni de kaldırdı. "Size doyum olmaz ama Balım ayakta uyuyor. Biz artık gidelim."

Hep birlikte ayaklandığımızda Kenan'a dayanmış bir şekilde kapıya doğru ilerledik. Çıkmadan önce dönüp Esra'ya sarıldım. "Mutlusun," dediğinde sesindeki sevgi dolu ton gözlerimi dolmasına sebep oldu. Geri çekilip onun gözlerine bakarken sadece başımı salladım.

"Hadi bakalım gidin artık," dedi Esra. "Kenan al götür bunu ayakta uyuyor."

Numaradan kaşlarımı çattım. "Ben de beni özlemişsindir diye düşünüyordum."

"Ah özledim ama gece koynunda yatacak kadar değil. Üstelik daha iyi seçeneğim varken." Ağzımdan kaçan kahkahayı tutamadım. Engin ve Kenan birbirlerine bakıp başlarını sağa sola salladı.

"Sen iflah olmazsın," dedim gülerken.

"Ne? Yalan mı söyleseydim," derken hâlâ gülüyorduk.

Apartmandan çıkarken Kenan'ın eli belimde başım hâlâ onun omzundaydı.

Dış kapıdan ne zaman çıktık, arabaya ne zaman bindik net hatırlamıyordum. Kenan beni uyandırdığında gözlerimi zor açtım.

"Geldik güzelim." Başımı kaldırıp etrafıma bakındım.

"Burası benim evim değil," derken ağzımdan kocaman bir esneme kaçtı.

"Biliyorum, bana geldik. Baksana kendine gelemiyorsun. Hem bu gece seninle uyumak istiyorum ben." Sesindeki huysuz tonu bu sersem halimle bile anlayabiliyordum.

Ona itiraz edecek enerjim yoktu. Gerçi bunu istemiyordum da. Ama restoran aklımdaydı. Gözlerimle görmeden içim rahat etmeyecekti ama bir kere olsun boş verdim. Kafamdaki her şeyi bir kenara bıraktım ve Kenan'a bakıp gülümsedim. Kollarımı bir çocuk gibi yukarı uzattım ve boynuna doladım. "Ben de seninle uyumak istiyorum," dediğimde yüzünde oluşan gülümsemenin güzelliğinin tarifi yoktu benim için.

Kenan beni çekerek arabadan çıkardı. Ben kapıya yaslanmış beklerken hızla ikimizin de ufak çantalarını alıp tek elinde tuttu ve diğeriyle benim elimi tutarak adeta beni peşimden sürükleyerek eve soktu.

İçeri girdiğimiz anda derin bir nefes alıp rahatladım. Hiçbir yere bakmadan kendimi geniş solandaki koltukların üzerine attım ve başımı minik minderin üzerine koyarak kıvrılıp yattım. Gözlerim kapanmak üzereydi ama bakışlarım Kenan'daydı. Gülümseyerek yanıma geldi ve koltuğun başında dizlerinin üzerine çöktü.

"Burada mı uyuyacaksın?"

Başımı aşağı yukarı salladım. "Hıhı,"

"Olmaz güzelim yatağa gideceğiz. Duş almak ister misin?" Bu sefer hayır der gibi başımı sağa sola salladım.

"Daha önce hiç senin yatağında uyumadım."

Gülümseyerek eğildi ve dudaklarıma tatlı bir öpücük kondurdu. "Evet, daha önce benim yatağında uyumadık."

"Burası çok rahat." Mırıldanıp yerimde daha da rahatladım. Kenan beni bırakıp ayağa kalktı. Belli belirsiz ayak seslerini çantalarının açılırken çıkardığı fermuar sesini duyar gibi oldum. Gözümden uyku akıyordu ama yine de Kenan'ın dolaşıp durduğunu duyuyordum. Kendimi zorlayarak yerimden kalktım ve ayaklarımı sürüyerek Kenan'ın peşine takıldım. Odasından hızla çıkıp karşısında beni görünce bir anda durdu.

"Ne yapıyorsun?"

"Eşyalarımızı makineye attım. Yarım saate çıkar sonrada kurutma makinesine atarım." Adam robot gibiydi sanki.

"Sabah birlikte yapardık."

"Sorun değil. Yoldan gelince hemen uyuyamam ben. O yüzden sen şimdi yatağa gidiyorsun." Kollarımdan tutup beni kendine çekti ve belime dolanan kollarından biri aşağı doğru kayıp kalçamda dolandı. Hafifçe sıkıp bıraktığında derin bir iç çektim. Kollarımı kaldırıp boyuna dolarken ellerimi ensesinde birleştirdim ve oradaki saçlarıyla oynama başladım. Dudaklarım dudaklarına çok yakındı.

"Yorgunsun Balım."

Başım la onu onayladım ama yine de parmak uçlarımda yükselip dudaklarımı dudaklarını sürttüm.

"Balım," diye fısıldayışını ta göğsümde hissettim. Evet, yorgundum ama şu an bu durum bedenimin umurunda değildi. İradem sıfırdı ama belli ki Kenan'ın öyle değildi. Kendini geri çekti ve alnını alnıma yaslandı.

"Hadi yatağa güzelim." Elimden tutup beni odasına doğru çekerken peşinden huysuzca sürüklendim. Odaya girip geniş yatağı gördüğümde bir kez daha esnedim. Gözlerim yatağın üzerindeki beyaz çiçekli çarşaflara takılınca dudaklarımdan bir kıkırtı döküldü. Kenan dolabından bir şeyler çıkarırken sesimi duyunca bana döndü.

"Ne var? Annemin hediyesi," diye savunmaya geçtiğinde yüksek sesle kahkaha attım. Yanıma gelip elindekileri bana uzattı.

"Sevdim," dedim.

"Belli oluyor suratındaki ifadeden." Elindeki giysileri alıp yanından geçtim ve odasındaki banyoya girdim.

Elimi yüzümü yıkayıp hızla üzerimdekilerden kurtuldum. Sütyenimi çıkarıp eşyalarımın üzerine attım ve

Kenan'ın bana verdiği şort ve tişörtten sadece tişörtü üzerime geçirdim. Zaten o kadar bol ve uzundu ki kalçalarımın aşağısına kadar geldi.

Banyodan çıktığımda o da üzerini değiştirmiş yatağın kenarına oturmuş telefonunun ekranına bakıyordu. Beni görünce bir an yaptığı işi yarım bırakıp bakışlarını göğsümden çıplak bacaklarıma indirdi. Derin bir nefes alıp başını sağa sola sallayıp yeniden telefonuna döndü.

Banyodan aldığım eşyaları Kenan'ın odasındaki geniş koltuğun üzerine bıraktım ve dizlerimin üzerinde sürünerek kendimi yatağa bıraktım. Kenan elimdeki telefonu yanında duran komedine bırakıp bana döndü ve altımdaki çarşafı çekip üzerime örttü. Eğilip başımı öptüğünde çoktan kendimi uykuya teslim etmiştim.

KENAN

Yatakta dönüp ellerimi onun olduğu tarafa uzattığımda boşluktan başka bir şey hissetmedim. Gözlerim bir anda açıldı. Yatakta doğrulup baktığımda yanım bomboştu. Elimi yastığında ve yattığı yerde gezdirip sıcaklığını hissettim. Bakışlarım hemen saatime kayınca gecenin dördü olduğunu gördüm. Yataktan çıkıp terliklerimi giyerken odadan çıktım ve mutfaktan salona belli belirsiz vuran ufak ışığı gördüğümde gülümsedim.

İçeri girdiğimde Balım başını buzdolabının içine uzatmış bir şeyler mırıldanıyordu. Sonra geri çekildi ve elindeki bir tabak meyve ve bir kavanoz çikolatayı getirip tezgâha bıraktı. Omzumu duvara yaslayıp onu izledim. Dolapları kurcalamaya devam ederken, "Ekmek nerede acaba?" diye kendi kendine sordu.

"Köşedeki dolapta," dediğim anda yerinde zıplayıp çığlık attı.

"Ödümü kopardın!" ama bu onu durdurmadı ve bahsettiğim dolaba gidip içinden bir paket ekmek çıkardı. Yeniden tezgâha geldi, poşetten bir dilim ekmek çıkardı ve çikolatayı sürüp yemeye başladı. Bir ısırık ekmekten bir ısırık önünde duran çilekten alarak yemeye devam etti.

Yanına gidip dibine kadar sokuldum. "İkram etmeni bekliyorum."

Omzunu silkip yemeğe devam etti. "Senin evin senin yemeğin bence ikram etmeme ihtiyacın yok." Elindeki ekmeğin son lokmasını ağzına götüreceği sırada eğildim ve parmaklarının arasında duran parçayı ağzıma attım. Şaşkınlıkla inledi.

"O benimdi." Huysuzca homurdanmasını görmezden gelip onu kendime doğru çevirdim ve kalçasını tezgâha yaslarken bedenimi ona bastırdım.

Dudaklarımızın ilk temasıyla aklımı yitirdim. Ağzının tatlı tadına karışan çikolata ve çilek aroması beni benden aldı. Ağzını bana açmasını istediğimi belli edercesine dilimi dudaklarının arasından sokup onunkine dokunduğumda kollarımın arasında titredi. Ellerini kaldırıp çıplak göğsüme koyarken parmakları göğsümün üzerinde kıvrılıp tenimi çizdi. Onu istediğim gibi öpebilmek için ellerimi uykudan dağılmış saçlarının arasından geçirdim ve canını yakmayacak şekilde sıkarken başını istediğim açıda hareket ettirdim. Dudaklarımı ondan çektiğimde ikimiz de nefes nefeseydik.

"Balım," derken sesimi bulmak için yutkundum. "Burada efendi olmaya çalışıyorum ama beni delirtiyorsun." Kollarını bana sarıp beni kendine doğru çekti.

"Beni öpen sendin."

"Kahretsin. Benim evimde benim mutfağımdasın." Ellerimi çıplak bacağına koyup tatlı teninden kalçalarına doğru kaydardım. "Yarı çıplaksın. Gizli gizli dolabıma sızmışsın çikolatamı ve çileğimi yiyorsun." Gülümserken dudağını ısırdı. "Seni öpmemem bir mucize olurdu güzelim."

Yanında duran kavanoza uzandı ve işaret parmağını daldırıp dudaklarıma doğru getirip alt dudağıma sürdü ve sonrada bana yavaş yavaş yaklaşıp, "Mutfağına sızmayı sevdim," derken gözlerimin içine bakarak dilini çıkarıp alt dudağıma sürdüğü tüm çikolatayı yaladı. Bedenimin her bir santiminden geçen titremeyi hissettim.

Dudaklarımı serbest bıraktığında tutup onu kaldırdım ve hızla bacaklarını belime doladı. Boynuma sarılan kollarını sıkarken gülümsedi.

"Bunu sen istedin," derken artık durabileceğimi zannetmiyordum. Hızlı adımlarla odama girdiğimde Balımı hiç bırakmadan yatağa sırtını dayadım ve üzerine doğru ilerlerken benimle bir hareket edip altımda geriledi. Dudaklarım dudaklarına kısıcık dokundu sonra başımı eğip kulak memesini dişlerimin arasına aldım. Göğsü hızla inip kalktı ve bu sefer dudaklarımı işin içine katıp yumuşak deriyi emdim.

Ellerim sabırsızca hareket etti. Üzerine uzanıp onu yatakla kendi arama sıkıştırırken bacakları benim için aralandı ve ben de ait olduğum yere yerleştim. Ağzım onunkine hızla kapandı ve dillerimiz birbirine değdiği anda ikimiz de inledik. Bu güne kadar ondan uzak durma çabam yerle bir olmuştu. Otelde ona dokunduğumda, onun tadını aldığım da ve ellerimin altında dağılışını hissettiğimde kendimi zor durdurmuştum. Bunu birbirimize biz yapıyorduk ve ikimizin de bu denli kendini kaybediyor olması beni çıldırtıyordu. Tüm imalı dokunuşlar ateşli sataşmalar

sonunda alev almamıza sebep olmuştu. Dudaklarım dudaklarında ellerim tenindeyken ihtiyaçla titredim. Ellerim üzerinden sıyrılan uzun tişörtümün altında içeri girdi ve karnından yukarı tırmanıp göğsüne ulaştığında parmak uçlarım tatlı teninden dolandı ve anında ellerimin altında bana tepki verdi.

"Kenan."

Balımin dudaklarından dökülen ismim onun da benden farkı olmadığını kanıtıydı. Tek kelimeyle ikimiz de çaresizlikle inledik. Kasıklarımı onun bacaklarının arasına sertçe bastırıp hafif hafif salınmadan duramadan. Sürtünmenin verdiği bu hisle gözlerim kapandı ve dudaklarımdan kaçan inlemeyle başımı geriye attım.

Bundan daha güzel bir şey yaşamamıştım. Tarif edemiyordum.

Balım benden almak istediği şeye ulaşmak için kalçalarını yukarı kaldırıp ona daha fazla dayanmama sebep oldu. Ellerimi kalçasının iki yanına koyup sıkıca tutarken üzerinde hareket etmeye devam ettim.

"Durmak için son dakikaların güzelim," derken kendimi tutmaktan saçlarımın arasından bir damla ter burnumun üzerinden aktı. Balım elini kaldırıp akan teri silerken, "İstiyorum," diye fısıldadı.

Tenim alev aldı ve hırsıyla dudaklarına saldırdım. Benim bin parçaya bölündü sanki. Tadını aldığım ağzından, diline dolanmış dilimden ve üzerinde hareket ettiğim teninden ibarettim artık ben.

Kendimizi kaybedene kadar öpüştük ve ona sürtünen tenim alev almak üzereydi.

"Kenan," adımı bir kez daha duymak bardağı taşıran son damla oldu. Biraz doğruldum ve tişörtünün ucundan tutup yukarı çekip çıkardım. Çıplak göğüslerine baktığımda aklımı yitirmek üzereydim. Beklemeden başımı

hızla eğdim ve göğsünün birini dudaklarımın arasına alıp emmeye başladığımda ikimiz de aynı anda zevkle inledik. Balım dirseklerini yatağa dayayıp göğsünü ağzıma doğru iterken sırtı yataktan yükseldi. Hızla dizlerimin üzerinde doğruldum ve gözlerine bakarken koyu renk iç çamaşırını çekip dizlerinden aşağı sıyırıp odanın bir köşesine attım.

“Balım,” diye fısıldarken sesim zar zor duyuldu. Ellerimi bacaklarının iki yanına koyup hafifçe açması için bastırdım. Gözlerimi onun tatlı, benim için hazır olan teninden ayıramadım. Bir parmağımı uzatıp nemli teninde gezdirirken Balım’ın ağzından ufak bir çığlık kaçtı. İçinde olmaktan başka bir şey düşünmüyordum ama tadına bir kez daha bakmazsam aklımı kaybederdim.

Eğilip ağzımı onun tatlı tenine dayadığımda dudaklarımın altında titredi. Ellerim onu sabit tutmak için kalçalarına dolanırken ağzımın içinde kendinden geçen kadının titreyerek dağılışını zevkle izledim. Yerimde doğrulup elimin tersiyle ağzımı silerken eşofman altımı ve iç çamaşırımı aynı anda çıkarıp yere attım.

Balımlın gözleri tüm bedenimde dolaştıktan sonra derin bir soluk çekti içine. Sıcak tenim onun sıcaklığına dokunduğunda ikimiz de inledik.

“Korunmam lazım,” dedim bir anda. Onu düşünmek zorundaydım. Balım hemen karşılık verdi. “Ben korunuyorum,” dediğinde derin bir rahatlama hissettim. Aramızda hiçbir şey olmadan onunla birlikte olmak için deliriyorum.

Üzerine eğilip gözlerine baktım ve tek elimle yataktan destek olarak diğer elimi ikizin arasına soktum ve yavaşça içine girdiğimde benim ağzımdan zevkle bir homurdanma kaçarken Balım bir çığlık attı. Ondan çıkan sesle tutmaya çalıştığım tüm savunmam yer bir oldu ve içinde

hızla hareket etmeye başladım. Balım kendini benim hareketlerime uydururken bacaklarını tutup belime dola-
dım. Birbirimize çarptığımız her darbeye zevkle inledik.

Balım başını geriye attığında içinde gidip gelirken aklımı kaybetmek üzereydim. Başımı eğip dudaklarımı boynuna dayayıp dişlerimi sürttüm ve sonra göğüslerine doğru inen yolu takip ederek tuzlu teninin tadını aldım. Sonunda istediğim yere varıp göğsünü elimde sardım ve meme ucunu ağzıma alarak kuvvetlice emdim. Sırtı yay gibi gerilirken yeniden dudaklarına uzandım. Elleri ensemdede kavuştu ve sırtımdan aşağı kayarak tırnaklarıyla çizdi. Hareketlerimi yavaşlatmaya çalıştım ama Balım ensemdedeki saçlarıma asıldı.

"Sakın durma."

Yerimde doğruldum. Dizlerimin üzerinde dururken kalçasından kavrayıp Balım'ı kendi hizama getirdim ve gözlerimi birleştığımız yerden ayırmadan hareket etmeye devam ettim.

"Ah." Bir elimi çekip kolumla yüzümden akan teri sil-
dim ve yeniden ona tutundum.

Odanın içinde yanan hafif ışık güzelim tenini aydınlatıyordu ve ben bu anın bitmesini istemiyordum. Sona yaklaşmak üzereydim ama lanet olsun, sonsuza kadar sürsün istiyordum.

Kendimi sıkıştığımı fark ettiğinde bacaklarını belime sarıp beni kendine çekti.

"Kendini tutuyorsun..."

"Evet," dedim bağırarak. "Lanet olsun o kadar güzel ki Balım, ben..." kendimi geri çekip yeniden yükledim. "Ben bitmesini istemiyorum."

Elini uzatıp terli saçlarımanın arasından geçirdi. Başımı kendine çekip dudaklarını dudaklarıma sürttü ve fısıldadı. "Tutma, bırak kendini."

"Kahretsin." Bu benim sonum oldu.

Yerimde doğrulup hızlandım. Bedenimdeki tüm kasların gerildiğini hissettim. Balımın altımda gerildiğini ve beni içinde sıkıştırdığını hissettiğim anda başım geriye düştü. Ellerim bacaklarına sımsıkı sarıldı ve içinde daha hızlı gidip gelirken bedenim kuvvetli bir titreyişle rahatladı.

Nefes nefese Balım'ın üzerine düştüm. Hırıltılı nefesimden başka çıt çıkmıyordu odada. Kendimi zorlayıp dirseklerimden destek aldım ve altımda yatan saçları terle ıslanmış yanakları kızarmış kadına bakıp gülümsedim.

"İyi misin?" diye sorunca kahkaha attım.

"Bunu benim sana sormam gerek." Uzanıp dudaklarından öptüm ama yorgunluktan bedenimi zor tutuyordum. Yanına kayıp onu kollarımın arasına aldım ve elimi uzatıp altımızda toplanan çarşafı üzerimize çektim.

Bir bacağına bacaklarımın arasına soktu ve başını göğsüme yaslariken kolumun birini başının altından geçirip diğerini de ona sarıp kendime çektim.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı tenime doğru.

"Ben daha çok güzelim." Onun sıcaklığında derin bir uykuya daldım.

The first of these is the fact that the
 the second is the fact that the
 the third is the fact that the
 the fourth is the fact that the
 the fifth is the fact that the
 the sixth is the fact that the
 the seventh is the fact that the
 the eighth is the fact that the
 the ninth is the fact that the
 the tenth is the fact that the
 the eleventh is the fact that the
 the twelfth is the fact that the
 the thirteenth is the fact that the
 the fourteenth is the fact that the
 the fifteenth is the fact that the
 the sixteenth is the fact that the
 the seventeenth is the fact that the
 the eighteenth is the fact that the
 the nineteenth is the fact that the
 the twentieth is the fact that the
 the twenty-first is the fact that the
 the twenty-second is the fact that the
 the twenty-third is the fact that the
 the twenty-fourth is the fact that the
 the twenty-fifth is the fact that the
 the twenty-sixth is the fact that the
 the twenty-seventh is the fact that the
 the twenty-eighth is the fact that the
 the twenty-ninth is the fact that the
 the thirtieth is the fact that the
 the thirty-first is the fact that the
 the thirty-second is the fact that the
 the thirty-third is the fact that the
 the thirty-fourth is the fact that the
 the thirty-fifth is the fact that the
 the thirty-sixth is the fact that the
 the thirty-seventh is the fact that the
 the thirty-eighth is the fact that the
 the thirty-ninth is the fact that the
 the fortieth is the fact that the
 the forty-first is the fact that the
 the forty-second is the fact that the
 the forty-third is the fact that the
 the forty-fourth is the fact that the
 the forty-fifth is the fact that the
 the forty-sixth is the fact that the
 the forty-seventh is the fact that the
 the forty-eighth is the fact that the
 the forty-ninth is the fact that the
 the fiftieth is the fact that the
 the fifty-first is the fact that the
 the fifty-second is the fact that the
 the fifty-third is the fact that the
 the fifty-fourth is the fact that the
 the fifty-fifth is the fact that the
 the fifty-sixth is the fact that the
 the fifty-seventh is the fact that the
 the fifty-eighth is the fact that the
 the fifty-ninth is the fact that the
 the sixtieth is the fact that the
 the sixty-first is the fact that the
 the sixty-second is the fact that the
 the sixty-third is the fact that the
 the sixty-fourth is the fact that the
 the sixty-fifth is the fact that the
 the sixty-sixth is the fact that the
 the sixty-seventh is the fact that the
 the sixty-eighth is the fact that the
 the sixty-ninth is the fact that the
 the seventieth is the fact that the
 the seventy-first is the fact that the
 the seventy-second is the fact that the
 the seventy-third is the fact that the
 the seventy-fourth is the fact that the
 the seventy-fifth is the fact that the
 the seventy-sixth is the fact that the
 the seventy-seventh is the fact that the
 the seventy-eighth is the fact that the
 the seventy-ninth is the fact that the
 the eightieth is the fact that the
 the eighty-first is the fact that the
 the eighty-second is the fact that the
 the eighty-third is the fact that the
 the eighty-fourth is the fact that the
 the eighty-fifth is the fact that the
 the eighty-sixth is the fact that the
 the eighty-seventh is the fact that the
 the eighty-eighth is the fact that the
 the eighty-ninth is the fact that the
 the ninetieth is the fact that the
 the ninety-first is the fact that the
 the ninety-second is the fact that the
 the ninety-third is the fact that the
 the ninety-fourth is the fact that the
 the ninety-fifth is the fact that the
 the ninety-sixth is the fact that the
 the ninety-seventh is the fact that the
 the ninety-eighth is the fact that the
 the ninety-ninth is the fact that the
 the hundredth is the fact that the

28.BÖLÜM

BALIM

Hazırladığım tabakları servis tezgâhına bırakırken birinin gelmesini beklemeden arkamı dönüp yeni siparişi hazırlamaya başladım. Cehennem gibi bir gün geçiriyordum ama yine de bundan garip bir zevk almıyordum dersin yalan söylemiş olurum. Tabağın kenarlarını elimdeki bezle güzelce temizlerken bir el koluma dokundu.

“İçine ne kaçtı senin böyle Balım, çıldırmış gibisin.” Esra’ya kaşlarımı çatarak baktım.

“Sen nasıl bu kadar sakınsın? İçerisi kalabalık, bekleyen daha bir ton siparişim var ve ayrıca buraların bir düzene sokulması gerekiyor.” Yeniden tezgâhın başına geçmek için bir adım attım ama Esra yeniden durdurdu.

“Balım bilmem farkında mısın ama sen yokken burayı idare edebildik. Kendini bu kadar paralamanı bir türlü anlamıyorum. Kenan’la bir şey mi oldu da bu kadar streslisin.” Kollarımı göğsümde birleştirdim. Kabul ediyorum evet huzursuzdum.

Kenan’la geçirdiğimi o geceden sonra –ki muhteşem bir geceydi- işler biraz garipleşmişti sanki aramızda.

Kenan'ın bana daha yakın olmak istediğini, benimle ilgili her şeyi bilmek istediğini fark etmemek aptallık olurdu. Ailemle tanışmak istediğini belli eden imalı cümleler kurmaya başlamıştı. Ona kendimi daha fazla açmam, ona güvenmem için sebepler vermeye çalışıyordu.

Güveniyordum. Kenan'la yaşadığımız bu şeyi başkalarıyla yaşadıklarına kıyaslayacak değildim. Onun için hissettiğim şeyler farklıydı biliyordum. Sevdiğimi asla inkâr edemezdim ama korkularımı da engel olamıyordum bir türlü işte.

"Kenan," derken derin bir nefes aldım.

"Ne olmuş Kenan'a?"

"İşleri bir adım öteye taşımak istiyor."

"İşleri derken?" sinirle homurdandım.

"Bizi işte, ilişkimizi!"

"İnsan gibi ilişkimizi desene o zaman. İş ne? İşle kafayı bozmuşsun sen iyice." Yanımızda bir hareketlilik oldu ve hazırladığım tabaklardan birini daha alıp içeri servise götürdüler.

"Esra!"

"Tamam tamam. E ne var bunda. Gizli saklı görüşürken sorun yoktu da işler ciddileşince mi sorun oldu."

"Her seferinde bana laf sokacaksın değil mi?" karşımda pişkince sırıttı.

"Evet."

"İyi sen laf sokmaya devam et ama benim çalışmam gerek." Esra yanıma gelip yanağımı sıkarken kahkaha attı.

"Adamın sana bakışlarını gördüm Balım, korkma. Her şeyin en kötüsünü düşünme huyundan bir anda vazgeçemezsin biliyorum ama inan bana bu sefer öyle olmayacak."

"Benzerlikleri görmezden gelmek, olmadığı anlamına gelmiyor." Fısıltıyla çıkan sesim huzursuzdu.

"Balım sen annen değilsin Kenan da baban değil. Onu ve kendini ailenin yerine koyup kafanda kurup durma. Adamı seviyorsun işte, buna güvensen olmaz mı?"

"Sorun da bu ya zaten!" yüksek çıkan sesimle mutfaktaki herkes şaşkınlıkla bana baktı. Başımı iki yana sallayıp belimdeki önlüğü çözdüm ve tezgâhın diğer tarafına yürüyüp cam kapılardan birini açıp bahçeye çıktım.

Esra peşinden gelirken içeridekilere işlerine devam etmelerini söyledi.

"Balım,"

"Biliyorum tamam mı? Saçmalıyorsun demene ihtiyacım yok bu sefer Esra."

"Öyle söylemeyecektim." Ters ters baktım.

"Peki, tamam söyleyecektim ama cümlem o kadarla kalmayacaktı."

"Esra lütfen, kafam kazan gibi ve yorgunum." Kolumdan tutup beni geniş koltuğa oturturken gelip yanıma oturdu.

"Kenan'ı sevmen neden sorun Balım? Daha önceki gibi..."

"Sorun daha önceki ilişkim ve bana yaptıkları değil."

"Neden kendini bu kadar yıpratıyorsun?"

"Çünkü ona olan hislerime dur diyemiyorum. İçimden taşıyor ve ucu bucağı yok. Sahip çıkıp çoğalmasını engelleyemiyorum. Esra görmüyor musun? Dizginleri onun eline vermeye hazırım ben."

Elini dizime koyup sıktı. "Bunda kötü bir şey yok. Çünkü o adama güveniyorsun."

"Evet güveniyorum. Tıpkı annemle babamın ilk tanıştığı zamanlar gibi. Annemin ona olan aşkı ve güveni takıntılı bir hale dönüşene kadar her şey."

"Balım."

"Biz onlar değiliz biliyorum. Ama öyle olmayacağımızın da garantisi yok ki. Korkmadan duramıyorum işte bu beni içten içe mahvediyor."

"Konuş onunla o zaman. İçinde tutup kendini yiyeceğine paylaş Kenan'la." Buruk bir gülümseme belirdi dudaklarımda.

"Tabii anlatayım da bu manyak ne diyor desin. Senden farklı şeyler söylemeyecek Esra."

"Çünkü aklın yolu bir."

"Hepinizin böyle düşünüyor olması benim korkularımın olmadığı anlamına gelmiyor işte."

"Bunları kimseyle paylaşmazsan da bu korkular seni tüketecek ve sonunda biliyorum ki Kenan'a yansıtacaksın." Başımı diğer tarafa çevirip cevap vermedim. Önce kendi içimde çözmem gereken şeyler vardı. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım.

Birkaç gün öncesi geldiği aklıma. Bana dokunuşu, teninin tenimde yarattığı his, gözlerinin gözlerime takılması. İstemsizce dudaklarımda bir gülümseme oluştu. Esra suratıma bakıp sırtıırken cebimde telefonum titredi. Cebimden çıkarıp gelen mesajı açtım ve gönderen kişiyi görünce gülümsemem genişledi.

Kenan: Beni düşünüyorsun...

Balım: Senin kadar kendini beğenen birini daha tanıyabileceğimi sanmıyorum.

Kenan: Benden sonrası yok zaten güzelim. Ayrıca neden birini daha tanıyacaktıydın ki. Ben varım zaten.

Kenan: Soruma cevap ver artık.

Balım: Emriniz olur!

Kenan: Hadi güzelim...

Balım: Hayır, işe batmış durumdayım. Seni falan düşündüğüm yok.

Kenan: Hiç mi?

Balım: Hem de hiç...

Kenan: Şu kadarcık bile mi?

Balım: Ne kadardan bahsediyorsun?

Kenan: (...) Bu kadarcık işte...

Kenan: İtiraf et düşünüyorsun.

Kenan: Ben bütün gün seni düşündüm.

Kenan: Toplantıda...

Kenan: Yalnız kaldığımda...

Kenan: Yanımda biri varken...

Kenan: Sadece seni...

Balım: Bana soru sorup arka arkaya konuşman sinirimi bozuyor.

Kenan: Sen de bana hiç yardımcı olmuyorsun. Ne olur azıcık gönlümü yapsan. Özledim diyorum...

Balım: Akşam sana gelsem gönlün olur mu?

Kenan: Valla mı güzelim...

Balım: Valla!

Telefon elimde bir anda titremeye başlayınca ekranda gördüğüm isimle kahkaha attım. Bakışlarım camın diğer tarafından beni izleyen arkadaşım ile buluşunca gülüp kafasını iki yana salladı. Omuzlarımı silktim.

"Madem arayacaktın neden mesajlaştık biz şimdi." Telefona cevap verirken sesimdeki neşeyi hissettiğini biliyordum.

"Sen mesajlaşmaktan anlamuyorsun çünkü" derken gülümsediğini canlandırdım gözümde.

"Pardon?"

"E öyle ama güzelim. Biraz ilgi bekliyorum burada, seni özledim diyorum tık yok."

"Beğenemediniz mi, Kenan Bey?" derin bir nefes aldığı duyduğum ve sesi değişti, biraz önce olduğundan daha kısık bir tona büründü.

"Beğendiğimi biliyorsun. Hem içini hem dışını... Ama yok hâlâ sana anlatamadıysam bu gece bende kalmak zorunda kalacaksın." Sertçe yutkunup nefes almaya çalıştım.

"Edepsiz!"

"Sadece sana..." aklımı yeniden toplamaya çalışıp yerimde dikeldim.

"İşim var benim," derken sesimin tonunda beni nasıl etkilediğini anladığımı biliyordum. "Kapatmam gerek."

Sesli kahkahası içimi mutlulukla doldurdu.

"Akşam Esra ve Engin'le dışarıda yemek yiyelim mi?" Yorgunluktan geberiyordum ama sesi öyle hevesli geliyordu ki ona hayır demek de istemiyordum.

"Sesinden yorgun olduğunu anlayabiliyorum," dedi ben daha konuşmadan. "Ama söz veriyorum sadece bir yemek ve sonra seni yatağa götüreceğim." Bir kez daha nefesim kesildi ama Kenan hemen devam etti. "Uyuman için."

Onu duymazlıktan gelip konuyu değiştirdim çünkü benim Kenan'la olan bu konuşmadan sağ çıkmam gerekiyordu.

"Esra'nın haberi var mı?"

"Evet, Engin söylemiş."

"Tamam, o zaman sekiz buçuk gibi çikalım mı?" dediğimde Kenan sustu.

"Ne?"

"Biri seni iteklemeden işlerini başkasına bırakıp erken çıkacaksın öyle mi?" Yerimden kalkıp içeri girerken kahkaha attım.

"Burada bana laf sokup duran biri var zaten Kenan." Kenan da kahkaha attı.

"Tamam güzelim akşam görüşürüz."

"Ben bunu giymem!"

"Valla Balım canımdan bezdim." Yatakta yuvarlanıp diğer tarafa kendimi attım. Esra'nın elinden elbiseyi alırken dolabımın önüne gidip her zaman giydiğim bol pantolon ve spor tişörtlerden birini çektim ve yeniden ısrarcı arkadaşşıma döndüm.

"Bunların nesi var yahu? Her zaman giydiğim şeyler işte."

"Sorun da bu zaten. Her zaman giydiğin şeyden farklı giyinsen bir kere de ölmezsin ya. Hem Engin bana söyledi, gideceğimiz yer biraz şık giyinmeyi gerektirir."

Sinirlerimle oynuyordu bu kız bugün benim.

"Esra ben her yere böyle giderim. O elbiseyi giymek istemiyorum." Kollarımı hırsıyla göğsümde kavuşturdum.

"O zaman neden dolabında?"

"Ne biliyim ben. Kesin sen zorla aldırmaşıdır."

"Balım sonuçta senin dolabında, neden inat ediyorsun! Giy işte, alt tarafı bir elbise. Hem rengine baksana çok güzel koyu mor sana çok yakışıyor. Hadi Balım ya kırma beni." Arkadaşımla yalvaran gözlerle bana bakmaya devam ettikçe bu olaydan galip çıkamayacağımı biliyordum.

"Peki, tamam."

"Oley be!"

"Bir elbise için bu kadar sevinmeni de ben anlamıyorum ya neyse."

Kendimi Esra'nın ellerine bırakmakla hata yapmıştım. Bir saat boyunca elinin altında bezden bir bebek varmış gibi benimle oynamıştı. Elbise konusunda ikna olunca saçlarıma ve yüzüme de el atma cesaretini gösterdi. Yapma, dur dedikçe ne beni dinledi ne de yapacağından geri kaldı. Uzun zaman sonra saçlarımı açık bırakmak garip gelmişti. Belime kadar uzanan saçlarıma hafif doğal dalgalar yapmıştı Esra. Birkaç sefer toplamaya yeltensem de

beni elindeki sıcak maşayı kullanarak yakmakla tehdit edince mecburen sessiz kaldım. En son kıpırdamaya ve itiraz etmeye devam edersem gözüme çektiği kalemi gözüme sokacağını söylediğinden beri yerimden bir santim bile kıpırdamadan yapacağı ne varsa razı gelerek oturdum.

Sonunda ellerini üzerimden çektiğinde aynada gördüğüm kişiye şaşkınlıkla baktım.

"Esra beni sana benzetmişsin." Esra dolu dolu bir kahkaha attı.

"Bana asla benzemiyorsun," derken hâlâ gülüyordu.

"Öyle değil," dedim. Sonra devam ettim. "Yani sen her zaman bakımlı falansın ya o haline benziyorum."

"Kızım sen her halinle güzelsin ama bu halinle ve bu elbiseyle," çıplak bacaklarımı göstererek bir ıslık çaldı. "Kenan seni gördüğünde delirecek bütün gece. Ben de onunla uğraşmaktan büyük zevk alacağım."

Parmağımı onu uyarır gibi işaret ettim. "Sakın bak. Tek bir imalı kelime duymak istemiyorum. Senin ağzının ayarı yok."

Esra sinsi sinsi gülümseyip sesini çıkarmayınca iyice endişelendim. Ben onu tekrar uyaramadan telefonu çalmaya başladı ve koşarak salona gitti. Son kez aynaya bakıp saçlarımı toplama ihtiyacına karşı koydum ve yine Esra'nın bana zorla aldırıldığı küçük çantayı ve yanında duran telefonumu alıp odamdan çıktım. İçeri girdiğimde Esra telefonu kapatmış çantasına koyuyordu.

"Aşağıda bekliyorlar." Başımınla onaylayıp elbisemin eteğini çekiştirerek düz ayakkabıları giydim. Esra bana bakıp ağzını açmaya kalktığı anda onu susturdum.

"Bana bak, şansını zorlama. Her dediğini yaptım ama asla beni, o öldüren topuklu ayakkabıları giymeye ikna edemezsin."

Birkaç saniye öylece baktı ama sonra tek kelime etmeden arkasını döndü ve yürüdü, ben de peşinden.

Merdivenlerden inip dış kapıdan çıktığımızda arabaya yaslanan Kenan ve Engin'in konuştuğunu gördüm. Önce Engin gördü bizi ve gülümsedi. Esra ona doğru ilerlerken Kenan Engin'in baktığı yöne doğru başını çevirip yeniden Engin'e döndü. Ama sonra hızla kafasını kaldırıp yeniden bize doğru döndü ve dudakları kıvrılıp güzelim gamzelerini bana göstererek gülümseyince kalbimin atışı hızlandı. Etraftaki her şey ve herkes silindi o bana bakarken. Hızlı birkaç adımda yanıma gelip bir elini belime sararken diğerini omuzlarımdan dökülen saçlarımı geri ittikten sonra yanağımı okşadı.

"Elbise giymişsin?" Tek kaşını kaldırmasından şaşırıldığını anlamıştım.

"İltifat anlayışında bir sorun var senin farkında mısın?" Başını geriye atıp kahkaha attı.

"Sen de takım elbiseylesin. Beğendim." Dudaklarına doğru fısıldayıp geri çekildim. Sonra elimden tutup arabaya doğru ilerledik.

"Ayrı arabalarla gidelim," derken beni kendi arabasına doğru götürdü. Kapımı açıp oturmamı bekleyip kapımı kapattı ve hızla kendisi de direksiyona geçti.

Yola çıktığımız anda Kenan her zaman olduğu gibi bir elini dizime koydu.

"Araba kullanırken yapma şunu."

"Alışkanlık gibi oldu. Elim burada olmazsa yola dikkat edemiyorum."

"Asıl elin burada olursa yola dikkat edemeyeceksin sen." Eteğimden içeri girip yukarı doğru tırmanan parmaklarını ilerlememesi için tuttum.

"Kenan!"

"Tamam, uyarıyı aldım."

Restorana geldiğimizde arabaları arka arkaya park edip indik. Esra Engin'e sarılarak yanımıza geldiğinde Kenan da elimi tuttu. Hep beraber içeri girdik. Cam kenarında denize bakan masaya oturduğumuzda hemen bir garson gelip menüleri uzattı ve yanımızdan ayrıldı.

"Makarna yemek istiyorum ama tavuklu," dedim Kenan'a bakarak. Bir elini sandalyemin arkasına uzatıp omzumu sararken bana doğru eğildi. Dudakları yanağıma dokununca bakışlarımı ona çevirdim.

"Tavuklu makarnayı en güzel sen yapıyorsun bence." Bakışlarım gözlerinden dudaklarına sonra yeniden gözlerine kaydı. Başım sanki benden bağımsız hareket ediyormuş gibi Kenan'a doğru eğildim.

"Ooo bunlar yine birbirlerinde kayboldu Engin," diyen Esra'nın sesiyle kendime gelip biraz geri çekildim. Esra'ya baktığımda gülümsedi ve bakışları sonra Kenan'a döndü.

Kenan, Esra'ya "Oyunbozan" dediğinde hepimiz kahkaha attık.

Yemeklerimiz geldi. Arada sohbet ederek yedik. O kadar güzel bir gece geçiriyorduk ki günün tüm yorgunluğu üzerimden kalkıp gitmişti. Yemeklerimiz bittiğinde kahvelerimiz geldi ve muhabbet devam ederken ben de Kenan'a sokuldum. Engin ve Esra kendi aralarında bir şeyler konuşurken fırsatı değerlendirip Kenan'ın boynuna doğru uzandım ve boynundan öperken bayıldığım kokusunu içime çektim.

"Uslu dur," diye fısıldadı.

"Bugün bana mesaj attığında seni düşünüyordum," dedim ve başka bir şey söylemesine fırsat vermeden geri çekildim.

Eğilip yanağımdan öperken dudaklarını kulağıma yaklaştırdı. "Bunun gecesi de var biliyorsun değil mi?"

"Üzgünüm hayatım yorgunum."

"Senin yorulmana gerek yok. Tüm işi ben yaparım."

"Edepsiz." Daha fazla konuşmadan Esra araya girdi.

"Ne konuşuyorsunuz siz fısır fısır?" Gülümseyerek başımı iki yana salladım. Esra'nın ağzına laf verecek değildim. Engin araya girip konuşmaya devam etti.

"Yarışmanı ikinci turu ne zaman?"

"Haftaya Antalya yolcusuyuz," diye cevap verdi Kenan. "Siz de gelsenize?" diyen Kenan'a hepimiz şaşkınlıkla baktık. Bu neden daha önce benim aklıma gelmemişti.

Esra, "Engin gidelim mi?" diye tuttururken ben de bir yandan, "Evet, evet," demeye başlamıştım bile. Kenan ve Engin birbirlerine baktılar ve sonra Engin, "Tamam," dedi. Esra'yla aynı anda yerimizden fırladık ve masanın üzerinden birbirimize sarıldık.

"Gören de yıllardır görüşmüyorlar sanacak," diyen Engin'i görmezden geldik.

"O zaman işleri ayarlayayım. Yarışmadan bir gün önce ve bir gün sonrayı da orada geçiririz kısa bir mola veririm."

Kenan'ın fikri her ne kadar hoşuma gitse de bir yanım işleri düşünüp duruyordu. Suratımın değiştiğini gören Kenan elimi tutup sıkı.

"Halledeceğiz güzelim takılma bu kadar," derken başımı salladım.

Gecenin sonuna doğru üzerime çöken yorgunlukla başım yine Kenan'ın omzundaydı. Kendimi yatağa atıp öğlene kadar uyumak istiyordum. Sonunda kalktığımızda Esra ve Engin'le vedalaşıp araya bindik.

Evime gidip sabah erkenden restorana inmek istiyordum ama Kenan'a gidecektik. Yerimde huzursuzca kıpırdandım.

"Neyin var senin?"

"Yok bir şeyim."

"Güzelim yerinde kıpırdanıp duruyorsun. Sürekli bana bakıp sonra kafanı çeviriyorsun. Söylemek istediğin bir şey var ama söyleyemiyorsun."

"Senin bu gözlem yeteneğin sadece bana mı özel yoksa genelde mi böylesin? Her şeyi bilmenden nefret ediyorum."

Gülümseyerek konuştu. "Bugün beni düşündüğünü bildiğim gibi mi?"

"Tamamen tesadüf."

"Aslında değil." Başımı ona çevirdim.

"Nasıl yani?"

"Esra senin fotoğrafını çekip attı bana. Suratında öyle güzel bir ifade vardı ki ben de üzerime alındım. Çünkü" elimi alıp dudaklarına götürüp öptü. "ben de seni düşündüğüm zaman aynı ifade oluşuyor yüzümde." Yeneden elimi öpücük bıraktı.

"Hadi dökül güzelim."

"Bana gitsek olur mu?" dedim hızla. Kelimelerin dökülmesine izin verdim.

"Neden?" Kenan'ın sesi bozulmuş gibi değildi ama yine de planı bozmandan pek hoşlanmış gibi de değildi.

"Sabah erken restorana inmem gerek. Senden gitmem çok zor olacak. Üstelik daha az uyumak zorunda kalacağım." Kenan biraz düşündü.

"Hafta sonunu bende geçireceğine söz verirsen kabul ederim."

"Tamam," dedim neşeyle.

"Kolay şeylerden mutlu oluyorsun güzelim."

"Bunun senin işine yaraması gerek," dedim gülümseyerek.

"Zor da olsa sorun değil biliyorsun değil mi? Seni mutlu etmek için elinden gelen her şeyi yaparım."

"Böyle konuştuğunda mutlu olduğumu biliyorsun ama aynı zamanda ödümü de patlatıyorsun."

Kenan konuşmak üzereyken başımı omzuna koydum. "Yorgunum, uyumak istiyorum," dediğimde derin bir nefes alıp verdi ve ne söylemek üzereyse vazgeçip sustu.

Eve geldiğimizde arabadan indim. Apartmana girdiğimizde Kenan'ın arkamda olduğunu hissediyordum. Merdivenleri sessizce çıktık. Evden içeri girdiğimizde tek bir ışığı bile yakmadan odama doğru ilerledim ve kendimi yüz üstü yatağa fırlattım. Kenan'ın arkamda güldüğünü duyabiliyordum.

"Gülme, canım çıktı bugün." Ellerini çıplak bacaklarımda hissettiğimde ona doğru dönmek istedim ama izin vermedi. Sıcak parmakları dizlerimden yukarı doğru tırmanıp eteğimin altına girdi ve elleriyle birlikte eteğimi de yukarı doğru sıyırmaya başladı. Sıcak göğsünü sırtımda hissettim. Saçlarımı kenara itip enseme öptüğünde soluklarım çoktan hızlanmıştı. Elbisemin eteğini sıyırdıkça onu daha fazla hissetmek istedim.

Kenan bir anda elbisemi başımdan çekip çıkardığında uzun saçlarım yüzüme ve yatağa doğru yayıldı. Popoma bir tane patlatınca aniden çığlık attım. Hızla yerinde doğruldu ve dolabıma doğru gidip pijamalarımı alıp bana dönmeden önce çoktan doğrulup oturmuştum bile.

"Acıttın!" dedim sinirle. "Ayrıca ne yapıyorsun?"

"Yorgunsun, sabah erken kalkacağını söyledin. Ben de uyuman için seni hazırlıyorum."

"Popoma vurmanın bana ne faydası var?" Gülümseyerek kucağıma pijamalarımı bıraktı. Elini kaldırıp iki parmağıyla burnumu sıkarken elinden kurtulmak için çırpıttım.

"O benim içindi."

Pijamalarımı sinirle tutup giyinmek için ayağa kalktım. Sertçe silkeleyip düzeltirken Kenan'a ters ters bakmaya devam ettim. Yüzündeki o gülümseme hiç gitmedi ve bu benim sinirlerimi bozuyordu. İki gün önce getirip dolabıma koyduğu eşofman altını aldı. Hızlıca üzerimi giyiniş yatağın üstünde sürünerek sırtımı yastığa dayadım. Kenan bana bakmıyordu ama onu izlediğimin farkında olduğunu bilerek ceketini çıkarıp tekli koltuğa bıraktı. Sonra benim yerde duran elbisemi alıp düzelterek ceketinin yanına koydu.

"Düzen manyağı," diye mırıldandım ağzımın içinde.

Kemerini çözüp çıkardı ve onu da diğer eşyalarının yanına koydu. Üstten birkaç düğmesini çözüp gömleğini çekerek pantolonunun içinden çıkardı ve sonra geri kalan düğmelerini de açıp omuzlarından sıyrıp koltuğun üzerine koydu.

Gözlerimi hareket eden parmaklarından ayıramıyordum. Kumaş pantolonunun gizli düğmesin çözdüğünde gözlerim oradaydı. Fermuarını indirdi ve pantolon bacaklarından kayıp düşerken çoraplarını da çıkarıp sadece iç çamaşırıyla kaldı. Eşofman altını giyerken bana hiç bakmadan konuştu.

"Senin uykun yok muydu?" Onu izlemekten açılan ağzımı kapatıp arkamı döndüm ve sinirle yastığıma vurarak kabartıp yattım.

"Pislik."

İki kol belime dolanıp beni kendine çektiğinde kollarından çıkmaya çalıştım.

"Ağzının içinde ne sayıyorsun yine sen bana bakayım." Cevap vermeden ileri kaymaya çalıştım ama Kenan belimden sımsıkı tuttu.

"Dön bakayım bana."

"Hayır."

"Balım dön."

"Hayır."

"Ah senin şu inadin."

Bacağını kaldırıp üzerime attı ve bir anda benimle yüz yüze gelecek şekilde diğer tarafa geçmişti.

"Yok artık."

"Sen bana dönmezsen ben seni görmek için seni bile aşarım güzelim."

"Uykum var," diye huysuzca homurdandım.

"Dur bakayım," derken elini uzatıp dudağımın kenarını başparmağıyla sildi. "Az önce beni izlerken buradan biraz salya akıyor gibiydi de."

Gözlerimi kocaman açtım ve söyleyecek kelimeleri aradım. "Sen," kollarında çırpınıp göğsünden onu ittim ama yerinden kıpırdamadı bile.

"İttirip durma beni bak düşerim, düşerken de seni yanımda götürürüm."

"Seninle uğraşmak istemiyorum. Bırak beni uyuyayım."

"Sarıl da uyuyalım o zaman."

"Hayır."

"Bak yine başladık güzelim. Hadi yorgunum diyor-sun ama benimle savaşıyorsun."

"Sen savaşıyorsun!"

"O zaman sevişelim," derken dudaklarına dudaklarıma dokundurup öylece sürttü. Nefes alış verişini dudaklarımın üzerinde hissettim. Sıcak ve yumuşak dudaklar biraz kayıp ağzımın kenarını öpünce uzanıp alt dudağını dudaklarımın ucuyla sıkıştırıp öptüm.

Kenan kollarını bana daha sıkı dolandığında bir bacağını bacaklarımın arasından geçirip birbirimize iyice sokulmamızı sağladı. Aniden geri çekildiğinde kalbim ve bedenim daha fazla için çırpınıyordu.

29.BÖLÜM

BALIM

Gözlerimi açtığımda uykumu alamadığımın farkındaydım. Karanlık odada gözlerimi kırpıp etrafıma bakımdım. Belime dolanan kollar yüzünden hareket edemiyordum ama düzenli aldığı nefesleri ensemdede hissediyordum. Ne zaman bir adama böyle sarılıp uyumak bana rahat gelmeye başlamıştı bilmiyorum. Kollarından nasıl kurtulacağımı düşünürken başımı çevirip yanımda duran telefona uzandım ve saati görebilmek için ışığın yanmasını bekledim. Ekranın ışığı gözlerime vurunca acıyla kısıldılar. Ama beni uyandıran şey lanet olası midemdi. Karnım o kadar acıkmıştı ki resmen midemin içinde dans eden bir sürü varmış gibi sesler çıkarıp hareketlenmeye başladığında beni uykumdan uyandırmıştı.

Akşam yemeğe gideceğimiz için Esra'nın acele ettirmesi yüzünden kalanları eve çıkarmayı da unutmuştum. Saat neredeyse beş olmak üzereydi. Yediye kadar uyuyp dinlenme planlarım vardı ama lanet olası midem... Sanki onun hakkında konuştuğumu anlamış gibi yeniden garip sesler çıkarmaya başlayınca ona istediğini vermek için yataktan çıkmaya çalıştım. Çalıştım diyorum

çünkü Kenan'ın kollarından çıkmak imkânsız gibiydi sanki gece kaçıp gidecekmişim gibi mengene gibi sıkılmıştı kollarını. Gerçi şu an kaçıp gidiyordum ama neyse...

Zorla kollarından kurtulup yatağın başında durdum. Sabahlığımı ışığı yakmadan hayatta bulamazdım ve Kenan'ı uyandırmayı da göze alamazdım. Odadan sessizce çıktım. Salona gelip dış kapının önüne geldiğimde kapının yanında duran tabaktan anahtarını sessizce aldım ve yine sessizce kapıyı açıp dışarı çıkıp kapattım. Kapı arkamdan kapandığında derin bir nefes alıp rahatladım. Kendi evimden sessizce kaçmayı başardığın için içimde dolan aptalca sırtma isteğini bastırmaya çalıştım. Merdivenlerden hızla inip dış kapıya geldiğimde pijamayla bu saatte sokağa çıkamayacağımı fark edip öylece durdum. Sonra aklıma kilerlerin oradan restorana açılan kapı geldi ve hemen bodrum kata inen merdivenleri indim. Anahtarlığımdan kapının minik anahtarı bulup açtım ve kapıyı çekmemle apartmanı inleten bir gıcırta sesi çıktı.

"Ah, sessiz olmak buraya kadarmış." Öylece yerimde dondum kaldım. İçimden otuza kadar saydım ve apartmandan daha fazla ses gelmediğini gördüğümde tuttuğum nefesimi bıraktım. Kapıyı kaldırarak biraz daha açtım. Şükür bu sefer benden yana oldu ve ses çıkarmadı. Kısa merdiveni tırmanıp restoranın kiler kapısına ulaştığımda midem guruldarken ben de gülümsedim. İstedığımız şeye ulaşmanın mutluluğunu yaşıyorduk ikimiz de.

İçeri girdiğimde masa lambalarından biri yaktım ve direkt mutfak kapısına ilerledim. Kapıyı ittirip içeri girdiğimde şükür ki çalışma arkadaşlarım da benim gibiydi. Burayı savaş alanı gibi görseydim yemin ederim şuracıkta düşer bayılırdım. Köşede duran genelde kullanılmayan tezgâhın üstünde bugünden kalanlar güzelce tabaklanmış ağızları kapalı bir şekilde duruyordu. Yumuşak

terliklerimle ayaklarımı sürüyerek yürüdüm ve sonunda tezgâhın üstündeki dolaptan minik bir tabak alıp kalan her şeyden tabağıma doldurdum. Elimde tabakla geniş tezgâhlardan birine yürüdüm ve üzerine çıktım. Bacaklarım tezgâhtan sarkarken elimde tabağım, yüzümü cam kapılara doğru dönmüş aydınlanmak üzere olan sokağı izlerken tabaktan birkaç lokma alıp ağzıma attım.

İlk birkaç parça boğazımdan geçip mideme ulaşınca bu sefer mutlulukla guruldadı. Gece yeme alışkanlığımı annem hiç onaylamazdı. Böyle yemeye devam edersem eğer kimsenin beni beğenmeyeceğini söylerdi hep. Babamın bunca zaman başkasına gitmemesinin sebebini dış görünüşüne dikkat etmesine bağlardı annem.

Ne zaman beni gece böyle bir şeyler atıştırırken yakalasa azarlar, ufacık göbeğim olsa gelir sıkar ve günden güne burada büyüttüğümü söylerdi. Sonra her ne kadar sessiz olmaya çalışsak da babam duyar, annemin kafamı böyle yüzeysel şeylerle doldurmasına kızar, yediğime karıştığı için bir kavga başlardı. Sonunda ben ikisini kavga ederken orada bırakıp kaçar giderdim.

Her ne kadar annem bunlarla kafamı doldurmuş olsa da hiçbir zaman buna dikkat ettiğim söylenemezdi. Gönümce yer içerdim. Zayıf mıydım? Çok değildim. Ama kilolu da olduğum söylenemezdi. Belki de annemi söylediklerini takmamamın sebebi de buydu. Yine de her zaman birisi beni seviyorsa beni olduğum gibi sevmesini istemiştim. Buna gece yediğim atıştırmalıklarda dâhil.

Tabağımın sonuna gelmek üzereydim ki içeriden bir gürültü geldi. Az önce aşağıdan açtığım kapıyı sanki biri zorlayarak yeniden açmıştı. Elimdeki tabakla tezgâhtan atladım ve telaşla başka bir ses gelecek mi diye dinledim. Ayak seslerini duyduğum anda kalbim göğsümün içinde gümbürdemeye başladı.

"Sıçtın kızım Balım. Kesin hırsız!" sağıma soluma bakıp kendimi koruyacak bir şeyler aradım ama telaştan sanki her zaman yerlerini bildiğim şeyleri unutmuştum.

"Senin neyine gece gece tek başına işlere kalkışıyorsun." Kendi kendime fısıldayıp duruyordum. Mutfağın geniş kapısına yaklaşıp minik camdan içeriyi görmeye çalıştım. Masa lambası hâlâ yanıyordu ve aniden geçen gölgeyi gördüğümde elimi ağzıma kapatıp nefesimi tuttum ve birkaç adım geriye attım. Elimde olan tabağı sıkıca kavradım ve ufak camdan görünen gölge yaklaşıırken kedimi kapının arkasına attım. Nefes dahi almıyordum.

Kapı açıldı ve içeri iri bir silüet girdi. Elimde tabağı kaldırıp içeri giren kişi bir adım attığı anda gözlerimi kapatıp ağzımdan kaçan bir çığlıkla tabağı kapalı gözlerimle nasıl denk getirdiğimi bilmesem de gürültüyle içeri giren kişiye vurdum.

Çıkan sestten bir adam olduğunu anladım ama inleyen adamın sesini tanıdığımda öylece donup kaldım. Ne benden bir ses çıktı ne de ondan.

"Kenan?"

"Balım!" inleyerek adımı söyledi.

"Ah lanet olsun." Hemen gidip kapının yanında duran ışığı buldum ve yaktım. İçerisi aydınlanınca Kenan'ın önüne geçtim ve ellerimle yüzünü ve ensesini yoklamaya başladım. İkimiz de aynı anda konuştuk.

"İyi misin?"

Başımı sağa sola salladım. "Beni boş ver sen iyi misin? Tabak nerene geldi Kenan? Dön bir kafana falan bakayım." Gözlerimden damlayan yaşlar görüşümü bulanıklaştırdı ama ellerimle onun yaralanıp yaralanmadığını öğrenmeye çalışıyordum. Canını yakmış olmanın düşüncesi kalbimi sıkıştırıyordu.

"Güzelim ben iyiyim," ellerini yanaklarıma koydu. "Sen iyi misin?" ağzımdan sesli bir hıçkırık kaçınca dizlerim beni taşımaz oldu. Kenan beni tutmak için belime sarılınca ikimiz de yere çöktük.

"Balım ağlama, lütfen." Dudaklarımdan bir hıçkırık daha kaçtı.

"İyisin değil mi Kenan?"

"Şişt! Bana bir bak güzelim, bak!" Ellerimi tutup çıplak göğsüne koydu.

"Neden çıplaksın sen?" sinirle güldü.

"Neden mi? Sabaha karşı uyanıyorum yanımda yoksun. Salona sana bakmak için geldiğimde apartmandan gürültülü bir ses duydum. Evde olmadığını anlayınca da başına bir şey geldi sandım. Aşağıdaki kapı açıktı. Buraya geldiğimde ışık yanıyordu. Ne düşünecektim ki?"

"Ah," dedim burnumu çekerken.

"Ödümü patlattın Balım. Ne işin var bu saatte burada?" Gözlerimden akan yaşlar dudaklarımı ıslatınca dilimle yaladım. Utanarak, "Karnım acıktı," dedim.

Dizlerinin üzerinde duran Kenan geriye doğru hareket edip oturdu.

"Karnın mı acıktı?" Başımı salladım. Kenan bana bakarken ağlamam durmuyordu. Yeniden hıçkırdığımda Kenan beni kollarına alıp kaldırdı ve tezgâhlardan birinin üzerine oturtup bacaklarımın arasına girerek ellerini belime sardı. Kollarımı boynuna dolayıp onu sıktım ve daha beter ağlamaya başladım. Bir eliyle saçımı okşarken diğerini sırtımda gezdirdi.

"Güzelim,"

"Neden ağlamamı durduramıyorum?" Kahretsin ne oluyordu bana.

"Adrenalin yüzünden bebeğim. Önce korktun sonra da bana bir şey oldu sandın. Kendini korktuğun an sıkınca şu

an boşalma yaşıyorsun.” Kenan böyle söyleyince başımı öne eğip sessiz sessiz ağlamaya devam ettim.

Elini çeneme koyup başımı kaldırdı. İki eliyle yanaklarımı tutarken başparmaklarıyla gözyaşlarımı sildi.

“İyiym ben sakinleş lütfen.” Ellerimi çıplak göğsüne koyup parmaklarımı sıcak teninde gezdirdim.

“İyisin” derken uzanıp dudaklarından bir kere öptüm.

“Evet,” diye fısıldadı.

Yeniden uzanıp bu sefer daha uzun tuttum. Bir elim ensesine kayd ve onun her şeyini hissetmek ister gibi dudaklarını kendime çektim.

“İyisin,” dedim tekrar.

“Evet,” dediği anda bu sefer o başını eğip beni öpmeye başladı.

Dudaklarımız birleştiği anda içimde dolup taşan patlamayla kendimi Kenan’a doğru bastırdım. Dudakları dudaklarımı tutkuyla hapsetmeden önce nefes alacak vakti zor buldum.

Dudaklarını geri çekip boynuma uzandı. Nemli dudaklar boynumda dolanarak yukarı doğru tırmandı. Başını geriye atarken gözyaşlarımın durduğunu zar zor fark ettim. Kulağımın altını emdiğinde tüm bedenim titredi. Ellerimi kaldırıp beline sardım. Düşük belli pijama altının belinden parmaklarımı hafifçe içeri kaydırıp ona sataştım. Onun teninden ve ağzının verdiği histen başka bir şey düşünemez oldum. Benden biraz uzaklaşıp pijamamın üstünü uçlarından tuttuğu gibi çekip çıkardı. Aynı hızla yeniden bana yaklaştı ve tenimde dolaşan sıcak parmakları pijama altımı ve iç çamaşırımı hızla geçip içeri girdi. Sıcak tenime dokunduğu anda dudaklarımdan inlemeyle karışık bir çığlık kaçtı.

Kendimi kaybetmişim. Başımı Kenan’ın omzuna yaslayıp nefesimi kontrol etmeye çalıştım. İçimde oluşan

hızlı baskıyı hissediyordum. Kenan sanki ellerinin altında ustalıklarla çaldığı müzik aletiymişim gibi bir ritim tutturmuştu ve aklımı kaybetmek üzereydim.

"Kenan," diye ismini fısıldadığım anda tüm bedenim titredi. Bir elim tezgâha sımsıkı tutunurken diğerini Kenan'ın koluna sardım. Kendime geldiğimde nefes nefeseydim ama başımı kaldırdığımda Kenan yeniden dudaklarıma uzandı. Ellerini belime sarıp beni tezgâhtan yükselttiğinde kollarımı boynuna sardım. Kenan beni yükseltip ayaklarımın üstüne bıraktı. Geri çekildiğinde aniden beni çevirdi ve sırtımı göğsüne yasladı. Elini uzatıp ince pijamamdan içeri sızıp belimi ve kaburgalarımı okşadı. Diğer elini de içeri girince iki eliyle birden göğüslerime dokunduğu anda bedenim sitemsizce onun bedenine uyum sağlamak için kıvrıldı. Dudaklarını aşağı kayan pijama üstümün açtığı omzunda dolaştırdı ve çenesini oraya yasladı.

"İyi misin?" Sesindeki o hırıltılı ton nabzımın hızlanmasına sebep oldu.

"Hı,hı."

Dişlerini omzunun ince derisine sertçe bastırdı ve beni yeniden kendine doğru çevirdi. Bu Kenan daha farklıydı. Daha saldırgan, daha kontrolsüz...

Canımı yakacak şekilde değildi ama kendini kontrol edemediğini bilmek bana garip bir haz veriyordu. Kalçamı tezgâha yasladı ve üzerimdeki sütyenin öndeki klipsini çözüp göğüslerimin serbest kalmasına sebep oldu. Hava sıcaktı ama tenim öyle ısınmıştı ki bir anda bedenimde hissettiğim havayla göğüs uçlarımın sertleştiğini hissettim. Bakışlarım Kenan'a kaydıığında hafifçe eğilip başını göğüslerimle aynı hizaya getirdi ve dilini yavaşça bir göğsümün üzerinde gezdirirken diğerini de avucunun içine alıp dokunmaya başladı. İki elim sımsıkı

tezgâha tutunmuş ayakta kalmak için çabalıyordum. Dudaklarını göğüslerimin arasındaki oluğa, oradan karnıma ve göbeğime inerken derin nefesler aldım. Pijamamın paçalarını çekere aşağı kaydırduğunda iç çamaşırımın ucu ve karnımın alt kısmı meydana çıktı.

Dudaklarını çamaşırımın hizasında dolaştığında sesli nefeslerimin arasında bir tek onun ismini fısıldayabildim. Dudaklarını hassas tenimde gezinirken ellerini uzatıp pijama altımı ve çamaşırımı bileklerime kadar indirip ayaklarımı kaldırıp yerdeki yığının içinden çıkmak istedim ama Kenan izin vermedi.

Dudakları yeniden benimkilere kapanıp öpmeye başladığına elinin hareket ettiğini ve kendi pijamasını aşağı sıyırdığını fark ettim. Dizinin birini bacaklarımın arasına soktu ve bileklerime dolanan eşyaların izin verdiği kadar bacaklarımı araladı. Bedenini bana yapıştırıp belimi biraz geriye eğdiğinde ellerimi ensesindeki nemli saçlarının arasına sokup okşadım.

Kalçasını beli belirsiz hareket ettirip geri çekti ve sonra kendini önde doğru itti. Bir dizimi yukarı doğru hafifçe kıvrıdığında nemli tenimden içeri kaydı. Hareketleri bir anda hızlanırken yeniden dudaklarıma uzandı. Kendimi ona tamamen açtım. Dili ağzımın içine girip çıkarken hırıltı nefesleri benim soluklarıma karıştı. Derine, daha derine ulaşmak için hareket ederken başımı geriye atma isteğine karşı koydum. Dudaklarından ayrılmak istemiyordum. Sonra bir anda yavaşladı. Kendini bana daha sert itti ve tek ayağımın kurtulduğunu fark ettiğim anda dizimi biraz daha kaldırdım. Elini uzatıp dizimi kavradığında kaldırdı ve beline sardı. Yavaşça öne doğru hareket ediyor, sonra derin bir nefes alma sürecinde kıpırdamadan kalıp yeniden geri çekiliyordu. Böyle derin, yavaş ve özenli olmasına bayılıyordum ama bir yandan da hızlı hareket etmesini

istiyordum. Terli alnını omzuma yasladı. Başını yaslı olduğu yerde bana doğru çevirince hızlı soluğunu çenemde hissettim. Bir eli tezgâha dayalı diğeri belimi sıkıca tutarken sakince ileri geri hareket etmeye devam etti. Bedenimi onun hareketlerini karşılaması için, kendini bana her itişinde kalçalarımı kaldırıp karşılık verdim.

Ellerimi uzatıp kalçasının yarısına kadar inmiş pijamasının üzerinde beline sarılıp tırnaklarımı tenine bastırdım. Bu hareketlimle başını omzundan kaldırdı ve çenesiyle çenemi dürtüp dudaklarımı ona uzatmamı istedi. Hırsıyla alt dudağımı dişlerinin arasına alıp kendine doğru çekip bıraktı. Hareketleri hızlandı. Sanki dayanmak ister gibi başını sağa sola salladı ama durmadı daha sert ve daha hızlıydı artık.

Tüm bedenim, hem içim hem dışım onu hissediyordu. Başım geriye düştüğü anda Kenan hızla geri şekilde ve ne olduğunu anlamadan kollarının arasındaydım bile.

“Çok yüksek,” dedi nefes nefese ve bir anda yerde etrafa saçılmış pijamalarımın üzerindeydim. Sırt üstü yatacağım sırada Kenan beni yan çevirdi. Bir bacağımı belime sararken diğerinin üzerine yerleşti ve ben kendimi ayarlayana kadar yeniden hareket etmişti bile.

Hissettiğim derinlik karşısında nefesim kesildi. Belimde duran bacağımdan destek alıp ileri geri hareket etmeye başladığında tutunacak bir şeyler arayacak kadar çaresiz durumdaydım. Artık kontrollü değildi. Kendini tutmaya çalışmaktan vazgeçmiş tüm gücüyle üzerimdeydi. Altımdaki eşyalar kaymaya başlayınca yerde yukarı doğru hareket ettim. Bir elimi uzatıp başımın ilerisinde duran tezgâhın altındaki dolaba elimi dayayıp oradan destek aldım.

Kenan dudağını ısırırken saçlarını arasından akan ter damlası çenesinden bacağıma düştü.

"Lanet olsun, bitmesin istiyorum ama..." hırıltılı bir nefesle homurdandı. "Ama dayanamıyorum." Nefes alış veriş i değ iş ti ve bir anda soluk soluğa kaldı.

"Sanki ne yaparsam yapayım yeterince derinde değ ilmiş im, sanki sana tümüyle dokunamayacağ ım hissinden kurtulamıyorum."

"Kenan," ismi dudaklarımdan döküldü. Hareket ettikçe zihnim odaklanmıyordu ama farkındaydım. Kenan sadece şu an yaşadığımız şeyden bahsetmiyordu. Sızmak istediğ i yer sadece tenim değ ildi. Her şeyi istiyordu benden. Kendini bana tümüyle veren adam benden de her şeyimi ona açmamı istiyordu.

"İhtiyacım olan," dediğ i anda araya girip eline uzanıp sıktım.

"Seni seviyorum," diye fısıldadığ ımda bakış larını gözlerime çevirdi. "Çok seviyorum," dediğ imde diş lerini sıktı. Bacağ ımı belinden kaydırıp indirdim ve ona doğru uzandım. Baş ını bana doğru eğ diğ inde kendimi ondan uzaklaştırıp ona fırsat vermeden sırt üstü dönmesini sağladım ve bacaklarımı açıp üzerine oturdum. Ellerini uzatıp belime sararken beni üzerinde kendi istediğ i gibi hareket ettirmesi için ipleri onun eline verdim. Bir anda kalktı ve benimle burun buruna geldi. İki elimi boynuna sımsıkı sardım ve dudaklarına fısıldadım.

"Bana sahips in, her şeyime Kenan."

Vücutlarımız birbirine sımsıkı yapış mış şekilde ileri geri salındık. Nefeslerimiz boş mutfakta yankılandı. Dudaklarımı dudaklarının üzerinden, gözlerimi gözlerinden hiç ayırmadım. Bedenim yeniden kasılıp titremeye başladığ ın baş ımı geriye attım. Kenan ensemden tutup beni yeniden ona bakmam için zorladı.

Bedenim rahatladığ ında yerde duran pijama üstüne uzanıp elime aldım Kenan'ın alnını ve yüzünü sildim.

Hareketleri hızlandı. Göğsüm göğsüne sürtmesine rağmen ondan bir santim bile uzaklaşmadım. Kenan'ın inlemeleri gittikçe yükseldi. Ellerini kollarımın altından geçirip omuzlarımdan beni kavradı ve kendine daha çok bastırdı.

"Ah Balım," derken bedeninin altımda titrediğini hissettim. Güzel yüzünün gerilip rahatlamasını alt dudağını dişlerinin arasına alıp sıkmasını hayranlıkla izledim. Bu anlarda insan daha fazla âşık olur mu bilmiyorum ama Kenan'ı böyle gördüğüm her an bir kez daha âşık oluyordum sanki. Kollarını belime sarıp beni sımsıkı tutarken rahatlayana kadar öyle kaldık.

Kenan sonunda başını kaldırıp bana baktığında gülümsedim. Elmacık kemiklerinin üstü kızarmış baygın gözlerle bana bakıyordu. Yanaklarına uzanıp öptüm.

Mutfağa dolan hafif ışığı fark ettiğimde başımı kaldırıp duvar saatime baktım ve anında yerimde fırladım.

"Kenan kalk saat altı olmak üzere," Az önce ki durumu unutmuştum ve aniden kalkınca ben yüzümü buruşturdum Kenan da acıyla bağırdı.

"Yuh güzelim, önce tabakla saldırdın. Sonra sevişerek öldürmeyi denedin, beceremedin. Şimdi erkekliğimden mi edeceksin beni." Utançla yanaklarım kızardı.

"Kalk dedim Kenan."

"Huysuzluğun tuttu yine."

"Rezil olacağız diyorum sana Kenan."

"Az önce öyle düşünmüyordun ama..."

"Bak beni utandırmaya sonra devam edersin, kalk eve çıkalım."

"Az önce utanmıyordun derdim ama şimdi sen onun için de bir ton laf söylersin." Yerden pijamalarımı alıp üzerime giyinmeye başladığımda Kenan sadece aşağı kayan çamaşırını ve pijama altını yukarı çekerek sırtıttı.

"Nasıl oluyor da benim," derken ileriye atılmış sutyenimi işaret ederek almaya gittim ve kollarımdan geçirip önden kapattım. "Her şeyim bir yana fırlatılıp bu kadar dağılıyorken sende bir şey yok."

"Senin dışın benim içim darmadağın güzelim." Yerden pijama üstümü alıp geldi ve önce başımdan sonra kollarımdan geçirip giydirdi. Kapıya doğru ilerlerken elini tutup hızlanması için çekiştirdim. Kilerin merdivenlerinden aşağı inip apartmana çıkınca Kenan kapıyı sessizce kapatmayı başardım. Bodrum kattan giriş katına ulaştığımız anda Ahmet Amca'yla burun buruna geldik.

"Siktir ya," dudaklarımdan dökülen küfürle elimi hızla ağzıma kapattım.

"Günaydın," dedi Kenan ortamı yumuşatmak ister gibi.

"Hayırdır kızım bir şey mi oldu?" diye direk bana sordu Ahmet Amca.

"Biz şey, şey oldu," aşağı işaret ederek konuştum ama ne diyeceğimi bilemedim.

"Ses duyduk ve restorana hırsız girdi zannettik," diye tamamladı Kenan. Derin bir nefes alıp rahatladım.

"Hırsız kaslarını görürse kaçır diye düşündün galiba evladım," dediğinde Kenan'ın çıplak göğsünü işaret etti. Ağzımdan püskürtmeye benzer bir ses çıkararak kahkaha attım. Kenan bana kaşlarını çatarak baktı.

"Biz aniden evden çıkınca," diye söze başladım ama gülmek istediğim o kadar fazlaydı ki kelimeleri bir araya getiremiyordum.

"Size iyi günler, biz çıkalım," diyen Kenan beni sırtımdan dürtüp ilerletti.

"Kolay gelsin Ahmet Amca," derken merdivenleri çıkmaya başladım. Birinci kata ulaştığımız anda kahkaha atmaya başladım. Dairemin kapısına gelip cebimden

anahtarlarını çıkarana kadar da devam ettim. İçeri girdiğimizde kendimi koltuğa atmış hâlâ gülüyordum.

"Gül sen gül edepsiz. Son gülen kim olacak bakalım." Tehdidini görmezden gelip kahkaha atmaya devam ettim. Yanaklarım ağrıyana kadar güldüm. Kenan yanıma gelip benimle birlikte gülmeye başladığında benden mutlusu yoktu.

... of the ...
... of the ...
... of the ...
... of the ...
... of the ...
... of the ...

... of the ...
... of the ...
... of the ...
... of the ...
... of the ...
... of the ...

... of the ...
... of the ...
... of the ...
... of the ...
... of the ...
... of the ...

... of the ...
... of the ...
... of the ...
... of the ...
... of the ...
... of the ...

... of the ...
... of the ...
... of the ...
... of the ...
... of the ...
... of the ...

... of the ...
... of the ...
... of the ...
... of the ...
... of the ...
... of the ...

30.BÖLÜM

BALIM

Telefonu kulağımla omzumun arasına sıkıştırıp elimdeki küçük çantayı Kenan'a uzattım. Çantayı elimden alıp boynumdan tutup dudaklarıma hızlı bir öpücük bırakırken telefon omzumdan kaydı ve gürültüyle yere düştü.

"Hay ben senin," derken dizlerimi üzerine çöküp telefonu aldım. "Buradayım teyze," derken Kenan'ı kovalayıp kapıyı işaret edip çıkmasını söyledim. Neyse ki ilk defa sözümü dinlemeye karar verdi de çantayı alıp gitti.

"Balım bizden kaçıyor musun sen?"

"Hayır," dedim ama içimden bir ses avazı çıktığı kadar evet diyordu.

"Baban sürekli beni arayıp sana bir şey anlattı mı diye sorup duruyor."

"Ona da söyledim teyzecim, bir ilişkim var ve yeni olduğu için başlarda gizlemek istedim."

"Ama televizyon ekranında seni öpmesini umursamadın." Of, sinirle yüzümü ovuşturdum.

"Teyzecim daha kaç kere anlatayım sana. Sence bunu bilsem öyle davranır mıyım ben?" Telefonun karşısında birkaç saniye sessiz kaldı.

"O zaman neden bana bir şey anlatmadın Balım?" Sesindi hayal kırıklığını duyunca bana kırıldığını anladım.

"Canım benim, önce bir denemek istedim. Biliyorsun, yani daha önce..."

"Hayatına giren her erkeği önceki dangalakla kıyaslayamazsın." Teyzem de en az benim kadar kızgındı. Tıpkı Esra gibi o da başından beri bu ilişkiye karşıydı. Herkes onun ne mal olduğunu anlamıştı da bir ben aptaldım sanırım.

"Zaten o aptalda ne bulduğunu da hiç anlamadım ya." Teyzem söylenmeye devam ederken kahkaha attım.

"Balım babanı ara, adam seni merak ediyor."

"Biliyorum ama ona da sana söylediklerimi söyledim. Babam benden ayrıntı bekliyor ama yok işte. Bir anda gelişti. Adamdan başlarda hoşlandığım bile söylenemez." O sırada açık kapıda Kenan belirdi ve içeri girip anahatar, telefon ve cüzdanını alıp bana baktı. Gözlerinin içine baka baka konuştum. "Hatta gördüğüm yerde bir kaşık suda boğmak istiyordum."

Kenan numaradan şaşırmış gibi gözlerini açtı ve işaret parmağını kendine çevirip göğsüne doğru tutarken dudaklarını oynatarak "Ben mi?" diye sordu. Kahkaha atmamak için dudaklarımı ısırdım.

"E sonra ne oldu da birlikte oldunuz, işte bunu anlamıyorum." Kenan bana doğru yaklaşırken ona bakmaya devam ettim.

"Sonra gördüğüm en anlayışlı ve nazik insan olduğunu anladım. Bana olan sabrı takdire şayan ki benim ne kadar inat ne kadar huysuz olduğumu bilirsin. Ayrıca onu seviyorum teyze." Kenan bana yaklaşırken duyduğu cümleyle durdu ve başını hafif yana eğip ciddi gözlerini üzerime dikip bekledi.

Teyzem, "O zaman ne zaman tanışacağız?" dediğinde panik yeniden beni ele geçirdi. Kenan durduğu yerden

yanıma yaklaşp ellerini belime sardı ve boylarımızı eşitlemek için dizlerini kırıp eğildi.

“Şey şimdi bu yarışma olayını biliyorsun teyze. Onu bir atlatalım sonra Kenan’ın işlerini bilmiyorum bir konuşurum,” deyip suçu biraz Kenan’a attığım da özür diler gibi gülümsedim.

“Balım yine geçiştiriyorsun. Yarışmanın şu anki aşaması bitip döndüğünde bir yemek planı yapalım.” Dibi me kadar girmiş olan Kenan teyzemin söylediklerini duyunca hevesle başını sallayıp onayladı. Ama aynı anda ben de ona bakıp başımı sağa sola salladım. Kenan gözlerini kısıp bana baktı ve sonra bir şeylerin peşinde olduğunu belli eden o bakışıyla gözlerini benimkilere dikti. Başını eğip kulağımın altında dudaklarını değdirdiğinde sessiz olmak için ağzımı hızla kapattım. Teyzem hâlâ telefondaydı ve hâlâ konuşuyordu. Her zaman çenemin ona çektiğini söylerdi annem ve şu an en azından bu konuda haklılığını kanıtlamıştı.

Teyzem konuşuyordu konuşmasına ama benim aklım ona verecek cevap için kelimeleri bir araya toplamaya yetmiyordu. Kenan dudaklarını hassas deride gezdirirken onu itmeye çalıştım. Dudaklarını kulağıma iyice yaklaştırıp, “Evet de,” diye fısıldadı. Sonra yeniden ılık dudaklarını hareket ettirerek boynuma indi. Bir kez daha tenime doğru, “Evet de,” dediği anda bu işkenceden kurtulmak için, “Evet,” diye bağırdım.

Kenan durdu, teyzem sustu. Bir an öylece sessizlik içinde kaldık.

“Ne bağıırıyorsun be manyak gibi, apartmandan duyuldu sesin,” diyen Esra kapıdan içeri girince Kenan benden uzaklaşıp kahkaha atmaya başladı. Ben sinirle, Esra da şaşkınlıkla gülen adama baktık. Teyzem hâlâ sessizdi. Muhtemelen aklı karışmıştı ve delirdiğimi falan

düşünüyordu. Çünkü pek normal davrandığım söylene-
mezdi şu andan.

"Teyzecim tamam. Gidip gelelim sonra söz plan yap-
mak için seni arayacağım."

"Baban da gelecek ama" dediğinde derin bir nefes al-
dım. İkisiyle aynı anda tanıştırmak aslında benim için de
iyi olacaktı.

"Tamam kabul."

Veda edip telefonu kapatacağım sırada, "Kamera kar-
şısında oynaşma adamla," dediğinde "Teyze!" diye ba-
ğırdım. Bu tepkim hoşuna gitmiş gibi kahkaha attı.

Sonunda telefonu kapattığımda gidip Kenan'ın kolu-
na bir tane vurdum.

"Beni zor duruma düşürmek hoşuna mı gidiyor senin?"
Oturduğu koltukta yayılarak bacaklarını araladı ve beni de
arasına çekti. Ellerini belimden kalçama indirip sardığında
başını geri ye atmış gamzelerini göstererek sırtıyordu.

Kollarımı tekli koltuğun arkasına dayayarak destek
aldım ve ona doğru eğildim. Esra yeniden odada belirip,
"Engin gelmiş," dedi sonra bize baktı. "Oynaşıp durma-
yın yola çıkmamız gerek," dedi ve arkasını döndü, kapı-
dan çıktı ve gözden kayboldu.

"Bu insanların derdi ne benimle? Sürekli bana oynaş-
ma diye laf sokuyorlar."

"Çünkü oynaşıyoruz."

"Kenan! Sen yapma bari..."

"E öyle ama baksana halimize. Ellerimi senden uzat
tutamıyorum." Yeniden dikildim ve onu da benimle bir-
likte çekip kaldırdım.

"İtiraf ettin işte bak sen benimle oynaşıyorsun."

"Yani sen istemiyorsun?"

Kol çantamı alıp Kenan'ın elinden tuttum ve evden
çıktık. "Tabii ki istemiyorum. Biraz huzur ver yahu," diye

dalga geçtim ama Kenan'dan ses çıkmadı. Kapıyı kilitleyip merdivenlerden indik ve Engin ve Esra'nın aşağıda beklediğini gördüm. Esra'yı yanıma çağırdım ve restoranla ilgili birkaç şey konuştuk. Biz yokken işleri Ozan idare edecekti. Sonunda her şeyi hallettiğimizde Engin direksiyonun başına, Esra yanına ön koltuğa geçti biz de Kenan'la arkaya oturduk.

"Dün gece pek uyuyamadı Engin, iyiysen sen kullan," dediğinde gözlerim kocaman açıldı. Dirseğimle Kenan'ı dürterken dönüp bana asık suratla baktı. Yola çıktığımızda on beş dakika geçmişti daha ve ben sıkıntıdan patlamıştım. Esra'yla sohbet ediyorduk ama o da Engin araba kullandığı için genelde onunla ilgileniyordu. Sonunda bacaklarını açıp öne doğru kaykılmış ve başını geriye atmış, gözleri kapalı oturan Kenan'a doğru sokuldum. Kollarını göğsünde kavuşturmuş adamın yanına yanaştım ama her zaman kolunu kaldırıp hemen beni kendine çeken Kenan bu sefer kıpırdamadı. Elimizi uzatıp göğsüne koyarken kulağına doğru eğildim.

"Uyuyor musun?"

"Hayır," sesi sert değildi ama huysuzluğunu anlayabiliyordum.

"Kızdın mı peki?"

"Hayır."

"Küstün o zaman."

"Çocuk muyum ben!" Gözleri hâlâ kapalı olmasına rağmen gülümsememi bastırdım. Zaten yüz vermiyordu şimdi ona güldüğümü duyarsa sinirlenecekti.

Başımı boynuna gömüp dudaklarımı kirli sakallı teninde dolaştırdım. Aldığı derin nefesle göğsü yükselip alçaldı.

"Neden pas vermiyorsun o zaman?"

"Huzur veriyorum işte sana." Şaşkınlıkla ağzım açılıp kapandı. Ciddiydi. Gerçekten alınmıştı.

"Kenan şaka yaptığımı biliyorsun değil mi?" diye sordum. Başını aşağı yukarı salladı.

"Kenan bir bana bakar mısın?" Tek gözünü aralayıp bana baktı ama bir şey söylemediğimde yeniden kapattı.

Sinirle ayağımdan ayakkabılarımı çıkardım ve Kenan'a doğru dönüp dizlerimi üzerinde oturdum. Sırtım Esra ve Engin'e dönük olduğundan bizi göremeyeceklerini biliyordum. Elimi uzatıp Kenan'ın çenesini tuttum ve bana bakması için sıktım. Çenesini ve yanaklarını sıkınca dudakları büzüldü. Dayanamayıp eğildim ve dudaklarından öptüm. Kenan yine kıpırdamadı. Bir kez daha öpünce yerinde kıpırdanıp gözlerini açtı.

"Kenan," dedim elimle yüzünü okşarken. "Şaka yaptım," diye fısıldadım. Dudakları gülümsemeye kıvrıldı.

"Biliyorum."

"O zaman neden böyle yapıyorsun." Bana uzak davranması canımı yakmıştı. Bu kadar ufak bir olayda bile böyle canım mı yanıyordu. Bir anda panikledim. Sadece bana her zaman olduğundan biraz uzak durmuş, üzerime gelmemişti ve benim canım yanıyordu. İşleri yoğunlaşıp o gün benimle konuşmadığında ya da bir gün eve geldiğinde bana her zamanki gibi sarılmadığında canım mı yanacaktı? Kalbim hızla atmaya başladı.

Beynimin her bir köşesinde alarm zilleri çalarken aklımdan geçen tek soru oldu.

Annem gibi mi olacağım? Başımı iki yana salladım. Annemin sözleri kafamın içinde dolanmaya başladı bir anda. *Sen, sen ol kızım sakın kendini salma ve baban kadar yakışıklı biriyle birlikte olma.*

Yok, artık saçmalamaya başlamıştım. "Balım iyi misin bembeyaz oldu yüzün?"

Kenan'ın sesiyle kendime geldim. "Yok, yok bir şeyim."

"Güzelim şaka yaptım."

"Biliyorum, biliyorum. Biraz da ben seninle ilgileneyim dedim işte," derken dudaklarımı zorla kıvrılmaya zorlayıp Kenan'a gülümsedim. Eğilip dudaklarına minik bir öpücük kondurduğumda bakışlarımız yeniden buluştu ve gözlerindeki telaşı gördüm. Kendi saçmalıklarımın adamı telaşlandırmamın âlemi yoktu. Kollarımı boynuna dolayıp ona sarılırken kucağına tırmandım. Bacaklarımı diğer yandan sarkıtıp Kenan'ın kucağında kıvrıldım. Başımı tek omzuna yasladım ve dudaklarımı boynuna bastırıp kendimi oraya gömdüm.

Bana huzur veren adamın kokusuyla rahatlarken sesini çıkarmadan saçlarımı okşadı. Akmak için çırpınan yaşlarımı zorla tuttum. Bunca zaman bir kez bile annemin söylediklerine kafayı takmamış olan ben Kenan söz konusu olduğunda farklı bir şeye dönüşüyordu sanki. Gözlerimi kapattım ve derin nefesler alarak sadece onun kokusunu soludum.

Neredeyse yirmi dakika hiç kıpırdamadım. Adamın kucağında ağırlığım artmıştı muhtemelen ama Kenan bir kez bile sesini çıkarmadı. Sonunda kıpırdanıp yanına geçmek için hareketlendiğimde kucağından kayıp yanına oturmama izin vermedi.

"İyi misin güzelim," derken yüzüme endişeyle baktı. Bir elimi yanağına koyup okşadım.

"Evet, dün gece bir tek sen yorulmadın." Gülümsemesi genişledi.

Yolun yarısına gelene kadar arabada neşeyle muhabbet ettik. Esra her zamanki Esra'ydı ve gülmekten çeneme ağrı girmişti. Engin'in de ondan kalır yanı yoktu. Tencere

kapak misali birinin söylediği cümleyi diğer tamamlıyor, aynı anda gülüp, aynı espriyi yapıyorlardı. Kelimeleri aynı anda söyledikten sonra tekrar gülmeye başladıkların kahkahaları biz de bulaşmış yol boyunca eğlenmiştik. Birkaç saat önce kafamda dolanan düşünlerin hepsi bir anda yok olup gitmişti.

Hepimiz acıkınca bir yerde durup yemek yedik. Yolun geri kalanında arabayı Kenan kullanmış bu sefer yerleri değişmiştik. Engin ve Esra arkaya biz öne geçmiştik. Yolun geri kalanı daha sessizdi.

Saat dört gibi otele vardığımızda oturmaktan her yerim uyuşmuştu. Üstelik yarışma bugün akşam dokuzdaydı ve dinlenmek için çok vaktimiz yoktu.

Kenan ve Engin çantalarımızı alırken arabanda çıkıp vücudumu esnettim. Esra'ya baktığımdan onun da belini sağa sola kıvrıldığını görünce birbirimize bakıp gülümsedik. Lobiden içeri girdiğimizde anahtarlarımızı aldık ve asansörle yukarı çıkıp yan yana odalarımızın kapısına geldiğimizde Engin kapısını açarken, "Akşam yemeğini nasıl yapalım?" diye sordu.

"Pas geçelim, ben odaya söyleyeceğim baksana Balım'ın haline. Dinlenebildiği kadar dinlensin istiyorum."

İyiymi ben demek istesem de gözlerimden yorgun olduğumu anlamışlardı.

"Ben bir gece önceden çıkalım demiştim," dedi Kenan.

"Valla bence de," diyen Esra'ya ters ters baktım.

Saatler bir anda aktı gitti sanki. Birkaç saat uyudum. Uyandığımda Kenan yemeklerimizi söylemiş masayı hazırlamıştı bile.

"Keşke beni de uyandırsaydın," derken esnedim. Yanına gelip yatağa oturdu ve dağılan saçlarımı geriye itti.

"Senin akşam için enerji toplaman gerekti."

"Sen de dinlenseydin keşke Kenan."

"Dinlendim güzelim. Hadi kalp bir şeyler atıştıralım. Sonra aşağı inip bugün bizi neler bekliyor öğrenelim." Yatağın ucuna kadar emekledim ve inip masaya doğru ilerledim. Sandalyeme oturup iştahla yemeğe başladığımda Kenan karşıma oturup gülümsedi.

"Çok acıkmışsın..."

"Ben hep açım," dedim ağızım dolu dolu.

Kenan kahkaha attı. "Geçen gecedен biliyorum merak etme."

Aklıma dolan düşüncelerle yutkundum. O gecen sonra ne zaman mutfığa girsem gözümün önünde canlanıyordu. Bir türlü işime konsantre olamıyordum. Ne zaman elimdeki tabağa odaklansam gözümün önünde yaşadıklarımız canlanıyordu.

"Böyle yanakların kızarıyor, dudağını ısıyorsun, nefesin değişiyor ya Balım," ağızıma götürdüğüm keki ısıramadan öylece kaldım. Yutkunmaya çalışarak Kenan'ın dinledim. "Ne düşündüğünü, aklından neler geçtiğini gözlerinden anlıyorum ve deliriyorum." Eğilip parmaklarımın arasında duran keki ısırdı. "Keşke seni yanımdan hiç ayırmasam, hep benimle olsan... Sabah uyandığımda ilk gördüğüm yüz sana ait, uykuya dalarken son hissettiğim nefes sana ait olsa, her gün. Eve geldiğimde bana kapıyı açan sen olsan. Ya da senden önce gelip senin için yemek hazırladığımda seni kapıda karşılayan ben olsam Balım." Elimi tutup dudaklarına götürüp öptü. "Ya da gelip seni işten alsam da evimize gitsek... Çok mu şey istiyorum sence."

"Ah, Kenan."

"Senin de benim gibi hissetmeni istiyorum." Benim konuşmama fırsat vermeden devam etti. "Çok hızlı gidiyorum değil mi?" Sanki utanmış gibi başını eğip gülümsedi. Sandalyemde yan dönüp elimi yanağına koydum.

"Ben de senin gibi hissediyorum. Evet, bu kadar hızlı olması ödümü koparmıyor diyemem ama yine de seninleyken ben iyiyim. Senin yanında huzurlu, senin yanında mutluyum Kenan. Bir şey olacak da bir anda her şey tersine dönecek diye ödüm patlıyor."

"Dönmeyecek güzelim."

"Sadece... Sadece acele etmeyelim olur mu?" Zaten her şey kontrolüm dışında gerçekleşiyormuş gibi hissediyorum. Sanki benden bağımsız hızla akıp gidiyor zaman. Bazı şeyleri kontrol etmeyi biliyorum ben. Bu zamana kadar öyleydi ama seninle birlikte tüm kontrolüm dağıldı sanki."

"Kötü bir şey gibi söylüyorsun bunu güzelim."

"Değil, hayır öyle değil." Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım ve eğilip alnımın onunkine dayadım. "Acele etmeden ilerleyeyim hayatım, lütfen."

Başını geri çekip kocaman gülümsedi. "Senin o hayatım diyen ağzını ben var ya," derken eğilip dudaklarıma odada yankılanacak kadar sesli bir öpücük bıraktı ve kollarını bana dolayıp beni kucaklarken etrafında döndürdü.

"Acele," kocaman bir öpücük "etmek" yeniden bir öpücük "yok." Sonunda dudaklarıma kapandığından bu sefer ki az öncekiler kadar kısa sürmedi. Nefes nefese geri çekildiğimde yüzüne baktım.

"Hazırlanalım artık," diye fısıldadım.

Geniş lobiden geçip yarışma için düzenlenen devasa salona girdik. Heyecandan elim ayağım titriyordu. Engin ve Esra yanımıza geldiğinde Esra kollarını bana dolayıp sarıldı.

"Hazır mısınız?" Hevesle başımı salladım. Heyecan ve panik birbirine karışmış yerimde duramıyordum. Kenan yanımdan ayrılıp elinde bir zarfla ve birkaç kâğıtla geri geldiğinde kâğıdı hepimizin görebileceği şekilde aramıza uzattı.

"Zarfın içinden çıkan ürün ana ürünümüz olacak ve bu ürünle en lezzetli yemeği yapan altı çiftin üçü finale çıkacak. Zarfı açıp ürünü gördükten sonra yemeği kimin yapacağını ve hangimizin yardımcı olacağına karar verip yetkiliye bildirmek zorundayız. Sonradan değişiklik yapamıyoruz."

Esra, "Ay çok heyecanlı," derken hemen araya girdim.

"Tabii ki sen olacaksın. Geçen seferki gibi ben sana yardım ederim." Kenan sanki söylediğimi duymamış gibi sonra karar veririz deyip öylece geçiştirdi. Yarım saat sonra tezgâhlarımızın başına geçip, önlüklerimiz giymiş bekliyorduk.

Sonunda eline mikrofonu alan adam yeniden kural-ları okuyup başlamamızı söylediğinde elimde tuttuğum zarfı açtım.

"Tavuk mu?" dedim kaşlarımı çatarak.

"Evet, tavuk," dedi Kenan. "Aslında harika yemekler var ama hangisini seçeceğiz. Lezzetli olması gerek." Kâğıda bakarak düşünmeye başladım.

"Senin aklında bir şey var mı?" Kenan başını sağa sola salladı. "Bir değil bin tane şey dönüyor kafamda." Bakışlarımı kaldırıp duvarda duran geniş saate baktım.

"Acele etmeliyiz." Kenan bir şey demeyince yıllar önce komşumuz Fatma ablanın yaptığı bir tarif geldi aklıma.

"Narlı Tavuk Yahnisi," dedim fısıldayarak. Kenan'ın bakışları bana döndü.

"Ne?"

"Tamam, çok bilinen bir tarif değil ama tavukla yapılan en lezzetli yemek olabilir Kenan. Ben anlatırım sana."

"Tamam, kabul Narlı Tavuk Yahnisi yapıyoruz o zaman ama" diğer kâğıdı çıkarıp yemeğimizi yazarken ilk sıraya benim adımı yazıp hemen altına kendininkini yazdı.

"Kenan hayır. Ben, ben yapamam. Sana yardımcı olurum."

"Yemeği sen biliyorsun güzelim. Ben sana yardım edeceğim." Korkuyla gözlerim büyüdü. Kâğıdı katlayıp tezgâhın ucuna bıraktı ve bana döndü.

"Kenan bak şimdi gelip alacaklar o kâğıdı... Lütfen."

"Sakin ol," dediğinde geriye doğru bir adım attım.

"Olamam. Ben, yapamam. Kenan ya kaybedersek?"

"Kaybetmeyeceğiz."

"Ama ya kaybedersek?" Uzanıp iki elimi sımsıkı tuttu ve bana yaklaştı.

"Sorun değil Balım. Kaybetmeyeceğiz ama kaybedersek de sorun değil."

"Ama Damla..."

"Şiişt," diyerek beni susturdu ve elimin üzerini okşadı.

"Onun benden isteği beni sana getirdi ve biz onun isteğini gerçekleştirmek için elimizden geleni yapıyoruz. O yüzden sakın ol ve her zaman yaptığım şeyi yap." Hâlâ emin olamasam da biraz daha sakinleştim. Görevli o sırada geldi ve Kenan'ın kenara bıraktığı kâğıdı alıp gitti.

"Tamam," dedim ve derin bir nefes aldım.

Tezgâhın üzerine dizdiğimiz malzemeleri zihnimle bir sıraya sokarak yerleştirdim.

"Adım 1" derken Kenan'a döndüm. "Tavuğu baharatlayarak güzelce çeşnilendirdikten sonra az yağda her tarafı kahverengi olana kadar pişireceğim." Bir yandan konuşup Kenan'a yapacaklarımı anlatırken söylediklerimi

yapmaya başladım. Tavukların her tarafı parlak kahverengi bir ton alınca onları tavadan geniş bir tabağa aldım ve Kenan'ın önünde doğru ittim.

"Şimdi, biraz soğuduğunda sen tavuğu parçalarına ayır," deyip yeniden işimin başına döndüm.

"Emredersin şefim," dediğinde başımı çevirip ona gülümsedim.

"Adım 2" diye kendi kendime fısıldadım ama Kenan'ın beni duyduğunu da biliyordum. Önüne iki tane soğan koydum. "Ben diğer malzemeleri hazırlarken sen bunları doğrar mısın?"

"Hay hay güzelim." Kenan soğanları doğrarken sarımsak, tatlı toz biber ve biraz kişnişi yakınımaya aldım. Az önce tavuğun kızardığı tavama az yağ ekledim ve Kenan'dan gelen soğanları atıp biraz soteledim. Üzerine ezdiğim ve bıçakla incecik doğradığım dört diş sarımsağı, toz biberi ve kişnişi de ekleyip birkaç kere karıştırdım. Ardından hemen salçayı eklerken Kenan'a "Bana bir su bardağı nar suyu lazım," dedim. Ben arkamdaki dolaptan nar ekşisi alıp tavama eklerken Kenan'ın hızla sıkıldığı bir bardak nar suyunu da tavama ekledim ve altını kısarak kaynamaya bıraktım.

Kenan'ın eline bir tane nar uzattım. "Sen bunu ayıkla bana," derken hemen Kenan'ın parçalara ayırdığı tavuktan dört parça alıp kaynayan sosumun içine yerleştirdim. Kapağını kapatıp suyuyla yumuşayıp pişmesini bekledim.

"Harika görünüyorsun," dediğinde bakışlarımı ona çevirdim.

"Berbat haldeyim."

"Hayır değilsin. Seni yemek yaparken izlemekten hoşlanıyorum." Yanaklarım ısındı ama yine de ona döndüm.

"Beni utandırmak hoşuna gidiyor değil mi?" Dudağının tek tarafı kıvrılarak gülümsedi.

"Evet, hoşuma gittiğini inkâr edemem güzelim ama yalan söylemiyorum. Sana doğruları söylüyorum." Birbirimizin gözlerine öylece baktık. Aniden bir ses hoparlörlerden yankılanınca yerimde sıçradım. Adam son on dakika uyarısı veriyordu ve ben yine televizyonda yayınlanacağını bile bile Kenan'la bakışıp duruyordum.

Tencerenin altını kapattığımda Kenan önüme oval beyaz bir tabak koydu. Tencereyi hafif eğip bir kaşık yardımıyla sosundan biraz aldım ve tabağın ortasına şekil vererek yaydım. Pişen tavuklardan iki parçayı alıp birbirlerine çapraz bir şekilde yerleştirip tencerenin dibinde kalan sistan biraz daha aldım ve eğilip yavaşta tavukların üzerinde gezdirdim.

Kenan'ın az önce ayıkladığı narları da alıp tavukların üzerine serpiştirdim. Son kez narların üzerine de hafif sos gezdirdim ve birkaç dal maydanoz alıp elimle saplarını ayıklayıp güzelce süsledim.

Belimdeki beze uzanıp hızla tabağın kenarlarını temizlerken bir adım geri çekilip tabağıma baktım.

Son anda tezgâhın üzerinden temiz bir çatal aldım ve tenceredeki tavuklardan birinden ufak bir parça alıp sosuna bulayıp Kenan'a döndüm.

"Benim tadına bakmaya cesaretim yok," derken çatalı ağzına doğru uzattım.

"Harika gözüküyor Balım."

"Evet, ama bu dışı, şimdi sen içini tadacaksın." Gülümseyerek ağzını bana yaklaştırdı. Şu anda değil tüm Türkiye, Dünya izlese de umurumda değildi. Bilmeye ihtiyacım vardı.

Kenan dudaklarını araladı ve çatal ağzının içinde kayboldu. Birkaç kez çiğnedikten sonra gözlerini kapattı ve yeniden açtığında bana doğru eğilip, dilini dudaklarının

üzerinde gezdirdikten sonra konuştu. "Enfes olmuş güzelim" dedikten sonra hafifçe inledi.

"Ah," dedim şaşkınlıkla. Yemek yerken çıkardığım seslerin Kenan'a ne yaptığını şimdi anlamıştım. Kenan da bunu fark etmiş olacak ki tek kaşını kaldırdı.

"Hiç bakma bana, bu konuyu burada konuşmayacağım." Sırtımı ona dönüp bekledim. Yüzünde yine o kendini beğenmiş gülümsemesi olduğunu biliyordum. Bakmama gerek bile yoktu.

Birkaç dakika sonra zaman doldu. Görevli garsonlar altı masada hazırlanan tabakları topladı ve beyaz örtülerle kaplı uzun masaya doğru götürdüler.

Her yarışmacının tabağından ufak parçalar alan yeldi kişilik jüri üyelerini pür dikkat izlemeye başladım. Utanmasam tırnaklarımı yemeye başlayacaktım. Bakışlarım gence kalabalık salonun etrafında gezindiğinde Engin ve Esra'yı gördüm. Esra iki elini bana doğru kaldırdı ve ellerini yumruk yapıp sadece başparmaklarını açarak dudaklarını oynatıp "süpersiniz" dediğinde gülümseyerek baktım.

Sonunda sunucu mikrofonla yeniden sahnenin ortasına geldiğinde nefesimi tutup bir elimi yumruk yaparak ağzıma götürdüm. Esra tek eliyle Engin'in eline yapışık sıkıca tuttu. Ben onlara bakarken Kenan yanına yaklaşıp diğer elimi sımsıkı tuttu.

Gözlerimi kapatıp içimden sayıkladım. *Lütfen, lütfen, lütfen...*

Bir alkış koptu ve tam karşımızdaki tezgâhtaki kişiler havaya zıplayarak sevindi. Bir anda kulaklarım duymaz olmuştu sanki. Yeniden gözlerimi kapattım. Sonraki dakikalar geçmiyordu. Yeniden bir açıklama yapıldı ama bu sefer sevinen yoktu. Aniden bir çığlık yankılandı ve gözlerimi açıp yerinde zıplayıp deli gibi bağırان arkadaşımı gördüm. Kenan elindeki elimi sımsıkı tuttu.

"Kazandık, turu geçtik güzelim," dediğinde sanki bir anda ilk defa görür, ilk defa duyar olmuştum. Bizden sonra bir grup daha açıklandı ama umurumda değildi. Bizde doğru gelen Engin ve Esra'ya bakıp yeniden Kenan'a döndüm.

"Başardık," dedim fısıldayarak. Kenan başını salladı.

"Kenan başardık," derken bu sefer çığlık attım. Kendimi Kenan'ın üzerine atarken son anda beni yakalayıp havaya kaldırdı. Bacaklarımı beline sararken kollarımı boynuna dolamış kucağında deli gibi bağırıyordum.

"Başardık," diye yeniden çığlık attım sevinçle ve ellerimi yanaklarına koyup başını geri yatırdım. Eğilip dudaklarından öptüm. Kenan hiç beklemeden karşılık verdi. Kucağından kayıp ayaklarım yere bastığı anda yanımızda gelen Engin ve Esra'ya dönüp arkadaşşıma kocaman sarıldım.

Boynuna sarılırken kocaman kahkaha attım. Sevinçten gözlerim dolu doluydu.

"Tabii ki kazanacaktınız, biliyorduk," dedi Esra her zaman güven ve destek veren sesiyle. Engin de bizi tebrik ettikten sonra ilk üçe giren diğer takımı görmek için baktım. Bir erkek bir kadının olduğu diğer tezgâhta finale çıkmıştı. Sevinçlerinin arasında kadınla gözlerimiz karşılaştı ve beni görünce gülümsemesi silindi. Başını hızla yeminde takım arkadaşına çevirince şaşkınlıkla kaldım.

Kenan beni kendine çevirince dönüp ona kocaman gülümsedim. Aklımda ne var ne yok silindi.

"İlı Balım," diyen Esra'ya hâlâ gülümseyerek döndüm. Elinde tuttuğu telefonumu havaya kaldırıp arayanı gösterdiğinde gözlerimi kocaman açtım. Çalan telefon durdu ve ardından yeniden çalmaya başladı. Az önce babam arıyordu şimdi de teyzem.

"Bir şey mi oldu acaba?" derken panikledim.

"Az önce yaptığın şey yüzünden olabilir," dedi Engin. Esra da hemen başıyla onayladı. Şaşkınlıkla ikisine baktım.

"Ne yaptım?" sevinçten kafam allak bullak olmuştu.

"Herkesin," derken kameraları gösterdi. "önünde Kenan'ın kucağına atlayıp adamı öptün."

Gözlerim ve ağzım kocaman açıldı. "Ah," dedim sadece.

"Ah ya," dedi Esra bana bakarak. Dönüp Kenan'a baktım. Babam ve teyzem canıma okuyacaktı.

the city of London, from the first settlement of the
 Britons, to the present time. The first part of the
 history is divided into three periods, the first of which
 is the history of the city from the first settlement of
 the Britons, to the reign of King Alfred. The second
 part is the history of the city from the reign of King
 Alfred, to the reign of King Henry II. The third part
 is the history of the city from the reign of King
 Henry II, to the present time. The first part of the
 history is divided into three periods, the first of which
 is the history of the city from the first settlement of
 the Britons, to the reign of King Alfred. The second
 part is the history of the city from the reign of King
 Alfred, to the reign of King Henry II. The third part
 is the history of the city from the reign of King
 Henry II, to the present time.

The first part of the history is divided into three
 periods, the first of which is the history of the city
 from the first settlement of the Britons, to the reign
 of King Alfred. The second part is the history of the
 city from the reign of King Alfred, to the reign of
 King Henry II. The third part is the history of the
 city from the reign of King Henry II, to the present
 time. The first part of the history is divided into
 three periods, the first of which is the history of the
 city from the first settlement of the Britons, to the
 reign of King Alfred. The second part is the history
 of the city from the reign of King Alfred, to the
 reign of King Henry II. The third part is the history
 of the city from the reign of King Henry II, to the
 present time.

31.BÖLÜM

BALIM

Gerginlikten şuraya düşüp bayılacaktım.

"Bana bunu yaptırdığına inanamıyorum."

Kenan elimi tutup bana doğru döndü. "Güzelim yemeği senin ailemle yiyeceğiz biliyorsun değil mi?"

"Evet ama bunu yarışmanın son turundan önce yapmamız gerekmiyordu." Huysuzca ayağımı yere vurdum. Yarışmanın stresi yetmezmiş gibi bir de tam öncesinden teyzem ve babamla tanışma çıkmıştı. Geçen hafta ikinci turu kazandıktan sonra herkese sergilediğim şov sayesinde gelmişti bunlar başıma. Kenan'ın kabahati yoktu tabii ama yine de ısrarla bu yemeği istemişti. Ne kadar ertelemek istesem de yarışma sonrasına kalsın desem de kabul etmemişti. Gerçi Kenan kabul etse de bir şey değişmeyecekti. Babam sürekli arayıp durmuş yaptığım hiçbir açıklamayı ciddiye almamış kendisi Kenan'la tanışmak istemişti.

Teyzem zaten ayrı bir konuydu. Ben sana kameraların önünde oynaşma demedim mi diye günlerce beynimi yemiş, sonra da ancak tanışırsak bunun hakkında konuşmayacağını söyleyerek beni tehdit etmişti. Başlarda dalga geçiyor sandım her gün olup olmadık saatlerde beni

arayıp ciğerim sökülene kadar konuşmasına daha fazla dayanamamıştım.

Ah bir de Kenan'ın sürekli aklımı okuyormuş gibi davranması vardı. Bunları takmadığımı, yarışmadan sonra ailemle görüşeceğimizi söylesem de inanmamıştı. Kafamın sürekli dağınık olduğunu bunu aradan çıkarmazsak yarışmaya odaklanamayacağımı söyleyip durmuştu.

Bir bakımdan haklıydı aslında ama yine de kabul etmek istemiyordum işte.

"Kenan bak," dedim derin bir nefes alarak. "Sen tanıdığım en nazik en saygılı insansın." Gamzelerini göstere göstere gülümsedi. O böyle gülünce olduğum yerde eriyip altımdaki toprağa karışacakmış gibi hissediyordum. Elini kaldırıp yanağımı okşadı.

"Teşekkür ederim güzelim." Onu mutlu etmek bu kadar kolaydı işte. Ağzımda çıkan üç dört kelimeden oluşan cümleyle dünyamı aydınlatan gülümsemesini görüyordum.

"Ama hayatım," bana doğru biraz daha yaklaştı.

"Bir daha söylesene," diye fısıldadı.

"Kenan bir şey anlatmaya çalışıyorum."

"Tamam, anlat ama bir kez daha söyleyerek anlat." Fısıldayarak konuşmasından ne adar hoşlandığımı söylememiştim ama bakışlarından anlıyordum ki benim hakkımda her şeyi bildiği gibi bunu da biliyordum.

"Kenan,"

"Hayır. Kenan değil." Ah bir de benim inatçı olduğumu söyleyip dururdu.

"Peki, hayatım," dedim sahte bir kocaman sırıtma eşliğinde.

"Dinliyorum güzelim."

"Ke-" diye başladığım anda kaşları yukarı doğru havalanınca kelimem yarım kaldı. "Hayatım," dedim ve

gülümseme geri geldi. "Sen bahsettiğim tüm o nazik özellikleri taşıyor olabilirsin ama oradakiler," arkamızda kalan evi işaret ettim. "senin kadar nazil olmayacak. Sana sorular soracaklar anlamadığın bir anda köşeye sıkışmış olacaksın. İşte o zaman lütfen ama lütfen susma."

"Ne?" dedi hayretle.

"Söylediğim gibi işte."

"Balım senin bana kendimi tutmamı söylemen gerekmiyor mu?"

"Ah hayır," dedim sırtarak. "Ne yaparsan yap zaten saygısızlık etmezsin biliyorum. Gerçi birazcık damarlarına basman hoşuma giderdi ama bunu senin yerine ben yapacağım."

"Korkutuyorsun beni, içeride ne olmasını bekliyorsun bilmiyorum ama bence akışına bırakalım."

"Ben seni uyarmış olayım." Elinden tutup tek katlı müstakil evin bahçesinden içeri girerken Kenan da peşimden geldi.

"Bence sen fazla abartıyorsun. Kaç yaşında insanlarız." Kahkaha atarak başımı sağa sola salladım. Aynı anda evin dış kapısı açıldı ve teyzem demeye bin şahit isteyecek kadın kapıda bizi gülümseyerek karşıladı.

Teyzemle aramızda on beş yaş vardı. Anneannemin ve dedemin son golleri olmuştu teyzem. Annem onu kardeşinden çok kızı gibi görürdü ama aslında ne teyzeme ne de bana doğru düzgün annelik yapmadığının farkında değildi.

Kapıdaki kadını görünce Kenan bir anda tökezledi ve hayretle bana baktı. Yaşından daha genç gösteren teyzem durumu fark etmiş gibi gülümsedi. Kenan bana doğru eğilerek konuştu.

"Teyzen mi?" dedi hayretle. Hevesle başımı salladım.

"Ah," derken şaşkın şaşkın baktı. Lütfen bana babanın da benim gibi gözüktüğünü falan söyleme. Yüksek

sesle kahkaha attım. Kenan'ın elini bırakıp üç basamaklı merdiveni hızla çıkıp kendimi teyzemin kollarına atıp sarıldım.

"Hoş geldin cadı," dedi bana sımsıkı sarılırken. Geri çekilip yanaklarına sesli birer öpücük kondurdum. Bir adım daha geri gidip teyzemin üzerindeki kısa eteğe ve askılı bluza bakıp numaradan kaşlarımı çatıttım.

"Erkek arkadaşımı seninle tanıştırmaya getirdim. Daha şey, teyze gibi görünsen olmaz mıydı?" Suratımı ne kadar ciddi tutmaya çalışsam da başarılı olamadım ve sonunda güldüm. O da bana karşılık verdi.

Bir an arkamda duran Kenan'ı unuttuğum geldi aklıma. "Ah," dedim ve teyzemde arkamda duran adama bakara kaşlarını kaldırdı. "Ah ya."

Yeniden Kenan'ın elini tutup onu basamaklardan yukarı çektim ve teyzemle karşı karşıya geldik. "Kenan bu güzeller güzeli genç hanım benim teyzem Özde ve teyzeciğim, bu yakışıklı beyefendi de Kenan." Kenan elini uzatıp teyzemle tokalaştı.

"Az önceki şaşkınlığım için kusura bakmayın, genelde Balım dışında kimsenin karşısında öylece kalmam ama sizin teyzeyle uzaktan yakından alakanız olmadığını fark etmek biraz şaşırmama sebep oldu." Kaşlarını çatıp bana baktı ve sonra yeniden teyzeme döndü. "Balım da bahsetmedi, sanırım şaşırmam hoşuna gitti."

Omuzlarımı silkip gülümseyerek baktım. "Memnun oldum efendim," dedi.

Teyzem neredeyse bana benzer bir ses çıkararak kıkırdadı. "Ah tamam benim kalbimi şimdiden kazandın işte. Ayrıca efendim değil bana Özde demeni rica ediyorum." Sonra Kenan'a doğru eğildi. "Efendimi içerideki huysuz olana saklarsın." Kenan gülümseyerek başını salladı ve

kabul etti. Teyzen bize içeri girmemizi söyleyip geri çekildiği anda içeriden babamın sesi geldi.

"Kapıda mı tanışıyorsunuz?" Hah, huysuzluk yapmaya programlamıştı kendini. İçeri girip kapıyı arkamızdan kapattım. Geniş holde yürüyüp salona bağlanan kapısız alandan geçtim ve salonun ortasında ayakta dikilmiş babamla karşılaştım. Sert durmaya çalışıyordu biliyorum ama beni görünce yüzündeki ifade yumuşadı. Yanına gidip kollarımı beline doladım. Çenesini yasladığı başımdan kaldırdı ve bedeni yeniden gerildi. Ondan uzaklaşıp içeri giren teyzeme ve Kenan'a baktım. Sonra babama doğru eğilip fısıldadım. "Ona iyi davran."

"Neden? Diğerinden ne farkı var?" diye sordu huysuzca. Ah tabii ki onunla kıyaslayacaktı.

"Baba! Hayatıma giren herkesi onunla kıyaslayamazsın. Ayrıca bu Kenan'a haksızlık." Babamın bakışları yeniden bana döndü. "Dedi sürekli kendisini annesiyle kıyaslayan kızım." Yanaklarım anında kızardı ve utan-dım. Haklıydı. Hele ki son zamanlar aklımdan geçenleri babam bir duysa aklını kaybederdi. Konunun üzerinde fazla durmadan babamın elini tutup bir kere sıktım ve gözlerine anlayışlı olmasını istediğimi belli eden yalvaran bir bakışla baktım. Sonra uzaklaşıp Kenan'ın yanına gitti. Teyzem sanki bizi izlemiyormuş gibi davranıp camın önüne hazırlanan yemek masasıyla uğraşmaya başladı.

"Babacım seni Kenan'la tanıştırayım," derken Kenan'la birlikte babama doğru yürüdük. Kenan elini kaldırdı. Neyse ki babamda karşılık verdi. Elini sıkarken "Hoş geldiniz," dediğinde itiraf ediyorum biraz rahatladım. Kenan da karşılık verdi. "Hoş buldum efendim."

Gergin birkaç saniye sonra ellerini ayırdılar ve orada öylece dikilmenin garip olduğunun farkına varamadan teyzem araya girdi.

"İsmail abi sen acıktım deyip duruyordun, çocukları da ayakta tutma yemeğe geçelim." Derin bir nefes alıp masaya doğru ilerledik.

Babam ve teyzem karşımızda biz de Kenan'la yan yana oturduk. Birkaç dakika havadan sudan konuşmayla geçti. Babam gözlerini dikip Kenan'a bakmaktan vazgeçse aslında biraz daha huzur bulabilirdim. Teyzem yemekleri servis ederken ona yardımcı oldum ve sonunda herkesin tabağını uzattığımda, "Afiyet olsun," dedim.

Yemek sessizlik içinde başladı aslında. Teyzem ortamı yumuşatmak için birkaç soru sordu ama onun ne kadar meraklı olduğunu bildiğim için bu kadarla yetinmeyeceğini biliyordum.

"Kenan kaç yaşındasın?" dediğinde beklediğim an gelmişti işte. Kenan çatalını hafifçe tabağın kenarına bıraktı.

"Otuz beş efendim."

"Özde adamın yaşını neden soruyorsun ki."

"Merak ettim, ne var bunda." Babam onu görmezden gelip bakışlarını Kenan'a çevirdi.

"Ne iş yapıyorsunuz?" dediğinde, "Baba!" diye bağırdım.

"Ne? En azından benimki mantıklı bir soru." Teyzem yeniden araya girdi.

"Böyle dan diye soramazsın. Soruların kademeli olması gerek. Basitten neden başladım sanıyorsun İsmail abi!" aralarındaki konuşmayı dinlerken çığlık atmamak için zor duruyordum. Bakışlarım Kenan'a kaydı. Yerinde biraz dikleşti ve sonra gülmemek için dudaklarını sıkıştığını fark ettim. Babam birden teyzemle olan konuşmasını bırakıp yeniden Kenan'a döndü.

"Balım'dan büyüksün."

"Baba!" dedim yeniden.

"Evet efendim, aramızda yedi yaş var."

"Durdur onu," diye fısıldayarak dudaklarımı oynattım ama teyzem bu durumdan keyif aldığını belli edencesine gülümsedi.

"İşinizi sormuştum?" gözlerimi devirip derin bir nefes aldım.

"Meslektaşız," dedim Kenan'dan önce. Araya girmemden de hoşlanmadı tabii babam.

"Sana mı sordum Balım."

"Baba," dedim yine huysuzca.

"Şu yaşına kadar toplamda baba dediğin kadar baba dedin bana bir gece de Balım."

"Çünkü sürekli uyarı yapmak zorundayım." Kenan elini masanın altından uzatıp elimi sıktı. Babam ellerimizi göremese de kolunun hareketini fark edip gözlerini kıstı. Teyzem ise sanki karşısında romantik bir film oynuyormuş gibi ellerini çenesinin altında kavuşturmuş bizi izliyordu.

"Balım'ın da dediği gibi," diye başladı Kenan. "Meslektaşız. Ama bunun yanında babamın işini de devam ettiriyorum aynı sektör üzerine." Babam Kenan söylediği her şey saçmalıkmuş gibi ağzının içinde homurdandı. Yeniden onu uyarmamak için kendimi tuttum.

"Güzel bence," dedi teyzem. Babam ona da ters ters baktı.

"Nesi güzel?" sonra teyzeme doğru eğildi. "Bir öncekinden ne farkı var." Bunu aklında sessiz söylemişti ama hepimiz duymuştuk. Bilerek yaptığını fark etmemek imkânsızdı. Teyzem bile bu kadarını beklemiyormuş gibi şaşırıp gözlerini kocaman açtı ve bir babama bir de hayretle onları izleyen bize baktı.

"Bence şimdi saçmalıyorsun baba."

"Ben sadece kızımı korumaya çalışıyorum."

"Hah, şimdi sana hak vermemi mi bekliyorsun." Babam çatalıyla yemeğinden bir parça alıp ağzına attı.

"Haklı olmak gibi bir çabam yok. Ben sadece beyefendi," derken Kenan'ı işaret etti, "Tanımaya çalışıyorum."

"Ona ecel terleri döktüren sorular sorup kaçırmaya çalışacağına biraz normal vakit geçirirsen zaten tanıyacaksın."

"Bu kadar kolay pes edip kaçacaksa tanımama gerek yok."

"Balım lütfen," diye araya girdi Kenan. Ona bakıp sustum. Sonra bakışlarını babama çevirdi.

"Sizi anlıyorum ve hak veriyorum fakat izin verirseniz söylemek istediğim bir iki şey var." Babam Kenan'a bakıp konuşmasını ister gibi elini salladı.

"Kızınızı seviyorum," dediği anda kalbim gümbürdedi. Teyzem hafifçe inledi ve babam dudaklarını sıktı. Dönüp bana baktı. "İnatçı, dediğim dedik, başına buyruk." Tek kaşımı kaldırıp soru sorar gibi baktım. Sonra bakışlarını yeniden babama çevirip tıpkı sizin olduğunu gibi dercesine onun gözlerine baktı. Özelliklerimi kimden aldığımı çözmek zor değildi. Şaşırtıcı bir derecede babam gülümsedi. Sanırım ona benzeyen bu huylara sahip olmamdan hoşlanıyordu.

"Korkuları var," dedi Kenan ve nefes alamaz oldum. "Henüz konuşamadığımız korkular." Babam gözlerinde anlayış ve hüznle bana baktı.

"Ama bütün her şeyiyle onu seviyorum. İnadını kırmak gibi bir niyetim yok çünkü inatçılığı hoşuma gidiyor. Önüne geçip ona engel olmak istemiyorum. Sadece Balım'ın yanında olmak için varım. Korkularının üzerine gitmiyorum, bana kendisinin gelmesini bekliyorum. Bunların hepsi onun bir parçası olduğu için seviyorum onu."

"Tuttum ben bu çocuğu," diye araya giren teyzem yüzünden bir kahkaha attım. Babamın dudakları kıvrılmamak için titredi.

"Zamanı geldiğinde," Kenan yeniden bana sevgiyle baktı. Gözlerimin içine bakarak konuşmasına devam etti. "daha resmi bir konuşma olacak," dediğinde yeniden nefesimi tuttu. Tekrar babama döndü. "O zamana kadar size kendimi ve kızınıza olan sevgimi anlatabilmiş olmayı umuyorum."

Babam birkaç saniye bekleyip sadece başını bir kere aşağı eğdi ve Kenan da aynı şekilde karşılık verdi. Bu dakikalardan sonra her şey daha iyi gitti en azından. Teyzem ve ben masayı topladık ve kahve, çay olayından sonra hepimiz salonda oturmuş ortak birkaç konu hakkında muhabbet etmeyi başarmıştık. Teyzem Kenan'ın üzerine fazla gitmedi ve en azından birinin geri adım atması rahatlamama sebep olmuştu.

Saat onu biraz geçtiğinde Kenan'a bakıp kaşlarımı oynattım. Gülümseyerek bakarken babam bakışlarımı fark etti ve tek kaşını kaldırıp bana baktı. Bir açıklama olayına daha giremezdim bu yüzden birden ayaklandım ve "Biz gidelim" artık dedim. Kenan yerinden kalkarken babama dönüp, "Sizi de bırakalım gideceğiniz yere kadar," dedi.

"Yok hayatım, babam zaten birkaç sokak aşağıda oturuyor." Kenan başıyla onaylarken teyzeme döndü.

"Lavaboyu kullanabilir miyim?" Teyzem ona tarif edecekken araya girdim.

"Gel ben sana göstereyim."

Dar merdivenlerden yukarı çıkarken Kenan beni takip etti. Banyoyu işaret edip gösterdim ve tam içeri girecekken arkasından gidip elini tuttum ve onunla birlikte içeri girdim. Gözlerinde muzip pırıltılarla bana baktı.

"Seni yaramaz," derken başını eğip burnunu burnuma sürttü. Çenemi yukarı kaldırıp dudaklarımı dudaklarına dokundurdum. Kenan kendini geri tutuyordu fark ediyordum ama ben onun tadıyla mest olmuşken durmam imkânsızdı. Dilimi ağzının içine kaydırıp onun diline dokunduğumda ağzından bir inleme kaçtı. Ellerimi saçlarına dolayıp ensesini sıktı.

Bir anda geri çekildi. "Balım," derken öksürerek boğazını temizledi. "Babanın beni gebertmesini istiyorsan devam et güzelim. Doğru yoldasın." Sessizce kıkırdadım. Bir kez daha uzanıp dudaklarına hızlı bir öpücük bıraktım. Dudaklarım dudaklarının üzerindeyken fısıldadım. "Sana gidelim mi buradan sonra?"

"Ah Balım," derken nefes alış veriş değişti. Elimi arkaya uzatıp kapıyı açtım ve çıkmadan önce son kez onu öptüm. Kenan kapıyı kapattığında ben de nefes nefeseydim. Onu beklerken biraz sakinleşmeyi başardım ama dudaklarım ve yanaklarım alev gibi yanıyordu.

Kenan banyodan çıktı ve bana bakarken başını iki yana salladı. Yeniden merdivenlerden aşağı indiğimizde sesimizi duyan babam ve teyzem bizi holde karşıladı. Teyzem bir Kenan'a bir bana baktı ve gülmemek için elini ağzına kapattı. Babam kaşlarını çatarken bakışlarımı ondan kaçırdım. Görmezden gelmesi için ne kadar dua etsem de tabii ki bu isteğim gerçekleşmedi.

"Yukarı da kızımı mı öptün sen?" diye hırsla sorduğu soru ortama bomba gibi düştü.

"Baba!"

"İsmail abi!"

Teyzemle aynı anda adeta bağırdık. "Ne var?" dedi babam teyzeme bakarak. "Suratlarına baksana bir şunların, salak yok karşılarında."

"Tabii salak yok enişteciğim," derken teyzem babamı koluna girdi. Ne zaman babamı bir şeye ikna etmeye çalışsa enişte kozunu kullanırdı zaten. "Ama çocukları yanlış anlayıp hemen delirmesen mi diyorum." Babam ağzını açtı ama hemen araya girdim.

"Biz gidelim artık. Yarışmanın sonraki kısmı için çok çalışıyoruz," dedim. Kenan, babam ve teyzemle tokalaştı. Teyzem son anda eğilip yanağından öpünce Kenan gülümsedi. Babama sımsıkı sarıldım ve "Teşekkür ederim," dedim. O da kollarını bana daha sıkı dolayı.

Kenan kapının önüne çıkmış beni beklerken teyzeme de sarıldım. Aynı anda kalçamı çimdikleyince hafif bir çığlık atsam da sesimi çıkarmamaya çalıştım. "Edepsiz," diye fısıldadı kulağıma.

Kenan evine doğru giderken gece hakkında konuşmak istiyordum ama ne diyeceğimi de bilemiyordum.

"Kıvranıyorsun yine" dedi gülümseyerek.

"Berbat sayılmazdı," dedim sessizce.

"Güzeldi bence."

Başım hızla ona döndü.

"Bakma bana öyle, bence iyiydi. Bir dahaki sefere daha güzel olacak."

"Gerçekten mi?" dedim. Bir anda sanki rahatlama çöktü üzerime.

"Kabul ediyorum zor bir geceydi ama berbat değildi." Uzanıp elimi tutup her zaman yaptığı gibi dudaklarına götürdü.

"Hem yanımda sen varken bir anımın bile berbat olması mümkün değil."

"Ah," dedim ama kelimeler boğazımda tıkanı ve gözlerim doldu.

"Ben seni hak edecek ne yaptım?" dedim titreyen sesimle.

Kenan sesimin tonunu duyunca şaşırdıysa da belli etmedi. Elimini okşamaya devam ederken eve geldiğimizi fark ettim. Arabayı bahçe yolundan sokup garaja doğru ilerledi. Üzerime çöken mutluluktan ağlama istediğini göz ardı edemiyordum. Yaş akılmıyordu belki ama hem göğsümün içinde atan kalbim hem de gözlerim doluydu. Yanımda durup elimi tutan bu adam beni mutluluktan göklere çıkarıyordu sanki ve hiç bir zaman inmeme müsaade etmiyordu. Kenan arabayı park edince kapıyı açtı. Hızla yanıma gelip beni kollarının arasına aldı ve sırtımı arabaya yasladı.

"O güzel yüzün solmasın güzelim. Senin neşen benim umudum." Akmayan yaşlar bir anda kurtulup yanağımdan damladı. Kollarımı boynuna sarıp kendimi onun üzerine attım.

"Çok seviyorum," derken dudaklarımı boynuna bastırdım. Kenan geri çekilip bana baktı. Hızlı bir öpücük verirken gülümsedi. Onun gülümseyişi bana da bulaşınca gözlerinden akan aşı sildim ve gülümsedim. Kenan arka arkaya defalarca dudaklarıma hızlı hızlı öpücükler bıraktı.

"İşte böyle," diye mırıldandı. Kollarım hâlâ ona dolanmışken burnumu burnuna sürttüm ve Kenan aniden bir elini kolumun altından geçirip diğerini kalçama sararken beni yerden havalandırdı ve omzuna attı.

Ağzımdan şaşkınlıkla bir çığlık kaçarken ters dönmüş omzundan aşağı sarkarken beline tutundum.

"Kenan ne yapıyorsun?"

"Seni yatak odama kaçırıyorum." Sesli bir kahkaha attım.

"İsteseydin de gelirdim hayatım."

"O zaman eğlencesi nerede?"

"Ah, demek eğlenmek istiyorsunuz öyle mi Kenan Bey?"
tek elini kaldırıp kalçama dokundu ve hafifçe okşadı.

"Aynen öyle güzelim."

"Ben sana gösteririm şimdi oyunu," dediğimde ellerimi belinden çekip sıkı kalçasını saran kot pantolonunun arka ceplerine ellerimi soktum ve sıktım. Ağzından kaçan boğuk bir inlemeyle ödüllendirildiğimde gülümse-dim.

"İyi mi böyle?" Kenan cevap vermedi ama odasına ilerlerken boğazından kaçan hırlama alacağım tüm cevaplara bedeldi.

Odasına geldiğimizde hâlâ omzunda kıkırdıyordum. İçeri girdiğimiz anda Kenan beni ayaklarımın üzerine bıraktı ve avına yaklaşan bir avcı gibi üzerime yürüdü. Birkaç adım geri gittiğim an dizlerim yatağa çarptı ve yatağın üzerine oturdum. Kenan üzerime gelirken dirseklerimden destek alıp geriye yaslandım. Kenan tek dizini yatağa koyup üzerime eğildi.

"Ne yapacaksın?" dedim nefes nefese çıkan sesimle.

"Bence biliyorsun."

Ona olan arzum içimi doldurup nefesimi kesti. Kalbim gümbür gümdür atarken Kenan bana daha fazla yaklaştı.

"Kenan," diye fısıldarken üzerime uzandı ve kollarını bana sarıp beni kendine çekerken göğsüm onun sert kaslı bedenine dayandım. Dudakları dudaklarımı bulduğunda aklımda ne varsa silindi. Hiç beklemeden dilini içeri kaydırınca inledim. Kenan istekli ve sahiplenircesine öptü. Ona asılıp üzerime çektim. İhtiyacım olan tek şey Kenan'dı.

Dudaklarımda kışkırtıcı derecede dolandı ve ağzımı açıp onu daha fazla içeri almam için zorladı. Dilini

ağzımın içine çekip emdim. Heyecanım artıkça Kenan da hızlandı. Bir anda yatağın ortasına gelmiştim ve o da üzerimdeydi. Bacaklarımın arasına girip kendini bana bastırırken dili ağzımın içine ritmik bir şekilde girip çıkıyordu. Bacaklarımı ona daha sıkı sardım. Kendimi patlamak üzere olan bir maytap gibi hissediyordum. Ağzımdan dolu dolu inleme kaçarken ona daha fazla sürtündüm.

Kenan uzaklaşıp üzerindeki gömleğin düğmelerini tek tek açtı ve çıkarıp kenara attı. Ardından kot pantolonun düğmelerini açmaya başladığında içindeki koyu renkli çamaşırı gördüm. Onu izlerken aynı andan hızla tişörtümü ve sutyenimi çözüp attım. Kenan pantolonundan kurtulup üzerinde sadece çamaşırıyla kalınca uzanıp benim pantolonumu da hızla aşağı çekti. Çekerken yanında çamaşırımı da götürdü ve altında çıplak kaldım.

Yeniden üzerime gelirken ayaklarımı kaçlarının üzerinde hareket ettirip çamaşırını sıyırdım. Aşağı kadar inen çamaşırı tek eliyle bacaklarından çekip attı. Sonra aniden üzerime kapanınca sesli bir nefes aldım. Çeneme, ağzıma ve boynuma sakın öpücükler kondurdu. Yeniden dudaklarıma uzandı ve dizinin birini iterek bacaklarımı ayırdı.

Altında kıvranıp hareket etmeden duramıyordum. Onu istiyordum. "Kenan, lütfen," derken Kenan ne istediğimi anladı.

Kendini bana doğru bastırınca inledim. "Ah..."

Tutup onu kendime bastırmak istiyordum ama Kenan ağır ağır hareket etti. "Sakin aşkım..."

Yavaş yavaş bana sahip olduğunda nefesim kesildi. Tamamen birleştiğimizde bedenim titreyip sarsıldı. Ellerimi Kenan çıplak terli omuzlarına sarıp sıktım. Tırnaklarım tene batarken zevkle kükredi. Ağzından çıkan vahşi sesle hızlandı ve üzerimde hızla hareket ederken dudaklarından dökülen inlemelerle tüm bedenim sarsıldı. Sonunda

ağzımdan kaçan vahşi ve haz dolu sesleri bastıramaz oldum. Bedenim kasılmaya başlayıp onu daha fazla sıkarken sırtım yataktan yükseldi. Ardımdan gelen kükremeyle bedeninin kasılıp gevşediğini ve hareketlerinin aksadığını hissedip ona sarıldım. Başını boynuma gömüp omzuma dişlerini geçirdiğim inlemeyle karışık bir iç çektim.

Başını kaldırıp bana baktığında gülümseyerek alnına dökülen terli saçlarını geriye itti. İçimde hâlâ hareket ettiğini fark ettiğimde hafif sert olduğunu hissedince gözlerim şaşkınlıkla açıldı.

“Nasıl?” dedim hayretle. Kenan gülümserken sadece omuzlarını silkti.

Bir anda onu itip üzerine çıktığımda şaşkınlıkla bana baktı ve kolları iki yana açık halde öylece kaldı. Üzerinde birkaç kere hareket ettiğimde başını geriye attı ama yapmak istediğim bu değildi. Eğilip dudakları öperek aşağı doğru kaydım. Ben göğsüne gelip kasıklarına doğru ilerlerken artık içimde değildi.

Bu durumdan hoşlanmayan Kenan beni yeniden yukarı çekmeye çalıştı ama izin vermedim. Kasıklarındaki seyrek tüylerden geçip dilimi hazır olan sertliğine değdirdiğimde yerinde sıçradı. Başını kaldırıp gözlerinde patlayan zevkle bana bakarken dudaklarımı onun etrafına sardım.

“Ah Tanrım,” derken başını hızla yatağa bıraktı ve belini oynatıp kendimi ağzıma doğru itti. Bir eli uzanıp saçlarımı tutarken tek kolundan destek alıp hareketlerimi izlemeye başladı. Yanakları kızarmış, alt dudağını ısırmış bu hali beni daha fazla heveslendirdi. Ellerimi de kullanıp yumuşak tenine dokunduğumda ağzımdan ismim haykırır gibi çıktı. Ben onun ve kendi zevkim için çalışırken odada sadece Kenan’ın boğuk inlemeleri yankılandı.

32.BÖLÜM

BALIM

Tezgâhın önünde bir ileri bir geri yürüyüp duruyordum. Zaman nasıl bu kadar çabuk geçiyordu anlam veremedim. Yarışmanın final gününe geldiğimizde aklımı kaybedecektim. Dün geceden beri uyumamıştım. Kenan'ın yanımda kalmasına bile izin vermemiştim. Ne zaman benimle olsa ellerimi ondan uzak tutamıyordum ve bugün yorgun olmak istemiyordum. Gerçi tüm gece sağa sola dönüp durmuştum. Bir yanım pişman olmuştu aslında. Kenan yanımda olsaydı en azından aklımı yarışmaya değil ona verirdim.

Kenan ellerini omuzlarıma sarıp beni durdurdu. "Güzelim, gözlerinin altı kırmızı, ellerin titriyor ve dudağını ısirmaktan mahvettin."

Başımı kaldırıp karşımda duran adamın yüzüne baktım. Benim berbat halime karşılık şahane gözüküyordu. "Ve sen de bütün gece bebekler gibi uyumuş gibi muhteşem görünüyorsun." Dudaklarının kenarları kıvrıldı ama gülümsemesi gözlerine ulaşmadı.

"Sen yanımda olmayınca o kadar da huzurlu bir uyku değildi." Onun üzerine gittiğim için pişman oldum.

Derin bir nefes alıp ona yaklaştım ve ellerim göğsüne koyup yüzüne baktım.

“Özür dilerim,” derken başımı yan çevirip göğsüne yasladım. Kenan ellerini yumuşakça sırtımda gezdirdi. Başımı çevirdiğim geniş kapıya bakarken içeri giren Esra ve Engin’i görünce gülümsedim. Fakat hemen arkasından gelen iki kişiyi gördüğüm anda gözlerim kocaman açıldı. Aniden Kenan’la uzaklaştık.

“Nasıl ya?” dedim isyan ederek. Kenan başını baktığım tarafa çevirdi. Sesi çıkmayınca yeniden ona baktım.

“Haberin var mıydı senin?” Başını iki yana sallarken gülümsemeye çalıştı.

“Hayatım, haberim olsa sana söylerdim. Ne kadar gergin olduğumu biliyorum ve bu anda sana sürpriz yapma aptallığını yapacak değilim.” Başımı yeniden Esra ve Engin’in masasına oturan babam ve teyzeme çevirdim. Esra onları Engin’le tanıştırdı ve sonra bizi işaret ederek parmağıyla gösterdi. Babam gözleri parlayarak bakınca ona karşılık vermeden duramadım. Elimi kaldırıp selam verirken gülümsedim. Sonra teyzem de hevesle elini kaldırıp salladı.

“Ah, bugünü atlatırsam bir hafta ortadan kaybolacağım,” diye mırıldandım. Kenan dudaklarını kulağıma yaklaştırıp fısıldadı.

“Ya ben? Yanına alacakların arasında var mıyım?”

“Sen valize girecek listenin en başındasın.” Kurduğum cümleden sonra eğilip enseme hızlı bir öpücük bıraktı. Yanaklarımın kızardığını kimse fark etmesin diye sırtımı masada oturan insanlara dönüp Kenan’a baktım.

Arkamızdan biri Kenan’a seslenince Kenan kaşlarını çattı. Arkamı dönerken Kenan’ın eli belime uzanıp sarıldı. Kızın bakışları bir anda eline kaydı ve sonra yeniden Kenan’ın yüzüne odaklandı. Geçen gün ikinci turu geç-

tiğimizde göz göze geldiğim ve garip bir ifadeyle bakan kızdı bu.

"Merhaba," dedi Kenan'a bakarak. Kenan sadece bir baş selamı verdi ama konuşmadı. Onu daha önce kimseye böyle davranırken görmemiştim. Kız beni görmezden gelmeye devam ettikçe huzursuzca yerimde kıpırdandım. Nefesim hızlandı. Bir anda annemin yıllarca söylediği her şey kafamın içinde dönmeye başladı. Bir elimi tezgâha koyarken diğeriyle başımı ovaladım.

"İyi misin güzelim?" diye soran Kenan'a sadece başımı sallayarak cevap verdim.

"Sana başarılar dilemek için gelmişim ama" bakışlarıyla beni işaret etti, "Seçtiğin kişiyi görüyorum ve sanırım baştan kaybettiniz."

"Aylin izin verirken başlamadan konuşacaklarımız var." Kenan'ın sert çıkan sesiyle kız kaşlarını çatı. Ama sonra burnunu dikti ve topuklarının üzerine dönüp kendi tezgâhına doğru yürümeye başladı. Birkaç adım atmıştı ki bize doğru tekrar döndü ve bakışlarını benim üzerime dikti. "Kaybettiğinizde beni seçmediğine pişman olacaksın. Ama merak etme birkaç ay önceki gibi yine bana gelersen baş başa konuşuruz." Yaptığı ima karşısında şaşkınlığa uğradım. Bu yarışmayı benimle kazanamayacağını ima etmesine mi daha çok bozulmuştum yoksa aralarında bir şeyler olduğunu ima etmesine mi bilemiyordum. Aklım zaten karmakarışıktı. Kız arkasını dönüp gittiğinde hayretle Kenan'a döndüm.

"Az önce ne oldu?" Sesimdeki tonlamadan kendimde hoşlanmıyordum ama durduramıyordum. Kafamın içinde annemin sözleri dönüp durmaya devam ediyordu. Tıpkı onun babama yaptığı gibi Kenan'ı suçlamak istiyordum. İçimdeki kıskançlık saçmalamam için zorluyordu beni.

"Güzelim şimdi sırası değil," dedi anda yanımda görevli belirdi ve Kenan'a doğru bir zarf uzattı. Yarışmanın son turunda zarfın içinden çıkacak yemeği yapacaktık. Bu turda herkes aynı şeyi yapacaktı ve üç gruptan birimiz birinci olacaktık. Az önce olanlara bakılırsa Aylin diye bahsettiği kıza göre bu kişi biz olmayacaktık. Kenan bana bir şey söylemek istiyordu ama muhtemelen konuyu konuşmanın zamanı olmadığını düşünüp ağzını açmıyordu. Bana doğru eğildi sırada başını çevirdi ve ileriye baktık. Şaşkınlıkla kaşlarını yukarı kaldırdı.

"Ah hayır kahretsin." Ardı arkasına sıraladığı kelimelerden sonra başımı çevirip baktığı yere baktım. İçeri giren adam ve kadını görünce kaşlarım çatıldı. Tanımıyordum ama adama bir kez bakmamla Kenan'la bağı olduğunu anlardım. Bizi gördüklerinde ikisi de kibarca gülümsedi. Hızla başımı Kenan'a çevirdim. Teslim olur gibi ellerini havaya kaldırdı.

"Yemin ederim haberim yoktu. Gelmek istediler ama bunun seni strese sokacağını söylemiştim ve kabul etmişlerdi."

"Ailene böyle mi söyledin? Onlar olursa benim stresli olacağımı mı söyledin!" Sesimin tonu yüzünden suratını buruşturdu.

"Şey, evet." Kahretsin. Nefes alamıyordum. Bugün daha ne kadar kötüye gidecekti. Yarışma stresi, teyzem ve babam, Aylin denen kadın ve tabii Kenan'ın ailesi... Bitmiştim ben.

"Ben, yapamam. Çok fazla," dedim.

"Hey hey, sakın güzelim lütfen sakın ol." Başımı iki yana salladım ve bir adım geriye attım.

"Yapamam." Çok heyecanlıydım. Kalbim deli gibi atıyor ellerim terliyordu. Kenan hızla öne atılıp ellerimi tuttu.

"Yapma," dedim. Etrafımızda bu kadar insan varken rezil olacaktık.

"Beni dinle, bak bana," derken sesi daha sertti artık. Gözlerimi kırıştıtararak ona baktım.

"Sadece ben varım. Yanındayım, lütfen bana odaklan." Hızlı aldığım nefesler yavaşladı.

"İşte böyle," dedi ellerimi okşarken. Sonra bir elini kaldırıp yanağıma dokundu. "Senin yanındayım, birlikte halledeceğiz," dedi yatıştıran bir tonla.

"Evet," dedim sadece. Etrafımızdaki her şey ve herkes bir anda silindi sanki ve ben Kenan'a odaklandım. Kafamdaki uğursuz ses azalarak huzura kavuştum ve bedenim gevşedi.

"İyisin," dedi Kenan meraklı gözleri üzerimdeyken. Başımı sallarken yanağımda gezinen eline doğru başımı çevirdim ve avucunun içini öptüm. Gözlerindeki korku yerini minik kıvılcımlara bıraktı.

Her zaman olduğu gibi görevli kişi sahnenin ortasına geldi ve elinde mikrofonla herkesi selamlayıp zarfları açmamızı söyledi. Tezgâhta duran zarfı aldım ve hızla açtım. Zarfın ortasında kocaman tek kelime yazıyordu.

APFELSTRUDEL (VİYANA USULÜ)

"Tatlı mı?" dedim hayretle. Kenan elimdeki kâğıdı görmek için eğildi.

"Yaptın mı daha önce?"

"Evet, birkaç kere," dedim. "Ya sen?"

"Beş altı kere," dedi. Yüzünden hüzünlü bir gölge geçip gitti. "Kız kardeşimle Viyana gezimizde denemiştik. Çok sevmiştik. Güzel bir Alman tatlısı."

"Sen benden daha fazla yapmışsın ve üstelik yerinde tadına bakmışsın. Senin yönlendirmeni izleyeceğim," dedim hemen. Kenan itiraz etmeye kalkmadı bile.

Bakışlarım diğer iki tezgâha kaydı. İkisi de hızla işlerine başlamıştı. Aylin'le göz göze gelince sinsice gülümse-di. Ah belli ki kendinden çok emindi. Bakışlarımı ondan kaçırıp Kenan'a döndüm.

"Avusturya kralı Franz Joseph ne demiş biliyor mu-sun?" şaşkınlıkla gözlerine baktım. "Strudelsiz bir gün, yıldızsız bir gökyüzünden farksızdır." Gülümseyerek baktım.

"O zaman hadi günümüzü güzelleştirelim." Kimseyi umursamadan bu sefer bilerek eğilip yanağından öptüm. Kenan hızlı bir şekilde işe başladı. Önce önümüzde du-ran malzemelerden konyak şişesini çıkarınca sııttım.

"Şu an onu içip kafayı bulmak istiyorum." Kenan kah-kaha attı.

"Bu iş bittiğinde seni tatile götüreceğim ve yanımda is-tediğin kadar sarhoş olmana izin vereceğim ki senden fay-dalanabileyim." Bu sefer kahkaha atma sırası bendeydi.

"Benden faydalanmak için sarhoş olmama gerek ol-madığının farkındasın değil mi?"

"Evet," dedi dişlerini göstererek gülerken. "Ama yine de istiyorum," dedi.

"Edepsiz!"

Kenan kuru üzümle bardağa doldurduğu rom ve konyak karışımının içine beklemesi için bıraktı. Ben de he-men tatlının hamuruna giriştim. "Hamuru yaparım ama asla o incelikte açamam," dedim bir yandan Kenan'a. Te-reyağını kaynatmadan tavada eritmeye başladım.

"Sen başla devamı bende hayatım."

Ilık suyu ve eriyen yağı geniş metal kabın içine aldım. Bir yumurta kırarken Kenan metal kaplardan birini ısı-nan fırının içine attı. Unu ekleyerek hamuru yoğurdum. İstediğim kıvamı aldıktan sonra hamuru düz bir tabağa aldım ve Kenan'ın fırına atıp ısıttığı metal kabı çıkarıp

hamurun üzerine hamura değdirmeden dinlenmesi için kapattım.

Hamur dinlenirken Kenan'la aynı anda elmalı harç için çalışmaya başladık. Ben elmalı ince dilimler halinde rendelerken o da cevizleri iriliğini kaybetmeyecek şekilde parçaladı. Ben büyük fırın tepsisini alırken Kenan hamuru alıp eşit parçalara böldü ve onları açmaya başladı. Bir an için her şeyi bırakıp sadece onu izlemek istedim. Biçimli parmaklarının ve ellerinin hareket ediğini izlemek kalbimin hızla atmasına sebep oldu.

"Bana bakıyorsun," dedi bakışlarını açmaya devam ettiği hamurdan ayırmadan.

"Evet çünkü ellerin inanılmaz seksi." Benden bu çıkışı beklemeyen Kenan'ın bir an için dikkati dağıldı ve hamur elinden kaçtı. Ağzımdan kaçan kahkahayı bastırmadım. Başını iki yana sallarken işine devam etti.

O hamuruyla uğraşırken ben de hızla tavada galeta ununu pembeleşinceye kadar kavurdum. Kenan açtığı hamurları hazırladığı unla kaplı peçetelerin üzerine serdi. Uzun tepsiyi alıp yağlı kâğıt yerleştirdikten sonra ona uzattım. Romda bekleyen üzümleri, dilimlediğim elmalı ve cevizleri geniş ir alıp biraz da tarçın atarak karıştırdım ve iç harcı hazırladım.

Kenan incecik açılmış hamuru tepsiye serdi. Üzerine eriyen tereyağını gezdirdi ve ben de arkasından galeta ununu serpiştirdim. İç harcı da üzerine yaydıktan sonra düzgünce rulo şeklinde katladı. Diğer iki hamuru da rulo yaptığı hamurun yanına getirdi ve aynı işlemi uygulayarak birbirleriyle iç içe gelecek şekilde sardık. Ortaya sağlam ve yırtılmamış kocaman bir rulo çıkınca tuttuğum nefesimi bıraktım.

Tepside hazır olan tatlıyı ısıtılmış fırına attık. Zaman nasıl geçti bilmiyorum. Tezgâhın üzerini toparlarken

yarım saat geçmişti. Tatlıyı kontrol ederken üzerine bir kez daha tereyağı gezdirdik ve on beş dakika daha pişmesi için yeniden fırına gönderdik.

Kenan tabakları hızla tezgâha getirdi. Tabakların süslemesini yaparken pişen tatlıyı kapattık ve fırının ağzını açıp ılıklaşması için bekledik.

Sonunda tatlıyı alıp dilimlerken ellerim titrediğinden bu işi Kenan'a bıraktım. Önünde duran dokuz tabak için eşit dilimler hazırladı. Üzerlerine ceviz ve pudra şekeri serptikten sonra yanında durmuş hazırladığı güzel tabaklara bakıyordum.

"Çok güzel oldular," dedim. Sonra dönüp ona sarıldım. "Bence başardın," diye fısıldadım.

"Birlikte başardık," dedi Kenan. "Ayrıca bugün sonuç ne olursa olsun fark etmeyecek. Gerekirse yıllar sonra seninle yeniden bu yarışmaya katılmaya hazırım."

Yüzüne bakarken gülümsedim. "Beni o kadar uzun süre yanında tutmayı planlıyorsun yani."

"Sanki sen kalmayı planlamıyorsun," dedi şımarıkça. Ona cevap veremediği zamanın bittiğini belli eden zil çaldı ve hızla görevliler tezgâhlardaki tabakları toplayıp, tadına bakacak olan jürinin önüne götürmeye başladı.

Bu sefer tezgâhlarımızda beklemedik. Son üç grup kalmıştık zaten ve sunucu bizi sahnenin ortasına jüri masasının karşısına gelecek şekilde sıraladı. Elimi uzatıp Kenan'ın elini tutup sıktım. Parmaklarıma kan gitmiyordu sanki. Gerçi şu an vücudumun hiçbir yerinde bir kan dolaşımı olmuyordu bence. Diğer elimi biri tutunca dönüp yanıma gelen Esra'ya bakarak gülümsedi. Bir anda çevremiz kalabalıklaştı. Herkesin yakınları sahnede idi artık. Teyzem ve babama gülümsedim. Kenan'ın yanına gelen anne ve babasına baktığımda gergindim ama gülümsemeyi başardım. Gerginlikle yerimde kıpırdandım.

Bir görevli jüri masasından zarfı aldı ve elinde mikrofonla bekleyen adamın yanına gelip verdi. Adam zarfı açarken sabırsızlıktan geberecektim neredeyse. Bu kadar ağır olmak zorunda mıydı?

Bir elimi kalbime götürüp bastırırken diğeriyle yeniden Kenan'ın parmaklarını sıktım.

"Önce üçüncü olan grubu söyleyeceğim," dedi sunucu. Yerimde bir kez daha kıpırdandım.

"İki numaralı masa," dediğimde üzerime çöken rahatlamayla neredeyse olduğum yere yığılıp kalacaktım. Geriye biz yani üç numaralı masa ve bir de Aylin'in olduğu bir numaralı masa kalmıştı. Kadının bakışları sürekli benim ve Kenan'ın üzerindeydi. Onun gibi kendinden emin durmak istiyordum ama asla başaramazdım.

Sanki zarfın içinde birinci olduğunu biliyormuş gibi davranmasına bir türlü anlam veremiyordum. Sonunda adam yeniden konuştu. Zarfın içindeki kâğıdı biraz daha yukarı çekerek çıkardı.

"Ve" dedi ve durdu sanki ortamı germekten zevk alıyormuş gibi. Kâğıda bakmaya devam etti. "Burada sanırım jürimizin de kafası karışmış çünkü oy dağılımı çok dengeli. Sadece iki farkla kazanan masa," deyip yeniden durdu. Diğer elimi Kenan'ın koluna sarıp düşmemek için sımsıkı tutundum. Kahretsin... Bu adamın derdi neydi böyle. Gözlerimi sımsıkı yumup bekledim.

"Kazanan masa... Üç numaralı masa," dediği anda gözlerim kocaman açıldı ve çılgılığı bastım. Yerimde zıplarken kendimi Kenan'ın kucağına attım ve o da beni kaldırıp etrafında döndürürken kahkaha attı. Esra deli gibi bağırıp kendini Engin'e fırlattı. Kenan'ın başını tutup geriye doğru eğerken dudaklarına defalarca öpücük kondurdum.

Gözümden akan yaşları silmeye tenezzül etmedim. İçim içime sığmıyordu şu anda.

"Kazandık," dedim Kenan'a gülümseyerek.

"Başardık," dedi usulca. Gözlerine bakarken sanki etrafımızdaki herkes silindi gitti. Sunucu adamın ismimizi söylediğini duyduğumda hâlâ Kenan'ın kucağındaydım. Kalabalıktan çekinerek kucağından indim ve el ele tutuşarak adamın yanına gittik.

Sonrası tebriklerle geçti. Ufak bir kupa ve yanında kazandığımız çekle geniş salonda ailemizle yalnızdık. Elimdeki çek umurumda değildi. Bunu Damla için yapmıştık ve bir şekilde onun adını taşıyacağı bir şeye dönüştürecektik.

Kenan'ın ailesiyle resmi olarak daha tanışma fırsatımız olmamıştı. Kenan bir adım öne çıkıp annesiyle babasıyla beni tanıştıracacağı sırada sinirli bir ses aramıza girdi.

"Senin yüzünden," diyen Aylin sinirle yüzüme baktı. Kaşlarımı çattım.

"Anlamadım," derken bakışlarım Kenan'a döndü. Kenan sinirliydi.

"Aylin ne yapıyorsun?"

"Benimle katılacaktın," derken dişlerini sıktı. Hiçbir şey anlamadan orada durmaktan nefret ettim. İkisi arasında konuşmayı hepimiz şaşkınlıkla izliyorduk. Engin aniden öne çıkıp "Aylin sırası değil," dediğinde Esra'yla birbirimize baktık.

"Ah bence tam sırası," derken yeniden bana döndü. "Önce bana geldi!" diye bağırdı. "Benimle katılacaktı bu yarışmaya. Damla böyle isterdi, ben onun arkadaşayım." Hayretle çenesi kasılan Kenan'a baktım ama Aylin'in durmaya niyeti yoktu.

"Sonra bir anda vazgeçti. Önce senin restoranını elinden almakla tehdit ederek seni zorladı sandım ama" dediğinde yerin dibine girdim.

Babam "Ne tehdidi?" derken Esra nefesini tuttu.

"Ama görüyorum ki tehditleri işe yaramayınca yatağına girmeye karar vermiş." Aylin'i kimse susturamıyordu ve ben de kimsenin yüzüne bakamıyordum. Babam delirmiş gibi teyzemin ellerinden kurtulmaya çalışıyordu. Kenan'ın ailesine dönüp bakamıyordum bile.

"Bana bak," diye öne çıkan Esra'yı durdurdum.

"Sen nereden biliyorsun bunu?" diye soran Kenan şaşkındı ama bu verdiği tepki yüzünden çok daha fazla batmıştık. Aylin kollarını birleştirip sinsice sırtıttı. "Şirketinde arkadaşımın olması avantaj oldu."

Ah, Kenan söylememiştii. İçimde dolan huzur Aylin'in söyledikleriyle yerle bir oldu.

"O gece bana geldiğinde," derken elini Kenan'ın omzuna koyup sıktı. "sürekli onun yaptığı yemeğin ne kadar lezzetli olduğundan bahsedip durdun. Kendi araştırmamı yapmam gerektiğini anlamıştım."

Beynimden aşağı kaynar su boşaldı. O gecedeki kasti neydi? Aralarında ne vardı? Ah kahretsin beynim çatlayacak gibiydi. Annemin sözleri zihnime yerleşti.

Baban gibi bir adamı elinde tutamazsın.

Her zaman etrafında başkaları olur.

Kendine dikkat etmezsen başkalarına giderler.

Zihnim allak bullak oldu. Üzerime çöken güvensizlik o kadar acı veriyordu ki nefes alamıyordum. Annem gibi olacaktım. Sonum tıpkı öyle olacaktı. Kıskançlık krizleri, bir süre sonra fazla merak ve kafamda kurduğum her şeyle Kenan'ı bunaltıp gitmesine sebep olacaktım. Ya da annem gibi kendi sonumu yazacaktım.

Nefesim kesildi. Etrafımdaki sesler silindi ve elimin boşalmasıyla ödül plaketi parmaklarımın arasından sıyrılıp gürültüyle yere düştü.

"Balım," diyen sesleri duyuyordum ama aklım başka yerdeydi. Sadece annem vardı. Onun sözleri, onun davranışları ve onun sonu... Tıpkı benim de başıma geleceği gibi... Bunca yıl boşuna çabalamıştım. O biliyordu. Annem biliyordu. Kenan gibi bir adamla olduğumda başıma gelecekleri biliyordu işte.

Güvensizliklerim yüzünden kendimden nefret ettim. Kalbim Kenan'la asla öyle olmayacağını fısıldasa da aklımdaki annem baskın geliyordu şu anda. Gitmem gerekiyordu. Burada daha fazla kalamazdım.

"Gitmem lazım," dedim bir anda. "Yalnız kalmam gerek."

Kenan'ın perişan yüzü hemen benimkinin önündeydi. "Güzelim dinle," derken başımı sağa sola salladım.

"İzin ver," dedim fısıldayarak. "Burada kalamam." Etrafımda onun ve benim ailem varken şu an bunu yapamazdım. Ondan uzaklaşırken benimle gelmek istediğini biliyordum. Bana doğru birkaç adım attığında babam önüne geçti ve ben de hızla çıkış kapısına doğru ilerledim. Nefes almam gerekiyordu.

Arkamda babamın, "Bana hemen bu tehdit meselesini açıkla," dediğini duydum. Başımı çevirip bakmadım. Kenan'ın ona ne söylediğini ya da ne yaptığını görmedim.

Kapının önünde duran taksilerden birine atlayıp tek başıma kalıp düşünebileceğim tek yere gittim.

Annemin mezarına geldiğimde taksiye beklememesini söyledim. Dar yürüyüş yerlerinden geçip mezarının başında durdum ve öylece baktım. Gözümden birkaç damla yaş yanaklarımdan akıp gitti.

"Yıllarca kafama takmadım. Söylediğin hiçbir şeyi ciddiye almadığımı sanıyordum," derin bir nefes alıp bir taşın üzerine oturdum.

"Şimdi düşünüyorum da nasıl da içime işlemiş her kelimen. Bu zamana kadar hayatıma giren adamlara bakıyorum ve gördüğüm tek şey senin bahsettiğinin tam aksi oldukları."

Ellerimi yüzüme bastırıp sildim. Bu kadar zayıf olmaktan nefret ettim. Annemin aklıma soktuğu her şeyden nefret ettim. Babamın yapmadığı şeyler için suçlanmasından, sürekli annem tarafından zorlanmasından nefret ettim. Bunların hiç birine ses çıkarmamış olmaktan, görmezden gelmekten nefret ettim.

Yerimden kalkıp annemin mezarının kenarında duran toprağı ve taşı elimle temizledim.

"Seni seviyorum, nasıl sevmem sen benim annemsin," dedim fısıldayarak. "Ama ben sen değilim. Sen olamam. Bundan daha güçlüyüm."

Toprak yoldan inip caddeye çıktım ve babamın evine doğru yürüdüm. Önce onlarla konuşmam gerekiyordu.

the first of these is the fact that the
the second is the fact that the
the third is the fact that the

the fourth is the fact that the
the fifth is the fact that the

the sixth is the fact that the
the seventh is the fact that the

the eighth is the fact that the
the ninth is the fact that the

the tenth is the fact that the
the eleventh is the fact that the

the twelfth is the fact that the
the thirteenth is the fact that the

the fourteenth is the fact that the
the fifteenth is the fact that the

the sixteenth is the fact that the
the seventeenth is the fact that the

the eighteenth is the fact that the
the nineteenth is the fact that the

the twentieth is the fact that the
the twenty-first is the fact that the

the twenty-second is the fact that the
the twenty-third is the fact that the

the twenty-fourth is the fact that the
the twenty-fifth is the fact that the

34.BÖLÜM

BALIM

Babamın evinin kapısında durmuş öylece bekliyordum. İçeriden teyzemle ikisinin konuşmalarını duyuluyordu. Şu an olmak istediğim tek yer Kenan'ın yanıydı ama babam ve teyzemle konuşmazsam işler iyice kötüye giderdi. Derin bir nefes alıp cesaretimi topladım ve zile basmak yerine kapıyı tıklattım. İçerideki sesler bir anda kesildi ve hızla bana doğru gelen ayak seslerini duydum. Önümde duran kapı açıldı ve babam şaşkınlıkla bana baktı. Sonra şaşkınlık yerini kızgınlık ve hayal kırıklığına bıraktı. Bunu gözlerinden görebiliyordum.

"Balım," dediğinde arkadan hemen teyzemde belirdi.

"Girebilir miyim?" diye sorarken sesimin üzgün çıkmasına engel olamadım. Yüzlerine bakınca söyleyecek çok şeyleri olduklarını anlıyordum. Babam kapının önünden çekildi ve geçmem için geri adım attım. İçeri girip teyzeme doğru gittiğimde bana sarıldı. Kendimi o anda dağılmış hissettim. Her şey bir anda üzerime çökmüştü sanki ve benim de bu âna ihtiyacım varmış gibi.

Teyzem saçlarımı okşadı. "Ah canımın içi..."

Boğazımdan kaçan hıçkırığı tutamadım. Teyzem bir süre beni öyle tutup sessizce bekledi.

"Hadi içeri geçip konuşalım." Kendimi daha iyi hissediyordum artık. İçerideki tekli koltuğa otururken babam ve teyzemde karşıma oturdu. "Çok saçma ve karışık görünüyor biliyorum." Sesimin tonu neşeli tutmaya çalışmadım bile. "Ama gerçekten o kadar da kötü değil."

"Ama kötü," dedi babam sinirle.

Teyzem ona sakın olmasını söyler gibi sessizce baktı. "Balım'ı dinleyelim önce, enişte."

Babam bu durumdan memnun değildi ama yine de kabul edercesine başını salladı.

"Ne olursa olsun onu seviyorum. Onun da beni sevdiğine inanıyorum. Bunu konuyu anlatmandan önce bilmenizi istiyorum." Teyzem bana inanırdı ama babam... Babamın içini rahatlatmam gerekiyordu.

"Keşke birini sevmek her şeye yetse Balım, keşke..." sesindeki hayal kırıklığı gözlerimin dolmasına sebep oldu.

"Baba, Kenan'dan tek bir yanlış söz ya da ters hareket görmedim. Her konuda yanımda oldu. Onca saçma güvensizliğimi sabırla göz ardı edip ona gitmemi bekledi."

"Ama sen ona gitmedin. Onu orada bırakıp gittin." Üzüntüyle bir iç çektim.

"Evet yapmamalıydım. Orada tek başına bırakıp gitmemeliydim. Bir açıklama yapmamız gerekiyordu. Ama düşünmem gerekiyordu."

Teyzem araya girdi. "Neredeydin?"

"Annemin mezarında."

Babam üzüntüyle bana baktı. "Neden?" diye fısıldarken sesindeki hüznün yüreğimi sızlattı.

"Çünkü onun gibi olmaktan korktum."

Babam yerinden kalkıp hızla yanıma gelirken yanıma oturdu. Kollarını bana doladığında kendimi sıcak göğsüne sokulurken buldum.

"Sen asla öyle olmazsın. Olamazsın." Sesindeki bana olan güveni hissettim.

"Biliyorum," dedim. "Ama bir süredir aklım karıştı ve bugün olan olayda, o anda korktum baba." Teyzem bize belli etmeden gözünden kaçan bir damla yaş hızla sildi. Babamdan biraz geri çekilirken elini tutup sıktım.

"Kenan ilk defa restoranıma geldiğinde ondan hiç hoşlanmadım." Hafifçe gülümsedim. "Kendini beğenmiş zengin züppenin teki gibi geldi."

"Bana hâlâ öyle geliyor," diyen babama gülümseyerek baktım.

"Sonra bana yarışma teklifiyle geldiğinde kabul etmedim." Bakışlarım ikisi arasında gidip geldi. "Beni bilirsiniz, öyle göz önünde olma meraklısı bir insan olmadım hiçbir zaman. Bu yarışmaya ayıracak vaktim yoktu ve reddettim."

"O da seni tehdit etti?" Teyzem bu cümleyi soru sorar gibi söyledi.

"İlk zamanlar bana da öyle geldi ama sonra restoranımı kaybetmemek için kabul ettim."

"Neden kaybedecektin ki?"

Babama döndüm. "Ömer ne yaptıysa bir şekilde restoranımın kendine düşen payını Kenan'a borçlanmış. Bu yarışma karşılığında onları bana vermeyi teklif etti."

"Adi herif. O adamın zaten hiçbir zaman gözüm tutmamıştı."

Yeniden babamın elini sıktım. "Biliyorum, keşke o zaman sizi dinleseydim. Kendime hiçbir zaman annem gibi olmayacağımı söylemiş bunu kabullenmişim ama içten önce öyle olmadığını fark ettim. Hayatıma aldığım

tüm adamlar senin tam aksindi baba." Babam hüznle gözlerini ovuşturdu. Ona doğru dönerken iki elini ellerimin arasına aldım. "Kenan tıpkı senin gibi... Bunu fark ettiğim anda derinde gömülen tüm korkularım bir anda beni ele geçirdi. Bugün oradan kaçtım çünkü bunu kendi başıma çözmem gerekiyordu. Düşündüm baba ve ben annem değilim. Daha güçlüyüm. Onun seni yıpratmış gibi Kenan'ı yıpratmayacağım." Derin bir nefes alıp babama baktım. "Sonum öyle olmayacak baba," derken boğazımdan bir hıçkırık kaçtı. Babama sarılırken teyzem de hızla yanımıza geldi.

"Balım, annen hastaydı. Biz bunu ne kadar kıskançlık krizleri gibi görmek istesek de öyle olmadığını hepimiz biliyoruz. Baban çabaladı, ben çabaladım. Hepimiz onun için uğraştık." Elimi tutup sıktı. "Bunların arasında kalmandan nefret ettim. Sana söylediklerini duydukça içten içe öldüm. Keşke senin için daha fazla uğraşsaydım."

"Hayır, teyze," sözümü kesip devam etti.

"Ama bak buradasın. O kadar güçlüsün ki seninle gurur duyuyoruz." Babama bakıp devam etti. "Başarıların, kendi ayaklarının üzerinde durman, her şeyinle bizim için muhteşemsin. Annenle olanlar, onun yaşadıkları sana neler yaptı çok düşündüm. Kafanın karışması normal, korkuların olması normal. İnan bana ben aklımlı kaybederdim ama sen güçlüsün. Her zaman olduğun gibi bunu da kendi başına çözerek geldin bize." Sessizce akan yaşlarımı hızla sildim.

"Sana güveniyorum," dedi babam. "Seninle gurur duyuyorum. Kendinle ilgili başardığın her şey, olduğun bu güçlü kadınla gurur duyuyorum."

Bir an öyle sessizce kaldık. Teyzem ayağa kalktı. "Bu kadar ağlamak yeter. Hadi soğuk bir şeyler içelim."

Kahkaha atarak elimi cebime atıp telefonuma baktım. Çoktan şarjı bitip kapanmıştı. Ah kahretsin. Kenan aklını kaybetmiştir. Yerimden kalktım. Saat geç olmuştu ama gidip onunla konuşmam gerekiyordu.

"Gitmem lazım," dedim heyecanla.

Teyzem sadece başını salladı. Babamın yüzü ifadesizdi ama yine de onayladı. Eğilip onu öperken fısıldadım. "Ona kızma. Yanlış bir şey yapmadı. Hem restoranı kendim hak ederek aldım. Beni biliyorsun baba, asla çabalamadığım bir şeye sahip olmak istemem."

Babamın evinden çıkarken artık daha huzurluydum. Kenan'ın merak ettiğini biliyordum. Hatta belki küplere binmişti ama önce baba ve teyzemle konuşmazsam asla kendimi tam anlamıyla ona veremezdim.

Taksi Kenan'ın evinin önünde durduğunda cebimden ücreti uzatıp direkt kendimi arabadan attım. Evin kapısına geldiğimde zili çalıp bekledim. İçeriden ses gelmeyince yeniden çaldım ve aynı anda kapıyı tıklattım. İçeriden bir şeyler düşmüş gibi ses gelince iyice panikledim. Kapıya daha gürültülü vurduğum sonunda içeriden sesini duydum.

"Geliyorum," dedi Kenan ama kelime ağzında uzamıştı sanki.

Bir şeylere çarpma sesinin ardından bir dizi küfür duydum. Kapı yavaşça açıldı ve dağılmış bir Kenan'la karşı karşıya geldim. Gözünün altı morarmıştı ve saçları darmadağınktı. Beni görünce gözlerini kırıştırdı.

İçeri girip kapıyı kapatırken ellerimi yüzüne uzattım. "Ne oldu sana?"

Hâlâ şaşkın şaşkın bana bakarken elinde tuttuğu şeyi gördüm. Gözlerimi kısarak parmaklarımı eline

doladım ve şişeyi alıp yere bıraktım. Yeniden ona döndüm. "İyi misin?"

"Sanki umurunda," derken ellerimden kurtulup yerdeki şişeyi alıp koltuklara doğru ilerledi. Bu kadar şaşırıp yerimde donup kalmasaydım anında peşinden giderdim ama kendime gelmem birkaç saniye sürdü.

Kendini sere serpe koltuğa atarken dönüp bana bakmadı. Yanına otururken dönüp bana bakması için elimi bacağına koydum. Ondan bir tepki alamayacağımı anladığımda derin bir nefes alıp konuştum.

"Kenan, ne oldu sana?"

Boşta olan elini gözünün altındaki morluğa götürüp dokundu. Yüzünü buruşturunca benim canım yandı.

"Bunu mu soruyorsun?"

"Onu, bu halini," Elindeki şişeyi işaret ettim. "Sen hiç sarhoş olana kadar içmezsin ki."

"Sarhoş değilim."

"Ayık olduğun da söylenemez."

"Bu," derken gözünü gösterdi. "Sen beni bırakıp gince canımın acısını geçirmek içindi. Bu da," elindeki şişeyi kaldırdı. "Gözümün acısını geçirmek için."

Anlattıkların hiçbir şey anlamasam da şu anda üzerine gitmeyecektim. Yarın sabah sakince konuşacaktık bunları. Elindeki şişeyi hızla alıp itiraz etmesine fırsat vermeden ortada duran sehpanın üzerine koydum. Ağzının içinde homurdanmasını görmezden geldim. Ayağa kalkıp ellerinden tutup onu da kendimle birlikte kaldırdım.

"Uyuyalım," dedim fısıldayarak.

Başını sağa sola salladı ama onu görmezden gelip yatak odasına doğru çekmeye başladım. Birkaç kez hafifçe tökezleyince benden destek alması içi yanına yaklaştım. Kolunu omzuma atarken başını eğip saçlarımı kokladı.

"Bir daha bunu yapamayacağımı sandım," dediğinde kalbim bin parçaya bölündü.

"Neden?" dedim titreyen sesimle.

"Çünkü gittin. Beni bırakıp gittin." Yeniden burnunu saçlarımda dolaştırdı.

"Üzgünüm."

Öyleydim. Ona bunu yapmış olmaktan dolayı kendimden nefret ettim. Odasına girdiğimizde yatağa oturmasını sağladım. Dik duramayarak kendini sırt üstü yatağa attı. Üzerinde eşofman ve tişörtü olduğu için dua ettim. Onu bu durumdayken soymam imkânsızdı.

Yatağın ortasından yastığına doğru kayması için ona destek olurken kendini zorlayıp başını yastığa koydu.

"Canım acıyor," diye fısıldarken sesi artık uykuluydu.

"Gözün için buz getirmemi ister misin ya da ağrı kesici?"

Gerçi alkol almıştı ve şu an istese de ona ilaç veremezdim. Başını sağa salladı.

"Orası acımıyor," derken elini kalbinin üzerine koyup göğsünü ovuşturdu. "Burası."

Gözümden akan yaş hızla sildim. Tek dirseğimin üzerine yaslanıp onun güzel yüzüne bakarken saçlarının arasında parmaklarımı dolaştırdım. Yüzü gevşedi, nefesi derinleşti ve sonunda uykuya daldı.

Yanından sessizce onu uyandırmadan yataktan kalktım. Odadan çıkıp salona gittim ve telefonumu hemen şarja taktım. Açılmasını beklemek yerine ortalıkta duran bir iki şişeyi kaldırıp çöpe attım ve koltukların dağılan yastıklarını düzelttim. Yeniden yatak odasına gidip dolabı sessizce açtım ve Kenan'ın tişörtlerinden birini alıp duşa girdim.

Kısa duş o kadar iyi gelmişti ki tüm bedenim rahatladı. Yatak odasına girdiğimde Kenan yastığı başının altından çekmiş sımsıkı sarılarak uyuyordu. Üzerinden kayan ince

çarşafı beline kadar örttüm kendimi tutamayıp eğilim altına öpücük kondurdum.

Yeniden salona geldiğimde telefonun açıldığını belli eden ışık yanıyordu. Şifremi girip elime aldığımda hemen sesi kısıtım. Gelen mesajlar ve cevapsız çağrı bildirimleriyle telefon elimde defalarca titredi. Sonunda sustuğunda hemen Esra'yı aradım. Bir kere çaldı ve hemen açtım.

"Seni geberteceğim," diye bağırdığında telefonu kulağımdan uzaklaştırdım.

"Biliyorum."

"Sakin böyle masum ayaklarına yatma. Bu ses tonun bana sökmez."

"Esra..."

"Seni ne kadar merak ettiğimiz hakkında bir fikrin var mı?"

İçeride uyuyan adamın hali geldi gözümün önüne. "Evet, var," dedim utançla.

Esra derin bir nefes alıp bir süre sustu. "Neredesin sen? Yanına geleyim."

"Kenan'dayım."

"Ah," sesi üzüntüyle değişti. "O nasıl?"

"Uyuyor, daha doğrusu sızdı." Bir süre daha sustum. "Neler oldu?"

"Sen gittikten sonra ortalık karıştı. Kenan'ın ailesi şaşkınlıktan tutuldu kaldı zaten. Kenan senin peşinden gelmek istedi ama buna da baban izin vermedi. Tehdit kelimesinden sonra çıldırdı zaten. Teyzen onu sakinleştirirken ben o pis cadıyı parçalamayayım diye Engin beni tutuyordu." Esra'nın bu hali gülümsememe neden oldu.

"Sonra Aylin konuşmaya devam etti. Sürekli Kenan'ın üzerine geldi ve Damla'dan bahsetmeye başladı. Kenan ona doğru bir adım yaklaştı ve bir şey yapmayacaktı yani bu kim görse anlardı ama kız manyak gibi bağırmaya

başladı. Sonra her şey hızlı oldu zaten. Kenan gitmek için geçmeye çalıştı ama kız izin vermedi. Senin peşinden gitmek istediğinin farkındaydık ama kız engel olunca geçmek için onu itti. Aniden yarışmada yanında olan adam Kenan'ın gözüne yumruk attı."

"Ah." Canının yanmış olmasından nefret ettim. Buna sebep bendim üstelik.

"Kenan karşılık verdi tabii. Sanırım adamın dişi kırıldı. Sonrasını zaten tahmin edersin. Herkes sakinleşsin diye oradan ayrıldık. Biz Kenan'la gitmek istedik ama izin vermedi. Engin de uğradı erken saatte fakat yalnız kalmak istediğini söyleyip onu da göndermiş."

"Benim yüzümden..."

"Sen neredeydin?"

Esra'nın sorusuna hemen cevap veremedim.

"Annemin mezarında."

"Neden?"

"Çünkü düşünmem gerekiyordu. Onun gibi olmadığımı anlamam gerekiyordu."

"Balım," derin bir nefes aldı. "Asla öyle değilsin. Keşke kendini benim gözümünden görebilsen."

"Biliyorum, saçma geliyor ama..."

"Hayır, hiç saçma gelmiyor."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Arkadaşımdan desteğine ihtiyacım vardı.

"Tabii öyle düşünüyorum. Sen benim en yakın arkadaşımın. Yaşadıklarını biliyorum ve inan bana yerinde olsaydım kafayı sıyıırırdım. Biz ne dersek diyelim bunu senin kendin çözmen gerektiğine inandım hep. Sadece keşke böyle olmasaydı. Bugün Kenan'ın halini görünce, Balım..."

"Biliyorum..."

"Seni çok seviyor. O halini görseydin... Gözlerimin önünde adam sanki bir parçasını kaybetti."

"Esra lütfen." Gözümden akan yaşları sildim. Biliyordum arkadaşım da ağlıyordu. Telefonun karşısında burununu çektiğini duydum.

"Seni üzmem için söylemiyorum. Sadece bil istiyorum ve kaybetme. Sen bunu hak ediyorsun. Sen böyle seilmeyi hak ediyorsun. Onun tarafından seilmeyi hak ediyorsun, Balım."

"Artık biliyorum."

"Güzel," dedi Esra bir anda toparlanıp. "Git adamın gönlünü al. Artık iç çamaşırı mı alırsın yoksa çıplak mı dolanırsın bilmem."

Ağızımdan kocaman bir kahkaha kaçınca elimle ağzımı kapatıp yatak odasına doğru baktım.

"Esra!"

Sesimdeki uyarıdan hiç etkilenmemiş gibi o da kahkaha attı. "Tamam, tamam sustum. Sabah ararım."

"Teşekkür ederim."

"Görevimiz efendim," dedikten sonra telefonu kapattık.

Telefonu orada şarjda bırakıp yatak odasına doğru ilerledim. Başımdaki havluyu çıkarıp banyoya bırakırken saçlarımı taradım. Sıcak havayla kurumaya başlamış uzun saçlarımı ördüm ve banyodan çıkıp yatağa doğru ilerledim. İnce çarşafı kaldırıp altına girerken Kenan'a doğru sokuldum. Uykusunda hemen gevşeyip kollarını bana sardı. Vücudumun ön kısmı onunkine yapışacak kadar yaklaştım. Göğsüm göğsüne değdi ve bacağımanın birini bacaklarının arasına sokup ona olabildiğince yakınlaştım.

Uyuduğunu biliyordum ama dudaklarımı dudaklarına dokundurmadan duramadım. Tatlı nefesi tenimi okşadı. Gözlerimi bir saniye bile kapatmak istemiyordum. Bakışlarım hep onun yüzünde kalsın istedim. Yeniden uzanıp kısa bir öpücük bıraktım ve hafif geri çekilerek burun buruna yattım.

Kenan ismimi fısıldadığında gözlerimi yeni kapatmıştım.

"Balım,"

"Buradayım hayatım," derken burnunu öptüm. Gözlerini belli belirsiz araladı ama hemen geri kapattı. Sesi hâlâ derin uykudaymış gibi geliyordu. Kollarının arasında beni daha fazla sıktı.

"Yanımdasın," dediğinde sesi iyice kısık çıkmaya başladı.

"Hep olacağım," dedim beni duymadığını bilsem de.

Başını eğip dudaklarını boynuma doğru soktu ve kafasını oraya yerleştirirken derin bir iç çekip kolunu belime doladı.

Tam rahat pozisyon almıştım ki Kenan'ın dudakları boynuma kıpırdanarak bir şeyler söyledi. Dudakları boynuma değdiği için anlamadım. Biraz geri çekilince Kenan beni daha fazla sıktı ve tüm gece uykusuz kalmama sebep olacak o kelimeleri söyledi.

"Kocan olmak istiyorum..."

35.BÖLÜM

BALIM

Kollarımı geriye atıp yatakta gerinirken, dün gecenin tüm yorgunluğunu üzerimden atmıştım. Gözlerimi açtım ve pencereden odaya dolan ışıkla gözlerimi kısıtım. Karnımın üzerinde dolaşan parmakları hissettiğimde başımı hemen yanımda yatan adama çevirdim. İkimizin de başı tek yastıktaydı ve burunlarımız birbirine değecek kadar yakındık. Onu daha net görebilmek için başımı biraz geri çekip baktım.

"Günaydın," dedi neşeyle. Bugün konuşacak çok şeyimiz vardı. Kenan'la paylaşmaya hazır olduğum şeyler vardı. Fakat beni delirten, karnımın alt kısımlarında ağrı hissedecek kadar mutlu eden bir konu da vardı.

Dün gece Kenan'ın bana söylediği cümle... *Kocan olmak istiyorum...*

Gözlerim araştırır gibi gözlerine odaklandı. Yatakta kayıp bedenlerimizi birbirine yakınlaştırdı. "Günaydın," derken uykunun verdiği o mahmurluk sesine yansıdı. Bundan bu kadar hoşlanıyor olmam garip miydi?

Elimi kaldırıp saçlarının arasına sokup geriye doğru tarar gibi okşadım.

"İyi misin?" dediğimde uzanıp dudaklarını kulağımın altına dokundurdu.

"Şimdi iyiyim."

Başını geri çektiğinde eline uzanıp avuçlarımın arasına aldım ve parmaklarının üzerine öptükten sonra göğsüme çekip bastırdım. "Özür dilerim," derken bakışlarımı ondan kaçırmamak için çabaladım.

Gözlerini merak içinde kırptı. "Şimdi iyi misin?"

Başımı sallarken derin bir nefes aldım. "Annem," dedim huzursuz olarak, "onun sorunları vardı." Sessizce beni dinlemeye devam etti. "Babamı çok fazla kıskanıyordu ama normal değildi. Babamın yanında ne zaman birini görse evde kopan kıyametin haddi hesabı yoktu. Üstelik biliyorduk ki ortada kıskanması gereken bir şey de yoktu. Yıllarca sürdü bu ve tabii arada ben de kaynamadım. Biraz fazla yesem laf ederdi. Babam gibi bir adamla olmamam gerektiğini söyleyip dururdu. Öyle biriyle olursam zaten bu tavırlarım yüzümden onu elimde tutamazmışım... Bunun gibi birçok saçmalık işte. Sonunda babam daha fazla katlanamayacağına karar verdiğinde -ki bu annemin tedavi olmayı defalarca reddetmesinden sonra oldu- annem tamamen gitti. Doktorun verdiği ilaçları içerek kendini öldürdü."

Hızla gözümünden akan yaşı sildim. Bakışlarımı Kenan'dan çekip güneşin girdiği pencerelere doğru baktım.

"Balım," diye araya girmeye çalışsa da izin vermedim.

"Seninle tanışana kadar iyiyim zannediyordum. Annemin söylediği hiçbir şey beni etkilememişti, kafama takmamıştım. Ama şimdi düşününce kendim de farkında değilmişim."

"Hayır, öyle değil," dese de başımı iki yana salladım.

"Sana kadar hayatıma giren hiçbir adam babama benzemiyordu. Yakışıklı, kendine güvenen, bir ortama

girdiğinde herkesin kafasını çevirip ona bakacağı türden adamlardan uzak durmuşum hep." Sessizce elimi okşadı. "Dün bir anda paniğe kapıldım. Kafam o kadar karıştı ki bir anda annemin sözleri zihnime doldu ve beni ele geçirdi sanki." Yerimde doğrulup dizlerimin üzerinde ona döndüm ve üzerine doğru eğildim. "Senden kaçmadım. Yemin ederim senin yüzünden değildi. Ben... Ben korktum Kenan. Annem gibi olacağımı zannettim. Seni babam gibi bezdirecek, sonunda kendi akıl sağlığımı kaybedeceğimi, sana zarar vereceğimi düşündüm. Ben..." sesim o kadar paniklemiş çıkıyordu ki Kenan kollarını bana dolayıp sessizce bekledi. Sırtımda dolaşan elleri bana bir anda huzur vermişti. Kollarında rahatladım ve bir kez daha ondan ayrı kalamayacağımı fark ettim.

"Şişt geçti," derken dağılan saçlarımı yüzümden geriye itip bana baktı. "Sen güçlüsün. Ben neden senin peşinden ayrılamadım sanıyorsun güzelim? Karşılaştığımız ilk gün bana kafa tutuşundan belliydi senin ne kadar güçlü bir kadın olduğun."

Gülümsemeden edemedim.

"Artık biliyorum. Böyle, insana bazı şeyler dank eder ya öyle bir an yaşadım sanki. Ama biliyorum, ben annem değilim." Gülümsememe karşılık verirken gözlerim dudaklarına kaydı.

"Evet değilsin." Eğilip dudaklarını dudaklarıma dokundurup geri çekildi. "Sen benim tanıdığım en güçlü, en güzel, en zeki kadınsın."

Hızla kendimi ona attım ve dudaklarımı dudaklarına kapatırken Kenan yatağa devrildi. Dudaklarım hasret giderir gibi onun ağzında dolaşırken özlem giderdim. Geri çekildiğimde kirli sakallı yanağını okşadım.

"Balım dün olanlar..."

Başımı sağa sola sallayıp elimle ağzını kapattım. "Hayır, bana açıklama yapmayacaksın. Sen hiçbir zaman kendini bana açıklama yapmak zorunda hissetmeyeceksin. Dün orada ne olduysa umurumda bile değil. Benden önce ne olduğunu umursamıyorum ve benden sonra olan her neyse de yanlış bir şey yapmayacağını bilecek kadar tanıyıp güveniyorum sana."

Yeniden üzerine çekildim. Beni kollarına alıp ters çevirdiğinde kahkaha atıyordum. Dağılan saçlarımdan bir tutam alıp parmağının arasında çevirip dudaklarına götürüp öptü.

"Senin yanından hiç ayrılmak istemiyorum," derken eğilip önce yanağımı sonra boynumu öptü. Kalbim deli gibi atmaya başladı. Dün gece söylediği şeyi hatırlayıp hatırlamadığını merak ediyordum.

Sonra aniden yataktan kalktı ve beni de kollarının arasında ayağa kaldırdı. "Hadi güzelim güzel bir kahvaltı yapalım seninle baş başa."

Elimdeki çatalı tabağımdaki zeytine batırmaya çalışırken sinirle homurdandım. Sessizce kahvaltı ediyorduk fakat içimde olanlar pek sessiz değildi. Kenan'ın dün gece bana söylediği şeyi hatırlamasını istiyordum. Tabii ki evlilik meraklısı biri değildim ama Kenan bana '*Kocan olmak istiyorum,*' dediğinde bunu ne kadar istediğimi fark etmememe sebep olmuştu. Kalkıp yarın evlenelim demiyorum ama yine de deli gibi söylediği şeyi hatırlarsın istiyordum.

"İyi misin güzelim?" diye sorduğunda başımı evet anlamında salladım.

Cevap vermememde bir sorun görmemiş olacak ki Kenan kahvaltısına devam etti. Konuyu açmak istiyor-

dum ama adama kalkıp sarhoşken söylediği şeyi mi soracaktım? Yine de şansımı denemeden durmaya niyetim yoktu. Hafifçe öksürüp dikkatini üzerime çektim ve çayımından bir yudum alıp her şey normalmiş gibi davranmaya çalıştım.

"Sen, dün geceyi hatırlıyor musun?"

Merakla bana baktı. Bakışlarındaki bir şey yerimde kıpırdanmama sebep oldu. "Neyi mesela?"

"Yani benim geldiğim zamanı, yatağında sızıp kaldığını falan." Önemsiz bir şeyden bahseder gibi omuzlarımı silktim.

"Bazı şeyleri evet ama bazıları belli belirsiz..."

"Uykuya daldıktan kısa süre sonra uyanıp bir şeyler söyledin," dedim dayanamayarak. Sonrada çenemin düşüklüğünden nefret ettim.

"Saçmalamadım umarım," dediğinde hüznle olduğum yere çöktüm. Hatırlamıyordu işte. Sandalyemden kalkıp tabağımı aldım ve mutfaka götürdüm. Yeniden masaya döndüğümde Kenan çayını içiyordu. Elinden bardağı alıp tabağının içine koydum ve masayı toplamaya başladım.

"İçiyordum," diye başladı ama dönüp ona bakınca aniden susup konuşmayı kesti.

Masayı topladım. Bulaşıkları makineye yerleştirdim. Yerimde duramıyordum sanki. Kalkıp adama laf etmeye zaten hakkım yoktu ama içimde tutmak da imkânsız geliyordu. İçeri gidip kendimi tutamam diye mutfakta oyalandım. Her yeri detaylıca temizledim ve basit bir tatlı yapıp dolaba attım.

Ama ne yaparsam yapayım olmuyordu. Kenan'ın oturduğu koltuğa bakmadan gidip diğer odaları toparladım. Daha sonra yeniden salona döndüm ve kilerden aldığım elektrik süpürgesiyle her yeri süpürmeye başladım.

Kenan elinde ufak bir ajandayla koltukta oturmuş çalışıyordu ama benim bu kadar stresli olup onun böyle rahat olması sinirlerime dokunuyordu. Elektrik süpürgesinin ucuyla ayaklarını kaldırması için onu dürttüm. Sessizce bana itaat etti. Yerlerde süpürecek bir yer kalmayınca koltuk kenarlarına giristim. Bir süre sonra aniden süpürge durdu. Arkamı döndüğümde Kenan elinde çektiği fişe bana bakıyordu.

"Ne yapıyorsun hayatım?"

"Halk arasında buna temizlik deniyor."

Gidip yeniden fişi takmak için eline uzandım ama Kenan uzanamamam için yukarı kaldırdı.

"Evim deli gibi temizlik yapmanı gerektirecek kadar pis değil güzelim."

"Bana göre öyle." Yeniden fişe uzandım ama başaramadım. "Kenan ver şunu işim var."

"Sen bana pis mi dedin?"

Omuzlarımı silktim. İsteddiğini düşünebilirdi.

"İyi! Fiş sende kalsın, benim yatak odasındaki banyoyu temizlemem gerek zaten." Dönüp ona bakmadan yatak odasına doğru ilerledim. Tabii ki peşimden geldi.

"Bu dün geceyle mi ilgili?"

Ağzımdan homurtuya benzer bir ses çıktı ama başka bir şey söylemedim. Banyoya girip dolabın içinden aldığım deterjan ve bezi lavaboya koydum. Bir yandan sıkıp bir yandan silerken Kenan hâlâ beni izliyordu. Elimden deterjanı çekince elimden kayıp gürültüyle yere düştü ve kapağından fayansa akmaya başladı.

"Kenan ne yaptın?"

"Asıl sen ne yapıyorsun? Bu temizlik saçmalığı da nereden çıktı?"

"Saçmalık falan değil. İş yapıyorum."

"Balım buraya gel de neyse sorun konuşalım."

Bir konuşmaya başlarsam susmayacağımdan korkuyordum. O yüzden hızla arkamı dönüp işimi yapmaya devam etmeye çalıştım fakat yere dökülen deterjanla ayağım kaydı ve kış üstü yere düştüm.

Ağzımdan sadece bir inleme kaçtı. "Ah," derken kalçamı tuttum. Kenan hemen yanıma çöktü.

"Ah ya, güzelim iyi misin?"

"Senin yüzünden," dediğimde bana gülerek baktı. "Bir de gülüyorsun utanmadan."

"Bir yerine bir şey oldu mu?" Beni omuzlarımdan tutup kaldırmaya çalıştığında kalçamda bir yanma hissettim.

"Sayende kıcımlı kırdım sanırım." Beni kucaklarken yerdeki deterjana dikkat ederek banyodan çıkıp yatak odasına girdi.

"Hem ben ağrıyan yerini iyileştiririm," diye kulağıma fısıldadığında kalçamdaki ağrıyı çoktan unutmuştum bile.

Yatağa uzanmamı sağlayıp yanıma oturdu.

"Bu huysuzluğunu bir sebebi var mı?"

Başımı sağa sola salladım.

"Balım."

"Hayır yok."

"Dün geceyle mi ilgili?"

"Kenan lütfen, iyiyim ben bir şeyim yok."

Başını eğip yüzünü bana yaklaştırdı. "Bana yalan söyleme," diye fısıldarken nefesi dudaklarımı okşayıp geçti.

"Kenan iyiyim diyorum," dedim ama lanet gözlerim dolmaya başlamıştı.

"Ah Balım," derken elini uzatıp yanağımdan akan yaş sildi. "Hiçbir şeyi normal yoldan yapmama izin veremeyeceksin değil mi?" Anlamsız gözlerle ona baktım. Baş ucumuzda duran komedinin çekmecesini işaret ederek, "Aç," dedi.

Şaşkın şaşkın bakmaya devam ettim. "Aç hadi Balım," dediğinde eğilip çekmeceyi açtım ve tam orada duran açık pembe kadife kutuyu gördüm. Yeniden Kenan'a baktım. "Al," dedi.

Kalbim gümbürdedi. Tahmin ettiğim şey değildi. Olamazdı yani. Dün gece sarhoşken ağzından kaçırıldığı şey başka, şu anda tahmin ettiğim şey başkaydı. Ellerimin titremesine engel olamadan kutuyu elime aldım.

"Aç güzelim," dediğinde hayretle ona bakıyordum. Ellerini ellerimin etrafına sardı ve kutuyu ikimizin parmakları arasında açtı.

Gözlerimin önüne ortasında açık pembe bir taş kenarları minik taşlarla süslü tek taş bir yüzük çıktı. Hayretle bir yüzüğe, bir Kenan'a baktım.

"Bunu geçen hafta aldım. Sana bambaşka bir şekilde vermek için plan yapmaya çalışıyordum ama bugünkü halinle daha fazla bekleyemedim. Değil birkaç gün, bir saat bile seni böyle mutsuz biraz da huysuz görmeye dayanamam." Gülümseyerek baktı.

Aramızda duran yüzüğün üzerinden eğildi ve fısıldadı. "Kocan olmak istiyorum."

Gözlerim hayretle açıldı. "Hatırlıyorsun..."

"Tabii hatırlıyorum. Sadece sana böyle değil daha farklı şekilde söylemeyi tercih ederdim, o başka."

"Kenan ben..." ağzımdan başka kelime çıkmadı.

"Seni seviyorum güzelim. Her şeyini seviyorum ve seninle olmak istiyorum. Daha önce de söyledim. Seninle uyuyup uyanmak, seninle yemek hazırlamak, yorgun olduğunda sana yemek yapmak... Akşam geldiğinde koltuğa kıvrılıp sana sarılırken gününün nasıl geçtiğini konuşmak istiyorum. Seninle evlenmek istiyorum güzelim."

Ağladığımı biliyordum ama farkına varamıyordum. Şu an kalbim atmayı kesmiş, sanki yelkovan ve akrep

hareket etmez olmuştu. Sadece bu an vardı ve sadece Kenan vardı. Yataktan kalkıp yere diz çöktü. Elimdeki yüzüğü alıp bana baktı ve nefesimi kesen soruyu sordu.

"Benimle evlenir misin Balım?"

EPİLOG

KENAN

6 ay sonra...

Elimdeki soğuk su dolu bardağı tutarken onu izledim. Kumsalda şezlonga sere serpe uzanmış, bir ayağını aşağı sarkıtmış kumlara doğru sallarken diğer eliyle yüzüne örttüğü şapkasını tutuyordu. Üç gündür buradaydık ve bugün sonunda benden kaçıp tek başına vakit geçiriyordu.

Üç gün önce evlenmiştik ve düğün biter bitmez onu kaptığım gibi buraya getirmiştik. Bize özel bu ev ve bu alanda onunla dilediğim gibi vakit geçirmek istemiştik ve istediğime de ulaşmıştım. Tek fark dışarıda pek vakit geçirememiş olmamızdı. Çünkü Balım yataktan dışarı adım atamamıştı. Benim yüzümden...

Suçumu kabul ediyordum aslında. Ona doyamıyordum ve ona olan bu iştahım hiç biz zaman geçmeyeceğini de biliyordum. Elimdeki bardağı balkonda duran geniş masanın üzerine bıraktım ve kısa birkaç basamaktan inip çıplak ayaklarımla kumsala adım attım. Hızlı adımlarla gidip yanındaki boş duran şezlonga oturdum.

Gölge üzerine düştüğünde şapkasını yüzünden çekti ve tek gözü kapalı bir şekilde bana baktı.

"Kaçmışsın," dedim huysuzlanarak. Balımın dudakları kıvrıldı.

"Beni buraya dinlenmeye getirdiğini sanıyordum ama sen canımı çıkarıyorsun." Yaptığı ima gülümsememe sebep oldu.

"Dinlenmeye gelmedik güzelim, balayındayız."

"Evet ama bu yedi gün yirmi dört saat üzerimde tepinmene izin vereceğim anlamına gelmiyor."

Bu sefer kahkahamı tutamadım. "Yanlış hatırlamıyorsa dün gece üzerimde olan sendin." Yanakları kızarıırken bakışlarını benden kaçırdı.

"Edepsiz."

"Bak, karı koca olduk hâlâ bana edepsiz diyorsun."

"Çünkü öylesin," derken yeniden gözlerini kapattı. Güneşin vurarak ısıttığı sıcak tenini izlemeye başladım. Teni buraya geldiğimiz halinden daha koyuydu artık. Göğüslerini kenarında ve belinde hafiften oluşmuş bikini izi vardı ve oralara baktıkça aklımı kaybedecek ki gibi oluyordum.

"Balım," derken boğazımı temizler gibi öksürdüm.

Balım bana hiç bakmadan, "Hım," diye mırıldandı.

"İçeri gelsene benimle..."

Başını sağa sola salladı. "Hayır Kenan, biraz güneşin tadını çıkarmak istiyorum, en azından birkaç saat daha."

Kucakladığım gibi onu içeri taşımak istiyordum. Şezlongdan kalkıp Balım'ın yanında kumun üzerinde diz çöktüm. Elimi çıplak bacağından kalçasına doğru gezdirirken dudaklarımı kulağına yaklaştırdım.

"Üzüyorsun ama beni," derken kulağının altından öptüm. "Canım acıyor..." kalçasına ulaşan elimle onu okşarken hafifçe sıktım.

"Kenan, bu haksızlık ama..."

Yeniden kulağının altını öperken aşağı doğru kaydım ve boynundaki yumuşak deride dişlerimi gezdirdim. "Lütfen," derken bu sefer sesim kısılmıştı, onu ne kadar istediğimi anlasın istiyordum. Şapkayı yüzünden çekip bana bakarken bakışlarındaki ateşi görüyordum artık. Kalçasını sıkan elimi çekerek elini tuttum ve bacakları-mın arasına doğru yönlendirdim. Madem inat edecekti o zaman ne halde olduğumu bilmesini istiyordum. Balım parmaklarını hafifçe sıkınca ağzımdan bir inleme kaçtı.

Sonunda pes ettiğini bakışlarından anladım. Yerinden kalkarken hemen peşinden ben de ayağa kalktım. Elimi tutup o önden ben arkasından giderken heyecanla nefesim hızlandı. Merdivenlerden çıkıp geniş balkonu geçtiğimiz anda dudaklarımı dudaklarına yapıştırdım. Gülümseyerek karşılık verdiğinde kollarını boynuma doladı ve kalçalarından tutarak kaldırıp bacaklarını belime sarmasına izin verdim.

"Seni seviyorum," dedim dudaklarında gezinen dudaklarımı geri çekerek.

"Ben daha çok," dediğinde çoktan yatak odasına doğru ilerlemeye başlamıştım.

1 yıl sonra...

Yanımda uyuyan kadını izledim. Uzun saçlarını yüzünden geriye doğru ittiğimde yatakta kımıldandı ve bir bacağını çarşafın dışında atarken geceliği kalçalarına kadar sıyrıldı. Yeni bir takıntım vardı artık. İnce geceliği yukarı doğru sıyırdım ve çıplak göbeğini açığa çıkardım. Karnının tam ortasında avucumun içi kadar bir çıkıntı vardı artık.

Elimi uzatıp sakince okşadım. Balım'a ne zaman dokunsam elimin değdiği bu tümsek beni çıldırtacak kadar mutlu ediyordu. İçinde ikimizden bir parçanın büyüyor olması kalbimi durduruyor, nefesimi kesiyordu. Balım'la geçirdiğin her dakika mutluydum ama bu... Bu başkaydı. Tarifi olmayan bir şeydi. Elimini usulca karnında gezdirirken parmaklarım ince çamaşırının kenarlarına dokundu.

Geçen zaman ona olan sevgimi, isteğimi ve aşkımı daha da arttırmıştı sanki. Parmaklarımın yerini dudaklarım aldığında yatakta biraz daha kıpırdandı.

Dudaklarım çamaşırının kenarında gezinirken Balım gerinerek bir bacağını yana doğru açtı. Ellerim beline uzanıp yukarı doğru kayd ve geceliğinin içinden sızıp

çıplak göğüslerine dokundum. Ellerimin arasında hissettiğim dolgunlukları sıkıp uçlarında parmaklarımı gezdirdiğimde Balım gerildi ve uyandığını fark ettim.

"Kenan," diye fısıldarken başını kaldırıp bir an bana baktı ama sonra yeniden başı yastığa düştü. "Ne yapıyorsunuz?" derken sırtını gerip göğüslerini ellerime bastırdı. Dudaklarımı yeniden göbeğine değdirip ufak çıkıntının üzerinden geçtim ve ellerimle yakaladığım çamaşırını sıyıırken onu öpmeye devam ettim. Çamaşırını çıkarmam için kalçalarını kaldırdı.

Ellerim tatlı teninden aşağı indikçe bacakları benim için açıldı. Her zaman yaptığı gibi ellerini uzatıp saçlarımın arasından geçirdi ve asıldı. Dilim en hassas noktasında gezerken ağzından kaçan inleme sonum oldu. Yavaş hareket edemeyecektim.

İki elimle bacaklarını biraz daha ayırıp ona aç bir adam gibi saldırdım. Dilim içine girdikçe Balım'ın sesi de yükseldi. Dudaklarım tüm sinirlerin toplandığı hassas noktasına kapandığında tüm gücümle emmeye başladım. Balım'ın kalçası ağzıma doğru yükseldi ve ağzından inlemeler döküldü. Bedeni titreyip rahatlarırken dudaklarımı sonuna kadar onun üzerinde tuttum.

Yukarı doğru tırmanırken pijama altımı çoktan sıyırmıştım bile. Kızaran yanaklarına bakarken ona gülümse dim. "Aşırı güzelsin..."

Gülümseyerek ve nefes nefese bana baktı. Bacaklarının arasına girip acele etmeden kendimi ona bastırdım. Bedeni biraz kasıldı ve sonra rahatlayarak kendimi ona bastırmama izin verdi. Gözlerimi gözlerinden ayırmadan kendimi geri çekip hafifçe hareket etmeye başladım. Her hareketimle bedenim sanki bilmediğim bir yere sadece onun bana sunabileceği bir cennete doğru gidiyordum. Bu zevk bambaşkaydı. Onunla tarifi yoktu.

Balım'ın inlemeleri çığlıklara dönüştüğünde dudaklarımı boynunda gezdirdim. Tırnakları sırtıma batıp bedeni yeniden gerilmeye başladığında ben de çoktan hazırdım. Hareketlerimi hızlandırdım. Vücudum kasılıp kendini müthiş bir rahatlamaya bıraktığında dirseklerimden destek alarak üzerinde durmaya çalıştım.

"Bu," dedi nefes nefese. Boğazı kurumuş gibi öksürdü. "Güzel bir uyandırmaydı." Komedinin üzerine uzanıp bardağından bir yudum alması için ona uzattım. Suyunu içip bana baktığında bardakta kalan suyu dikip bitirdim.

"Bence de," dedim nefes nefese. "Seni yormaktan ödüm kopuyor ama sana doyamadığımı biliyorsun."

Elini yanağımda gezdirirken gülümsedi. "Ben de sana doyamıyorum."

Gözleri artık daha yorgun bakıyordu. Bardağı yerine koyup onu kollarımın arasına çektim.

"Uyu güzelim, bencil kocan seni yeterince yordu. Şimdi dinlenme zamanı."

"Bencil olmanı seviyorum," derken sesi kısılmış çoktan uyumaya başlamıştı bile. Ona daha sıkı sarılıp başının üzerini öptüm.

"Ben de seni güzelim..."

Birkaç yıl sonra...

Banyodan çıkıp ellerimi kurularken Balım da çocuk odasından çıktı. Her zamanki gibi saçları darmadağınık tepede toplanmış, altında benim şortlarımdan biri vardı. Belini kıvrımış olsa da birazdan düşecekmiş gibi duruyordu. Sonra bakışlarım askılı tişörtünden dışarı sarkan tek göğsüne kaydı. Gülümsememi engelleyemeden ona baktım.

"Güzelim umarım memenin dışarıda olduğunun farkındasındır."

Balım bir bana bir göğsüne baktı ve askılı tişörtünü esnetip göğsünü benden sakladı. Huysuzlanarak dudaklarımı büktüm ama Balım beni görmezden geldi.

"Senin de memen sürekli sömürülse emin ol onlar hep dışarıda gezerdi."

Arkasını bana dönüp salona doğru ilerleyip kendini koltuğa attı. Peşinden gidip elimdeki havluyu diğer koltuğa attım. Bacaklarından tutup onu koltukta yatar pozisyona getirdim. Üzerine uzanırken gözlerini kapattım.

Bacaklarının arasına yerleştiğimde inledi. "En son bu pozisyonu ne zaman aldık Kenan?" dediğinde yorgun gözlerle bana baktı. Dudaklarımı boynunda gezdirdim.

"Haklısın, minik kızımız pek nefes aldırıyor bize." Dişlerimle kulağını yakalayıp dudaklarımın arasına çektim.

"Ah evet," derken başını geriye attı. Şu anda ona yapmak istediğim şeyler aklımı bulandırmak istese de kendimi durdurdum. Ona ihtiyacım vardı fakat Balım'ın biraz dinlenmeye de ihtiyacı vardı. İstemeyerek de olsa geri çekildim ve onu da ayağa kaldırdım. Balım yorgun gözlerinde merakla bana baktı.

"Gel güzelim," derken yatak odamıza doğru ilerledim. Balım itiraz etmeden peşimden geldi. Damla'nın odasının önünden geçerken kapı aralığından bakıp uyuduğundan emin olduktan sonra yolumuza devam ettik. Odaya girdiğimizde Balım onu yatağa götüreceğimi zannedip o tarafa ilerledi ama elinden tutup odamızdaki banyoya doğru ilerledim.

Banyodan içeri girdiğimizde doldurulmuş ve köpürtülmüş küveti görmesi için kenarı çekildim.

"Ah," derken gözleri dolu dolu baktı.

"Şşt güzelim, iyi gelir diye düşündüm."

"Biliyorum. Ben sadece... Ben... Neyim var bilmiyorum."

Uzanıp ince askılı tişörtü üzerinden sıyırp attım. Beline uzanıp çamaşırını ve şortumu tek seferde sıyırdım. Onu küvete yönlendirip girmesini sağladım ve ben de kenarına oturdum. Balım rahatlamayla derin bir iç çekti.

"Her zaman ne istediğimi neye ihtiyacım olduğunu nasıl biliyorsun?"

Eğilip dudaklarından öptüm. "Sen benimkini nasıl biliyorsan öyle..."

"Buraya gel," derken artık o kadar yorgun değildi.

Başımı sağa sola salladım. "Dinlenmen gerek," derken bir yandan da kolunu okşamadan duramadım.

"Sana ihtiyacım var," derken beni tutup kendine çekti. Üzerime sıçrayan suyla ıslandım. Alnımdan akan bir köpük parçası yere düştü. Balım kahkaha attığı an elimi ağzına götürüp kapattım.

"Damla..." dedim fısıldayarak ama ben de kahkahamı zor tutuyordum. Elimini ağzından çekip boynuna oradan da göğüslerinin arasına kaydırđım. Derin bir nefes alınca elimin altında göğsü şişip indi. Elimini tersini teninde gezdirdim. Önce bir göğsünün üzerinde oyalanıp sonra diğerine geçtiğimde solukları hızlandı.

Elim göbeğinden aşağı kaydđ ve suyun içinde onun sıcaklığını buldu. Dokunmamla birlikte hafif bir sıçramayla başını geriye atıp inledi. İki parmağım onun tatlı teninde kaybolup oynamaya başladığımda köpüklü suyun üzerinde yükselip alçalan göğüslerini izledim.

"Buraya gel," dedi hevesle beni çekmeye çalışarak. Onu dinlemeyip hareketlerime devam ettim.

"İçeri gir," dediğinde koluma asıldı ve hızla beni de suya çekti. Geri çekilip beni omuzlarımdan itip küvete yaslarken içerideki suyun bir kısmı dışarı taştı. Artık sabırlı değildi. Hareketleri telaşlıydı.

"Balım," derken üzerimdeki ıslak tişörtü hızla çekip başımdan çıkardı ve banyonun zemine fırlattı. Aynı ana ellerimiz benim eşofman altına uzandı ve çıkarmayı bile bekleyecek durumda değildik. Islak pijama çamaşırımla bir kalçalarımdan aşağı indiğı anda Balım bacaklarını iki yanımda açarak üzerime oturdu.

Her hangi bir yönlendirmeye ihtiyacım yoktu. Onun elleri omuzlarımda benim ellerim onun belindeyken bedenim onun bedenini tanıyarak ait olduğı yere yerleşti. Buluşan sıcak tenlerimiz suyun içinde alev aldı. Balım başını geri atarken gürültüyle hırladım.

Başını eğip kafamı tuttu ve geri yatırırken dudaklarını dudaklarıma yapıştırdı. İkimiz de aynı anda hareket etmeye başladık. Geri çekilip alt dudağını dişlerinin arasına alırken onun güzelliğini izledim.

Parmaklarımı eskiye göre daha dolgun olan kalçalarına bastırıp sıktım. Üzerimde hareket ederken elimin birini tutup çekti ve bir parmağımı ağzına alıp emmeye başladı. Bedenim onunla aynı anda rahatlarken boğazımdan boğuk bir ses çıktı. Balım emdiği parmağımı hafifçe ısırduğunda son kez kendimi yukarı itip sakinleştim.

Nefes nefese üzerime yıkıldı. Başını omzuma dayadığında ıslanan saçlarını kenara ittim.

"Bu..." derken durup bekledi. Ağzımı açtığım anda yatak odasındaki bebe fondan Damla'nın sesi gelmeye başladı.

Balım hareketlenince onu durdurdum. "Sıra bende, sen düşünu al ben kızım ile ilgilenirim." Dudaklarından öptüm ve hızla odama girip kurulanıp üzerime bir pijama altı geçirip koşar adım Damla'nın odasına girdim.

Yatağında bağırarak minik kızımı kucağıma alıp çıplak göğsüme yasladığım anda sakinleşti. Gözünden bir damla yaş akmadan bu kadar bağırmanın nasıl beceriyordu anlamıyordum. Ama dudaklarını bükmesi yok muydu? İşte o zaman kahroluyordum. Minicik beden dünyam olmuştu ve dudaklarını bükmemesi için her şeyi yapardım.

Onu alıp salona geçtim ve koltuğa oturup sırtımı eğip onu da göğsüme yatırdım. Etrafında aranmaya başlayınca kahkaha attım.

"O aradığın bende yok küçük melek," derken o nefis bebek kokusunu içime çektim. Sakinleşmeye başladığı anda Balım da geldi.

"Bak, anne şimdi seni doyuracak," diye fısıldarken Balım'a baktım.

Balım yanıma oturdu ve uykuya dalmak üzere olan kızımızı alıp göğsüne yaklaştırdı. Damla hemen ağzını minik bir kuş gibi açıp kafasını sağa sola sallayarak aranmaya başladı. Memeyi bulamadığında nasıl bağırdığını bildiğimden başını nazikçe tutup Balım'ın göğsüne yaklaştırdım ve hemen yakaladı. Balım kahkaha attı.

"Ağlamasını istemiyorum," dedim omuzlarımı silkip.

"Kendi bulabilir hayatım."

"Evet ama babasının biraz yol göstermesinde de bir sakınca yok."

Gülümsedi ama cevap vermedi.

On dakika içinde ağzı açık bir şekilde uyuyakalmıştı Damla. Dudaklarını büzdü ve ağzının kenarından bir damla süt aktı. Balım'ın kollarından alıp başını omzuma yasladım ve hafifçe sırtına vurdum.

Koltukta kaykılıp uzandım ve Balım Damla'yı almak üzereyken, "Burada yatsın," dedim yalvaran sesimle.

"Kenan..." dese de hemen araya girdim. "Lütfen Balım, hoşuma gidiyor," dediğimde başını salladı ama itiraz etmedi. Sehpa da duran ince battaniyeyi alıp sırtına örttü. Başka bir örtü daha aldığı anda bana doğru yaklaştı.

"Sen de gel," dedim.

İtiraz etmeden araladığım bacaklarımın arasına girdi ve başını omzuma yaslarken örtüyü ikimizin üzerine örttü. Bir kolumu da ona sardım.

"Şımartıyorsun," dedi esneyerek.

Eğilip başını öptüm. "Kızlarımı şımartmayı seviyorum güzelim."

Balım gülümseyip göğsüme bir öpücük kondurdu ve derin bir nefes alıp bana sokulup uykuya dalmak için hazırlandı.

Bu anlar en sevdiğim anlardı. Minik kızım omzumda sakince nefes alırken, hayatımın aşkı göğsümde nefes

alıp veriyordu. İkisini de uyurken izlediğimde kendimden geçiyordum sanki. Hayatım buydu, hayatım onlardı.

Balım kıpırdanıp bana daha fazla sokulup boynumu öptü.

"İyi ki sensin Kenan," dediğinde göğsüm mutlulukla şişti.

"Seni seviyorum," dedim kısıp tutmaya çalıştığım sesiyle. Her zamanki gibi cevap verdi.

"Ben daha çok..."

SON